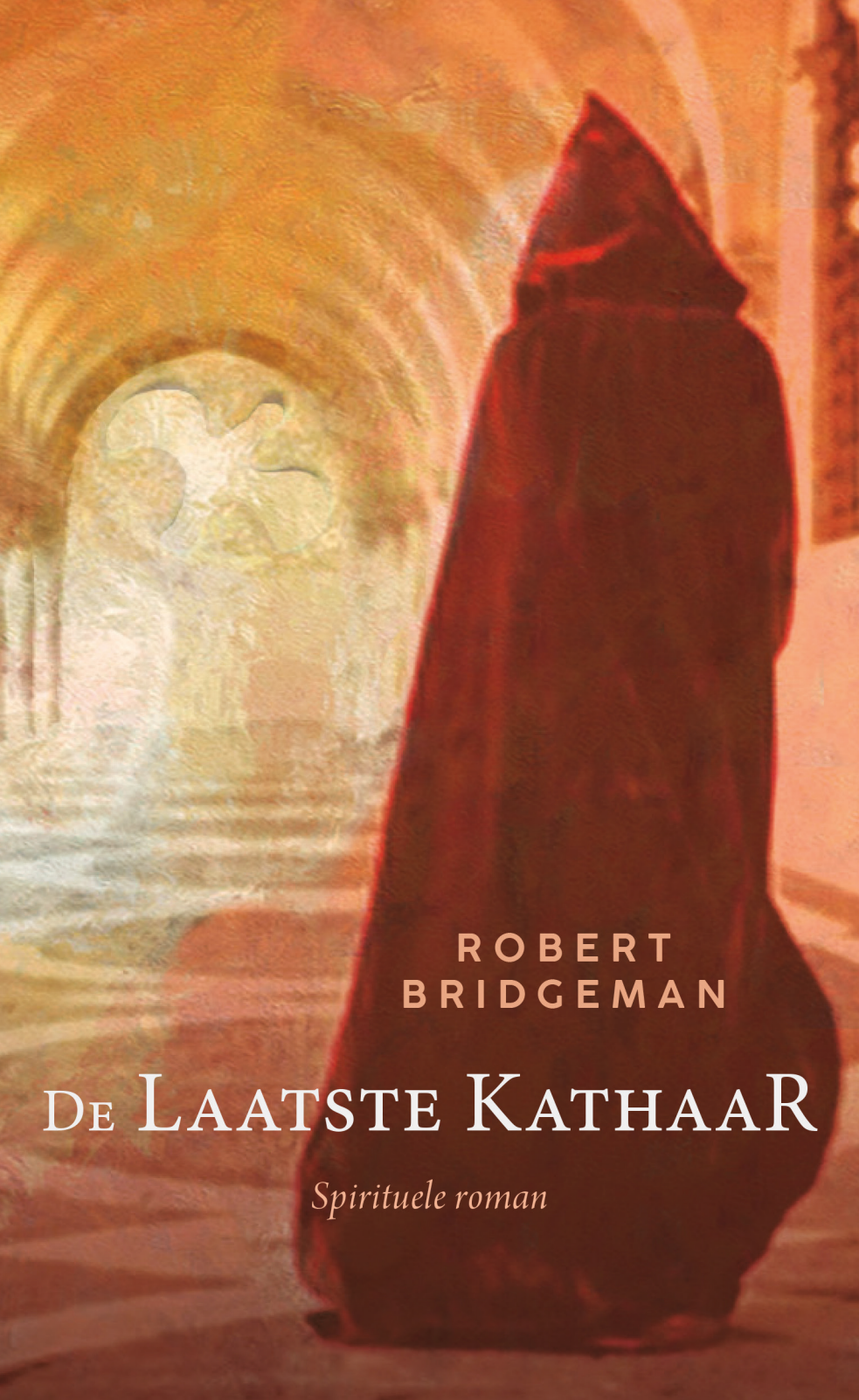

ROBERT
BRIDGEMAN

DE LAATSTE KATHAAR

Spirituele roman

**ROBERT
BRIDGEMAN**

DE LAATSTE KATHAAR

Spirituele roman

ISBN/EAN: 978 94 93280 77 9

Eerste druk: februari 2024

Titel: *De laatste Kathaar*

Auteur: Robert Bridgeman

Uitgever: London Books

Boekverzorging: Ellen Langendam, artwisedesign.nl

Auteursfoto omslag: ©Linda Hemmes

NUR-code: 301

Copyright ©2024 Robert Bridgeman

www.robertbridgeman.com

*Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere
wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van uitgeverij
London Books, Prins Hendrikstraat 28, 2411 CT Bodegraven.*

*No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint,
microfilm or any other means, without written permission from publisher
London Books, Prins Hendrikstraat 28, 2411 CT Bodegraven.*

*Voor Ché, Luca en Rafa
en jullie moeder,
zonder wie ik dit boek nooit had kunnen schrijven.*

*Ter nagedachtenis aan de Katharen, van wie
ieder mens op aarde het verhaal mag kennen.
En ter nagedachtenis aan de dienaren van de
Rooms-Katholieke Kerk die als daders
net zozeer slachtoffers waren.*

De vloek van de paus

Vervloekt zijn zij altijd en overal
Vervloekt zijn zij dag en nacht en ieder uur
Vervloekt zijn zij als zij slapen en als zij waken
Vervloekt zijn zij als zij eten en als zij drinken
Vervloekt zijn zij als zij spreken en als zij zwijgen
Vervloekt zijn zij van de kruin van hun hoofd,
tot aan de zool van hun voeten

Mogen hun ogen blind worden
Mogen hun oren doof worden
Moge hun mond stom worden
Moge hun tong aan hun verhemelte vastkleven
Mogen hun handen niets meer aanraken en hun
voeten niet meer lopen

Vervloekt zijn al hun ledematen
Vervloekt zijn zij als ze staan, als ze zitten en als ze liggen
Mogen zij begraven worden met honden en ezels
Mogen de roofzuchtige wolven hun lijken verslinden

*De vervloeking van paus Innocentius III die in de weken
voor de eerste kruistocht vanaf elke kansel in heel Europa,
door elke pastoor, priester, bisschop en kardinaal uitge-
sproken werd.*

*De zwarte magie die de Katharen uiteindelijk zou doen
verdwijnen van het wereldtoneel.*

Uit: *De Katharen* – Bram Moerland

Inhoudsopgave

De vloek van de paus

Proloog

Landkaarten van Occitanië, Catalonië en Valencia

Hoofdstuk 1 Bevrijding uit de Muur

Hoofdstuk 2 Een duivelspact

Hoofdstuk 3 De opdracht

Hoofdstuk 4 De verrassing

Hoofdstuk 5 Een aanbod dat je niet kunt afslaan

Hoofdstuk 6 Een gewaarschuwd man telt voor twee

Hoofdstuk 7 Montaillou

Hoofdstuk 8 Het drama

Hoofdstuk 9 Het huwelijk van Pierre en Raymonde

Hoofdstuk 10 Drie huwelijksnachten

Hoofdstuk 11 Confrontatie

Hoofdstuk 12 De zoete smaak van vrijheid

Hoofdstuk 13 De val van de Montségur

Hoofdstuk 14 Een plotselinge wending

Hoofdstuk 15 De wijze leraar

Hoofdstuk 16 De kruistocht van de paus

Hoofdstuk 17 De ontmoeting met Bélibaste

Hoofdstuk 18 Tragisch afscheid

Hoofdstuk 19 Kwade geesten

Hoofdstuk 20 Het wiel van geboorte en wedergeboorte

Hoofdstuk 21 Ontsnapt aan de dood

Hoofdstuk 22 Zonder geluk vaart niemand wel

Hoofdstuk 23 De ballingen

Hoofdstuk 24 De ontmaskering

Geïnspireerd op een waargebeurd verhaal

Hoofdstuk 25 Wie zonder zonde is...
Hoofdstuk 26 De belofte aan Jacques Authié
Hoofdstuk 27 De waarzegster
Hoofdstuk 28 Arnaud ontmoet zijn moeder
Hoofdstuk 29 De vlucht
Hoofdstuk 30 Een teleurgestelde vicaris
Hoofdstuk 31 De puzzelstukjes vallen in elkaar
Hoofdstuk 32 Het aas uitwerpen
Hoofdstuk 33 De twijfel van de Senher
Hoofdstuk 34 Voor goud doe ik alles
Hoofdstuk 35 De ultieme test
Hoofdstuk 36 De vragen van Sicre
Hoofdstuk 37 Jezus als jachttrofee
Hoofdstuk 38 De uitbarsting van de Senher
Hoofdstuk 39 De grotten van Ussat les Bains
Hoofdstuk 40 De droom van Bélibaste
Hoofdstuk 41 Het heilige der heiligen
Hoofdstuk 42 De Bethlehemgrot van Ussat
Hoofdstuk 43 De sleutelbewaarder
Hoofdstuk 44 Het consolamentum voor Bélibaste
Hoofdstuk 45 Twee eksters op het pad
Hoofdstuk 46 De Heilige Graal
Hoofdstuk 47 Een overval
Hoofdstuk 48 De vergeving van de faidits
Hoofdstuk 49 De achtervolging
Hoofdstuk 50 Het verraad van Sicre
Hoofdstuk 51 Twee waarheden
Hoofdstuk 52 Iedereen moet vluchten
Hoofdstuk 53 De terechtstelling van de laatste Kathaar
Hoofdstuk 54 De brandstapel
Hoofdstuk 55 De schat van de Montségur

Hoofdstuk 56 De afrekening
Hoofdstuk 57 De drakengrot
Hoofdstuk 58 De waarheid

Epiloog

Verantwoording door de auteur

Het onderzoek voor deze roman

Wat er voorafging aan dit verhaal

Dankwoord

Video's van het onderzoek voor dit boek

Boekentips voor eigen onderzoek

*Andere boeken van Robert Bridgeman,
uitgegeven bij uitgeverij London Books*

Proloog

Er zijn al talloze indrukwekkende boeken over de Katharen geschreven. Leerzame boeken over de kruistochten die tegen hen gevoerd werden. Prachtige romans over de verschrikkingen die deze mensen werden aangedaan. Over de brandstapels, de veldslagen en de wreedheid van de pauselijke inquisitie die tijdens de Katharenvervolging werd opgericht. Als er zoveel over geschreven is, wat maakt dit boek dan nog de moeite van het lezen waard?

Misschien dat dit boek niet alleen gericht is op de periode rond de ondergang van dit fascinerende volk. Maar juist gaat over de spirituele boodschap die zij voorleefden. Over hun priesters en priesteressen en de verbinding die zij hadden met hun belangrijkste profeten Jeshua en Maria Magdalena. Hoe dachten de Katharen? Hoe leefden zij? Hoe voelde hun spirituele beoefening? Waarom zijn zij de wegvoorbereiders voor ons in de tijd waarin wij leven?

Dit verhaal is geschreven in het Katharenland waar ik met veel plezier gewoond heb. Het is gebaseerd op vijf jaar onderzoek, zowel vanachter het bureau als in het veld. In Katharensteden en -dorpen, in kastelen diep in de Pyreneeën, in mysterieuze grotten en op talloze heilige plaatsen in dit gebied deed ik inspiratie en kennis op voor het beschrijven van deze geschiedenis.

Dit historische avontuur waaraan je zo meteen gaat beginnen speelt zich af in het laatste deel van de omvangrijke geschiedenis van de Katharen die misschien wel duizend jaar beslagen heeft. In deze vertelling komen geschiedenis, spiritualiteit en avontuur samen. Voordat je begint aan dit verhaal is het handig als je een paar uitgangspunten tot je neemt.

- De Katharen hebben zichzelf nooit Kathaar genoemd. Pas in het jaar 1163 werd het begrip Katharen voor het eerst

gebruikt door een katholieke geestelijke. Waar het woord Kathaar vandaan komt is niet zeker. Het kan een afgeleide zijn van het woord *ketters* en misschien wel van *kattenkont-kussers*. Zoals katholieke geestelijken ook wel naar ketters verwezen. Een andere mogelijkheid is dat het begrip Katharen afstamt van *Cathari*. Dat woord kan weer afgeleid zijn van het Griekse *Catharoi*, hetgeen *De zuiveren* betekent. Dit sluit aan bij de staat van zijn van de Kathaar-priesters en priesteressen.

Hoe het ook zij, dat de Katharen zichzelf geen Katharen noemden is een algemeen aanvaard feit. Ze noemden zichzelf ware christenen.

- De Kathaar-se kerk was een gnostisch-christelijke beweging die ver voor het ontstaan van de katholieke kerk werd opgericht. Uit onderzoek van de historicus Jacob Slavenburg en professor Gilles Quispel blijkt dat de vroege Katharen hun beweging geen kerk noemden. In latere inquisitieverlagen van rond het jaar 1300 komt het begrip *kerk van de liefde* naar voren. Kerk wordt dan ook bedoeld als *organisatie*, niet als kerkgebouw of kathedraal, die kenden de Katharen namelijk niet. Hun diensten vonden plaats in huizen, in burchten of in de buitenlucht.
- We weten nu dat zij hun priesters en priesteressen *purs*, of *parfaits* – volmaakten – noemden. Hetgeen verwees naar de zuiverheid in het geloof en de levensstijl van deze mensen.
- De aanhangers van de katholieke kerk noemde de Katharen officieel de *Albigesen*. In algemeen katholiek taalgebruik werden ze echter meestal *ketters* genoemd. Een parfait werd door geestelijken en gelovigen van deze kerk *perfectus*, of in het meervoud *perfecti*, genoemd. Het Latijnse begrip voor de *perfecte ketter*.

Steeds wanneer het verhaal zich afspeelt aan Kathaarse kant gebruiken de personages de benamingen *parfait* of *priester(es)*. Jezus noemen zij Jeshua de Christus. Wanneer het verhaal zich aan katholieke kant afspeelt gebruiken de personages de bewoordingen: *perfectus* bij een man, *perfecta* bij een vrouw en *perfecti* ter aanduiding van meerdere *parfaits*. Meestal gebruiken zij gewoon het begrip *ketters*. De katholieke geestelijken spreken over Jezus Christus, de Latijnse benaming. Voor Maria Magdalena gebruiken beide groepen dezelfde naam.

Je kunt kiezen uit twee mogelijkheden bij het lezen van deze geschiedenis:

- a) Voor de lezer die van voorkennis en geschiedenisfeiten houden schets ik in de appendix *Wat er voorafging aan dit verhaal* op pagina 334 het verloop van de honderd jaar voorafgaand aan dit verhaal. Hier lees je de geschiedenis van de Katharen, opdat je goed geïnformeerd kunt beginnen aan dit boek.
- b) De lezer die boven alles voor het avontuur in deze spirituele roman gaat nodig ik van harte uit deze inleiding over te slaan en meteen op pagina 20 te beginnen met het verhaal. Het verhaal vertelt zichzelf.

Welk pad je ook kiest, ik wens je een spannend en leerzaam avontuur toe.

Met gepassioneerde groet,

Robert Bridgeman

Terra Nova Center, in het hart van Katharenland

21 september 2023

Occitanië

Toulouse

Ariège

Saverdun

Pamiers

Foix

Tarascon-sur-Ariège

Ussat-les-Bains

Ax-les-Thermes

Lavelanet

Montségur

Montaillou

Carcassonne

Aude

Narbonne

Limoux

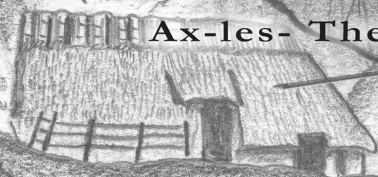
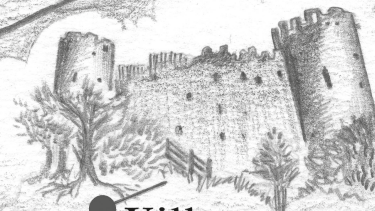
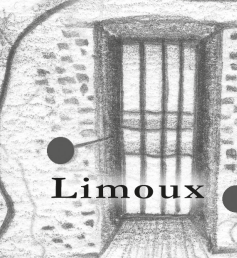
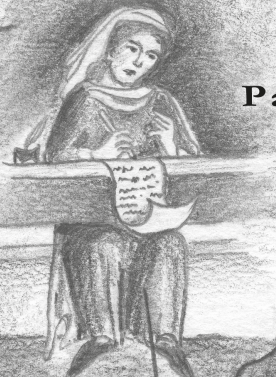
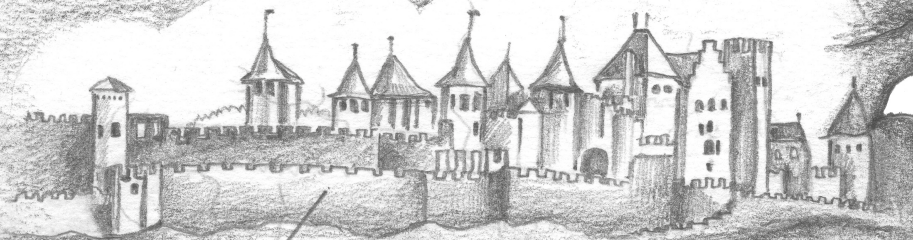
Arques

Villerouge-Termenès

Cubières

Rennes-le-Château

Perpignan

Hoofdstuk 1 Bevrijding uit de Muur

Carcassonne, 1320

Behoedzaam bewoog Pierre Maury zijn grote lichaam langs een bakstenen gebouw aan de binnenplaats van het gevangeniscomplex, de *Muur van Carcassonne*. Het was de eerste keer in zijn leven dat hij een gevangenis *in* probeerde te sluipen, normaal gesproken probeerde hij er juist uit te ontsnappen. Hij werd gedreven door een nobel doel. Iets wat zo belangrijk was dat het zijn eigen leven oversteeg. Hij kon niet anders dan het in de waagschaal te leggen om *hem* te redden. Het idee dat ze *hem* iets aan zouden doen maakte Pierre vanbinnen razend. En deze reusachtige herder, met zijn ontzagwekkende kracht, was niet iemand die je kwaad wilde meemaken.

Binnen de Muur was een terechtstelling gaande van een paar belangrijke ketters. De grootinquisiteur van de stad had bevolen dat alle gevangenen die zich konden verplaatsen deze brandstapel moesten bijwonen. Als wrede waarschuwing. Omvangrijke houtstapels stonden klaar en de levende verbranding kon ieder moment plaatsvinden. Er hing een onheilspellende sfeer. De gemaskerde beulen waren bezig de fakkels aan te steken waarmee ze de stapel hout onder de aan een paal vastgebonden ketters op het afgesproken uur zouden doen ontvlammen.

De twee veroordeelden waren gekleed in een wit gewaad en hun haren waren op ruwe wijze afgeknipt. Hun gezichten waren bont en blauw en ze verkrompen van de pijn die de wekenlange marteling door de inquisiteurs veroorzaakt had. Deze hadden alle informatie die ze wilden uit de stakkers geperst. Nu was het aan de wereldlijke macht om de executie te voltrekken.

De geur van brandende olie, stro en vers eikenhout ver-

spreidde zich over de binnenplaats. De stoet gevangenen op weg naar de vertoning bood een trieste aanblik. Ze waren uit hun cellen gesleept en opgesteld in twee rijen.

Van de Muur bestonden er drie varianten. *Murus largus*, een vrijere vorm waarbij de gevangenen relatief veel ruimte hadden en zelfs bezoek mochten ontvangen. *Murus strictus*, of strikte muur, voor een zwaardere celstraf waarbij de gevangenen in tweetallen met handen en voeten aan een muur vastgeketend in een kleine, donkere ruimte zaten; letterlijk op water en brood. Deze versie had ook een variant waarbij de veroordeelde in volstrekte isolatie moest overleven: *Murus strictissimus*. Deze laatste versie was *hem* ten deel gevallen. Kortstondig was *hij*, net als de andere gevangenen, uit zijn cel gehaald om de executie te aanschouwen. Een geluk bij een ongeluk.

Pierre Maury was vastbesloten om dit momentum in zijn voordeel te gebruiken. De meelijwekkende gevangenen liepen in de lange rij in de richting van een grote stapel hout om de ketterverbranding gade te slaan. De meesten van hen waren zelf veroordeeld voor ketterse sympathieën. Twee raven, die in de uitwerpselen die her en der verspreid lagen pikten, vlogen op.

Voor de meeste convicten was dit de zoveelste van een ontelbare reeks executies die ze hadden bijgewoond. Ze waren er murw door geworden en deden gedachteloos wat de bewakers hen bevielen. De korte houten knuppels van de cipiers hadden al menig veroordeelde kreupel geslagen, of erger. Wat de gevangenen niet wisten was dat de bewakers de nacht ervoor veel te diep in de wijnzak hadden gekeken. Iets waar Pierre hoogstpersoonlijk voor had gezorgd.

De ruwe cipiers stonden met opgetrokken schouders en gerimpelde voorhoofden op gezette plaatsen de stoet te aanschouwen. Het was duidelijk dat ze er geen zin in hadden vandaag. Pierre Maury berekende zijn kansen. Hij hield de plunjezak die over zijn schouder hing stevig vast. De rij gevangenen kwam steeds dichterbij. Het gerinkel van de ketens

vormde een soort ritme waarop de trieste schepselen zich voortbewogen. Meer dan honderd stoffige, broodmagere en smerige mannen en vrouwen. Ze waren gekleed in vodden en hadden een verloren blik in hun ogen waaruit alle hoop verdwenen was. Uitzichtloosheid blust het levensvuur in een mens.

De ochtendzon bescheen hun besmeurde gezichten. Een misselijkmakende geur drong de neusgaten van de herder in.

De Muur van Carcassonne stond bekend als een hellehol en daar rook het ook naar. Pierre was veel gewend door zijn beroep als herder en had al vaker gevangenen vanbinnen geroken, maar deze lucht was de overtreffende trap van wat hij tot dan toe ervaren had. Een mengeling van uitwerpselen, geronnen bloed en pure angst. Er heerste een grillige sfeer waarin ieder moment een bewaker kon besluiten het leven van een gevangene te beëindigen.

Dit was geen plaats voor de heilige man die hij koortsachtig zocht tussen de laveloze gevangenen.

Op het moment dat Pierre zijn doelwit zag naderen begon zijn hart sneller te kloppen. Hij voelde vlinders in zijn buik die hem wat licht in zijn hoofd maakten. Daar was *hij*. De *benedicte Senher*¹, Guillaume Bélibaste. Hij was er erger aan toe dan zijn redder verwacht had. Het deed de herder pijn om zijn idool in deze deplorabele staat te zien.

De Senher was niet groot, sterker nog, hij was best klein van postuur. Iets wat Pierre normaal gesproken niet opmerkte, maar nu duidelijk te zien was. Zijn lange zwarte krullen hingen als vette slierten rond zijn hoofd. Zijn gevangenisbaard zat vol viezigheid en zijn lichaamsvet was nagenoeg verdwenen. Zelfs zijn buikje bestond niet meer.

Hij droeg een grauwwaard dat smerig en gescheurd was. Op de huid eronder waren talloze wonden en blauwe plek-

ken te zien. Om zijn enkels zaten roestige ketens, samengebonden met een dertig centimeter lange stalen ketting die hem het lopen bemoeilijkte. De boeien om zijn polsen waren weggenomen door een van de bewakers. Bélibaste was zich er niet eens van bewust dat ze weg waren. Hij zwolg in zijn ellende.

Het had Pierre Maury een flink bedrag gekost om de cipiers om te kopen en ze de handboeien te laten verwijderen. De breedgeschouderde herder keek naar alle kanten de binnenplaats over vanaf de hoek waar hij zich bevond. Hij draaide weg van het gebouwtje waar hij zich achter verborgen had en mengde zich tussen de bewakers die onverschillig voor zich uit starden. Ze deden alsof ze hem niet zagen en hij deed alsof hij er niet was. De enige voor wie hij moest vrezen was de onomkoopbare chef van de wacht die een stuk verderop bij de brandstapel stond. Als Pierre nu geen fouten maakte, zou zijn plan slagen en zou hij zijn vriend kunnen redden.

De Senher kwam schuifelend dichterbij. Zijn verwrongen gezicht straalde zelfmedelijden uit. Pierre Maury zag het niet. In zijn ogen was Bélibaste een heilige die zich in elke situatie kon handhaven. Een mens ziet wat hij wil zien. Het was Pierres taak – als zijn vriend en beschermer – om deze voorname man te redden uit de verschrikkingen van de Muur. Had hij Jacques Authié niet zelf beloofd altijd voor Guillaume Bélibaste te zullen zorgen?

Op het moment dat de Senher langs de herder schuifelde, schakelde deze pijlsnel. Hij trok de geschrokken zwartharige uit de rij gevangenen en schoof hem achter zijn grote lichaam. De twee raven, die wat dichterbij gekomen waren omdat een van de gevangenen bewusteloos op de grond was gezakt, stonden verschrikt op. Pierre negeerde hun schorre gekras. De lamgeslagen gevangenen liepen stoïcijns door.

‘Blijf achter me staan en verroer je niet,’ siste de herder tussen zijn tanden door.

De gebroken Senher trilde van spanning en ellende.

Toen de stoet voorbij was geschoven en de bewakers door

¹ *Senher* is een oud Occitaans woord dat vertaald kan worden als Heer of Sire. Meestal wordt het gebruikt voor een adellijk persoon of een heilige. *Benedicte* betekent gezegende. De gezegende heer Guillaume Bélibaste.

waren gelopen draaide Pierre zich om. Hij trok de plunjezak van zijn schouder en tilde Bélibaste op alsof hij niets woog. De zak trok hij over de voeten van de gevangene zodat de ketens om zijn enkels onzichtbaar werden. De heilige zag grijs en grauw en keek alsof hij ieder ogenblik een gruwelijk einde verwachtte.

Pierre Maury wierp de kleine man als een zak aardappelen over zijn rechterschouder. Voorzichtig stapte hij achterwaarts in de richting van het bouwwerk waar hij vandaan was gekomen. Zorgvuldig keek hij om zich heen. Niemand had het in de gaten.

Bij de muur aangekomen draaide hij de hoek om en versnelde zijn pas op het moment dat hij uit het zicht was. Hij rende naar de poort van de gevangenis en graaide ondertussen in zijn zak naar een buidel met geldstukken. Deze wierp hij naar de bewaker bij de poort die de muntenzak ving en zich onmiddellijk afwendde. Pierre hield nu zijn snelheid in om niet op te vallen en liep zo rustig mogelijk door de poort. De lading op zijn schouder bewoog schommelend mee met zijn tred. Hij deed zijn best niet te hijgen van de inspanning die hij zojuist had verricht. Zijn hart klopte als dat van een specht die een boom bewerkt. De heilige was flauwgefallen en zijn grijze kleur maakte dat hij een lijk leek. Hetgeen niet slecht uitkwam gezien de situatie. Doden waren aan de orde van de dag in het middeleeuwse Carcassonne.

Er kwamen hen drommen enthousiast met elkaar pratende mensen tegemoet. Bewoners van de stad die naar de executie togen alsof ze een fascinerende circusact gingen bekijken. Een zinding van spanning en fascinatie doordrong de straten. Niets is zo zinnenprikkelend voor een mens als de nabijheid van de dood.

Niemand keek op toen Pierre Maury – met het ogenschijnlijk lijk op zijn schouder – in tegengestelde richting door de nauwe straten van de citadel van Carcassonne passeerde. Niemand vroeg iets toen hij het lichaam op de klaarstaande kar bij de versterkte westervoort legde en het bedekte met

een paar dekens en jutezakken.

Pierre sprong naast zijn broer Jean Maury op de bok van de boerenkar. Die keek Pierre heel even aan en gaf de twee geleende boerenknollen, die al voor de zware kar stonden opgesteld, een signaal met een klak van zijn tong. Brede hoeven zetten zich schrap in het zand. De logge wagen kwam langzaam, krakend en schuddend in beweging. De wielen ploegden zich door de modder en de beide broers reden door de Westelijke stadspoort, over de ophaalbrug in de richting van de vrijheid.

Jean Maury floot op zijn duim en wijsvinger en zijn twee onafscheidelijke berghonden volgden gedwee. Niemand vermoedde dat achter in hun wagen de laatste kans op voortzetting van het ketterse geloof verstopt lag.

Hoofdstuk 2

Een duivelspact

Bisschop Jacques Fournier liep sacherijnig door de schemerige, koude gangen van zijn kasteel *Les Allemans*. Het rook er muf en was er stoffig, zoals je kunt verwachten in een gebouw dat uitsluitend door mannen werd onderhouden. Fakels aan de muren beschenen het te grote witte habijt met donkerbruine overtrek dat als een jutezak om zijn corpulente lichaam hing. Zijn hoofd was kaalgeschoren op een ronde rand haar aan de bovenkant na, de tonsuur waaraan je een geestelijke kon herkennen.

Alles aan deze man straalde uit dat hij niets om uiterlijkheden gaf. Zijn innerlijke wereld was daarentegen een doorlopend strijdtoneel. Een niet te winnen gevecht tegen zichzelf. De grootinquisiteur van Pamiers had last van emotionele schommelingen en op dagen als deze irriteerde hij zich aan alles wat hij tegenkwam. Het was een dag om zo ver mogelijk bij hem uit de buurt te blijven.

Frustraties zijn als besmettelijke virussen die steeds nieuwe gastpersonen zoeken. Zijn assistent, Gaillard de Pomiès, drementelde met een stapel documenten onder zijn arm achter zijn meester aan door de catacomben. Hij was gewend aan het humeur van de bisschop en deed zijn best zich eromheen te bewegen. Gewiekst wist hij de negativiteit van zijn beschermheer te omzeilen.

Jacques Fournier was geen knappe verschijning. Met zijn dikke, platte neus en dunne lippen, in combinatie met zijn twee onderkinnen, had hij het meest weg van een veel te dikke straatvechter in een jurk. Zijn ogen waren relatief klein en stonden net iets te ver uit elkaar. Wat hij aan uiterlijk ontbeerde maakte hij aan intellect meer dan goed. De bisschop was uitzonderlijk begaafd en zijn scherpe geest en haarfijne intuïtie hadden al menig ketter op de brandstapel doen eindigen. Hij had het bovenzinnelijke vermogen om

de ketter te zien, diep verscholen in de verdachten op zijn beklaagdenbankje. Ook als de beschuldigde alles deed zich als goed katholiek voor te doen keek Fournier daar dwars doorheen met het zesde zintuig dat hij in de loop van zijn leven had ontwikkeld. Hij had het vermogen om binnen korte tijd ‘de lammetjes tevoorschijn te laten komen’, zoals zijn collega-inquisiteurs dat noemden. Lammetjes waren voor de pauselijke inquisitie niet meer dan verdwaalde zielen die de weg terug moesten vinden naar de enige kerk van God.

De bisschop werd door de Katharen gezien als een inquisitieduivel die zich vastbeet in elke zaak en zijn werk om hen uit te roeien tot een obsessie had gemaakt. Hij had een maniakale interesse voor details en wilde per se zelf alle zaken bijwonen. Hij nam er behoorlijk de tijd voor. Geduld was zijn belangrijkste wapen. Alles draaide om de details. Letterlijk ieder woord van een verhoor werd gedocumenteerd door zijn secretarissen.

Gaillard de Pomiès duwde met een grijns op zijn gezicht, onhandiger dan nodig, de zware eikenhouten deur open om de bisschop naar binnen te laten in de verhoorzaal. Jacques Fournier liep met donderwolken boven zijn hoofd de ronde torenruimte in. Links en rechts langs de rondvormige wanden hadden de klerken, de secretarissen en de griffiers zich geïnstalleerd, ijverig schrijvend en klaar voor wederom een dag vol verhoren. Hij begroette ze niet.

De mastodont zette zich zonder omhaal op zijn hoge zetel aan de achterkant van de zaal en keek naar de bijbel die op zijn bureau lag opengeslagen op het *Evangelie volgens Matteüs*. Hij snoof de vanilleachtige geur op van het eeuwenoude Heilige Schrift en blies voorzichtig het stof van de nacht van het boek. Hij had dit zeldzaam oude exemplaar van het Heilige Schrift van zijn oom gekregen aan wie hij ook zijn huidige betrekking te danken had. Fournier was goed in kruiwagens benutten.

Het stof dwarrelde als feeën in het felle ochtendlicht dat door het raam achter de inquisiteur scheen. Een klein ritueel

dat hem steeds weer een kort geluksmoment bezorgde dat zo welkom was in zijn donkere bestaan. De bisschop liet zijn ogen over de tekst dwalen. Jacques Fournier vond het leven als mens niet makkelijk. Als kind al had hij het als een kwelling ervaren. Liever identificeerde hij zich met zijn rol als verpersoonlijking van zijn God op aarde.

Bij hoofdstuk 23, vers 39 hield hij stil en las hij de woorden die waren toegekend aan Jezus Christus. *“Want ik zeg u, gij zult mij van nu aan niet zien, totdat gij zeggen zult: ‘Gezegend is hij die komt in den naam des Heeren.’”*

Ontroerd sloot Jacques Fournier zijn ogen en liet hij de woorden bezinken in een korte meditatie. Plots werd hij opgeschrikt door een kuch die als een zweeps slag door de holle ruimte klonk. Geïrriteerd opende hij zijn ogen en keek hij verwoed de zaal in om te zien wie de oorzaak van zijn verstoring kon zijn. Niemand waagde het om Jacques Fournier te storen tijdens zijn contemplatie van het Heilige Schrift.

Zijn irritatie verspreidde zich als gifgas door de zaal. Gailard de Pomiès en de klerken rilden en doken weg in hun papieren terwijl Fourniers ogen zijn slachtoffer vonden. Op het houten bankje onder hem zat een in elkaar gedoken man die angstig omhoogkeek naar de inquisiteur. Hij leek nog wat te moeten wennen aan het felle zonlicht dat door het grote ronde raam achter de bisschop in zijn ogen scheen wanneer hij naar de vertegenwoordiger van God omhoogkeek. De bisschop wierp een nijldige blik naar het scharminkel. Hij dook weer in zijn bijbel en besteedde geen enkele aandacht meer aan het angstige mens daar beneden.

Minuten verstreken en werden een uur. Het uur ging op in het volgende. Het was sereen en muisstil in de torenkamer. Alleen het gekras van de pennenveren op het perkament was te horen. De vlijtige secretarissen concentreerden zich op hun schrijfwerk en de bisschop nam alle tijd om zich in de woorden van zijn God te verliezen. Het was zijn gewoonte om gedaagden gedurende lange tijd in hun sop gaar te laten koken om ze het zo angstig en ongemakkelijk mogelijk te maken.

Meestal moesten de arme zielen maanden wachten op een verhoor zonder überhaupt te weten waarvan ze verdacht werden. Het was de standaardprocedure van de inquisitie die niet verplicht was om de verdachten te verwittigen waar ze van beschuldigd werden. Als ze dan eenmaal voor hem zaten en eindelijk mochten spreken wist hij ze, door middel van sluwe vraagstelling, zover te krijgen dat ze zichzelf en hun medeplichtigen binnen de kortste keren verrieden. Hij was als grootinquisiteur tegelijkertijd de aanklager en de rechter.

Verdachten hadden überhaupt geen rechten. Deze mochten zo lang vastgehouden worden als het Fournier beliefte, konden geen advocaat inschakelen en geen getuigen oproepen. Ineens realiseerde de inquisiteur zich dat degene die nu op het beklaagdenbankje zat hier om een andere reden was. De corpulente bisschop keek argwanend naar beneden. Doordat de man op een kleine bank zetelde, leek hij nietig vanuit het hoge gezichtspunt van Jacques Fournier. Het was bewuste opzet om zijn verdachten zich zo onbeduidend mogelijk te doen voelen. Zodat ze sidderden en beefden voor de macht van God die door hem heen tot uitdrukking kwam.

Het was niet mis te verstaan dat hij de verpersoonlijking van God op aarde was. Hij was het die Gods wil uitdroeg. Hij was het die besliste over leven en dood, in naam van de almachtige. Fourniers Latijnse lijfspreuk was tekenend voor zijn levenshouding. *“Beatus ille, qui procul hominibus”*, gelukkig is hij die ver van de mensen woont. Hij had een gloeiende hekel aan mensen en omringde zich uitsluitend met de hoogstnodige dienaren om zijn werk te kunnen uitvoeren. Een privébestaan kende hij niet.

Schoenmaker Arnaud Sicre keek vanaf het te kleine bankje omhoog naar de kolossale massa die boven hem uittorende. Het ontwerp van het bankje maakte dat hij geknield voor de bisschop zat. Zijn rug, knieën en billen deden pijn van het lange zitten en zijn benen waren hinderlijk in slaap gevallen, gevouwen onder het hout van het stoeltje. Hij durfde niet te gaan verzitten uit angst zich de razernij van het monster

boven zich op de hals te halen.

De mufte ruimte was voor hem een geschenk vergeleken met het hellehol van de Muur van Carcassonne waar hij vijf jaar had moeten verblijven. Arnauds lichaam werd bekleed met de stinkende, gescheurde en smerige vodden die hij vanaf de dag van zijn gevangenneming tot aan zijn vijfjarig Muurjubileum van vandaag had gedragen. Het was nu of nooit voor Arnaud Sicre. Hij had *Murus strictus* gehad; de strikte gevangenisversie op water en brood, vastgeketend aan een medegevangene.

In feite was zijn lijden te danken aan de man boven hem, die hem destijds veroordeeld had, maar Arnaud had een sympathie voor de man ontwikkeld en voelde een diep respect en begrip voor de inquisiteur. De opmerkelijke adoratie van een slachtoffer naar zijn dader.

Vanuit zijn schoenmakerskijk op de wereld was zijn lijdensweg geheel te danken aan zijn moeder. Door de verfoeilijke ketterse dwalingen van zijn geboortegeefster was hij nu alles kwijt. En had hij, de arme Arnaud, ook nog eens vijf jaar moeten brommen. Vijf jaar ellende in dat stinkhol!

Arnaud Sicre voelde een scherpe wrevel opkomen. Hij was zo in zijn gedachten verwikkeld dat hij niet in de gaten had dat de bisschop al enige tijd naar hem zat te kijken.

‘Wat wilt u, meneer Sicre? Denkt u dat ik de gehele dag de tijd heb? *Tempus Fugit*, de tijd vliegt,’ donderde onverhoeds de zware stem van de bisschop van Pamiers door de ruimte. Arnaud verstijfde van schrik. De bisschopinquisiteur keek hautain naar het mannetje dat onder hem zat. Zelfs zonder de opstelling van deze zaal had hij makkelijk kunnen zien dat deze schoenmaker geen grote man was. Over een gekromde neus staarden twee intelligente bruine ogen de bisschop een moment aan. Ze keken net lang genoeg om elkaars bedoelingen in te schatten.

Hoofdstuk 3 De opdracht

Sicre sloeg zijn ogen neer, raapte al zijn moed bij elkaar en begon met trillende stem: ‘Uwe eminentie, weet dat ik zojuist vrijgekomen ben na vijf jaar strikte Muur.’

De bisschops interesse leek alweer vervlogen. Geconcentreerd las hij in het heilige boek dat voor hem lag. Arnaud keek weifelend omhoog. Omdat de grootinquisiteur niet reageerde en hem niet eens aankeek, ging hij door. Hij sprak de woorden uit die hij de afgelopen maanden talloze keren had geoefend in zijn cel.

‘Uwe excellentie, weet ook dat destijds mijn moeder, die smerige kettervereerster, terecht is verbrand op de brandstapel en dat al haar bezit verbeurd is verklaard en verkocht is aan de hoogste bidder. U hebt immers zelf die opdracht gegeven. Ik heb daar alle begrip voor, het was haar eigen schuld. Evenwel was haar huis nabij Ax-les-Thermes ook mijn rechtmatige erfenis en ik ben allerm minst een ketter. Ik ben een goed katholiek die door de dwalingen van zijn moeder vijf jaar heeft geboet in de Muur. Ik heb mijn straf uitgezeten en ik wil u daarom vragen om een kans om mijn familiebezit terug te krijgen, eerwaarde bisschop. Mijn vader is een eerzaam notaris en een vroom katholiek, dat weet u, u kent hem. Hij haat de ketters en alles waar zij voor staan, dat weet u ook. Ik haat de ketters net als mijn vader en wil alles doen om ze bij u aan te brengen. Geeft u mij alstublieft een kans om geld te verdienen en daarmee mijn familiebezit terug te kopen?’

De laatste woorden had Arnaud met een trillende stem uitgesproken. De *Ostal*² van zijn moeders kant van de familie

² De *Ostal* is een typisch Occitaans begrip. Het was het centrum van het Occitaanse leven in die tijd. Het omvatte niet alleen de directe gezins- en familieleden, maar ook de knechten en meiden, inwonende vrienden, de veestapel en andere dieren, het huis en het land. Het voortbestaan van de *Ostal* was voor de Occitaniërs belangrijker dan het persoonlijke bestaan van de individuele gezinsleden.

betekende alles voor hem. Alleen al vanwege de fijne jeugdherinneringen die hij eraan had. Vooral uit de tijd dat zijn grootouders nog leefden.

De Ostal was een parel van een familiehuis waar Arnaud alles voor over had. Hij zou de bisschop en al zijn klerken een jaar lang elke dag op alle mogelijke manieren bevredigen als dat hem gevraagd werd, zolang hij het huis maar terug zou krijgen. De jonge schoenmaker had ontelbare zaadlozingen bewerkstelligd gedurende zijn tijd in de Muur. Het had hem een comfortabeler verblijf opgeleverd.

De inquisiteur overwoog de situatie. Zijn vlijmscherpe geest had de zaak al doorzien en een goede inschatting gemaakt van het voordeel dat hij hieruit zou kunnen halen. 'Wat heb je ervoor over?' vroeg hij eenvoudigweg, terwijl zijn varkensoogjes zich in de ogen van Sicre priemden. Hij had de gewoonte zijn gedaagden alleen op kritische momenten aan te kijken en dan zo doordringend mogelijk, voor een maximaal schrik-effect.

De schoenmaker slikte door de intensiteit van de blik en boog snel zijn hoofd weer. Hij was gewaarschuwd door zijn medegevangenen om de bisschop niet te lang aan te kijken. 'De ogen van de bisschop kijken dwars door je heen en zien alles wat je probeert te verbergen,' hadden ze hem gezegd. Sicre wilde niet het risico lopen dat er toch nog een onverwacht ketters lammetje in hem ontdekt zou worden door de sluwe inquisiteur.

'Alles wat u wilt.' Hij voelde zich smerig en uitgewoond na vijf jaar gevangenis. Hij stonk en van zijn vroeger pezige spieren was weinig meer over. Hij bezat niets meer en het enige dat hij de bisschop kon aanbieden waren zijn diensten.

'Je vader is notaris in Tarascon.'

Hij hapt toe, beseft Arnaud zich verheugd.

'Je kent ook Pierre en Guillaume Authié, de twee ketterse *perfecti* uit dezelfde stad, is het niet? Zij waren tenslotte ook notarissen.'

Arnaud Sicre voelde dat hij moest oppassen. De gebroeders

Authié golden als de laatste ketterse priesters. Daar moest je niet mee geassocieerd worden. Een verkeerd woord en hij kon zomaar nog een paar jaar de Muur ingestuurd worden.

'Ik heb ze wel eens bij mijn moeder thuis meegemaakt,' antwoordde hij met trillende stem. 'Ik was nog maar een kind en snapte er allemaal niet zoveel van. Mijn moeder stuurde me weg toen ik zeven jaar oud was en vanaf toen heb ik bij mijn vader gewoond in de stad. Daarna heb ik ze nooit meer gezien.' Het zweet begon in straaltjes een weg te zoeken onder zijn oksels. Arnaud voelde een weeë sensatie in zijn maag. De bisschop stond erom bekend zijn verdachten zichzelf te laten verspreken. Maar Arnaud was geen verdachte. En hij was niet op zijn achterhoofd gevallen. Hij had maanden de tijd gehad om zich voor te bereiden op alle mogelijke trucs van Fournier. Die keek geïnteresseerd naar de wand achter Arnaud Sicre alsof hij de gebroeders Authié daar zag lopen.

'We hebben ze uiteindelijk kunnen pakken, die duivels-aanbidders. De twee broers Authié, Pierres zoon Jacques en een paar andere idioten die door hen geïnitieerd waren tot perfecti. Daarmee was het ketterdom voorgoed opgerold, dachten we. Helaas... het waren niet de laatste ketterpriesters zoals iedereen meende.' Hij sprak met een duidelijke frustratie in zijn stem. 'Er is er nog minstens een. De zoon Jacques Authié heeft nog iemand tot perfectus ingewijd voordat ze hem verbrand hebben, wist je dat?'

Arnaud wist het. Hij wist heel veel. Vijf jaar in de Muur tussen de ketters had hem een behoorlijke schat aan informatie opgeleverd. Een fortuin aan kennis dat hij nu graag ten dienste van de inquisitie wilde verzilveren. Van Pierre en Guillaume Authié had hij natuurlijk gehoord. Hoe kon het ook anders. De broers waren heilige mannen geweest in hun tijd en iedereen in de regio kende ze. Voor de ketters ging het geloof meer om wat je deed dan om wat je geloofde. Het tegengestelde van de rooms-katholieken, voor wie het niet zoveel uitmaakte wat je deed, maar juist wat je geloofde het

belangrijkst was.

Beide broers, en ook hun opvolger Jacques Authié, waren uiteindelijk op de brandstapel terechtgekomen waarmee deze kortstondige wederopstanding van het ketterdom de kop ingedrukt was. Alleen had Jacques, de zoon van Pierre, toch nog iemand weten in te wijden met het *consolamentum*³ voor ze hem te pakken hadden gekregen. Het betrof slechts een omhooggevalen schaapherder.

‘Wist je ook dat die ketter gezocht wordt voor moord?’ De zware stem rolde door de ruimte.

Blijkbaar wist hij niet alles. Dit was niet bekend geweest binnen de Muur, voor zover hij wist.

‘Dat stuk onbenul wordt gezocht door de mannen van de aartsbisschop van Narbonne in wiens territorium die moord heeft plaatsgevonden. Jacques Authié heeft die moordenaar onder zijn hoede genomen destijds. Het is een herder genaamd Guillaume Bélibaste. Voor de ketters kan een moord vergeven worden wanneer de schuldige zich toewijdt aan hun geloof en de rest van diens leven als perfectus slijt. Dat vond die Bélibaste natuurlijk een goed idee. Zo kon hij de straf van de aartsbisschop ontlopen, dacht hij... Ik heb de aartsbisschop hoogstpersoonlijk beloofd dat ik dat uitschot voor hem vang en aan hem uitlever.’

Zonder na te denken vulde Arnaud Sicre de woorden van de bisschop aan. Ondanks zijn scherpe intellect had hij de handicap zich zo nu en dan gedachteloos te laten gaan en er van alles uit te flappen. Een tic die hem al vaker in zijn leven in de problemen had gebracht. ‘Die Bélibaste gaat door het land en zegent overal stervenden heb ik gehoord. Hij schijnt

³ Het *consolamentum* is de vuurdoop van de Katharen. De initiatie geschiedt door middel van handoplegging door een of meerdere parfaits. Op deze manier geven zij de Heilige Geest van Jeshua door aan de geïnitieerde die daardoor na diens overlijden in de Zevende Hemel zou komen. Er zijn twee vormen van het consolamentum. 1.) Het consolamentum van het sterven werd gegeven aan de gelovigen vlak voor hun sterven. 2.) Het consolamentum van de parfaits werd na een lange opleiding gegeven aan een novice (leerling parfait) die daarmee de status van heilige had bereikt.

uitstekend te kunnen vertellen en zijn preken worden gewaardeerd door velen. Ik heb gehoord dat hij richting Spanje is gevlucht na zijn knappe uitbraak uit de Muur van Carcassonne. Het schijnt dat hij zich daar ophoudt met een groepje gevluchte ketters die de kerk steeds te slim af zijn.’

Arnaud schrok zelf van zijn woorden. Secretarissen keken op van hun paperassen. Griffiers stopten als op commando met schrijven. De Pomiès keek gespannen toe en verwachtte een uitbarsting van zijn meester. Zelfs de stilte hield haar adem in. Sicre had blijk gegeven van veel kennis over de ketters. Dat kon hem duur komen te staan. Tegelijkertijd moest hij ook zijn meerwaarde laten blijken aan de inquisiteur en zijn entourage.

De ontploffing bleef uit. De bisschop bleef over het hoofd van Sicre staren alsof zich daar iets buitengewoon interessants afspeelde. Hij was afgedwaald in gedachten. Hij begreep de ketters niet. Waarom brachten ze zichzelf toch steeds weer zo in de problemen vanwege de fabeltjes waarin ze geloofden? Hij had ook iets af te rekenen met dat volk, vond hij. Als kind had hij het niet makkelijk gehad.

Iets ten noorden van Pamiers, in het plaatsje Saverdun, was hij geboren en opgegroeid. Ze hadden hem als dikke bakkerszoon gepest vanwege zijn omvang en traagheid. Katholieke kinderen ook, maar vooral die smerige ketterkinderen hadden hem goed te pakken gehad. Fournier balde onbewust zijn vuisten bij de gedachte, hij kneep tot zijn knokkels wit werden. Terwijl zijn blik gericht bleef op de muur achter Sicre, concludeerde hij ogenschijnlijk verveeld: ‘Je hebt een behoorlijke kennis van zaken, hoor ik. Vijf jaar Muur heeft je veel gebracht.’

‘Dat klopt, eerwaarde.’

‘Als je van die moordenaar hebt gehoord, dan weet je vast en zeker ook wie zijn beschermer is? De man die hem op slinkse wijze uit de Muur van Carcassonne wist te bevrijden?’

Arnaud Sicre wist het. ‘De herder Pierre Maury,’ sprak hij beslist.

De bisschop keek hem heel even goedkeurend aan.

‘*Ubi pus evacua*, waar pus zit, verwijder het. Kom maar ter zake dan, Sicre. Wat wil je?’

De bisschop wist allang waarom de onbeduidende schoenmaker daarbeneden voor hem zat. Hij was de man al zeker zes stappen voor. Maar de kleine had potentie. Hij had iets wat de bisschop aansprak. Iets wat hem het vertrouwen gaf om met deze rekrut in zee te gaan.

Jacques Fournier had overigens niets te verliezen. De sollicitant daarbeneden ook niet. Arnaud Sicre keek zo dapper mogelijk op naar de gestalte boven hem en verzamelde al zijn moed voor de laatste keer. Hij besloot alle kaarten op tafel te leggen en haalde diep adem.

‘Uwe eminentie. Ik wil toetreden tot uw geheime verklikkersnetwerk. Ik wil mijn familiebezit terug. Ik heb zoveel geleerd in de Muur over de ketters dat ik van grote betekenis kan zijn voor uw operatie.

Ik wil u de laatste ketterse priester uitleveren, uwe excellentie. Ik breng u de laatste perfectus: Guillaume Bélibaste.’

Even viel er een stilte.

‘U brengt mij de ketter Bélibaste én zijn beschermer, de herder Pierre Maury!’

Arnaud Sicre stemde in.

Hoofdstuk 4

De verrassing

Benedicte Senher Guillaume Bélibaste had Pierre Maury eigenlijk nooit bedankt voor de redding uit de Muur van Carcassonne. Het voorval was eenvoudigweg niet meer besproken tussen de twee mannen. Pierre begreep het wel. Als *parfait*⁴ liep Bélibaste het constante gevaar verraden en opgepakt te worden. Net als alle heilige parfaits van de afgelopen honderd jaar. Het was algemeen bekend dat de Senher een volgende keer zonder pardon op de brandstapel zou eindigen. Men wist ook dat Pierre de heilige met zijn leven zou beschermen als dat nodig was. Zoals altijd beschouwde Guillaume Bélibaste de diensten van Pierre Maury als de normaalste zaak van de wereld. Hij diende nu eenmaal beschermd te worden als heilig man en de herder was zijn beschermer. Dat had hij destijds beloofd aan Bélibastes leraar, Jacques Authié. Als tegenprestatie bewaakte de Senher het zielenheil van Maury. Moeilijk was dat niet voor de kleine parfait.

Pierre had zich geschikt in zijn *fatum*, zijn lot. Hij merkte dat hun band na deze laatste gebeurtenis nog sterker was geworden. Dat was genoeg voor hem. Het was alsof ze dichtertot elkaar waren gekomen, vond Pierre. Het verheugde hem dat zijn grote held en hij het zo goed met elkaar konden vinden. Het liefst wandelde hij alleen met de Senher door de machtige Pyreneeën. Als er geen bergen waren, zoals nu, waren de heuvels rondom San Mateu een prima alternatief. Zolang ze maar samen waren.

De heilige beschikte over een encyclopedie aan kennis

⁴ *Parfait* (volmaakte) is de benaming voor een Kathaarse priester of priesteres, heilige mensen die een belangrijke rol hadden binnen de Kathaarse kerk. Boven de parfaits stonden de Kathaarse diakens, daarboven de Kathaarse bisschoppen van de diverse regio's en daarboven waarschijnlijk een patriarch of matriarch. Andere benamingen voor parfait zijn purs en bonshomess/bonsdames. Goede mannen en vrouwen. In de hoogtijdagen van het Katharisme wordt hun aantal op vijfduizend parfaits (m/v) geschat.

over het christendom. Hij was als een wandelende bibliotheek en elke keer werd Pierre geprikkeld en verrijkt door zijn wijsheden.

Bélibaste had Pierre uitgenodigd om een wandeling te maken voor de avondmaaltijd. Zoals vaker, waren de twee tijdens de wandeling in een oeverloze discussie verzeild geraakt. Zij aan zij liepen ze de zandweg af, die langs het Valenciaanse stadje San Mateu liep, naar het huis van zijn tante Guillemette waar het altijd gezellig en warm was en waar iedereen zich welkom voelde. De reusachtige Maury moest iets opzij buigen om zijn gesprekspartner aan te kunnen kijken. De Spaanse avondzon scheen in hun ogen. Hun versleten schoeisel maakte droge stofwolkjes bij elke stap. De lange taxusbomen langs de weg gaven steeds een klein beetje schaduw wanneer ze erlangs liepen. Een welkome afwisseling in de zinderende Iberische hitte. In de verte vloog een houtduif in zijn kenmerkende glijdende vlucht. Een veldleeuwerik bezong de zomer.

‘Hou er nu eens mee op! Hoeveel heb je er nou al?’ vroeg de Senher met een lichte frustratie in zijn stem. Pierre Maury keek Guillaume Bélibaste met een spottende blik aan. Zijn vriend mocht dan wel de grote Senher zijn waar hij zoveel respect voor had en zo graag mee omging, maar verstand van politiek en netwerken had hij niet.

‘Inmiddels meer dan twintig, maar zie je de waarde er dan niet van in?’

De parfait keek nadenkend naar de grond. ‘Het zijn allemaal aardse gehechtheden die gaan om geld, macht en aanzien. Die dien je als waarlijk *croyant*⁵ los te laten! Wil jij dat

5 *Croyant* is een Occitaans begrip dat staat voor gelovige. Binnen de Kathaars-christelijke beweging had de gelovige Kathaar een centrale rol. De parfaits dienden de gelovigen met hun woorden, arbeid en geneeskunde. Waar parfaits als heiligen leefden en strenge leefregels kenden, zoals geen dierlijke producten – behalve vis – eten, geen beloften of eden afleggen, geen onwaarheden spreken, geen alcohol nuttigen en geen seksuele handelingen verrichtten, konden de croyants tot het sterfbed een bourgeois leven leiden. De croyant at vlees, dronk alcohol, had seksuele relaties met anderen en mocht de huwelijksbelofte afleggen. Bevrijding kwam door middel van het consolamentum aan het einde van een rijk en overvloedig leven. Wel werd een croyant geacht bewust te leven en de Kathaarse god van de liefde te dienen.

ik je ooit tot parfait inwijd, Pierre?’

Pierre moest er niet aan denken. Hij vond het prima om croyant, gelovige, te zijn. Maar parfait, priester? En dan geen vrouw meer mogen aanraken? Geen alcohol meer mogen drinken? Geen vlees meer mogen eten? Dat kon zijn vrije herdersziel niet aan. Pierre was een vrij man. Met in ieder stadje een schatje. De gespierde reus, met zijn bruine ogen, kortgeschoren grijzend haar en zijn ruige grijs-zwarte baard was voor de meeste Occitaanse vrouwen niet te versmaden. Niet dat hij bijzonder knap was, maar hij was bereisd, goed geschapen en welbespraakt. Voor dames uit alle rangen en standen was hij een fascinerende verschijning.

De discussie met de Senher ging over de *compèreschappen*⁶ die Pierre erop nahield. De herder was compère van talloze kinderen. Zowel katholieke als christelijke. Het peetvadersysteem was al zo oud als de mensheid in *Occitanië*⁷ en verbond mensen met elkaar, net als huwelijken dat deden. Door zijn netwerk van petekinderen en hun ouders kon Pierre zich makkelijk door de streek bewegen. Hij genoot overal bescherming en had talloze slaapplekken.

Zijn blik viel ineens op een kleine groene hagedis die droge tijmbosjes in schoot. Bélibaste hield hem stil, keek hem door-dringend aan en sprak met strenge stem: ‘Je verwerft je petekinderen, maar daar moet je wel steeds voor betalen. Je ziet dat als investeringen, maar ik zeg dat het zonde van je geld

6 *Compère* wil zeggen: peetvader. Binnen de middeleeuwse Occitaanse samenleving werden peetouderschappen afgesloten om de banden tussen en binnen families te verstevigen.

7 *Occitanië* was een gebied in het huidige Zuidwest Frankrijk. Het bestreek in 1300 een deel van het Pyreneeëngebergte en aan de zuidkant de Middellandse Zee. De naam van het gebied was in de middeleeuwen het Graafschap Toulouse, genoemd naar de hoofdstad. Dit gebied wordt beschouwd als het Katharengedebied. Het was een rijk dat viel onder het Spaanse koningshuis van Aragón van koning Peter II. Het graafschap werd bestuurd door graaf Raymond V in de tijd van de kruistocht en zijn opvolgers Raymond VI en Raymond VII in de decennia daarna. In 1229 werd het graafschap geannexeerd door het Franse Capinger hof. Tegenwoordig heet de regio weer Occitanië. Zie kaartje 1 aan het begin van dit boek voor meer details.

is.’ Bélibaste hief zijn rechterwijsvinger op. Een teken dat hij op het punt stond om iets heel belangrijks te vertellen.

‘Onze profeet *Jeshua*⁸ onderwees het ons niet voor niets. *“Er was eens een rijk man met veel geld. Hij zei: ‘Ik zal mijn geld gebruiken om te zaaien, te oogsten, te planten en mijn schuren te vullen met vruchten zodat ik aan niets gebrek heb.’ Dit was wat hij dacht in de ochtend. Die nacht stierf hij.”*’

Pierre werd ongeduldig. De constante stroom parabels en uitspraken van de profeet Jeshua die de Senher over hem uitstortte vond hij normaal gesproken buitengewoon interessant, alleen niet als het tegen hem werd gebruikt. Deze keer ging het hem zelfs een beetje te ver. De Senher bemoeide zich met zaken die hem niets aangingen.

Hij bleef stilstaan en reageerde licht sarcastisch. ‘Weet je wat de verlosser ook zei? “De splinter in het oog van je broeder zie je, maar de balk in je eigen oog zie je niet. Als je de balk uit je oog verwijderd hebt, dan zul je helder genoeg zien om de splinter uit het oog van je broeder te verwijderen.” Ik verdien mijn geld zelf. Ik maak dus zelf wel uit hoe ik het uitgeef. Noch voor jou, noch voor iemand anders zal ik daarvan afzien. Want op die wijze verwerf ik me de vriendschappen van een hoop mensen. Zij beschermen me en geven me onderdak en informatie wanneer ik dat nodig heb. Daar heb jij ook baat bij. Dankzij hen zijn wij hier nog en hebben we ons heel wat keren kunnen verstoppen voor de inquisitie.’ De Senher mocht dan zijn grote idool zijn, ook hij had grenzen.

Bélibaste keek hem vragend aan en zei met zalvende stem: ‘Luister, vriend, ik bedoel het goed. Onze grote leraar, Jeshua, had het bij het juiste eind toen hij stelde: “Heb je broeder lief als je eigen ziel. Behoed hem als de appel van je oog.” En dat is precies wat ik doe. Want wat levert je dat nou in vredesnaam voor goeds op, al die gekochte vriendschappen? Je kunt dat geld beter aan mij geven.’

⁸ *Jeshua*, ook wel *Yeshua*, is de oorspronkelijke naam van Jezus Christus die voor de Katharen de belangrijkste profeet was.

Pierre Maury nam een moment om te denken. Hij had inmiddels al een flink fortuin naar de Senher gebracht. Telkens leende de heilige grote bedragen van de herder om in zijn levensonderhoud te voorzien en zo nu en dan werkte hij als herder in de ploeg van Pierre om terug te betalen wat hij geleend had. Pierre wist dat hij zijn geld nooit terug zou krijgen en dat was niet erg. Maar dan moest de Senher nu niet gaan zeuren over zijn verdere uitgaven.

‘Als ik probeer op die wijze zoveel vrienden te verwerven, dan doe ik dat omdat ik van mening ben dat ik aan elk mens goed moet doen. Als die mens een goed christen is, zal ik hoe dan ook beloond worden. Wanneer die mens katholiek is, dan zal hij op zijn minst proberen iets goed te doen voor de weldaden die hij van mij ondervond. Denk je dat ik je uit de Muur had kunnen laten ontsnappen zonder mijn netwerk?’

De Senher had geen goede herinneringen aan zijn tijd in de gevangenis van Carcassonne. Hij bracht het gesprek snel op een ander onderwerp. De kleine heilige zette zijn ‘ik weet alles beter dan jij’-gezicht op en stak van wal.

‘Pierre, waarde vriend,’ begon hij met gewichtige stem. ‘Het wordt tijd dat je gaat trouwen.’

Verbaasd keek de herder hem aan. ‘Wat zeg je nu?’

De Senher schudde zijn hoofd heen en weer om zijn afkeuring kracht bij te zetten. ‘Je leven is veel te losbandig. Je bent nu vijfendertig en je wordt te oud voor het zwervende herdersleven. Je hebt een klein vermogen bij elkaar gewerkt en bent er klaar voor om je ergens te vestigen.’

Pierre Maury zuchtte. Als hij iets niet wilde, dan was het zich settelen en op één plek blijven. Of, nog erger, een vrouw hebben die hem zou gaan vertellen wat hij wel of niet mocht doen. Nee, hij zou zich zeker niet laten knechten door een vrouw. Nooit van zijn leven.

Pierre was geboren in het bergdorp Montailou, diep in het Pyreneeëngebergte, nabij de stad Ax-les-Thermes. Zijn vader was de enige wolwever van het dorp en had hem en zijn broer Jean een klein startkapitaal meegegeven voor hij

stierf. Pierre was een veelgevraagd herder, goed als hij was in zijn vak en als leider van een *herderscabanne*⁹. Daarnaast was hij heel handig in handelen en geld verdienen. Hij had zelf een aanzienlijke kudde van vele honderden schapen verworven en beschikte over een groot netwerk van rijke en minder rijke vrienden. Pierre Maury had slechts één zwakke plek: de kleine, zwartbehaarde man die nu naast hem liep. Maury dweept met de Senher. Voor de gespijterde herder was de heer Bélibaste het toonbeeld van heiligheid. Hij was ten slotte een parfait. Een echte, goede christen met alle daarbij behorende leefregels waar hij zich aan diende te houden.

Guillaume Bélibaste leefde in *Endura*¹⁰ wist Pierre. Hij mocht als parfait alleen de waarheid spreken, hij mocht geen eed afleggen, geen dierlijke producten eten, geen vrouw aanraken en hij moest regelmatig vasten en bidden. Dat iemand zich kon houden aan al die beperkingen riep een diep respect op bij de vrijbuiters Pierre Maury. Hij geloofde blind in de gezegende Senher, die in zijn ogen een zuivere parfait was die hem op zijn sterfbed straks kon inwijden door middel van het *consolamentum van het sterven*, de handoplegging, waarmee de Zevende Hemel voor zijn ziel gegarandeerd was. Voor de pragmatische herder was de priester Bélibaste zijn garantie voor een leven na de dood. En nu vroeg deze heilige hem te trouwen? Pierres gedachten dwaalden af naar zijn jeugd in het dorp Arques en zijn toenmalige verloofde Bernadette.

⁹ Een *herderscabanne* is een herdershut in de bergen waar vanuit een ploeg herders met hun honden de kuddes beheert.

¹⁰ Het *Endura* is de staat van zijn na de overdracht van de Heilige Geest door middel van het consolamentum. Het Endura betekent zoveel als een zuiver kanaal zijn voor de Heilige Geest door leefregels en spirituele beoefening. Het doel hiervan is de transfiguratie van persoon naar zielenmens. Voor een parfait betekende dit strenge leefregels in combinatie met bidden, vasten en mediteren. Wanneer een parfait de leefregels overtrad golden er sancties, variërend van drie dagen vasten tot het opnieuw moeten ondergaan van het consolamentum. Voor de croyants gold het Enduraproces met de bijbehorende leefregels alleen op het sterfbed. Alleen in Endura zou de ziel van de croyant na het sterven de illusie van het aardse bestaan kunnen loslaten en vrij zijn in de Zevende Hemel. Zonder consolamentum zou de croyant na de dood terugkeren op aarde als mens of dier.

Hoofdstuk 5

Een aanbod dat je niet kunt afslaan

Arques, twintig jaar eerder

Als dertienjarige was Pierre, samen met zijn jongere broer Jean, na een inval zijn ouderlijk huis in Montaillou ontvlucht. De Ostal van zijn ouders was daarbij op gewelddadige wijze door de inquisitie geannexeerd. Zijn vader, Raymond Maury, werd opgepakt net als zijn moeder, Alazaïs. Beide jongens werden bij familie ondergebracht.

Pierre vertrok naar de plaats Arques waar hij als schaapherder kon werken bij een neef. Bernadette was pas zes jaar toen ze een jaar later uitgehuwelijkt werd aan de jonge Pierre Maury. Hij had er zijn bedenkingen bij gehad om zo'n jong kind te trouwen. Eens vroeg hij zijn neef, Raymond Maury – die een rol had in het proces van uithuwelijken van het meisje: 'Hoe weet ik dat Bernadette als ze volwassen wordt begrip zal hebben van het goede?' Begrip van het goede was een manier waarop de Katharen hun christelijk geloof duiden.

Zijn neef antwoordde bedachtzaam. 'Ik weet zeker dat haar vader haar het goede christendom zal bijbrengen, Pierre. Maak je geen zorgen.'

De jonge herder nam de situatie zoals hij kwam. Hij moest nog een aantal jaren wachten tot Bernadette de huwbare leeftijd had bereikt en kon in de tussentijd werken voor haar vader, zijn toekomstige schoonvader. De man had zelf geen zoons en hoopte dat Pierre Maury zijn opvolging kon waarborgen. Hij was een bemiddeld man die in het geheim als croyant een trouw aanhanger was van de christelijk-Kathaarse kerk.

Pierre Maury had met het startkapitaal dat hij van zijn ouders geërfd had een stukje land gekocht en zijn toekomst zag er rooskleurig uit. Hij groeide in Arques op tot een jonge man in een periode dat parfaits nog regelmatig het dorp aandeden, dat zich midden in een vallei met uitgestrekte bossen

bevond en relatief veilig was voor Katharen die de inquisitie te slim af waren.

Op een dag vroeg Pierre Maury zijn toekomstig schoonvader: 'Wat voor soort mensen zijn de parfaits die het ware geloof aanhangen volgens jou?'

De man vond het prettig om zijn toekomstige schoonzoon geloofszaken bij te brengen. 'Parfaits zijn mensen als ieder ander. Hun vlees, botten, gestalte en gezicht zijn precies als die van andere mensen. Zij zijn echter de enigen die de paden van gerechtigheid en waarheid volgen. Ze nemen niet wat een ander toebehoort. Zelfs als zij op hun weg goud of zilver zouden vinden, zouden ze het niet oprapen. Tenzij iemand het hen als geschenk gaf. Men zal meer zielenheil vinden in het geloof van deze mensen, deze parfaits die de katholieken perfecti noemen, dan in welk ander geloof ook.'

Het idee van deze parfaits die zijn ziel konden redden sprak de opportunistische Pierre toen al aan.

'Heb je me gehoord?' vroeg de Senher.

Pierre schrok op uit zijn gemijmer.

'Het wordt tijd dat je gaat trouwen, lieve vriend. En ik heb precies de juiste vrouw voor je.'

Pierre luisterde niet eens. Hij had zijn antwoord al klaar. De herder wist heel goed wat hij wel en niet wilde. 'Ik wil geen vrouw.' Hij was stellig. 'Ik kan haar niet onderhouden en ik moet in beweging blijven. Ik durf me niet ergens te vestigen omdat ik dan niet veilig ben voor de Roomse inquisitie.'

Het leven van een herder was dynamisch. In de herfst en winter verbleef Pierre op verschillende plaatsen bij vrienden en familie terwijl zijn schapen in de weiden van het laagland graasden en in de lente en zomer trok hij met zijn kuddes het hooggebergte in. Deze tocht heet de *transhumance*¹¹ en

¹¹ De *transhumance* is de tocht van en naar de bergen die de herders elke lente en herfst maken. In de zomers grazen de kuddes hoog in de bergen. In de winters grazen de dieren in de lageregebieden.

wordt twee keer per jaar gemaakt door herders, hun honden en hun kuddes – en is al zo oud als de mensheid.

'Deze vrouw wil je wel degelijk.' De Senher klonk overtuigd.

Pierre Maury keek zijn leraar vragend aan. 'Welke vrouw bedoel je dan?' Zo concreet was de parfait nog niet eerder geweest als hij over trouwen begon. De herder was benieuwd.

Guillaume Bélibaste bleef even stilstaan om zijn woorden kracht bij te zetten. 'Niemand minder dan mijn eigen huisvrouw, Raymonde Marty.'

Zeker tien seconden was het doodstil. Pierres mond viel open van verbazing. Met grote ogen vol ongeloof keek hij de heilige aan. Bélibaste beschouwde dat als een uitnodiging om verder te spreken. Met zelfvoldane stem vervolgde hij: 'Pierre, je bent weer tot hoererij vervallen. Je houdt er verschillende maîtresses op na weet ik inmiddels.' Hij keek zijn vriend triomfantelijk aan. 'Denk je dat er ook maar iets aan mijn aandacht ontsnapt, Pierre Maury? Ik weet wat je uitvreet, waar je ook bent.'

Pierre was niet onder de indruk van de grootdoenerij van de Senher. Maar wel van de vrouw die deze zojuist genoemd had.

Bélibaste ging onvermoeibaar verder. 'Je weet dat Jeshua zelf stelde: "*Wil je nu eens ophouden met het vlees te beminnen? Met die begeerte?*" Het wordt tijd dat je voor een vrouw kiest en een Ostal opbouwt voor jezelf. Raymonde is een goede vrouw. Ze zal oog houden op je bezittingen als jij in de bergen bent met je kuddes. Bovendien zal ze je misschien kinderen kunnen schenken, die je tot hulp kunnen zijn en voor je kunnen zorgen als je straks oud bent. In ieder geval zal het eerzamer zijn wanneer je met een enkele vrouw verkeert, dan met tal van meisjes omgang te hebben die je hart en lever met wortel en tak uitrukken.'

Bélibaste keek Pierre diep in de ogen. De grote blauwe ogen van de Senher waren onweerstaanbaar voor de breedgeschouderde herder. Hij smolt vanbinnen en wist op dat moment dat hij waarschijnlijk wel weer zou doen wat zijn leraar hem beval. Die man had een onverklaarbaar grote

invloed op Pierre.

‘Maar waarom Raymonde?’ probeerde hij. ‘Zij is toch jouw hoogsteigen huishoudster en alibi?’

Raymonde Marty was de vrouw waarmee Bélibaste al jaren rondtrok. Zij speelde de rol van zijn echtgenote. Parfaits mochten niet trouwen en geen seksuele handelingen verrichten. Dit wist de inquisitie natuurlijk en een man als de Senher alleen zou te veel op kunnen vallen. Zo was ze zijn alibi.

Daarbij was ze zijn huishoudster en zorgde ze ervoor dat het de benedictie aan niets ontbrak zodat hij zich aan zijn heilige missie kon wijden. Guillaume Bélibaste had Raymonde ooit gered uit de handen van een gewelddadige en overspelige echtgenoot en sindsdien bleef ze bij hem om die schuld terug te betalen. Natuurlijk had de Senher geen gemeenschap met deze vrouw, wist Pierre. Dat mocht niet, hij zou er onmiddellijk zijn zuiverheid en zijn inwijding, het consolamentum van de parfaits, door verliezen. Hij zou dan geen kanaal meer zijn voor de Heilige Geest van Christus, die hij had verkregen door de inwijding die Jacques Authié hem gegeven had.

Omdat er nagenoeg geen andere parfaits meer in leven waren die zijn consolamentum zouden kunnen herstellen, zou hij daarmee zijn status als parfait kunnen kwijtraken en niet langer het consolamentum van het sterven kunnen geven aan de gelovigen, of het brood kunnen zegenen, of het Onzevader kunnen bidden. Pierre twijfelde er niet aan: de Senher zou dat nooit riskeren. Deze beweging had hij dan ook niet verwacht.

Bélibaste had hem al vaker gesuggereerd te trouwen, maar dat had de herder niet al te serieus genomen. Niet eerder had de priester een vrouw naar voren geschoven. Zeker niet deze vrouw!

‘Ze is precies wat je zoekt, Pierre,’ voegde de Senher toe aan zijn betoog. ‘Jij en Raymonde kunnen doen wat jullie te doen staat, als jullie erin slagen het samen eens te worden.’

Pierre overwoog de situatie. Hij voelde veel voor Raymonde. ‘Wil zij wel met mij trouwen?’ vroeg hij terwijl hij naar de

grond voor zijn voeten staarde.

‘Raymonde doet precies wat ik zeg, waarde vriend. Laat dat maar aan mij over.’

Hoofdstuk 6

Een gewaarschuwd man telt voor twee

Even later stapten de twee mannen de hoeve van Guillemette Maury, de tante van Pierre en Jean, in aan de straat Carreira laboratorum, die aan de rand van het schilderachtige plaatsje San Mateu lag. Dit typisch Spaanse stadje had een uit de kluiten gewassen kerkgebouw en een burcht in het centrum waar de huizen in cirkels omheen stonden. De Rooms-Katholieke Kerk, waarvan het fundament van een tempel uit Romeinse tijden stamde, grensde aan het dorpsplein waar de lokale herberg lag. Er was een klein hotel, de schoenmakerij van meester Vital en het was de plek waar de groenteboer, de bakker en de slager hun winkels hadden. Elke dag stond er een kleine markt waar de inwoners en de kooplui op hun gemak hun dagelijkse zaken bespraken. Het leven was er ontspannen en iedereen kende elkaar.

Guillemette Maury bewoonde een grote boerderij net buiten de stadsmuren van San Mateu. Het was het enige huis in de straat en een veilige basis voor de kleine Kathaarse gemeenschap in ballingschap die zich had gevormd rondom hun parfait Guillaume Bélibaste. De Spaanse burens waren niet per se blij met de groep bannelingen en zo nu en dan uitte dat zich in sabotagepogingen of een handgemeen tussen beide groepen.

Guillemette was de onbetwiste leider in haar Ostal. Deze bestond uit haar grote huis met erf, de omheinde moestuin, de graanmolen, de wijngaard, schuren, bijgebouwen en het vee, verschillende muil dieren, een ezel en schapen. De echtgenoot van Guillemette was een vermogend zakenman geweest. Sinds hij was overleden was er niemand die haar leiderschap durfde te betwisten. Hare genade, madame Guillemette, zoals ze vaak genoemd werd, was een eretitel. Ze was de domina van deze Ostal, de matriarch. Afgekort op z'n Occitaans werd ze *Na Guillemette* genoemd. Er was maar

een persoon op aarde naar wie Na Guillemette luisterde: de benedictie Senher Bélibaste.

Zoals altijd zat de keuken vol met mensen, zonder uitzondering vluchtelingen uit Occitanië. De lange arm van de pauselijke inquisitie uit het graafschap Toulouse reikte niet tot hier. Toch waren ze altijd voorzichtig. De ballingen wisten dat ze nooit meer terug naar huis zouden kunnen vanwege de dreiging van de inquisitie en moesten ook hier in Valencia oplettend zijn. Verraders lagen overal op de loer. Alleen de herders onder hen durfden nog een voet in het Occitaanse land te zetten.

Aan de ruwe eikenhouten tafels zaten Na Guillemettes broer, die ook Pierre Maury heette, haar oudste zoon Aymeric, haar volle neef Jean Maury, de broer van Pierre en een aantal vrienden. Aan een tafel in een hoek zaten haar schoonzus, Mersende, met haar dochter Jeanne, Bélibastes huishoudster Raymonde, een knecht en een paar meiden. Men at varkenspoot en schapenbout uit berkenhouten nappen. De kruidige geur van rozemarijn en tijm walmde de mannen tegemoet toen Pierre en Bélibaste de warme *focanha*¹² betraden.

Na Guillemettes' ruime keuken was de plek waar de meeste sociale gebeurtenissen zich afspeelden. Van gezamenlijke maaltijden tot de regelmatige feesten met dans, zang en overvloedige wijn waar de ballingen zo dol op waren. Midden tussen de meiden aan de personeelstafel zag Pierre Raymonde zitten. Zijn ogen waren meteen bij binnenkomst op haar gericht. Alles om haar heen leek zich langzaam te voltrekken. Hij realiseerde zich dat zij misschien wel zijn aanstaande was en een warm gevoel maakte zich van hem meester. Een diep verlangen diende zich aan in zijn bekkengebied.

Raymonde was een mooie vrouw om te zien. Niet te oud en niet te jong, met lange zwarte haren en een figuur dat

¹² De *focanha* is een Occitaans begrip voor keuken. De Occitaniërs noemden de keuken: het huis in het huis. Het grootste deel van het huiselijk leven speelde zich hier af.

haar moederschap niet verraadde. Ze had een dochter van haar ex-man, wist Pierre. Diepbruine ogen keken hem ondeugend aan. Altijd al had de herder een prettige spanning gevoeld tussen hen. Maar zij hoorde bij Bélibaste en hij had haar nooit gezien als mogelijke bedpartner. Laat staan als echtgenote.

Dat was nu anders. Hij kreeg haar zomaar in zijn schoot geworpen door de Senher. Hoe kon hij weigeren? Tegelijkertijd hechtte hij aan zijn vrijheid en wilde iets in hem het liefst de bergen in vluchten naar zijn kudde schapen, zijn collega herders en zijn honden.

Pierre Maury en Guillaume Bélibaste waren net op tijd voor het middagmaal. De Senher nam plaats aan zijn eigen tafel. Pierre schoof aan de lange hoofdtafel en dompelde zich onder in de gezelligheid. Hij vertelde zijn tante over de huwelijksplannen die Bélibaste hem had voorgesteld. Na Guillemette keek hem samenscholerig aan en knipoogde naar de Senher. Die at alleen aan zijn tafeltje bij het vuur zoals de traditie voorschreef. Bélibaste kon niet het risico lopen per ongeluk sporen van vlees in zijn eten te krijgen. Een klein stukje vlees dat de weg naar zijn maag zou vinden zou hem volgens de leefregels van de parfaits drie dagen vasten kosten om zich te zuiveren.

Nadat de heilige het brood had gezegend en het Onzevader had uitgesproken, lieten de aanwezigen zich het eten smaken. Na Guillemette was een uitstekend kok die graag de heerlijke gerechten uit hun vroegere land op tafel zette. Het lokale eten leek er soms wel op, maar was niet te vergelijken met de spijsen van Occitanië. In de gezellige keuken van de matriarch voelde iedere aanwezige zich weer even thuis. Iedereen was er welkom. Mits ze van het ware geloof waren en geen gevaar vormden voor de gemeenschap in ballingschap. Een groepje van zo'n vijftientig vluchtelingen – de meesten net als de Maury's uit het bergdorp Montailou – had zich om haar en de Senher genesteld hier in San Mateu en het nabijgelegen stadje Morella.

Pierres broer, Jean, die mee had geluisterd met het gesprek tussen Pierre en Na Guillemette keek de Senher met een schampere lach aan vanaf de andere kant van de lange eikenhouten tafel. Hij had niet veel op met de kleine heilige en stak dat niet onder stoelen of banken. 'Heb ik nu net goed gehoord dat je mijn broer wil laten trouwen met je huishoudster?' Het sarcasme in Jeans opmerking leidde onmiddellijk tot irritatie bij zowel de Senher als bij tante Guillemette.

'Zeg, sla jij eens niet zo'n toon aan tegen de gezegende,' beet zijn tante haar neef toe. Deze keek wantrouwig van onder zijn gebreide herdersmuts naar Bélibaste. Jean was niet zo groot als zijn broer Pierre, maar ook hij was wel degelijk pezig en sterk, zoals herders dat zijn. Zijn lange, donkerblonde haar stak onder zijn muts uit en zijn ruwe herdersbaard liet nog geen grijze haren zien. Het litteken dat van zijn rechteroog naar zijn mondhoek liep gaf hem een stoer voorkomen. Hij leek in niets op zijn grote broer. Niet qua uiterlijk en niet qua innerlijk. Toch waren de twee onlosmakelijk verbonden met elkaar. Donkerbruine ogen keken de Senher zonder angst aan.

'Ik heb al veel onzinnigheden uit jouw koker zien komen, Guillaume, maar mijn broer dwingen met je huishoudster te trouwen staat vanaf nu op nummer een. Dat lijkt me ongepast voor een heilig man als jij. Volgens mij zit er iets achter dat stinkt.'

Het was alsof er een bom ontploft was in de keuken. Alle aandacht in de keuken was op de hoofdtafel gericht. Jeans twee grote *partous*¹³ keken verbaasd op door de acute verandering van energie in de ruimte. Bélibaste liep ondertussen wit aan en iedereen hield de adem in. Guillemette werd vuurrood en stond resoluut op. 'Eruit!' Was alles wat ze tegen

13 *Partou* is een Occitaanse benaming voor de Pyrenese berghond. Een ras van uit de kluiten gewassen, langharige honden die de kuddes bij elkaar hielden en beschermden. Deze grote honden zijn zelfs opgewassen tegen wolven en beren.

Jean zei, met hoorbaar ingehouden woede, terwijl ze wees naar de deur.

Jean schudde zijn hoofd, stond op en liep door de grote openstaande houten poort naar buiten de middagwarmte in. Echter niet voordat hij met een meewarige blik naar de parfait had gekeken, bij wie het huilen nader stond dan het lachen. Hij floot scherp op zijn duim en wijsvinger. De twee trouwe honden stonden op en volgden hun baas gedwee. Hij had ze Attila en Balder gedoopt. Ze gingen waar hun baas ging.

De ballingen in de keuken wisten dat hun parfait heel gevoelig was. De Senher kon zich heel groot voordoen in zijn rol als heilige, maar was snel geraakt bij het minste tegengas. Binnen zijn gemeenschap werd dit door bijna iedereen met de mantel der liefde bedekt, behalve door Jean die een allergie had richting de parfait. Ontspannen nam hij plaats op het bankje onder de grote kastanjeboom vlak naast het huis, de partous lieten zich in het rulle zand zakken en keken verveeld naar hun meester. Jean had een groot hart en accepteerde over het algemeen de eigenaardigheden van de Senher. Deze situatie had echter een naar luchtje, vond hij. Het welzijn van zijn broer stond op het spel en dat maakte hem scherper dan normaal. Ze zochten het maar uit daar in de keuken. Hij zou Pierre later wel apart nemen en van deze idioterie afpraten.

Na de maaltijd, terwijl een huismeid de tafel afruimde en Bélibaste zich had hersteld van de aanval, keek Na Guillemette haar neef Pierre met licht spottende blik in haar ogen aan. Ze was de woorden van Jean zojuist alweer vergeten.

Guillemette Maury was ondanks haar vijfenveertig jaar een vrouw van het model oermoeder. Ze had een rond lichaam, een omvangrijke boezem en gitzwart, ingevlochten haar. Haar groenblauwe ogen twinkelden toen ze de Senher aansprak terwijl ze haar aandacht op haar neef gericht hield.

‘Ach, heer Bélibaste,’ sprak ze tegen de heilige, terwijl haar ogen strak in die van Pierre keken. ‘Wat bezorgt mijn neef Pierre ons toch een last. Het lukt ons maar niet om hem hier

te houden. Wanneer hij eenmaal weer bij ons weg is gegaan, weten we niet of we hem ooit nog terug zullen zien. Hij gaat dan naar ons oude land Occitanië, waar de vijanden van de inquisitie zitten. En als ze hem daarginds herkennen, wordt hij gepakt en is het met ons ook meteen afgelopen. Misschien zou een goede vrouw hem kunnen temmen.’

Na Guillemette wist maar al te goed dat iedere Kathaar die aangehouden werd door de inquisitie, minimaal twee anderen moest aanbrengen om zichzelf te redden. Vaak ging dit gepaard met gruwelijke martelingen. Net zo lang tot de gevangene brak en de inquisiteurs alles vertelde wat ze maar wilden horen. Zelfs haar grote neef zou zwichten onder dergelijke omstandigheden. Daarbij was Pierre een goede werkkraacht. Ze had er baat bij hem in de buurt te houden en het idee van de Senher om de herder te laten trouwen met Raymonde sprak haar aan. Zij was een goede, hardwerkende vrouw die hem op het juiste pad kon houden. Pierre wist niet dat zijn tante in het complot van Bélibaste zat en dat ze hem samen tot het huwelijk met Raymonde wilden dwingen.

Guillemette keek haar neef doordringend aan en sprak op strenge toon. ‘Lieve Pierre, ik zal het heel eenvoudig voor je maken. Jij gaat trouwen met Raymonde zoals de Senher wil en anders kom je er hier niet meer in. Heb je dat begrepen?’

Pierre kende zijn matriarch en wist dat het haar menens was. Hij boog zijn hoofd iets en keek naar Raymonde die aan een tafel achter de Senher zat. Ze keek hem aan en zei niets, maar haar blik liet niets te raden over. Ze wilde hem. Het leek erop dat Bélibaste weinig moeite hoefde te doen om haar te overtuigen. De druk op het voorgenomen huwelijk was daarmee te hoog voor de arme herder.

De volgende ochtend bij het ontbijt zwichtte Pierre Maury en liet hij zijn vrije herdersleven los. De verstokte vrijgezel bezweek onder de druk van zijn heilige leraar en door de manipulatie van zijn tante. Maar vooral bezweek hij door een onbedwingbaar verlangen naar Raymonde Marty.

‘Aangezien je zo graag wilt dat ik met Raymonde trouw,

zal ik me naar je wil schikken,’ sprak hij gedwee tegen de priester, zittend aan de ontbijttafel in de keuken.

Bélibaste draaide zich naar Raymonde die achter hem zat. ‘Stem je toe de vrouw van Pierre Maury te worden?’

Verassend snel antwoordde Raymonde ‘ja, dat doe ik,’ terwijl ze gefascineerd naar Pierre keek. Haar stem was warm en had iets speels. De Senher lachte hardop toen hij zich terugdraaide.

Pierre had haar niet vaak horen spreken. Meestal was ze aan het werk voor Bélibaste of Na Guillemette en bij het eten zat ze normaal gesproken aan de tafel bij het personeel. De lach van Bélibaste had iets zenuwachtigs. Pierre voelde diep vanbinnen dat er iets niet helemaal in de haak was. Hij negeerde zijn gevoel net zo snel als dat het opgekomen was. Het huwelijk zou geschieden.

Diezelfde avond nam Jean Maury zijn broer Pierre apart toen deze naar buiten liep om een frisse neus te halen. ‘Loop even met me mee.’

De broers waren gezworen kameraden die elkaar in nagenoeg alle situaties steunden. Gedurende hun schaapherdersbestaan hadden ze elkaars leven al meer dan eens gered en in menig vechtpartij in herbergen, cabannes en op het open veld hadden ze klappen voor elkaar opgevangen. Al hield de jongste broer absoluut niet van geweld. Jean was de beste vriend van Pierre en andersom. Pierre bewonderde de wijsheid en het verstand van zijn broer die in elke situatie wist wat hij moest doen en zeggen. Ze waren het nagenoeg altijd met elkaar eens. Op een enkel onderwerp na, waar ze altijd over twistten: de parfait Guillaume Bélibaste.

De broers stonden samen een eindje van het huis van hun tante af in de luwte van de avondschemering. De lucht was zacht en voelde zwoel aan. Zwaluwen vlogen laag over het land, een merel zong uit volle borst zijn avondlied. Lavendel uit de moestuin van Na Guillemette verspreidde een heerlijke geur en er woei een klein lentebriesje.

‘Ga je echt met haar trouwen?’ vroeg Jean zijn grote broer.

Pierre peinsde. ‘Er zit niets anders op, broertje. De Senher zegt dat trouwen het beste is voor ons beiden en voor de gemeenschap, en tante wil het ook.’

Jean keek zijn broer doordringend aan. ‘Denk goed na, lieve broer. Ze heeft je niets te bieden. Ja, ze is de dochter van een rijke smid, maar ze heeft niets van hem geërfd. Haar vroegere echtgenoot was overspelig en mishandelde haar. Een arme, beschadigde vrouw zonder bruidsschat is ze.’

Pierre had meteen een antwoord. ‘Maar ze heeft begrip van het goede! Het is beter om een vrouw van het ware geloof te trouwen die niets anders dan haar hemd bezit, dan een met een grote bruidsschat die niet gelovige zou zijn.’

Jean sloeg zijn ogen ten hemel. De woorden klonken hem leeg toe en hij wist dat zijn broer ze klakkeloos had overgenomen van de Senher. ‘Heeft hij je dat wijsgemaakt, broer?’ Jean hief zijn handen op naar de reus voor hem. ‘Hoelang blijf je nog in die man geloven, beste Pierre? Zie je dan niet wie hij is? Hij is geen heilig man. Bélibaste houdt zich niet aan de leefregels die de parfais vroeger zo streng naleefden. Ik durf te wedden dat er een andere reden is dat hij graag wil dat je Raymonde trouwt. Er klopt iets niet. Dit zaakje stinkt. Ze is ook nog moeder van een kind dat niet van jou is. Wat doe je jezelf aan?’

Pierre Maury keek zijn broer ziedend aan. Hij hief zijn rechtermuist tot voor het gezicht van Jean en wees met zijn wijsvinger naar diens ogen. ‘Nu moet je heel erg oppassen, broertje. Als je nog eens zo praat over de Senher krijg je met mij te maken. Wie aan hem zit, zit aan mij. De Senher is onze heilige profeet. Hij zegent ons brood, hij waakt over ons zielenheil en hij leert ons het ware geloof. Wie ben jij om hem in twijfel te trekken? Je weet dat ik Jacques Authié beloofd heb om hem te beschermen. Dus ja, ik trouw met Raymonde. En nee, daar ga jij niet tussenkomen.’

Gebetend draaide de reus zich om en liep hij richting het huis. Jean keek hem hoofdschuddend na. Hij hield zielsveel

van zijn broer en sinds het verlies van hun ouders waren de twee mannen op elkaar aangewezen. Hij zou Pierre zelfs in dit onzinnige avontuur steunen.

Jean Maury floot zijn partous naar zich toe en wandelde over het zandpad in de heuvels rond San Mateu de avond in. Atila en Balder liepen snuffelend voor hem uit, alsof ze elke centimeter van de berm naast het pad moesten onderzoeken. Het liefst gingen ze samen op jacht, iets wat Jean gewoon toeliet. Hij wist dat ze direct zouden komen als hij op zijn vingers floot, wat ze ook uitspookten. De herder keek naar zijn geliefde honden en voelde zich warm worden vanbinnen. Hij was dol op zijn dieren.

Ongewild dwaalden zijn gedachten af naar Montailou, het dorp waar Pierre en hij opgegroeid waren en waar ze de grootste verschrikking van hun leven hadden meegemaakt.

Hoofdstuk 7 Montailou

Montailou, 21 jaar eerder

Het dorp Montailou lag midden in het ruige Pyreneeëngebergte op een heuvel van 1290 meter hoogte in het dal van Aillon, vlak aan de grens met Catalonië. Aan drie kanten, behalve het oosten, werd het dorp omzoomd door hoge bergen, begroeid met uitgestrekte naaldbossen. Rotspartijen werden afgewisseld met dichte dennenbossen waarin de parfaits zich makkelijk konden verbergen terwijl ze vanuit het dorp bevoorraad werden en waar het vee vrij rondliep. De grenzen van het graafschap Foix, waar Montailou onderdeel van was, lagen achter de Pyreneeën aan de Catalaanse kant. Het graafschap Foix was onderdeel van het graafschap Toulouse, het oude rijk der Katharen dat nu in handen was van de Franse troon.

Boven op de heuvel stond de trotse burcht die over het dal waakte. Lang geleden was de kasteelheer, Bernhard d'Aillon, opgepakt door de inquisitie voor ketterij en kort daarna was deze laatste vertegenwoordiger van de familie d'Aillon, die al sinds mensenheugenis de scepter had gezwaaid in het gebied, levend verbrand op de brandstapel in Perpignan.

Het dorp was een bedevaartsoord waar pelgrims naartoe kwamen om Maria Magdalena te vereren. Parfaits frequenteerden de plaats al zo lang als men zich kon herinneren. In tegenstelling tot het laagland en steden als Foix en Pamiers – waar het Katharisme nagenoeg uitgebannen was – leefde het oorspronkelijke Kathaarse christendom in kleine afgelegen bergdorpen als Montailou nog volop aan het begin van de veertiende eeuw. Van de tweehonderdvijftig inwoners van Montailou was een aanzienlijk deel ketter en het katholieke deel van de bevolking zag dat door de vingers. Vaak waren dorpsbewoners van beide geloven. De dorpspastoor Pierre

Clergue, bijvoorbeeld, was ketter en katholiek in een. Hij heulde met de inquisitie en gebruikte dat om zijn ketterse dorpsgenoten in zijn macht te houden. Zelfs de burchtvrouw, weduwe Béatrice de Planissoles, was een ketterse katholiek.

Het dorp was tegen de heuvel aangebouwd aan de zuidkant, de zonkant. De kleine houten huisjes, met hun stenen fundament en hun platte daken, lagen langs een aantal zandpaden op terrassen onder elkaar. De mensen zaten op de daken en genoten van de zon terwijl ze elkaar als apen ontdekten van de talloze vlooiën en luizen die het dorp structureel teisterden. Montaillou was blijven steken in de tijd. Zelfs het wiel was nog in ongebruik in het dorp terwijl paard en wagen in die tijd in de rest van het land normaal waren.

De familie Maury was een typische middenstandsfamilie in het dorp. Raymond Maury, de vader van Pierre en Jean, was de wever van de streek; een van de twee ambachtsmannen die het dorp rijk was. Zijn weefgetouw stond in een ronde, half onderaardse kelder met een met hout betimmerd binnenwerk.

De familie Maury had het goed dankzij het weven van vader en de omvangrijke kudde schapen die hun Ostal rijk was. Pierre en Jean hoedden als kleine jongens al de kudde van hun vader die een overtuigd Kathaar was. Moeder was iets gematigder, zodat zij haar kinderen nog wel eens meenam naar de katholieke mis in de naburige stad Ax-les-Thermes. Met name Jean ging heel graag mee. De mystiek van de kerkdiensten fascineerde hem.

Toen op een dag de elf jaar oude Jean Maury thuiskwam van het schapen hoeden vond hij zijn ouders, zijn broer Pierre – toen dertien jaar oud – en hun twee jongere zusjes bij het vuur in de keuken. Ze hadden bezoek. Er zaten twee vrouwelijke parfais in de kring die uitrustten van hun tocht langs de verschillende bergdorpen.

Katharse heiligen trokken het land altijd door in tweetallen, zowel de mannelijke als de vrouwelijke priesters. De duo's bestonden overwegend uit een oudere, of ancien, en

een jongere zodat ze elkaar in evenwicht hielden en elkaar steunden om zich aan de strenge regels van hun geloof te houden.

Vandaag waren ze speciaal voor het Maria Magdalenafeest in het dorp langsgeslagen. In iedere Katharse Ostal waren parfais om op deze heugelijke dag hun verhalen te vertellen. De dorpsbewoners waren dol op de preken van de wijze parfais en gingen er goed voor zitten.

‘Ah, Jean, je bent net op tijd. De ancien wilde net beginnen met het scheppingsverhaal.’ Zijn moeder kon niet wachten tot de parfait zou aanvangen.

De oudere en langste priesteres van het stel was een mager vrouw met lang grijs haar. Ze had prettige, heldere, groene ogen die met rimpels waren omgeven. De vrouw droeg een bruine jurk en een blauwe tuniek. Dit was de kleding van de parfais sinds de traditionele zwarte mantel met het witte onderkleed niet meer veilig was. Ze keek opgewekt naar Jean, met een liefdevolle blik, alsof haar kleinzoon zojuist was binnengekomen.

De andere parfait was een stuk jonger. Ze was even mager als haar mentrix en had een vrolijke wipneus en glimmende blauwe ogen. Ze keek alsof ze de gelukkigste mens ter wereld was.

De oudere parfait kon haar ogen niet van Jean afhouden. Niet op een seksuele manier, eerder alsof ze een bijzonder iemand herkende. Alsof ze iets wist wat Jean niet wist. Het gaf de jongen een ongemakkelijk gevoel, wat moest ze van hem?

De ancien begon te vertellen, terwijl ze haar blik rond liet gaan en iedereen eventjes diep in de ogen keek. De toehoorders zaten gespannen te wachten. De familie Maury kon geen genoeg krijgen van de Katharse verhalen. Jean ook niet, alleen voelde hij zich niet zo lekker. Hij had de hele dag al een onbestemd voorgevoel gehad dat er iets naars stond te gebeuren.

De benedictine ancien begon met een kraakheldere altstem het verhaal van de schepping te vertellen. ‘Het begon allemaal

met de onnoembare, de onbegrensbare, de onbepaalde. Hij die eeuwig is, volmaakt en onvergankelijk. Het onmetelijke licht. Zuiver, rein en heilig. De oorzaak van alles, de Bron, het Licht, de Vader.’ Met een gelukzalige blik in haar ogen keek de wijze vrouw haar toehoorders weer aan. Het was alsof ze de Vader die ze omschreef in elke cel van haar lichaam kon voelen. De woorden waren de richtingaanwijzers. Maar de trilling die de vrouw voortbracht, daarin kon je de liefde van de Vader zelf ervaren. Het was niet zo dat de ongeletterde dorpsbewoners alles begrepen wat de ancien zei, maar ze voelden wel de energie achter haar woorden.

‘De Vader verblijft in de stilte die Hem omgeeft en waar Hij zichzelf in weerspiegeld ziet. Zijn eerste zoon is in den beginne met Hem. Deze Engel is almachtig en alomtegenwoordig. Zijn macht strekt zich uit van de Zevende Hemel tot aan de hel. Maar deze Engel wil ook gelijk zijn aan de Allerhoogste. Hij daalt af door de zeven hemelen, jaloers op zijn Vaders potentieel. Onderweg verleidt hij andere engelen in verschillende hemelen om met hem in opstand te komen tegen zijn Vader. Die rekent snel af met de opstandelingen en werpt hen van zich af zodat zij hun les kunnen leren.’

De ancien was in een diepe trance verzeild geraakt tijdens het spreken en het leek alsof ze de engelen voor zich zag. ‘De Gevallen Engel vraagt om vergiffenis en krijgt zeven dagen de tijd van de oneindige Vader om een eigen rijk te stichten. De Gevallen Engel creëert een namaakschepping. Een slechte kopie van de oorspronkelijke schepping van licht en liefde die zijn vader geschapen heeft. Hij schept in zeven dagen de hemel en de aarde en schept uiteindelijk de mens naar zijn eigen beeld. Hij maakt de figuren van een man en een vrouw, en laat deze lichamen bezielen door de engelen die door hem meegesleurd zijn in zijn val. De engelen vinden de beperkingen van het menselijk lichaam verschrikkelijk, maar ze passen zich aan en leven nog altijd in een hoog bewustzijn op aarde. De Gevallen Engel wil dat ze zondigen om de dualiteit te ervaren, maar dat kunnen ze niet met hun hoge trilling.

Als slang vermomd brengt hij de vrouwelijke engelen tot wellust en de mannelijke engelen worden daarin meegenomen. Hun trilling verlaagde hierdoor. Samen moeten ze het paradijs verlaten en zijn ze gedoemd tot een eeuwig bestaan van dualiteit, zonde en lijden.’

De vrouw hield haar woorden even in om de siddering te voelen die door de Maury's ging. De Gevallen Engel was tenslotte de Satan, dat wist zelfs de jongste telg van het gezin. En de eeuwige gevangenis van de engelenzielen bestond tot op de dag van vandaag. Sterker nog, zij zelf waren gevangen engelen. Net als alle mensen op aarde. En de Gevallen Engel bewaakte hun gevangenschap. Dat was de essentie van het Kathaarse geloof.

Met gesloten ogen ging de priesteres verder met haar verhaal. ‘Zelfs wanneer hun lichaam sterft mogen de engelen niet terugkeren naar de Vader, ze moeten telkens weer een ander lichaam betrekken van een mens of van een dier. Ze zijn veroordeeld, hun zielen zijn tot het einde der tijden gevangen in het aardse. Via de twaalf poorten die bestaan uit twaalf dierenriemtekens komen de zielen door wedergeboorte steeds weer terug naar de aarde. Vaak genoeg gaan zij evenwel direct na het sterven zonder tussenstop door naar een ander lichaam. De Gevallen Engel schept ook andere wezens om de engelen in mensenlichamen onder controle te houden. Deze helpers heten archonten. Duistere wezens die de nieuwgeboren mensheid in hun greep moeten houden.’

De kinderen raakten opgewonden. Dit was het spannendste deel van het verhaal.

De oude vrouw sprak vol vuur door. ‘Archonten zijn wezens die geen verbinding hebben met hun ziel. Ze zijn daardoor afgescheiden van de Vader en belichamen het tegenovergestelde van liefde en licht, namelijk angst en lijden. Hun taak is niettemin een belangrijke. Zij moeten de engelen in mensenlichamen helpen om hun meesterschap te bereiken door ze te confronteren met het kwaad en het lijden van deze wereld. Niet voor niets deelde de Christus later: *“Gelukzalig*

is de mens die geleden heeft, hij heeft het leven gevonden.”

De ancien keek geamuseerd de cirkel rond. Haar metgezellin zat zichtbaar te genieten met haar ogen dicht. Wat voor de croyants een verhaal was, was voor haar een waarheid die ze voor haar geestesoog zag voltrekken.

De oude parfait vervolgde haar verhaal. ‘De mensen vernigvuldigden zich en steeds meer engelen werden naar de aarde gelokt. De Gevallen Engel legde een deken van onwetendheid over hen heen zodat ze vergaten dat ze eigenlijk engelen waren. Hij deed zich voor als een goede god en verbood de mens andere goden naast hem te aanbidden. De meeste mensen geloofden hem, de god van het Oude Testament. En toen vond de Allerhoogste het genoeg. De Vader had nog een zoon die het Christusbewustzijn vertegenwoordigde. Hij besloot zijn tweede zoon de namaakschepping in te sturen om zijn broer te corrigeren. Onze profeet Jeshua de Christus daalde af vanuit de Zevende Hemelsfeer. Hij werd gezonden om zijn broer te ontmaskeren als valse god en om de gevangen engelen de kans te geven naar huis te keren. Door hun zielen te bevrijden uit de vergankelijkheid van het aardse.’

Hoofdstuk 8

Het drama

De ancien opende weer even haar ogen, de ontroering die het verhaal over de onvergankelijke Vader en de goddelijke missie van diens zoon opriep werd haar bijna te veel.

‘De Gevallen Engel zette zijn archontische dienaren – in de vorm van farizeeërs en Romeinen – in om zijn broertje Jeshua te verslaan en slaagde daar ten dele in. Jeshua moest sterven door kruisiging. De profeet overleefde echter de moordpoging aan het kruis en gaf het Gouden Licht van zijn Heilige Geest, die rechtstreeks uit de Zevende Hemel kwam, door aan dertien apostelen alvorens hij terugkeerde naar de Zevende Hemel.

Zijn apostelen bestonden uit twaalf mannen en zijn echtgenote genaamd Maria Magdalena. Zij was de *Apostola Apostolorum*. De vrouw die het Al kent.

Apostel Petrus, de latere eerste patriarch van wat de Roomse kerk zou worden, was jaloers op haar. Hij zei tegen Jeshua: “Laat Maria Magdalena bij ons weggaan, want vrouwen zijn het leven niet waardig.” Maar de Christus zag haar als haar gelijke.

De apostelen werden vervolgd door de Romeinen. Ondanks dat wisten zij het Gouden Licht van de Christus door te geven aan talloze anderen. Dit Gouden Licht, dat de Heilige Geest genoemd wordt, is de enige manier om de ziel los te maken van het fysieke en weer terug te brengen naar de zeven hemelen. De Heilige Geest kan alleen doorgegeven worden door een parfait die een zuiver kanaal is en ingewijd in de vuurdoop van het consolamentum. De opvolgers van de apostelen zijn de parfaits.

Het ware christendom van Jeshua overleefde de vervolging en zette zich voort tot op de dag van vandaag om zoveel mogelijk zielen te helpen bevrijden.’

De vrouw begon haast licht te geven door het verhaal en

haar lichaam leek zelfs wat doorzichtiger geworden. Een diepe vrede daalde neer in de keuken van de familie Maury. Ze vervolgde wat zorgelijker: 'Het ware geloof wordt tot op de dag van vandaag vervolgd door de Romeinen. Vandaag de dag zijn deze vermomd als de archontische Rooms-Katholieke Kerk.' De wijze vrouw keek rond met ogen die er nu uitzagen als grote glimmende edelstenen. Ze zat op de spreekstoel en was niet meer te stoppen. De zusjes zaten op het puntje van hun stoel naar haar te luisteren. Ook hun ouders en de broers genoten van het verhaal.

De oude verhaalvertelster rustte even. Net toen ze verder wilde gaan met haar uiteenzetting werd er hard op de deur gebonsd. 'In de naam van God, doe open!'

Moeder en vader Maury keken elkaar verschikt aan terwijl de heilige vrouwen verassend kalm opstonden. 'Kom,' zei moeder zo rustig mogelijk. De spanning in haar stem was hoorbaar. Ze spoedde zich naar de achterkant van de keuken en wilde haar twee gasten daar naar buiten laten zodat ze konden vluchten. Maar het was te laat. De voordeur werd opengebroken en een sergeant, gevolgd door zes inquisitiesoldaten, stormde het vertrek in. De zusjes gilden, chaos volgde.

De mannen renden op de aanwezigen af en probeerden ze te grijpen. Hardhandig werd vader Maury tegen de grond gewerkt. Hij moest machteloos toezien hoe de sergeant en een soldaat zijn vrouw bruuft verkrachtten op de keukentafel. De andere soldaten wilden zijn zoons en dochters vangen. De twee meisjes probeerden weg te rennen, maar werden gepakt. Ze spartelden en schreeuwden hun longen uit hun lijven terwijl de soldaten ze naar buiten sleepten. Ze waren te jong om gevaar te lopen. De beide jongens waren te snel en te behendig voor de militairen. Ondertussen werden de twee priesteressen door de andere soldaten met knuppels in elkaar geslagen tot ze niet meer bewogen. Hardhandig werden ze de ruimte uitgesleept om naar de inquisitie gebracht te worden. Twee brede bloedsporen achterlatend.

De heiligen gaven geen kik en ondergingen hun lot met zelfbeheersing. Tot grote frustratie van de soldaten. 'Ketterse hoeren!' riep een van hen terwijl hij op de vrouwen spuugde. Jean probeerde – hoe klein hij ook was – midden in de paniek moedig de sergeant van zijn moeder af te duwen. Deze trok geërgerd zijn dolk en haalde uit naar de jongen. Hij raakte Jean onder zijn oog en trok een snee tot aan zijn mond. Het bloed spoot uit zijn gezicht. Zijn broer Pierre zag de zinloosheid van verzet in, ontweek de knuppels van de soldaten en trok de hevig bloedende Jean mee naar de deur. Nog net op tijd wisten de jongens de achterdeur uit te glippen en te ontkomen.

Alleen Pierre had nog omgekeken en het gruwelijke tafereel op zijn netvlies gebrand. Hij duwde Jean voor zich uit de buitenlucht in. Zwarte rook en de geur van brandend hout achtervolgden hen.

Voor de parfaits, hun ouders en zusjes was er geen kans om te vluchten. Net als voor vele andere dorpsbewoners en de priesters die hen die feestdag bezochten. Tijdens de razzia van Montailou, die werd georganiseerd door de bisschop-inquisiteur Jacques Fournier en bijgewoond werd door de notaris Arnaud Sicre senior uit Tarascon, werden bijna alle inwoners van het dorp van boven de twaalf jaar in hechtenis genomen en ondervraagd. Ze werden meegenomen en velen van hen eindigden in de Muur of op de brandstapel.

Ook de ouders van Jean en Pierre werden gearresteerd. Hun dochters waren te jong en werden ondergebracht bij burens. De gezellige Ostal werd tot de grond afgebrand door de soldaten. Vader en moeder Maury werden opgesloten in de Muur vanwege hun ketterse sympathieën. Moeder stierf na korte tijd in haar cel door de ontberingen. Vader overleefde de gevangenis, maar overleed niet veel later van de pijn en het verdriet om het missen van zijn geliefde vrouw en het trauma van de inval. De beide broers vluchtten en werden door vrienden van de familie gevonden op een verzamelplaats voor parfaits, diep in het woud. Jean werd meegenomen naar

de plaats Lavelanet waar hij bij familie een thuis vond. Pierre bracht men naar zijn neef in het dorp Arques waar hij al snel uitgehuwelijkt werd aan de jonge Bernadette.

Hoofdstuk 9 Het huwelijk van Pierre en Raymonde

San Mateu, 21 jaar later

De dag van het huwelijk was aangebroken. Bélibaste had deze dag zorgvuldig uitgekozen omdat de standen van de maan en de sterren optimaal waren voor een huwelijkse verbinding. Astrologie was een belangrijk onderdeel van het parfaitschap.

De heilige zegende het brood, sprak het Onzevader uit en voltrok de huwelijksceremonie in de naam van de Vader. Het huis en de tuin van Na Guillemette waren rijkelijk versierd met kleurige bloemen en witte linten. In de ruime voortuin, waar de huwelijksplechtigheid plaatsvond, stonden familieleden, vrienden en andere geïnteresseerden om een grote cirkel die gelegd was van keien. Midden in de cirkel stond een altaartafel met een wit kleed eroverheen, waarop een crèmekleurig touw en andere voorwerpen lagen.

Alleen Jean zat afgescheiden van de rest op zijn bankje onder de kastanjeboom. Met zijn lichaamstaal maakte hij duidelijk dat hij het niet eens was met dit huwelijk. Hij hield de gebeurtenissen in de cirkel scherp in de gaten. Atila en Balder lagen tegen zijn voeten aan en keken smekend omhoog naar hun baas, alsof ze hem wilden steunen. De overige aanwezigen waren in een opperbeste stemming, vooral tante Guillemette was verrukt en liep met een grote glimlach van gast naar gast. Ze toonde zich zoals altijd een uitstekend gastvrouw die vrolijke praatjes maakte met haar gasten en iedereen het gevoel gaf dat ze thuis waren.

De huwelijksvoltrekking zelf liep stroever dan nodig. Bélibaste – die vanuit zijn geloof überhaupt niet van huwelijken hield – zat er niet lekker in. En dat was te merken. De Katharen verwierpen het katholieke sacrament van het huwelijk. Het huwelijk leidde tot voortplanting en dat was een truc van

de Gevallen Engel om nog meer zielen gevangen te houden hier binnen de aardse illusie. Dat was voor de Katharen ook de verklaring achter de steeds terugkerende oproep van de katholieke paus tot het krijgen van zoveel mogelijk kinderen door katholieke gelovigen. Desondanks was de huwelijksvoltrekking iets wat de meeste Kathaarse croyants graag wilden. En omdat seksuele driften alleen door de kampioenen van de discipline in toom gehouden konden worden, hadden de parfaits zich erbij neergelegd en een aantal eeuwen geleden al een eigen versie gecreëerd van de huwelijksbeloften.

De Keltische voorvaders van de Occitaniërs hadden ook een verbinding tussen man en vrouw gekend in hun tijd, ver voor de katholieke kerk bestond. Keltische tradities waren in de loop van de eeuwen verweven geraakt met het Katharisme. Veel wijsheden van de Keltische druiden waren integraal onderdeel geworden van het geloof. Er waren meerdere mogelijkheden. Zo kon het huwelijk worden afgesloten voor: een jaar en een dag, het leven, de eeuwigheid of zo lang de liefde duurde. Pierre en Raymonde hadden voor 'het leven' gekozen.

De bruiloft vorderde als een naaktslak op een droge dag. Zoals de traditie vroeg stond Raymonde aan de westelijke kant van de cirkel en Pierre aan de oostelijke kant. Bélibaste stond gekleed in een wit gewaad in het midden van de ronding. Op elke windrichting had hij een ritueel gehouden en hij was nu in het midden gaan staan. De priester had zijn ogen gesloten en zijn armen gespreid. Traditiegetrouw vroeg hij de engelen dit huwelijk te zegenen. Het duurde blijkbaar even voordat de engelen antwoord gaven en het hele gezelschap werd ongeduldig. De Senher voelde de onrust en opende zijn ogen. Hij nodigde het bruidspaar uit om de cirkel in te komen en met de richting van de klok mee naar het noorden te lopen en elkaar daar te vinden.

Daar stonden ze. Pierre keek vol begeerte naar Raymonde, die zijn blik glimlachend beantwoordde. De Senher vroeg ze

dichter bij elkaar te gaan staan en elkaar hun rechterhand te geven. Ze staken de handen in elkaar en schoven die door zodat ze elkaars polsen vasthadden. De priester nam het touw van het altaar en bond het om de beide polsen heen met een prachtige knoop.

Guillaume Bélibaste begon met de traditionele huwelijksrede terwijl hij zijn beide handen op de knoop hield. Hij had voor deze keer een aanpassing in de tekst gemaakt. Het was overduidelijk dat hij er geen zin in had. Zijn gezicht was witter dan normaal en kleine zweetdruppels parelden langs zijn voorhoofd.

'Het maakt niet uit,' startte hij met vlakke stem. 'En de zonde blijft even groot, of men nou vleselijke gemeenschap heeft met zijn echtgenote of met een concubine.'

De Senher hield even stil en keek rond.

'Onder die omstandigheden is het beter voor een man om zich aan één bepaalde vrouw te verbinden dan als een vette hommelmel rond te vliegen tussen de bloemen en zijn honing nu eens bij de een en dan weer bij de andere te halen.'

Weer stilte.

'Het gevolg daarvan zou zijn dat hij bastaarden verwekt bij de vrouwen van andere mannen en die als petekinderen moet voorwenden om ze te kunnen bezoeken.'

De Senher hield voor de derde keer stil en keek met een geamuseerde blik schuin naar Pierre. Die had meteen in de gaten dat Bélibaste op deze manier liet blijken dat hij doorhad waarom Pierre zoveel petekinderen had. Hij zette hem daarmee voor schut voor de gemeenschap. Pierre Maury liep rood aan en begon nu ook te zweten. Hij voelde zich betrappt en te kijk gezet door de Senher.

Niemand scheen verder in de gaten te hebben wat er nu eigenlijk gezegd werd. Behalve Jean, die in een deuk lag in de hoek van de zaal om de grap van de Senher. Hij kende zijn broer maar al te goed om te weten dat de heilige het bij het rechte eind had. Veel van de petekinderen van Pierre waren in feite zijn biologische kinderen. Alleen mochten de 'vaders'

daar niets van afweten. Jean moest zijn schaterlachen inhouden. Dit was een van die zeldzame momenten waarop hij en de Senher het roerend eens waren.

Bélibaste vervolgde nu met meer elan zijn preek, duidelijk tevreden met zichzelf. ‘Daar komt bij, dat zodra een man verschillende vrouwen bezoekt elk van hen probeert een graantje mee te pikken van zijn vermogen en samen weten ze dan een man te verarmen. Als een man zich daarentegen slechts aan één vrouw bindt, dan helpt ze hem een goede Ostal op te bouwen.’

Inmiddels hadden meer van de toehoorders de strekking van de preek begrepen en ging er gegniffel door de zaal. Humor heelt en Bélibaste voelde zich een stuk beter dan zojuist. Hij wendde zich tot het bruidspaar. ‘Willen jullie tweeën trouwen?’ Zijn toon was niet onvriendelijk meer.

Het bruidspaar keek elkaar aan en ze bevestigden tegelijk. ‘Ja.’

‘Als jullie allebei naar elkaar verlangen is het goed. Beloof elkaar dan trouw en wederzijdse bijstand, in tijden van gezondheid en in tijden van ziekte.’ Met zijn handen nog altijd op de traditionele knoop vroeg hij: ‘Pierre, neem jij Raymonde Marti tot vrouw en zul je haar trouw zijn en voor haar zorgen voor de rest van jullie leven in voor- en tegenspoed?’

De Senher keek naar zijn vriend. Die keek zijn bruid aan en zei: ‘Ja, dat doe ik.’

‘Raymonde, neem jij Pierre Maury tot man en zul je hem trouw zijn en hem dienen voor de rest van jullie leven in voor- en tegenspoed?’

De Senher hield zijn ogen gericht op de knoop. Raymonde keek Pierre recht in zijn ziel en zei: ‘Nou en of!’

Een vrolijke zucht trok door het publiek in de cirkel. Na Guillemette klapte verheugd in haar handen.

‘Omhels elkaar.’ Het klonk als een commando. Een bevel dat Pierre en Raymonde met liefde uitvoerden nadat de Senher het touw had losgelaten.

Ze rook lekker zoet, merkte Pierre op, haar lichaam voel-

de heerlijk zacht en ze had stevige borsten. De herder was een borstenman en hij verheugde zich nu al op de huwelijksnacht.

De parfait werd ongeduldig. ‘Ik verklaar jullie verbonden door het huwelijk,’ brabbelde hij net iets te snel. Nadat ze hun hemelse omhelzing hadden losgelaten vervolgde hij: ‘Jullie kunnen elkaar nu voor de Vader en voor de mensen als man en vrouw beschouwen.’

Pierre keek zijn bruid diep in de ogen. Steeds als hij naar haar keek begon hij haar mooier en aantrekkelijker te vinden en deze keer had ze iets extra speciaals. Ze was van hem!

De aanwezigen klapten en juichten alsof er zojuist een grandioze show was gegeven. Bélibaste maakte het touw los en gaf het aan het bruidspaar. Hij bedankte de engelen en de vier windrichtingen in een korte ceremonie en de drie verlieten de cirkel via het zuiden. Een groot feest volgde in de Ostal van Na Guillemette en tot diep in de nacht vloeiende de wijn rijkelijk en zong men zoals altijd Occitaanse liederen. Er werd gespeeld op de traditionele *bodega*¹⁴ waarbij wild gedanst werd. Toen alle gasten, behalve de Senher en Jean – die eigenlijk nooit alcohol dronk – beschonken genoeg waren, zong men lange, melancholische liederen over thuis die nog stamden uit de tijd van de troubadours.

De ochtend na die eerste huwelijksnacht liep Pierre Maury met een houten hoofd van de drank de keuken binnen waar Bélibaste alleen aan tafel zat. De priester keek nadenkend voor zich uit met diepe denkrimpels in zijn voorhoofd.

‘Is er iets?’ Pierre keek de heilige bezorgd aan. ‘Je hebt toch niet gedronken?’

De Senher schudde alleen zijn hoofd en zei niets. Hij stond op en verliet de ruimte. De verraste Pierre besloot Bélibaste

¹⁴ De *bodega* is een traditioneel muziekinstrument dat veel bespeeld werd binnen de Occitaanse cultuur. Het is een soort doedelzak van geitenhuid. Vaak versierd met roodgouden pompons.

stilletjes te volgen om te weten wat hem mankeerde en zag hoe de Senher de slaapkamer van het verse bruidspaar binnenliep. Zijn slaapkamer. De herder was verbaasd en sloop naar de deur. Hij legde zijn oor tegen de slaapkamerdeur en hoorde hem en Raymonde met gedempte stemmen ruzie maken.

Bélibaste probeerde Raymonde uit te horen over wat er tijdens de huwelijksnacht gebeurd was, zoveel werd hem duidelijk. Raymonde ontkende blijkbaar dat er iets voorgevallen was, hetgeen ook de waarheid was. Pierre was, door de overvloedige en nimmer oprakende wijn van Na Guillemette en het zingen en dansen, te moe geweest om nog te vrijen. Hij was vrijwel direct nadat zijn hoofd de stromatras raakte in slaap gevallen. Raymonde had het niet erg gevonden, ook zij was bekaf van het feestgedruis.

‘Je liegt!’ hoorde hij de Senher roepen. ‘Jullie hebben het gewoon gedaan. Ik heb wel gezien hoe je naar hem kijkt! Jij wilt gewoon meer van hem.’

Blijkbaar gebaarde ze hem om stiller te zijn want zijn stemvolume daalde plots. Hij siste. ‘Ik zie toch hoe je naar hem kijkt,’ herhaalde hij. Teleurstelling was duidelijk te horen in zijn stem.

Raymonde begon te snikken. ‘Dat is niet eerlijk,’ stamelde ze. ‘Jij hebt dit zo gewild, ik niet.’

Ze spraken steeds zachter. Wat er verder gezegd werd kon Pierre niet verstaan. Hij spitste tevergeefs zijn oren om te horen wat er gezegd werd en vroeg zich af wat de woordenwisseling kon betekenen.

De rest van die dag voerden Raymonde en de priester een soort koude oorlog. De spanning was om te snijden. Een paar keer kwam Pierre net langs als ze opgewonden met gedempte stemmen tegen elkaar stonden te praten. Op het moment dat ze hem zagen vielen ze stil en liepen ze ieder een andere kant op. Pierre raakte steeds meer geïrriteerd door het gedrag van de twee. Hij wilde weten wat er aan de hand was en trok Raymonde aan haar arm naar zich toe toen ze uit de

moestuin kwam met een mand vol koolrapen die ze geoogst had voor het avondeten. Ondanks dat ze de bruid was hield de strenge Na Guillemette haar gewoon aan haar huishoudelijke taken.

Dikke klimop die tegen de hoek van het huis groeide maakte dat ze niet zichtbaar waren vanuit de tuin. Raymonde keek blij verrast en kreunde toen hun lippen elkaar vonden. De bruid veronderstelde dat haar kersverse man haar wilde verrassen met een zoen. Pierre had iets anders in gedachten, hij duwde Raymonde zacht iets van zich af. ‘Wat gebeurt er toch tussen jou en Bélibaste?’

Ze keek hem aan alsof ze water zag branden. ‘Wat bedoel je?’ vroeg ze, de onschuldigheid voorwendend.

‘Tussen jou en de Senher. Er speelt iets. Jullie fluisteren steeds met elkaar, maken ruzie en ik hoorde jullie praten op onze slaapkamer.’

Raymonde overwoog haar reactie. Ze voelde een lichte paniek opkomen. Wat had hij gehoord? De bruid was dolverliefd op Pierre en wilde niets liever dan bij hem zijn.

‘Mijn liefste.’ Ze keek hem diep in de ogen en loog alsof het gedrukt stond. ‘Er speelt niets dat belangrijk is voor jou. De Senher en ik hebben een probleem met onze buurman in Morella. De man doet net of hij het beste met ons voorheeft in een bepaalde kwestie, maar hij wil ons bedriegen, zo lijkt het.’

‘Waarom weet ik daar niets vanaf? Laat mij maar even met die buurman praten, dan is het gauw afgelopen.’ Hij begon zich op te winden. ‘Is het de buurman met het alziende oog?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee een andere, niets om je druk over te maken. We redden ons wel.’

Pierre begreep er niets van. Hoe konden zijn beschermeling én zijn nieuwe vrouw een conflict met een buurman zelf willen oplossen terwijl hij over hen waakte?

Hoofdstuk 10

Drie huwelijksnachten

‘Maak je geen zorgen mijn liefste.’ Ze bewoog haar gezicht dichter naar het zijne. Hij voelde haar borsten tegen zijn lichaam en haar lippen op die van hem. Haar tong gleed tussen zijn lippen door en vond de zijne. Minutenlang beminde het stel elkaar in de halfschaduw van de oude kastanjeboom. Een prachtige, roodgekleurde vink bezong het schouwspel en eindigde zijn lied met een vinkenslag. Pierre maakte zich los. ‘Als ik binnenkort in Morella ben bij jou, dan zal ik een hartig woordje met die buurman wisselen.’

Raymonde drukte de zijkant van haar gezicht tegen zijn borst. Een traan ontsnapte uit haar ooghoek. Hij had niets in de gaten en was alweer gericht op een volgend onderwerp.

‘Ik weet dat we tijdens de huwelijksdagen niet geacht worden over de toekomst na te denken, maar waar gaan we straks eigenlijk wonen?’

Als Pierre de gezichtsuitdrukking van Raymonde had gezien op dat moment had hij zich onmiddellijk zorgen gemaakt. Ze wilde niet tegen hem liegen en ze vond het vreselijk om zijn hart te moeten breken. Zolang hij niets vermoedde zou ze er met volle teugen van genieten, besloot ze. Raymonde hield van haar grote herder met elke cel van haar hart. Maar de Senher was haar meester. ‘We hebben straks alle tijd om dat te bespreken, mijn lief,’ reageerde ze lizig terwijl een tweede traan volgde.

Tijd is iets relatiefs. Wanneer het leuk en gezellig is vliegt ze en wanneer er niets te doen is verstrikt ze als modder door een zandloper. De tijd verstreek tergend langzaam die tweede huwelijksdag. Het huwelijk zou – zoals de traditie eiste – drie dagen en drie nachten duren. Inmiddels had Bélibaste zich in zijn kamer opgesloten en wilde hij niets meer eten of drinken. Dit dagenlange vasten deed hij als parfait vaker en

niemand keek er echt van op. Alleen Jean begon zich steeds meer af te vragen wat er aan de hand was. Hij wilde zijn broer beschermen en vertrouwde het zaakje steeds minder.

Toen het stel die nacht in bed lag, begon Raymonde de rug van Pierre te masseren met haar handen. ‘Wil je eigenlijk nog meer kinderen?’ vroeg hij terwijl hij zijn ogen sloot. Ze staakte heel even haar bewegingen.

‘Ja, lieve Pierre. Ik zou niets liever willen dan een kind van jou.’

Hij voelde haar rondingen tegen zijn rug en haar handen steeds verder naar beneden zakken. Zijn lid, dat in verhouding was met de rest van zijn lichaam, begon omhoog te komen toen haar handen zich een weg zochten tussen zijn benen. Ze maakte een goedkeurend geluidje waaruit hij opmaakte dat ze niet alleen verwacht, maar ook gehoopt had dat hij zo geschapen was als hij was.

Plotseling hoorden ze een vreemd geluid bij de deur. Net te zacht om op te vallen, net te hard om te negeren. Pierre voelde intuïtief aan dat er iemand voor de deur stond te luisteren. Het roofdier dat hij als herder diep vanbinnen was, schoot onmiddellijk in de aanvalsstand. Hij duwde haar hand zachtjes weg en gleed muisstil het bed uit. Poedelnaakt, met zijn lid als een stormram voor zich uitgestoken, was hij in een paar stappen bij de deur. Hij trok deze met een ruk open en keek recht in de hemelsblauwe ogen van de Senher, die keek alsof hij moest poepen.

‘Wat moet dat hier?’ bulderde de herder.

Bélibaste keek verschrikt en verstijfd van het gezicht van Pierre naar diens ontzaglijke mannelijkheid en toen weer terug naar zijn ogen. ‘Eh, ik geloof dat ik me van kamer vergist heb...’

De bruidegom kookte van woede. Hier was hij niet van gediend. Voor hij iets kon uitbrengen riep Raymonde hem vanuit bed toe. ‘Ach, lieve Pierre, kom toch weer naar bed, laten we verder gaan.’ Haar lokroep werkte.

Pierre Maury keek nog een moment in het beteuterde gezicht van de priester en smet toen de deur dicht. ‘Verdomme,

hij bespiedt ons. Waarom doet hij dat?’ Een moment lang vermoedde hij dat zijn grote voorbeeld aan voyeurisme leed, maar toen verscheen het smekende gezicht van Jacques Authié voor zijn geestesoog en herinnerde hij zich zijn belofte dat hij de Senher zou beschermen. De Senher was heilig. Punt uit.

‘Hij ging vast bidden.’ Raymonde sprak met haar meest verleidelijke stem. Ze moest zich groothouden nu. Nooit had ze verwacht dat de Senher hen zou af luisteren om zeker te weten dat ze gemeenschap zou hebben met haar bruidegom. Ze begreep het wel, in het kader van hun plannen, maar dat hij zo jaloers en bezitterig zou zijn verbaasde haar en ook weer niet. Ze herpakte zichzelf en veinsde. ‘Dat doet hij drie tot zes keer per nacht, dat weet je toch? Kom jij eens hier mijn mooie man.’ Ze kroop naakt en op handen en knieën naar de rand van het bed waar Pierre net was aangekomen en plaatste haar volle lippen op zijn lies. Zachtjes likkend werkte ze zich langzaam een weg naar boven.

Pierre kreunde en deed zijn ogen dicht terwijl haar warme tong zijn kruis centimeter voor centimeter onderzocht. Raymonde hief haar hoofd iets op en keek plagend naar boven. Hij opende zijn ogen en verdronk in die van haar. Ze glimlachte, sloot nu haar ogen en nam zijn lid – dat nu volledig in de actiestand stond – zonder omhaal in haar mond.

Pierre besloot onmiddellijk het erbij te laten voor nu en eventuele acties uit te stellen tot morgen. Hij sloot zijn ogen opnieuw en genoot van wat er kwam. Zijn gloednieuwe eega bleek talent te hebben in het verwennen van haar partner. Zelfs Pierre, die ervaren was in bed met zijn vele scharrels, had de nacht van zijn leven. Nadat ze zeker een kwartier lang zijn lid op alle mogelijke manieren met haar mond verwend had, liet ze zich achterover glijden op het bed. Pierre zette zich op zijn knieën en boog zich over Raymonde. Zijn lippen vonden de hare. Ze waren zacht en stevig tegelijk, zoet en zout, sensueel en liefdevol. Ze keek met haar diepbruine ogen recht zijn ziel in. Deze godin zou hij alles geven, voelde

hij. Dit had hij nog nooit gevoeld met een andere vrouw.

Voor Raymonde was het als thuiskomen. Haar relatie met de Senher was eenrichtingsverkeer en ongelijkwaardig. Het kwam erop neer dat zij moest doen wat hij wilde, wanneer hij het wilde en hoe hij het wilde. Ze deed het met liefde, voor hem. Ze was het hem verplicht, maar de manier waarop Pierre haar beminde was nieuw voor haar. Ook het mooi gevormde lichaam van de herder was een verschil van dag en nacht met dat van de Senher. Sterke buikspieren versus een buikje.

Haar ex-man, een forelvisser, had nooit enige affectie getoond en was zelfs gewelddadig geweest.

Tot de Senher haar redde uit diens agressieve handen was haar leven een hel geweest.

Pierre was zich niet bewust van de gedachtestroom die onder hem plaatsvond. Hij was maar met een ding bezig: hoe kan ik deze vrouw de nacht van haar leven bezorgen. Voor mannen is hun prestatie misschien wel de grootste kwetsbaarheid tijdens het bedrijven van de liefde. Hij wilde haar meesleuren in een stroom van diepe passie, genot en overgave. Zij moest moeite doen om los te laten wat hij van haar lichaam zou kunnen vinden. Als moeder die borstvoeding had gegeven was haar lijf niet meer zo strak als dat van de jongere dames waarmee Pierre normaal gesproken het bed deelde, wist ze. Maar Pierre vond haar lichaam prachtig. Hij hield van vrouwenlichamen in alle soorten en maten.

Het kostte haar enige inzet om alle gedachten te laten gaan en zich helemaal aan hem te geven. Hij voelde onbewust haar overgave aan. Dat gaf hem het zelfvertrouwen dat hij nodig had om verder te gaan. De dopamine raasde door zijn lijf terwijl zijn handen over haar borsten gleden. Haar handen streelden zijn brede schouders terwijl hij zich langzaam liet zakken, elke weke plek van haar zachte lichaam zoenend. Ze kreunde van genot. Langzaam en plagerig bereikte zijn tong haar vulva. Dit had ze nog niet eerder meegemaakt. Nog nooit had een man zo zijn best gedaan voor haar. Toen zijn

tong haar genotscentrum vond en ze zijn grote vingers naar binnen voelde glijden begon Raymonde te kronkelen. Binnen enkele minuten was haar eerste orgasme bereikt. Ze was beduusd, zo snel ging het nooit, als ze al klaarkwam.

Er zouden er meerdere volgen die nacht. Meer dan in haar hele leven tot dan toe bij elkaar. Toen Pierre even later zijn mannelijkheid in haar bracht kreunde ze het uit. Ook hij kon zich niet beheersen en stootte woeste kreten uit. Hij zat zo diep in haar dat het leek alsof ze met elkaar versmolten waren. Er was geen grens meer tussen hun bekkens en elke beweging verhoogde de trance. Elke aanraking met mond en handen bevorderde het genot, tot de golven zo exponentieel groeiden dat het bijna niet te houden was. Met een schreeuw van genot kwam hij diep in haar klaar. Zijn ogen draaiden naar boven en voor een paar minuten, die hem een oneindigheid toeschenen, was hij ergens anders. In een dimensie van genot, verlichting en extase. Wanneer een man klaarkomt ontmoet hij heel even zijn ziel. Urenlang beminden ze elkaar. Tot ze uitgeput in slaap vielen.

Hoofdstuk 11 Confrontatie

De volgende ochtend zocht Raymondes hand naar het lichaam van Pierre naast zich. Pas toen ze zich realiseerde dat hij er niet was opende ze geschrokken haar ogen. Ze was op slag klaarwakker. Zijn kleren hingen niet meer aan de stoel waar hij ze de avond ervoor had opgehangen en ze vroeg zich waar hij kon zijn. Het volgende moment zat ze rechtop in bed, haar ogen opengesperd. 'O heilige Maria, de Senher!' riep ze hardop uit.

Ze had het bij het juiste eind. Tien minuten eerder had Pierre zich voorzichtig uit hun verstrengeling teruggetrokken en was hij uit bed gestapt. Hij was muisstil naar zijn kleding over de stoel gelopen en had zijn beige tuniek en bruine broek aangetrokken. Stilletjes was de herder de slaapkamer uitgeslopen, op weg naar de kamer van de benedictse Senher Bélibaste.

De heilige zat op zijn bed met de rug tegen de muur. Zijn ogen waren open en hij keek apathisch naar de wand aan de andere kant van de kamer. Hij was witter dan ooit en er hingen etensresten in zijn baardstoppels. Vroeger hadden mannelijke parfais lange baarden gehad, maar tegenwoordig was het te gevaarlijk om te veel baardgroei te hebben voor een heilige man. Verraders van de inquisitie lagen overal op de loer.

De afgelopen dagen had hij zich niet om zijn uiterlijk bekommerd. Hij had veel te veel aan zijn hoofd. Zijn geheim was immens en talloze scenario's en ideeën raasden als renpaarden door zijn hoofd. Toen de deur met een knal openzwaaide keek de priester verschrikt op. 'Wat kom je doen Pierre?' vroeg hij schuchter.

Pierre keek wantrouwend op hem neer. Heel even meende hij een stukje varkensspek te zien zitten onder de lippen van de Senher, maar hij schudde gauw zijn hoofd. Parfaits aten geen vlees. 'Ik wil antwoord van je, Guillaume.' Hij noemde de

Senher normaal nooit bij zijn voornaam, waardoor die voelde dat het menens was. ‘Waarom stond je vannacht aan onze kamerdeur te luisteren? Waar haal je het gore lef vandaan?’ Dreigend kwam de grote herder dichterbij.

Bélibaste moest snel schakelen. Hij had veel krediet bij zijn vriend en het was te hopen dat zijn rekening genoeg gevuld was om zich uit deze situatie te redden. De kleine heilige besloot dat de aanval de beste verdediging was. De parfait sprong uit zijn bed en keek zo moedig mogelijk op naar de reus. Hij zette een heldhaftig gezicht op. ‘Mijn beste Pierre, je kent me toch? Meerdere keren per nacht stap ik uit bed om te gaan bidden. Zo ook de afgelopen nacht. Ik vergiste me in de kamer op de terugweg omdat ik normaal altijd in die kamer slaap. Dat weet je best en dat kan iedereen overkomen. Toen ik naar binnen wilde gaan, trok jij ineens de deur open. Ik stond perplex.’

De Senher lachte geforceerd en hield zijn blik zo dapper mogelijk op Pierres ogen gericht. De schaapherder keek hem doordringend aan. Hij wist heel goed dat de Senher volgens het geloof niet mocht liegen. Hij kon zich niet voorstellen dat zijn held iets zou doen waarmee hij zijn door het consolamentum verkregen heiligheid zou verliezen. De twee kemphanen keken elkaar een tijdje gespannen aan. Geen van beiden bewoog. Het was een klassieke machtsstrijd tussen twee rivalen om een vrouw.

Raymonde trof de twee tegenover elkaar aan. De spanning was om te snijden. De mannen van wie ze het meest hield waren gewikkeld in een conflict. Als cobraslangen stonden ze tegenover elkaar. Haast in hypnose, wachtend tot een van beiden iets zou zeggen of doen. Raymonde zocht naar woorden. Ze vond er geen. Er was zoveel dat niet gezegd mocht worden dat ze er even niet uitkwam. De bruid besloot de weg van de liefde te nemen. Ze pakte de arm van haar echtgenoot en schoof deze om haar heen. ‘Lieverd,’ begon ze voorzichtig. ‘Ik had je toch al gezegd dat de Senher ’s nachts bidt? Hij heeft zich vast in de kamer vergist.’

Guillaume Bélibaste keek van Raymonde naar Pierre en terug. Ongemakkelijk krabbelde hij aan zijn kin. Hij voelde zich wat licht in zijn hoofd van het vasten en probeerde een manier te vinden om zonder gezichtsverlies te ontsnappen. Hoewel het hem pijn deed Raymonde zo in de armen van een andere man te zien, was hij haar dankbaar voor de bevestiging van zijn verhaal. Hij had aan de deur geluisterd om te weten of het tot de daad was gekomen. Dat was de waarheid, maar daar mocht de herder niets van weten.

Pierre Maury ontdooide door het warme lichaam van zijn vrouw. Ze had alleen ondergoed aan en ondanks dat het lange mouwen en pijpen had kon hij haar lijf door de dunne stof heen voelen. Heel even boog hij zich naar haar toe om een kus te geven. Toen richtte hij zijn aandacht weer op de Senher. Hij keek zijn leraar met liefdevolle ogen aan. ‘Als jullie dat allebei zeggen zal het wel zo zijn. Het spijt me dat ik aan je twijfelde, waarde vriend.’

Bélibaste keek zijn beschermer dankbaar aan. Een diepe opluchting raasde als een stormwind door zijn lichaam. De mannen stapten naar elkaar toe en omhelsden elkaar. Er werd stevig op de ruggen geklopt – pijnlijk voor de Senher, maar hij verbeet zich – en het geschil was bijgelegd.

Voor Pierre was het goed zo. Hij bezat de kwaliteit om los te laten; gedane zaken nemen geen keer, zo wist hij. Het verleden liet hij achter zich. Toch had hij iets in de ogen van Bélibaste gezien wat niet helemaal goed voelde. Pierre Maury drukte zijn onderbuikgevoel wederom weg en besloot dat het niets belangrijks was. De Senher voelde zich gewoon ongemakkelijk.

‘Tijd voor een lekker ontbijt,’ opperde Pierre gemaakt verheugd. Na nog een kus aan zijn bruid gegeven te hebben verliet hij met een glimlach de ruimte. Raymonde keek de Senher lang aan en hij keek terug. Het voelde kwetsbaar, maar toch fijn. Ze hadden zich samen in deze nesten gewerkt en moesten nu standhouden. ‘Het spijt me,’ zei hij. ‘Ik had niet verwacht dat ik dit zo moeilijk zou vinden. Ik hou van je, Raymonde.’

Ze keek hem aan. 'Hoe kun je...' Ze kwam niet meer uit haar woorden, draaide zich om en liep de kamer uit. Tranen stroomden.

Die nacht, de derde en laatste huwelijksnacht, wachtte Raymonde Pierre op toen hij de slaapkamer binnenkwam. Ze was naakt en lag in een uitnodigende houding op het bed. Pierre ontdeed zich snel van zijn kleding. Het spel van de voorgaande avond herhaalde zich. Deze keer zonder de luiservink achter de deur. Urenlang bereikten de twee allerlei vormen van erotisch genot en extase.

Toen Raymonde in slaap was gevallen lag Pierre met open ogen in bed. De drie huwelijksdagen en nachten waren misschien wel de gelukkigste tijd van zijn leven tot dat moment. Raymonde was zijn vrouw en hij hield van haar. Nog nooit had een vrouw hem zo diep geraakt. Hij fantaseerde over hoe ze samen een Ostal zouden beginnen en misschien wel kinderen zouden krijgen. Al was vijfendertig jaar al best oud voor het vaderschap.

Natuurlijk had hij verschillende kinderen verwekt bij de vrouwen waarmee hij geweest was. Dat wist hij goed geheim te houden, vond hij. De meeste van zijn nakomelingen onderhield hij inderdaad onder het mom van het peetvaderschap. Dat had de Senher bij het rechte eind gehad tijdens de huwelijksceremonie. Maar dit was anders. Dit was niet te vergelijken met alles wat hij tot nu toe gedaan had. Dit zou zijn gezin worden, gewoon in het openbaar. Hij zag zichzelf al zitten als vader bij het grote vuur in de foganha. Op elke knie een kleintje en Raymonde die het eten bereidde. Mooier dan ooit. Hij zou eindelijk rust vinden en gelukkig zijn. Eerder had hij geen idee gehad dat er zo'n diep gezinsverlangen in hem brandde. Al die jaren was hij gevlucht voor het huiselijke. Na de ramp in zijn ouderlijk huis wilde hij niets meer weten van een gezin en zich vestigen op een plaats. Maar nu was dat anders. Met Raymonde was dat anders. Hij draaide zich naar haar toe en trok haar stevig tegen zich aan. Tevreden viel hij in slaap.

Hoofdstuk 12

De zoete smaak van vrijheid

Arnaud Sicre knipperde met zijn ogen toen hij de bisschopelijke burcht *Les Allemans* verliet. Vijf jaar in het donker van de Muur hadden hem geen goed gedaan. De honger in zijn maag en het geld in zijn buidel deden hem besluiten een lekker maal voor zichzelf te kopen in de herberg tegenover *Les Allemans*. Hij tastte onder zijn nieuwe kleren naar de beloning die hij van Gaillard de Pomiès had gekregen. De schoenmaker had de jonge assistent ervoor moeten bevredigen in diens werkkamer, ondanks dat de bisschop hem de geldstukken al had toegezegd. Gaillard had zijn pij opgetild en hem veelbetekenend aangekeken. Het viel onmiddellijk op dat hij geen ondergoed droeg. Er zat maar een ding op voor Arnaud en dat was op zijn knieën gaan en doen wat de vicaris wilde. Diens geslachtsdeel was niet groot vergeleken met wat hij in de Muur was tegengekomen en hij vond het niet erg om te doen. De onverwachtse hitsigheid wond hem zelfs op. De monnik had een vreemde hoge toon uitgestoten – die nog het meest leek op het huilen van een wolf – toen hij klaarkwam en zijn zaad in de mond van de schoenmaker uitstortte. Hij hield het hoofd van Sicre vast aan diens oren en duwde zijn bekken naar voren zodat de schoenmaker gedwongen werd de lading door te slikken. De smaak was penetranter dan hij ooit geproefd had.

De monnik was een opmerkelijk figuur, vond Arnaud. De wat magere en vrij onbeduidende jongeman met de zwarte pij van de Dominicaner orde over zijn witte gewaad en een tonsuur op zijn schedel had geen goede naam in de Muur. Arnaud had veel over hem gehoord. In de beginjaren van de samenwerking met zijn meerdere, Jacques Fournier, had Gaillard de Pomiès nog geprobeerd zijn eigen stempel te drukken op het inquisitieapparaat van Pamiers. Al gauw bleek de jonge monnik niet opgewassen tegen de krachtige

persoonlijkheid van de bisschop-grootinquisiteur. Ze hadden samen een vorm gevonden die de bisschop nu al een aantal jaren – letterlijk en figuurlijk – bevredigde. Zolang De Pomiès precies deed wat de hoofdinquisiteur wilde was er niets aan de hand. Omgekeerd kwam Gaillard ruimschoots aan zijn trekken bij zijn ondergeschikten. Naar boven likken en naar beneden trappen was de normale gang van zaken in de piramidale hiërarchie van de Roomse kerk. De jonge vicaris-generaal diende zijn meester met geestdrift en deed zijn uiterste best deze steeds net een stap voor te zijn met zijn dienstverlening.

Zoals het inquisitiewerk de obsessie van de bisschop was, was de bisschop de obsessie van Gaillard geworden. Zolang Fournier aan de macht was zou zijn assistent als onderkoning over het bisschoppelijk kasteel en de gevangenis van Les Allemans heersen. Arnaud voelde een vreemde sympathie voor de bleke monnik met zijn magere lichaam. Had hij medelijden met hem? Of was het iets anders?

Gaillard zou voor latere zorg zijn. Hij had nu iets belangrijkers te doen. Zijn leven had nog maar één doel: het terughalen van zijn familiebezittingen. Alles was daarvoor geoorloofd. Gedienschtig nam hij afscheid van de vicaris na het ontvangen van de geldstukken die hij zo begeerde. Met de zilte smaak van het sperma in zijn mond stak hij de straat over naar de tegenovergelegen herberg. De kroeg was een klein en bedompt etablissement. Het stonk er naar alcohol en zweet. Achter de toog stond een vermoeid uitziende en veel te zware herbergier met sombere ogen en een leren schort voor. Hij gaf een klein knikje met zijn glimmende kale hoofd toen Arnaud Sicre binnenstapte.

Sicre nam plaats aan een tafeltje bij het groezelige raam en bestelde een kan bier en een bord pot-au-feu met varkenspoot. De uitbater bewoog zich ergerlijk traag naar de tafel en zette de kan bier met een onverwachtse knal op tafel. De jonge schoenmaker was te veel in gedachten verward om op de man te letten. Zijn hoofd was bij zijn overleden moeder.

O, wat walgde hij van haar. Aan zijn oude vader had het niet gelegen. De notaris Arnaud Sicre senior haatte ketters nog meer dan hij. Zijn moeder echter, Sybille de Baille, die was het probleem. Deze heks had zich ingelaten met de ketters en hun geloof. Ze had de ketterse perfecti in haar huis opgevangen en was nota bene zelf tot perfecta ingewijd. Parfait had ze zichzelf genoemd, goede christen. Arnaud trok een verwrongen gezicht toen hij aan haar dacht. Hij haatte haar en haar onwetendheid en onbezonnenheid nog meer.

Alles was hij door haar toedoen kwijtgeraakt.

Toen ze gevangen werd was het onmiddellijk overduidelijk dat ze schuldig was. Ze weigerde haar geloof af te zweren, terwijl ze wist dat dat een enkele reis brandstapel zou betekenen. Zijn moeder was niet bang geweest voor de dood. Net als die andere vreselijke ketters die de dood niet vreesden.

Zij waren nergens bang voor. Niet eens voor God. Bah! Arnaud Sicre trok zijn neus op. Hij had een gruwelijke hekel aan die kattenkont-kussende duivelvereerders van een ketters.

De prachtige Ostal van Arnauds ooit zo welgestelde familie van zijn moeders kant was ontelbare generaties familiebezit geweest. Na de terechtstelling van zijn moeder was het huis verkocht aan een rijke katholieke buurman. Die zou de Ostal zeker aan Arnaud terugverkopen als hij maar voldoende geld bood. Desnoods zou hij het met geweld afdwingen.

Het huis was natuurlijk niet alleen háár huis geweest. Ondanks dat ze zijn vader op straat had gezet en haar meisjesnaam weer aangenomen had toen Arnaud nog een kind was. Voor hem, als haar zoon, was het ook zijn rechtmatig bezit. Zelfs nadat ze hem als zevenjarige naar zijn vader in Tarascon had gestuurd golden zijn rechten nog altijd.

Tarascon was de stad waar hij opgroeide en tot schoenmaker was opgeleid. Deze vieze, stinkende middeleeuwse stad viel in het niet bij het wonen in de Ostal diep in de Pyreneeën, niet ver van de prachtige bergstad Ax-les-Thermes en vlak bij het dorp Montailou, in het land van Aillon. Hij

had het als kleine jongen verschrikkelijk gevonden dat hij de warmte van de Ostal en van zijn familie moest missen. Zijn grootouders zag hij sindsdien nauwelijks meer en zijn jongere broer Bernard en zusje Clementine – die wel mochten blijven – had hij zelfs nooit meer gezien. Als kleuter had hij er niets van begrepen dat hij weg moest en hij had zich in de steek gelaten gevoeld door zijn moeder die eigenlijk zo belangrijk voor hem was. Ze had gezegd dat hij als loslippig kind een gevaar was voor de parfaits die haar Ostal bezochten. Waarom mochten zijn broertje en zijn zusje dan wel blijven? Hij vermoedde dat zijn moeder had gezien dat hij anders was dan zij. Hij was meer zoals zijn vader en ze had hem daarom weggezonden. O, wat haatte hij haar!

Zijn verdere jeugd miste hij het berglandschap rondom het huis in Ax-les-Thermes waar hij eindeloos had gespeeld. Met de schitterende vallei van Orlu met haar klaterende riviertjes, uitgestrekte bossen, wilde dieren en groene weiden onder de bescherming van machtige en ruige Pyreneese bergtoppen als de Pic de Rulhe, Pic de Escobes en Pic de Cabaneta. De Ostal van zijn moeder was een magische plek geweest met veel land, vee, familieleden, knechten en meiden. Hij had er als haar oudste zoon recht op, verdorie!

Toen Arnaud Sicre achteroverleunde en zijn eerste kan bier in vijf jaar tijd naar binnen liet stromen, liet hij zijn ogen over de aanwezigen in de kleine kroeg gaan. Hij was op zoek naar vermaak.

Aan de tafel naast hem probeerde een marskramer met een grote glimlach op zijn pokdalige gezicht een paar bruinleren schoenen te verkopen aan een man die vermoedelijk ooit rijk en machtig geweest was, te oordelen naar zijn versleten zijden kleding. Ook edellieden die opgepakt werden vanwege ketterse sympathieën raakten al hun bezittingen kwijt. Menig Occitaans kasteel was zo in de handen van Noord-Franse edelen gekomen. Aan het tafeltje achter de twee mannen waren drie vrouwen van middelbare leeftijd in een diep gesprek verwickeld. Ze hadden geen oog voor hem.

Arnauds blik viel op een man die zo oud als de mensheid leek. Hij zat aan een kleine tafel in een hoek. Op zoek naar afleiding riep Sicre de bejaarde toe.

‘Kom hier, oude man, en vertel je verhaal. Dan krijg je van mij een kan bier.’

De oude man bedacht zich geen moment, stond op en liep schuifelend naar de tafel van Arnaud.

Dichtbij gekomen zag Arnaud dat de kleine gebogen man, met een huid die van gerimpeld leer leek, een litteken op zijn voorhoofd had dat zichtbaar slecht gehecht was. De ogen van de bejaarde stonden opmerkelijk scherp en Sicre was op zijn hoede. Je wist maar nooit.

De oude baas nam plaats aan de verweerde cafétafel, op de net vrijgekomen plek tegenover de schoenmaker. Het viel Arnaud op dat de man zijn linkerhand miste. Waarschijnlijk was hij een veteraan, een van de velen in deze streken. Een zweem van oud-mannenzweet omringde de nestor.

Pas toen de herbergier ongeïnteresseerd een kan bier voor hem neerkwakte begon de man te spreken.

‘Wat wilt u horen?’ vroeg hij met een krakende stem, terwijl hij Sicre geïnteresseerd bekeek. ‘Over mijn tijd bij de val van Montségur?’

Arnaud keek de man vragend aan. ‘Montségur?’ Sicre had het verhaal van de val van het laatste ketterbastion ooit wel eens gehoord vanuit de propagandalessen die hij vroeger van inquisiteurs op school had gekregen. Hij had een goed cijfermatig geheugen en onthouden dat het zich bijna tachtig jaar geleden in het jaar 1244 had voltrokken, maar hij wist niet meer hoe het was gegaan. ‘Als je daar gediend hebt, hoe oud ben je dan nu wel niet?’ vroeg hij enigszins wantrouwend.

De oude man lachte schamper. Normaal gesproken konden zijn toehoorders niet rekenen. ‘Ik was een kind toen het gebeurde en wij woonden in de buurt. Ik herinner me nog goed hoe die ketters verslagen werden.’

Sicre geloofde de man niet. Dit oudje had het niet meegemaakt, maar hij had het van horen zeggen, dat kon niet

anders. Maar hij had toch niets te verliezen en wel zin in een verhaal tijdens zijn maaltijd. Alle middeleeuwers waren dol op verhalen. Dus gaf de schoenmaker een teken met zijn hoofd en de oude man begon te vertellen.

‘De Montségur was het laatste grote fort van de ketters. De grote ketterse bisschop Guilhabert de Castres had er zijn zetel gehad. Hij was een wijze en machtige ketter die een belangrijke rol had gespeeld tijdens de kruistochten. In de tijd dat het bastion werd belegerd waren de ketters na twintig jaar kruistocht en jarenlange vervolging door de inquisitie in de streek gedecimeerd. Hun geloof leek verdwenen, maar ondanks alle moeite waarmee de Franse koning en de paus zich getroost hadden was er nog altijd een sterk ondergronds netwerk van ketters. In de geheime grotten van Ussat les Bains werden de ketterpriesters opgeleid en over de top van de Pic de Bartholemy naar de Montségur gestuurd om vanaf daar in tweetallen het land in te gaan om te prediken.’

De oude man stopte en keek Sicre aan. ‘Wil je mijn verhaal horen of niet? Zo ja, dan stel ik voor dat je nog een kan bier voor me bestelt, want deze is zo op en dan stop ik met praten.’ Met een grote teug dronk de bejaarde de aardenwerken bierkan leeg waarna hij hem voor zich op tafel zette. Een tandeloze glimlach keek Arnaud uitdagend aan.

Sicre bestelde nog een kan bier en gebaarde dat hij door kon gaan. De man schraapte zijn keel. ‘Het kasteel was een doorn in het oog van de inquisitie. Het werd “de kop van de ketterse draak” genoemd. Tegelijkertijd maakten de Roomsen er gebruik van. Ze hadden namelijk ontdekt dat wanneer je een verklikker uit hun netwerk naar de Montségur stuurde met het bericht dat er een stervende ketter was die de ketterdoop voor zijn sterven wilde hebben, ze dan een of twee van hun perfecti konden meesturen. Die kon je dan zomaar inrekenen, verhoren en op de brandstapel zetten.’

Hoofdstuk 13

De val van de Montségur

‘Een jaar eerder had de Franse koning aan de paus beloofd dat hij de burcht zou innemen. Letterlijk bezwoer hij “de draak te zullen onthoofden.”’

De bejaarde onderbrak zijn verhaal toen de herbergier nog een kan bier en een groot houten bord met een varkenspoot-in-brei neerkwakte op de groezelige eikenhouten tafel. Er kwam een smerige, azijnachtige walm vanaf. Het kon Arnaud niets schelen, vergeleken met de waterige soep in de Muur was het een feestmaal. Hij pakte de van beenderen gemaakte lepel die op tafel lag en begon met grote happen te eten. De oude man griste met een geobsedeerde blik de bierkan naar zich toe.

‘Even denken, waar was ik...’ overdacht de methusalem zijn verhaal. ‘O ja, de kruistocht. De Montségur bleek lastig te veroveren. Ben je er wel eens geweest?’

Arnaud keek de man bedachtzaam aan terwijl hij kauwde op zijn stoofpot. Hij probeerde met volle teugen van zijn maaltijd te genieten. ‘Wel eens langsgelopen,’ smakte hij met volle mond. Hij slikte zijn hap door. ‘De burcht is gebouwd op een steile rots die slechts vanaf een kant benaderbaar is, weet ik.’

De oude man bevestigde hem met zijn ogen. ‘Montségur werd als onneembaar geacht, maar viel na slechts tien maanden belegering.’ De man had het laatste met een trieste klank in zijn stem gezegd.

Arnaud keek hem aan. Hij vertrouwde de man voor geen meter, maar zijn verhaal was interessant.

Ontwaarde hij ketterse sympathieën bij de oude man? Arnaud had een uitstekende mensenkennis die hem aangeboren was.

‘Als u het belangrijkste geheim van de val van Montségur wilt horen dan zult u me nog een kan bier moeten geven.’

Sicre maakte een hoofdbeweging naar de herbergier die even later, opnieuw belachelijk langzaam, een bierkan kwam brengen en die op tafel smakte. Bierdruppels vlogen in het rond en landden op de twee mannen aan de tafel. De waard draaide zich om en zijn schouders schokten een beetje. Lachte hij nou? De schoenmaker kreeg het sterke vermoeden dat zijn ober expres zo lomp deed en er zelfs een vreemd plezier in had. Wellicht was dit zijn manier om zijn geestdodende bestaan wat op te fleuren.

‘Het is een merkwaardig feit dat na de val twee weken tijd werd afgesproken door de strijdende partijen tot aan de uiteindelijke overgave. Het verhaal gaat dat in die twee weken vier ketterpriesters met een schatkist aan de achterkant van de berg zijn ontkomen. Ze zouden die kist hebben ondergebracht in een geheime schuilplaats in de bergen. Niemand heeft de schat nog gevonden, ondanks dat er flink gezocht is.’ De man staarde even voor zich uit, alsof hij een van de schatzoekers was geweest.

Sicre werd ongeduldig. ‘En wat gebeurde er daarna?’

‘Op de dag van de overgave gingen de ridders en de soldaten met hun gezinnen vrijuit. Dat was zo afgesproken met de commandant van de verdediging Pierre-Roger de Mirepoix. Enkel de ketters die hun geloof niet wilden afzweren moesten de brandstapel op. Vreemd genoeg waren er perfecti bijgekomen omdat een aantal mensen zich had laten inwijden in de twee weken voor de uiteindelijke overgave. Niemand begreep waarom ze dat op het nippertje nog deden, het was uiteindelijk hun doodsvonnis en anders waren ze vrijuit gegaan. De ketters werden met geweld de berg af gedreven door de Franse soldaten. Mannen, vrouwen en ouderen samen. Parfaits, diakens en een bisschop.

Beneden was een forse brandstapel geconstrueerd met hoge palissaden eromheen. De ketters werden naar binnen geleid en het vuur werd aangestoken. Hun bisschop, Bertrand Marty, de opvolger van Guihabert de Castres, gaf het voorbeeld en begon te zingen. Ketterse chants die hem in een

trance schenen te brengen. En zal ik u eens iets vertellen?’

De oude man liet een lange stilte vallen en ademde diep in terwijl hij Arnaud Sicre strak aankeek.

Hij keek om zich heen en boog zich samenzweerderig naar voren. Haast fluisterend vertelde hij: ‘Het verhaal gaat dat ze stuk voor stuk chantend ten onder gingen terwijl het vuur hen alle tweehonderd verzwoeg. Zonder last te hebben van de pijn. Het chanten leek een magische werking te hebben. Alsof ze uit hun lichamen opstegen naar de hemel.’

Arnaud probeerde zich een brandstapel met tweehonderd mensen voor te stellen. Een gigantisch vuur, de penetrante stank van verbrandend mensenvlees en de nabijheid van de dood. Het beeld fascineerde hem.

De oude man had zijn bierkan alweer gelegeerd. ‘Voor een laatste bier vertel ik u nog één geheim.’

Sicre had geld genoeg van de bisschop van Pamiers gekregen. In totaal zou hij tweehonderd Tournooise ponden ontvangen als hij Bélibaste zou aanleveren en nog eens de helft daarvan voor Pierre Maury. Meer dan genoeg om het huis van zijn moeder terug te kopen. Van het voorschot in zijn buidel kon hij de oude man zich makkelijk dood laten drinken. ‘Nog eentje dan,’ glimlachte hij. Hij mocht de oude baas met zijn litteken wel en hij vierde tenslotte zijn vrijheid. De oude man lachte dankbaar zijn tandeloze mond bloot.

‘Toen de ketters in het vuur verdwenen waren en hun gezang verstomde, sprak er een troubadour die alles gezien had. Hij riep naar het toegestroomde publiek dat na zevenhonderd jaar vanaf die dag daar, op de plek waar de martelaars gestorven waren, de laurier weer zou bloeien.’

De oude man liet een lange stilte vallen toen de herbergier weer een kan bier op tafel smees. Het bier spatte over Arnaud en de oude man heen en beiden keken ze geïrriteerd naar de waard. Die trok zich er evenwel niets van aan en waggelde terug naar zijn toog terwijl hij een gegrinnik niet kon bedwingen. De schoenmaker wist nu zeker dat de man plezier haalde uit zijn lompe gedrag.

‘Een profetie?’ Arnaud keek teleurgesteld. ‘Over zevenhonderd jaar zal de laurier weer bloeien op de plek waar de martelaren gestorven zijn. Wat heb ik daar nou aan?’ Arnaud, die van zijn vader de notaris had leren rekenen maakte de som in gedachten. ‘Dat is pas in het jaar 1944.’

De oude man was onder de indruk van zoveel rekenkunde. Daar had hij zelf nooit over nagedacht.

Beide mannen waren even stil bij hun voorstelling van de toekomst. Zou het kettersse geloof dan ook weer terugkomen?

‘Laat bisschop Fournier het maar niet horen, die staat tegen die tijd weer op uit zijn graf als hij dit weet!’ Arnaud keek de man spottend aan. De nestor begon te lachen om het beeld van de dikke bisschop die na zevenhonderd jaar opstond uit de dood. Eerst zachtjes en toen steeds harder. Het lachen werd een soort hinniken. Al lachend stond de man op, hij pakte zijn kan bier van tafel en schuifelde lachend terug naar zijn kleine tafel in de hoek.

Arnaud Sicre keek hem wantrouwend aan. Hij wist niet of hij nu voor de gek gehouden was of niet. Hij wilde weg uit de herberg. De Muur was nog veel te dichtbij. Wie weet of de oude man een informant van de bisschop was die hem testte.

Sicre at zijn bord leeg, dronk zijn bier op en rekende af. De herbergier keek hem spottend aan, Sicre besloot het te negeren en de man zijn lolletje te gunnen. Het moest een eenzaam en somber bestaan zijn daar in dat donkere hol.

Met een tevreden gevoel verliet hij de herberg, hij was weer een vrij man. Het verhaal van de Montségur bleef in zijn hoofd spoken terwijl hij zijn lange voettocht in de richting van Spanje begon.

Hij nam de weg richting de stad Foix, de stoere hoofdstad van het gelijknamige graafschap. De graven van Foix waren vanaf het begin trouwe beschermers van de ketters geweest. Het verhaal ging dat deze dappere edellieden destijds bij elke veldslag tegen het kruisleger van de paus in de voorste linies streden. Nu dienden zij de Franse koning. Het was evengoed publiek geheim dat ze nog altijd het ketters geloof

probeerden te redden. Wat was het toch wat maakte dat die edelen het ketterdom zo graag wilden beschermen?

Arnaud herinnerde zich flarden van de verhalen uit zijn jeugd toen parfaits als Pierre en Guillaume Authié de Ostal van zijn moeder bezochten. Ze vertelden verhalen aan het vuur in de foganha. Lang geleden was Esclarmonde de Foix, nadat ze weduwe was geworden, toegetreden tot het ketters geloof en geïnitieerd tot perfecta. De vrouw was een zus van de toenmalige graaf van Foix. Er werd beweerd dat zij in het geheim de matriarch van de Kathaarse beweging was. Alleen had niemand dat ooit kunnen bewijzen. Arnaud moest onwillekeurig denken aan een anekdote over Esclarmonde die de ronde deed in de Muur. Ooit was zij aanwezig bij een debat tussen katholieke en kettersse hoogwaardigheidsbekleders. Nog ruim voordat de eerste kruistocht plaatsvond. Toen de edelvrouw wilde spreken zei een katholieke prediker: ‘Vrouwe, keer terug naar uw spinnenwiel!’ Arnaud lachte toen hardop, en terecht, vond hij. Dat vrouwen zo’n belangrijke rol speelden bij de ketters was hem een doorn in het oog. Zijn moeder had de onzin en het gevaar daarvan wel bewezen. Ooit zou Arnaud zelf een vrouw hebben en die zou gewoon thuis in de foganha blijven.

Wat is dat toch met die edelen en die ketters? vroeg Arnaud zich nogmaals af terwijl hij met een stevige tred doorstapte. De Occitaanse graven van Toulouse, Foix en Carcassonne waren alles kwijtgeraakt omdat ze koste wat kost de ketters wilden beschermen. Honderden troubadours waren gedood op de brandstapel of levenslang in de Muur gegooid omdat ze het ketterdom bezongen. De troubadours waren zelfs uitgeroeid, tegelijk met de ketters.

De schoenmaker haatte de ketters en alles waar ze voor stonden. Het meest haatte hij zijn moeder. Dat stomme wicht had hun hele familiebezit verkwanseld en die overtuiging kon hij niet loslaten. In zijn geheugen verscheen zijn geromantiseerde beeld van hun prachtige Ostal. Het grote huis met de heerlijke foganha waar hij als kind zo graag speelde. Zijn ogen werden vochtig. Alles was weg. Hij, Arnaud Sicre

junior, zou het familiebezit weer in ere herstellen. Dat had hij zo afgesproken met de bisschopinquisiteur van Pamiers, Jacques Fournier. Niets of niemand zou hem tegen kunnen houden. Nu moest hij alleen nog uitvinden waar Guillaume Bélibaste en Pierre Maury zich verstopt hadden.

Het landschap glooide voor hem uit en in de verte zag hij de machtige Pyreneeën die hij moest doorkruisen om in Spanje te geraken. In de Muur had hij van medegevangenen een tiental plaatsnamen doorgekregen in het Spaanse Catalonië en Valencia waar zich ketters zouden kunnen bevinden. Er zat niets anders op dan deze plaatsen een voor een te bezoeken en door te spitten.

Hoofdstuk 14

Een plotselinge wending

Bij het ochtendgloren zaten Pierre en Raymonde samen aan het ontbijt en keken ze elkaar verliefd aan. Ze waren alleen in de focanha van Na Guillemette en genoten van hun samenzijn.

Bélibaste kwam de trap afgelopen. Zijn gezicht kleurde witter dan ooit. Met zijn wilde haren en drie dagen oude baard had hij iets weg van een muskusus. De geur die hij verspreidde deed daaraan denken. Het leek alsof de Senher gedesoriënteerd was en via een omweg door de hele keuken kwam hij uiteindelijk uit bij het stel. ‘Eh... Pierre, ik wil je graag spreken. Zullen we een stukje lopen?’

De herder keek zijn wederhelft vragend aan en zij maakte een toestemmend gebaar. Pierre gaf Raymonde een sensuele zoen op haar mond, stond op en liep achter de priester aan naar buiten. Het was een prachtige zondagochtend en het was warm voor de tijd van het jaar. Ze liepen naast elkaar een heuvel op en toen ze de top bereikten keken ze samen een tijdje stilzwijgend over het middeleeuwse stadje San Mateu dat wakker werd in de ochtendzon. De dag rook fris en de ontwakende geluiden van de stad weerklonken in hun oren.

De regio Valencia was zoals Occitanië was geweest voor de kruistochten. Alle geloven woonden er in vrede samen en leefden in overvloed. Dat was in het door de katholieke kerk gedomineerde Occitanië nu wel anders. Christenen werden als ketters vervolgd door de inquisitie en moesten gele kruizen dragen op hun kleding om herkenbaar te zijn. Ook joodse mensen moesten herkenbaar zijn en droegen een geel symbool op de plekken waar de christenen een kruis droegen; op hun borst en op hun rug. Joden die opgepakt werden en zich niet bekeerden tot het rooms-katholicisme, konden de strikte Muur of de brandstapel verwachten, zonder pardon.

Dit was in het middeleeuwse Valencia anders. Hier was iedereen vrij om zichzelf te zijn binnen de grenzen van wat betamelijk was. Natuurlijk werden ketters ook hier vervolgd, zoals overal in katholiek Europa, maar veel minder fanatiek. Dat maakte dat de bannelingen zich relatief veilig voelden in het Valenciaanse land. Voor zo lang als het zou duren. Ze bleven voortdurend alert. De verraders van de inquisitie waren sluw.

De twee liepen een stukje verder. Een geeloranje licht kleurde de bomen en gaf het natuurschoon een magische sfeer. Een vlucht torenkraaien schoot voorbij onderweg naar de kerktoren in de verte. Pierre had er geen oog voor. Hij voelde dat er iets komen ging en veronderstelde dat het met het nachtelijke voorval te maken had. Op wat er kwam had hij nooit kunnen anticiperen.

Bélibaste schraapte zijn keel en keek beschaamd. 'Lieve vriend, ik moet je iets uit het hart vertellen.' De heilige wachtte een paar seconden voor hij verder ging. 'Het spijt me, maar ik heb een vergissing gemaakt. Ik zal het maar zeggen zoals het is. Een aantal dagen heb ik gevestigd en die dagen heb ik nagedacht. Ik realiseer me dat ik een fout gemaakt heb door je te laten trouwen met mijn huishoudster. Ik had je nooit Raymonde moeten geven. Zij is geen vrouw voor jou, je bent veel te goed voor haar.'

De kleine priester had Pierre wel eens vaker verbaasd, maar dit sloeg alles. Pierre keek een paar keer in verwarring van de stad naar zijn vriend en weer terug. Hij stond perplex. 'Hoe... hoe bedoel je dat, Senher? Bedoel je dat ik van Raymonde moet scheiden?' Hij kon de Senher niet aankijken.

Bélibaste had weer eens een gewichtig gezicht opgezet. 'Ze is een arme vrouw, Pierre, ze heeft je niets te bieden. Niet eens een bruidsschat. Ze hoort bij het personeel. Ik heb me echt vergist in het standsverschil tussen jullie twee en de effecten daarvan. Mensen praten erover binnen de gemeenschap. Tot mijn grote spijt moet ik concluderen dat ik ernaast heb gezeten. Ik denk dat het het beste is als jij en Raymonde

inderdaad zo snel mogelijk scheiden.'

Pierre stond als aan de grond genageld. Zijn net opgebouwde droom viel hier te pletter in het mulle zand van het pad.

'Niet alleen ik denk er zo over, Pierre. Ik heb de engelen geconsulteerd in een diepe trance. Zij waren het er roerend mee eens. Ook zij zeggen dat ik een fout heb gemaakt.' De onderlip van de Senher trilde en hij wreef nerveus in zijn vochtige handen, maar dat zag Pierre allemaal niet.

De reus hoorde het allemaal in een waas aan. Het was alsof de Senher ergens anders was, alsof het in een andere werkelijkheid gebeurde. Alsof hij elders was. Niet hier. Vanbinnen knapte er iets wat hij eigenlijk niet wilde voelen. Tranen welden op achter zijn ogen. Hij hield zich sterk. Dit was verschrikkelijk. Een leven met Raymonde had hem fantastisch geleken. Ze was een lieve, knappe vrouw en goed in bed was ze ook, had hij inmiddels ondervonden. Zijn bruid was stabiel en stevig en zou hem een aantal kinderen kunnen baren. En als hij heel eerlijk was, dan was hij stapelverliefd op haar. Eigenlijk al vanaf de eerste dag dat hij haar ontmoet had, lang geleden, toen de Senher haar op een dag mee naar het huis van Na Guillemette nam. Maar Pierre wist precies hoe dit zou eindigen. Als de Senher vond dat het beter was om van Raymonde te scheiden zou hij dat zonder tegenspraak en plichtsbewust doen. Er was iets dat hij niet kon verklaren in hem aanwezig, waardoor hij de Senher steeds blindelings volgde. De Senher was zijn meester. Tot grote frustratie van zijn broer Jean en zo nu en dan, op momenten zoals nu, tot zijn eigen frustratie.

'Maar ik hou van haar!' Pierre riep het uit, ondanks dat de Senher vlak voor hem stond. 'Er moet toch een manier zijn opdat ik bij haar kan blijven?'

Bélibaste deed alsof hij diep nadacht. 'De engelen, Pierre. Als zij mijn vermoedens niet bevestigd hadden dan zouden we een oplossing kunnen zoeken. Ik zie nu echter geen mogelijkheid om het huwelijk tussen jou en Raymonde in stand

te laten. Uit bescherming voor jullie beiden zal ik streng moeten zijn.'

De grote herder keek zijn idool verbijsterd aan. Verwoed zochten zijn gedachten naar oplossingen, er moest een uitweg zijn. Hij stotterde. 'Je... je... je m... moet iets bedenken, Guillaume,' zei hij in paniek. 'Ik wil bij haar zijn.'

De Senher schudde statig zijn hoofd. 'Het is de wens van de engelen.'

De wens van de engelen geschiedde zoals altijd. Nog dezelfde dag werd het huwelijk tussen Raymonde Marty en Pierre Maury door Bélibaste ontbonden. Na Guillemette had nog geprotesteerd. De andere ballingen hadden geprobeerd de kleine heilige te overtuigen om het huwelijk te laten bestaan. Jean had gedaan wat hij kon om met alle redelijke argumentatie die hij kon vinden zijn broer te steunen. Maar de heilige was onverbiddelijk. De engelen zaten er nooit naast, dat wist iedereen.

Met tranen in hun ogen stonden ze even later verstrengeld in elkaars armen. Zij had al die tijd geweten dat dit eraan zat te komen, maar nu het zover was vond ze het verschrikkelijk. Wie verzon nou zoiets? Ook zij moest zich schikken en gehoorzamen aan de engelen van Bélibaste. Er zat niets anders op.

Hoofdstuk 15 De wijze leraar

Arques, tien jaar eerder

De vierentwintig jaar oude herder Pierre Maury zat aan het vuur in de grote Ostal van zijn toekomstige schoonvader in Arques. Die avond zat de gehele gemeenschap aan tafel in de ruime foganha. Onder hen waren leden van de belangrijkste families uit het dorp. Het zou een gedenkwaardige avond worden. De keuken was een warme plaats en het rook er heerlijk naar gebraden vlees en verse kruiden. Aan het plafond hingen grote hammen aan de poot te drogen. Op tafel stonden verrukkelijke gerechten: eend met prei en rapen, varkensgerechten met gestoofde kool, geitenlever met kaas van hetzelfde dier en brood, heel veel brood, daar waren de Occitaniërs dol op. De wijn vloeide rijkelijk zoals het hoorde op dit soort gelegenheden. Ook Pierre Maury, die in de afgelopen elf jaar als toekomstig schoonzoon en verdienstelijk knecht een plekje had verworven in de Ostal, at mee.

In een kamer naast de keuken zaten twee mannen. Een Senher uit Limoux en een Senher uit Tarascon. Deze laatste was niemand minder dan Pierre Authié in hoogsteigen persoon, de oudste van de twee notaris-broers die het ware geloof terug hadden gebracht in de Ariëgevallei van het graafschap Foix. De parfait had een zachte en liefdevolle blik in zijn ogen die al snel het contact gevonden had met Pierre Maury. De Senhers aten vis, dronken geen wijn en aten apart van de rest zoals hun leefregels voorschreven.

Vis was het enige dierlijke dat de heilige mannen mochten eten. Jeshua had toch ook vis gegeten in zijn tijd. Had de profeet niet zelf gezegd: *"Eet van geen enkel soort vlees. Noch dat van mensen, noch dat van dieren, maar louter dat van vissen die in het water leven, want alleen dat vlees is rein."*

Gelukkig voor de croyants in de keuken gingen deze regels niet op voor hen. Zij konden nagenoeg alles eten, drinken en doen wat ze wilden binnen de kaders van hun geloof. Het ging vooral om de priesters en priesteressen die zich aan strenge leefregels hadden te houden. In feite offerden de parfaits zich op deze manier op voor het zielenheil van de gelovigen. Door hun ascetische leefwijze bleef het kanaal van de Heilige Geest toegankelijk voor alle croyants, die op hun beurt voor de parfaits zorgden. Een samenspel zo oud als de mensheid tussen de heiligen en gelovigen.

Pierre Maury genoot intens van deze avond. De ancien Pierre Authié mocht de jonge herder wel. 'God heeft gewild dat ik in jullie huis kom om de zielen van de mensen in dit huis te redden.' Authié nam de jonge herder mee naar zijn kamer. Hij wees hem op een stoel en ging zelf op het bed zitten. De oude man zag er goed uit voor iemand die al jaren op de vlucht was. Hij trok door de dorpen in het dal van de Ariège tussen de Foix en Andorra, een gebied dat de Sabarthès werd genoemd. De parfait had, samen met zijn broer Guillaume en zijn zoon Jacques, eigenhandig een wederopleving van het oude Kathaarse christendom bewerkstelligd. De prijs die hij daarvoor betaalde was hoog. Hij leefde in geheime ruimten in de huizen van zijn aanhangers en kon alleen maar 's nachts reizen, vermomd als marskramer. Net als de andere parfaits die hij had geïnitieerd in de afgelopen jaren, waaronder zijn bloedeigen zoon Jacques, sliep hij dan weer in een hooiberg, dan weer in een achterkamertje en soms zelfs in een kledingkast. De inquisitie zat hem voortdurend op de hielen.

De voormalig notaris ging gekleed in een donkergroene tuniek en een donkerblauwe cape van de heiligen. Met liefdevolle ogen, die geflankeerd werden door lachrimpeltjes, keek de parfait de jonge herder aan. 'Pierre Maury, dit doet mij ongelofelijk veel genoegen. Men heeft me verteld dat je een goed gelovige zult zijn, als God het wil. Ik zal je op weg helpen naar de redding Gods wanneer je mij wilt geloven. Net zoals Christus zijn apostelen, die nooit logen of iemand

misleidden, daar bracht. Wij zijn het die deze weg bewaken. Ik zal je zeggen waarom wij ketters genoemd worden.

De reden is dat de wereld ons haat. Wat niet verassend is, omdat de wereld ook de Christus haatte in zijn tijd. Wij worden gehaat omdat we aan zijn wet gehoorzamen. Zij die oprecht zijn en standvastig in hun geloof, zijn bereid zich te laten kruisigen en te laten stenigen wanneer zij in de handen vallen van hun vijanden, gelijk de apostelen. Wij zullen geen woord terugnemen van ons rotsvaste geloof, omdat er twee kerken zijn, Pierre. De kerk van de God van de Liefde die moet vluchten en vergeeft en de kerk van de Satan die ketent en geselt.'

Pierre Maury liet de woorden die de ancien zojuist had uitgesproken bezinken. Hij voelde eerbied voor de oude man en voelde aan alles dat hij belichaamde wat hij predikte. De jonge herder had gehoord dat de gebroeders Authié vijf jaar lang in de Katharengemeenschap in de stad Cuneo in Italië waren verbleven. Pierre wist dat de Authiés gedurende hun periode in Cuneo opgeleid en ingewijd waren tot parfaits en dat ze na terugkomst in de Sabarthès hun hele leven hadden gewijd aan het blazen van nieuw leven in de christelijke kerk. Na het drama in Montailou waren zij – voor zover men wist – de laatst overgebleven heiligen in Occitanië. Nu hij de man lijfelijk tegenover zich ervoer kon hij de diepgang van de ancien duidelijk voelen. Deze man leek in elke cel van zijn lichaam een *bonhomme*, een goede man.

Authié vervolgde. 'Jeshua leerde ons niet voor niets: *"Het woord is als een graankorrel; toen de mens haar gezaaid had geloofde hij erin. En toen het graan opgekomen was hield hij ervan. Want het waren vele graankorrels geworden. Zo kan de mens ook het Koningsrijk der hemelen ontvangen. Wie het goede zaait zal het goede oogsten."*

Een moment keek hij de jonge herder aan alsof hij hem inschatte.

'Pierre, ik weet wat er allemaal gebeurt in de kerk van Rome. Ik was ooit notaris. Toen ontdekte ik dat ik in grote

zonde leefde omdat ik geen rechtvaardig en oprecht leven leidde. Ik diende de illusie.

Daarom zwoer ik de zonde af en ging ik in Italië op zoek naar de waarheid. En nadat ik die had gevonden en was ontvangen in het ware geloof, keerde ik terug naar deze streek om onze vrienden deze goede lessen te doen begrijpen. Zo heeft ons geloof zich verspreid. Het gaat nu zo snel over van de ene op de andere dat er binnenkort vele goede gelovigen zullen zijn in deze streken.'

De open blik van de man en zijn oprechtheid raakten de jonge herder. Het verlies van de Ostal van zijn familie en de tragische dood van zijn ouders door toedoen van de inquisitiesoldaten lagen hem nog vers in het geheugen. Wat haatte hij die duivels! Ze hadden alles kapotgemaakt wat hem lief was. Alleen zijn broertje Jean had hij nog, al woonde die bij familie in Lavelanet. Zijn tante Guillemette en haar gezin hadden de inval gelukkig ook overleefd, die waren naar Spanje gevlucht.

Pierre Maury begreep wat de oude wijze bedoelde. 'Ik zie het gebeuren als ik door het gebied reis met de kuddes. Het is alsof iedereen in het dal van de Ariège weer teruggaat naar het goede geloof.'

De ancien sloot even zijn ogen. De energie in de ruimte leek te veranderen, een lichte zinding ging door de kamer toen de oude man vervolgde. 'Ons is een grote zegen beloofd die wij aan niemand mogen openbaren tenzij hij een goede christen wordt. En als je zou weten wat die hemelse zegen inhoudt, dan zou je je niet kunnen voorstellen nog op aarde te willen blijven. Om met de woorden van Christus te spreken: *"Gelukkig zijn jullie eenlingen en uitverkorenen. Want jullie zullen het koninkrijk vinden. Omdat jullie daarvandaan komen, zullen jullie ook daarnaar terugkeren."*

Pierre, ik heb je alles te verstaan gegeven wat iedere gelovige moet weten. We hebben goede mensen nodig zoals jij binnen onze kerk. Er zijn mensen die terug zouden deinzen voor wat ik je nu ga vragen.'

Pierre Maury wist onmiddellijk wat de voormalig notaris van hem verlangde. 'Als God dit vraagt, zal ik het goede doen.'

De parfait pakte een kussen van het bed en legde het op de vloer. Zwigend knielde de herder op het zachte strokussen en vroeg de ancien om zijn zegen. Deze wijdde Pierre ter plaatse in tot croyant, gelovige van de ware christelijke kerk.

Even later voegden de twee Pierres zich bij de mensen aan het vuur in de foganha. 'De goede mensen en goede christenen zijn in dit land gekomen.' De oude Authié was overtuigend. 'Zij gaan de weg die ook de gezegende Petrus en Paulus gegaan zijn en de andere apostelen die de heer Jeshua zijn gevolgd.'

Pierre Maury broedde op de woorden van de Senher. Gestrekt door de inwijding van zojuist trok de jonge herder een net iets te grote broek aan en stelde de vraag die niemand durfde te stellen. 'Als die goede mensen zijn zoals u zegt,' hij richtte zijn aandacht op de ancien, 'waarom verstoppen zij zich dan? Waarom preken ze niet in het openbaar zoals de apostelen hebben gedaan? Waarom vrezen ze dan te sterven voor de waarheid en het recht? Terwijl de apostelen van Christus daarvoor de dood ondergingen?'

Het werd doodstil in de ruimte. Iedereen hield zijn adem in en wachtte de reactie van de ancien af.

De oude Pierre Authié keek de cirkel tergend langzaam rond. Het vuur van de foganha brandde knapperend in het midden van de groep. Het was warm. De geur van verse laurier die te drogen hing naast de knoflook en andere kruiden gaf een aangenaam gevoel. De parfait lachte minzaam en had allang besloten de onbeschaamde vraag niet als een belediging te zien, maar als een kans. Iedereen keek gespannen naar de oude Senher. Ze hoopten dat er nu een verhaal zou komen. Stuk voor stuk waren ze dol op verhalen, ongeacht waar het over zou gaan. De oude man liet zijn ogen rusten op het vuur en zijn uitstraling werd triest.

Hoofdstuk 16

De kruistocht van de paus

‘Ooit hadden we die vrijheid,’ begon de oude Senher, terwijl zijn ogen op het vuur gericht bleven. ‘Iets meer dan honderd jaar geleden was het ware christelijke geloof wijd en zijd verbreid in het graafschap Toulouse. Graaf Raymond V heerste over het hele gebied van Occitanië dat toen zelfs de Provence omvatte, waar hij markies van was. Het land was rijk, het leven voorspoedig. Door de handel met vele volkeren via de Middellandse Zee heerste er overvloed. Joden, arabieren, christenen en katholieken leefden samen in een heerlijke smeltkroes van culturen. Talloze inwoners van het graafschap hingen ons ware christendom aan. Duizenden parfaits predikten, dienden als genezers en raadgevers en gaven op het sterfbed van boer en edelman het consolamentum van het sterven, zodat hun zielen uit de klauwen van de Gevallen Engel bevrijd werden na de dood.

In die tijd riep de paus op tot de eerste kruistocht. Vanaf de kansels van de kerken riep men op om de ketters in Occitanië te vernietigen. Deze ketters waren vreselijke en zondige wezens, erger dan de Saracenen. *“Ze kusten de konten van katten en bedreven sodomie met elkaar”*, dat beweerden zij over ons. Om de kruistocht kracht bij te zetten had de paus ons goede christenen van tevoren vervloekt. Vanaf elke kansel van elke kerk in alle katholieke dorpen of steden in Europa had deze vloek maandenlang bij elke mis geklonken. De vloek van de paus was pure zwarte magie. Door zoveel katholieke priesters, pastoors, bisschoppen en kardinalen met zoveel passie deze vloek uit te laten spreken hadden de dienaars van Satan een krachtig en duister veld om zich heen gelegd. Onze mensen hadden geen kans tegen zoveel zwarte magie en de kruisvaarders waren ongekend succesvol.

De kruistocht arriveerde in Béziers en veroverde de stad binnen een mum van tijd. Zeker zesduizend mensen werden

afgeslacht binnen één nacht en de straten stroomden vol met bloed.

Daarna werd Carcassonne haast moeiteloos ingenomen en de bewoners werden naakt de stad uit gejaagd. Al hun bezittingen waren buit voor de kruisvaarders. Toen de eerste veertig dagen voorbij waren – die elke kruisvaarder verplicht moest dienen om zijn aflaten van de kerk te bemachtigen – wilden de hoogste edelen naar huis en moest er een nieuwe leider gekozen worden. Hierdoor kwam de leiding van de kruistocht in handen van een lagere edelman die land had nabij Parijs. Zijn naam was Simon van Montfort’.

De oude man zweeg en keek peinzend in het vuur. Bij het horen van die duivelse naam sidderde iedereen die aan het vuur zat. De mannen riepen verwensingen en de vrouwen sisten. Simon van Montfort was voor de christenen de Satan in hoogst eigen persoon.

Pierre Authié vervolgde zijn verhaal. ‘Simon van Montfort trok als een vernietigend vuur door het Occitaanse land. Hij beging vreselijke terreurdaden. Na de verovering van de stad Bram bijvoorbeeld, liet hij honderd inwoners van Bram de ogen uitsteken en de neus en lippen afsnijden. Alleen de pastoor behield één oog zodat hij de weg kon zien. Naakt trok de stoet verminkte mensen met de pastoor voorop naar het dorp Cabaret, de volgende geplande verovering. Iets later verbrandde de duivel in Montfort de eerste honderdveertig parfaits op een brandstapel bij Minerve, nadat het stadje gevallen was.’

De toehoorders huiverden van het verhaal. Natuurlijk hadden ze dit vaker gehoord, maar ze konden het niet vaak genoeg tot zich nemen. Dit was hun verhaal, dit was hun geschiedenis. Pierre sprak vol passie en energie. ‘Deze goede christenen echter, wierpen zichzelf zingend in de enorme brandstapel, zonder enige angst voor de dood. In het stadje Lavaur hing Van Montfort de tachtig ridders op die de stad verdedigd hadden in plaats van ze gevangen te nemen en tegen losgeld vrij te laten zoals de erecode verlangde. De zwangere

burchtdame van het kasteel werd gruwelijk verkracht door een groep soldaten en levend in een put gegooid die vervolgens met stenen gedempt werd. Haar broer, die te hulp wilde schieten, werd ter plaatse gewurgd en een recordaantal van maar liefst vierhonderd parfaits werd levend verbrand. De vloek van de paus zou nog veel meer schade aanrichten.'

Pierre Authié keek opnieuw zijn kring van toehoorders aan. 'En zo raasde Van Montfoort tien jaar lang door ons land. Brandschattend, moordend en verkrachtend. Ons geloof was verloren en onze cultuur werd vernietigd.'

Het was stil in de focanha. Pierre wachtte even voor hij doorging met zijn tragiek. 'En toch wonnen wij Occitaniërs de eerste kruistocht. Simon van Montfoort stierf doordat een steen van een blijde zijn hoofd verpletterde tijdens een beleg van de stad Toulouse. Maar de winst was van korte duur. Enkele jaren later kwam de koning van Frankrijk naar ons gebied, hij stond aan het hoofd van een tweede kruistocht met een gloednieuw leger. Die klap kwamen we niet te boven. We waren uitgeput van de eerste kruistocht en Lodewijk de Heilige lijfde ons haast moeiteloos in.'

De moraal in de keuken was tot een dieptepunt gedaald. De toehoorders keken verslagen naar het vuur. Na een paar seconden stilte hervatte Pierre Authié zijn verhaal. Zijn stem werd krachtiger en er klonk blijdschap in.

'En toen...'

Wederom een stilte. De oude man liet het vuur los en keek de cirkel rond.

'Op een regenachtige avond ontdekten mijn broer Guillaume en ik het ware christendom!'

De mannen en vrouwen in de cirkel rond het vuur hieven als op commando het hoofd.

'We vertrokken naar Lombardije waar we de inwijding van het consolamentum mochten ontvangen van de heilige mannen en vrouwen daar!'

Er klonken juichkreten. De luisteraars begonnen te klappen in hun handen en te stampen met hun voeten.

'We kwamen terug naar Occitanië om het ware geloof weer leven in te blazen!' De oude parfait had zijn stem verheven en het gejuich werd steeds luider. De mensen sloegen elkaar op de schouders, tranen welden op in hun ooghoeken. 'Nu wijden wij de volgende generatie in om het geloof te verspreiden!' De stem van Authié klonk steeds harder en het joelen van zijn toehoorders welde aan. 'Het ware geloof is terug! Deze keer gaan we nergens meer naartoe!'

Het waren krachtige laatste woorden in de preek van de heilige. Zijn publiek liet een luid applaus en gejoel horen dat minutenlang duurde. De oude man sloot zijn ogen. Hij had zich te veel laten gaan, wist hij. Het enthousiasme waarmee hij gesproken had was een parfait onwaardig. Maar hij moest wel en kon niet anders. Het vuur van het geloof moest weer aangestoken worden, zodat het weer kon branden als tevoren.

Hij draaide zijn hoofd naar links en keek Pierre Maury recht in de ogen. Deze was een moment diep geraakt door de diepe wijsheid die hij voelde in de blik van de priester.

'Snap je nu dat wij niet, zoals vroeger, open en bloot door het land kunnen gaan om te prediken? Er zijn nog goede christelijke parfaits over in het Ariëgedal. Mijn broer, Guillaume, mijn zoon, Jacques, en een paar anderen zijn de nieuwe parfaits van de ware christelijke kerk. We weten niet zeker of er nog parfaits zijn elders op de wereld. De kans is aanwezig dat wij de laatsten zijn die de macht van de apostelen in zich hebben en de zielen kunnen bevrijden uit de duisternis. Als wij sterven zal het ware geloof misschien wel helemaal verdwijnen. Meer dan duizend jaar traditie, de zuivere leer van Christus die in een ononderbroken lijn van hem en zijn vrouw Maria Magdalena tot nu is doorgegeven, er zal niets meer van over blijven. Als wij er niet meer zijn, wie kan dan nog de zielen van de mensen bevrijden uit deze gevangenis van het leven? Wie zal mensen nog de weg kunnen wijzen uit deze creatie van Satan? De weg terug naar de God van de Liefde?

Natuurlijk is het zo dat eenieder het goddelijke in zichzelf

kan vinden. Het Christusbewustzijn is tenslotte overal, maar de mensen hebben ons nodig om de weg naar het licht in zichzelf te wijzen.'

Pierre Authié sloot zijn oude ogen. 'Jeshua zei niet voor niets: *"Ik ben het licht dat boven allen is. Ik ben het Al. Het Al is uit mij voortgekomen en het Al is tot mij gekomen. Kloof een stuk hout en ik ben daar. Til een steen op en jullie zullen mij daar vinden."*

De aanwezigen bogen hun hoofd. Sommigen vouwden hun handen.

'Maar het is wel prettig als er tenminste een paar heilige mensen zijn die je vertellen waar je die steen kunt vinden, vind je niet, jonge Pierre?'

De priester knipoogde naar Pierre Maury. Die lachte. De twee hadden elkaar begrepen.

De stemming in de gezellige keuken werd steeds beter en die avond werden er Occitaanse liederen gezongen. Er werd gedanst en gedronken rond het vuur om te vieren dat het ware geloof weer terug was gekomen. En omdat de toekomstige schoonzoon, Pierre Maury, het ware geloof had leren kennen.

Hoofdstuk 17 De ontmoeting met Bélibaste

Pierre Authié bleef een paar weken in Arques. Het dorp lag in een brede vallei en werd omzoomd door een groen tapijt van oneindige dennenbossen.

De parfait had het druk. Hij zegende overal waar hij kwam het brood, beantwoordde vragen en hij bracht troost waar hij kon. Het waren geen makkelijke tijden voor de heiligen, de inquisitie zat hen steeds op de hielen en de mensen verraadden hen om het minste of geringste.

De ancien had een prettige klik met Pierre Maury en wilde een deel van zijn kennis overdragen aan de jonge herder. Dit was natuurlijk een buitenkansje voor Pierre die de priester wilde vragen een brood voor hem te zegenen. Pierre had er een gewoonte van gemaakt om stukjes brood te laten zegenen door de parfaits, om deze vervolgens te delen met de talloze vrienden in zijn, toen al, uitgebreide netwerk. Ook gebruikte hij de gezegende broodstukjes om er indruk mee te maken op de vele liefjes die hij had, verspreid over heel Occitanië en zelfs daarbuiten.

Toen hij de kelder waarin de parfait verstopt zat betrad moesten zijn ogen wennen aan het schemerdonker. Hij zag alleen maar kisten en wijnvaten staan en rook de geur van oude, geronnen wijn. Ogenschoonlijk was er niemand in de ruimte, maar Pierre wist van de geheime verstoppelken die de gelovigen overal hadden aangelegd voor hun parfaits. Pierre Authié keek voorzichtig tussen de tonnen door waarachter zijn schuilplaats gebouwd was.

'Ah! De jonge Maury.' Pierre hoorde wat gemorrel en een luik dat geopend werd, waardoor de voormalig notaris verscheen. De ancien keek hem mysterieus aan. Even was de herder uit het veld geslagen door de intensiteit van die blik. Maar de priester glimlachte en mijmerde voor zich uit en zei: 'Laat hij die zoekt niet ophouden met zoeken, totdat hij vindt.'

Pierre Maury bezocht de oude priester vanaf dat moment elke dag om naar zijn verhalen en wijsheden te luisteren. Op een ochtend kreeg de ancien bezoek. Net toen Pierre hem een kan water bracht zag hij in het schemerige licht van de kelderdeurpost de contouren van een man. Toen deze de kamer instapte zag hij een jongeman, een paar jaar ouder dan hemzelf. De man was klein van stuk, al was iedereen dat in verhouding tot de lange herder. Zijn houding had iets vrooms en heiligs. Prachtige zwarte krullen golfd en over zijn schouders. Hij droeg de tuniek en cape van een parfait. Een knap, gladgeschoren gezicht tekende scherp af in het schemerlicht van de kelder. De heldere blauwe ogen leken wel edelstenen in de beleving van Pierre. Hij had het gevoel dat het engelachtige wezen dat voor hem stond dwars door hem heen keek. De man was de zoon van een rijke boer uit Cubières, vlak bij de heilige berg Bugarach. Ondanks dat hij als herder de schapen van zijn vader hoedde en ongeletterd was, had hij een voorname uitstraling. Daar was hij zich bewust van en hij schreed de ruimte binnen.

De jonge parfait Guillaume Bélibaste liet zich op zijn knieën vallen voor de traditionele begroeting toen hij Pierre Authié zag en vroeg de priester driemaal om zijn zegen.

‘Moge God je zegenen en tot een goed einde brengen,’ gaf de ancien driemaal terug.

Pierre Maury stond aan de grond vastgenageld in de ruimte en wist de hele bijeenkomst niets uit te brengen. De normaal zo nuchtere herder stond te trillen op zijn benen. Het gehele gesprek dat Bélibaste met Pierre Authié voerde ging in een waas aan hem voorbij.

Bij zijn vertrek keek Bélibaste hem minzaam in zijn ogen. Pierre was op slag verliefd. Het was alsof hij betoverd werd door de zwoele klanken van de Sirenen van Apta. Hij kon niet anders dan zijn ogen afwenden en naar de grond kijken. Zijn wangen liepen licht rood aan. Voor een vierentwintigjarige was hij behoorlijk uit de kluiten gewassen en zijn verlegenheid paste niet bij zijn verschijning.

Bélibaste grinnikte even en schreed vervolgens als een jonge god de ruimte uit. Pierre had nog nooit zoiets ervaren en het kostte hem een paar dagen om bij te komen van deze eerste ontmoeting met de man die later zijn leraar en beschermeling zou worden.

Op een nacht hoorde Pierre tumult in de straat voor het huis. Hij probeerde door het raam van zijn kamer te kijken, maar de onverlichte straten van het middeleeuwse dorp Arques stonden hem niet toe iets van de situatie te overzien. De jonge herder trok snel een broek en een hemd over zijn naakte lichaam en rende zo snel hij kon naar buiten. Daar zag hij nog net een groepje mensen het huis van buurvrouw Gaillarde Escaunier binnenstormen.

Pierre sprintte naar het huis en trok de deur open. Verschrikt keek een aantal vrouwen hem aan. ‘Wat is hier aan de hand?’

Een van de buurvrouwen wees in de richting van de stallen die aan het huis gebouwd waren. Pierre liep naar de stallen toe en zag Gaillarde liggen onder een wollen deken, op een houten brits, bedekt met stro. Haar gezicht was lijkleek en ze rilde. Zieken werden in de stallen gelegd omdat het daar warm was tussen alle dierenlijven, maar de penetrante geur van koeienuitwerpselen was niet te vermijden. Gaillarde leek doodziek. IJlend murmelde ze onverstaanbare woorden.

Guillaume Bélibaste zat geknield naast haar. De man was de rust zelve. Hij keek om en ontwaarde de herder achter zich. ‘Ha, Pierre Maury,’ riep hij Pierre broederlijk toe. ‘Kom erbij, mijn beste.’

Pierre Maury kwam trillend naast hem staan. Hij durfde de heilige niet aan te kijken.

‘We zijn te laat,’ sprak de Senher bedroefd. ‘Ze is niet meer bij kennis en kan dus niet het consolamentum van het sterven van mij ontvangen. De regels vertellen dat dat alleen met bewuste instemming van de ontvanger kan. De

vrije wil is heilig. Daarbij heeft de lieve Gaillarde hier ook geen *convenza*¹⁵ afgesloten bij een parfait. Als ze dat had gedaan, dan had ze al eerder – toen ze nog bij bewustzijn was – verklaard dat ze het consolamentum wilde ontvangen en had ik haar nu kunnen helpen.’

De vrouwen die achter Pierre aangelopen waren hoorden wat hij zei. ‘Nee, alsjeblieft!’ riep een van hen. ‘Mijn dochter is destijds gestorven zonder bevrijding. Dat kwam omdat de benedictie Senher Pierre Authié toen weigerde het consolamentum te geven aan iemand die geen bewuste toestemming meer kon geven. Nu is haar ziel gedoemd weer een incarnatie op aarde te maken in een mens of een dier, terwijl ze vrij had kunnen zijn in de Zevende Hemel.’

De vrouw brak met diepe halen in tranen uit en de twee andere buurvrouwen moesten haar vasthouden om haar niet op de vastgestampte aarde van de vloer tussen de uitwerpselen van het vee te laten belanden.

Pierre zag dat Bélibaste twijfelde. De heilige keek hem gespannen aan. Pierre gebaarde met zijn ogen en de Senher bevestigde zijn aanmoediging. ‘Ik zal haar het consolamentum geven.’

Hij pakte zijn miniatuurkopie van het *Evangelie volgens Johannes*¹⁶ uit het speciale zakje dat in de zoom van zijn

15 Het *convenza* was een toezegging van de croyant aan een parfait dat deze het consolamentum mocht afnemen wanneer de gelovige buiten bewustzijn was. Occitaanse ridders en soldaten sloten een dergelijke overeenkomst af voordat ze het strijdtoneel op gingen.

16 Het *Evangelie volgens Johannes* is het laatste (van vier) evangeliën uit het Nieuwe Testament. Het wordt ook de Openbaring genoemd. De Bijbel is in de loop der eeuwen aangepast en vervalst, maar het Evangelie volgens Johannes is door zijn onnavolgbare opzet dicht bij de waarheid gebleven. Het evangelie is anoniem (waarschijnlijk meerdere auteurs). Het gaat over een openbaring van Jezus aan de auteur van de tekst. Er komt een aantal ‘Ik Ben-uitspraken’ van Jezus in voor. Het is het enige evangelie waarin Jezus zich op een lijn stelt met God de Vader. Het verhaal vertelt onder andere over de Apocalyps, het einde der tijden, waarbij de duivel de mensheid duizend jaar gijzelt om vervolgens verslagen te worden en in een put gegooit te worden. Daarna komen de Nieuwe Hemel en de Nieuw Aarde, het Gouden Jeruzalem.

donkergroene tuniek genaaid was en vouwde het uit. Elke Katharse parfait had zo’n kopie van dit belangrijkste evangelie van de Katharen in zijn kleding verwerkt. De verplichte vragen voorafgaand aan het consolamentum sloeg hij over. De vrouw kon toch niets terugzeggen. De parfait legde het evangelie op het hoofd van de vrouw en zijn handen daarbovenop. Hij sprak hardop de tekst: ‘Zegen en vergeef ons Heer, amen. Moge dit aan ons geschieden, o Heer, volgens uw woord. Mogen de Vader, de Moeder en de Zoon je zonden vergeven. Laten we bidden. Heilige Vader, ontvang uw dienaar in Uw rechtvaardigheid en beziel haar met Uw genade en Uw Heilige Geest.’

Nadat hij driemaal het Onzevader had gereciteerd was het ritueel voorbij. ‘Ze is in Endura,’ sprak hij plechtig. ‘Ze mag nu geen vlees meer eten, geen dierlijke vetten, geen eieren of kaas tot zich nemen tot de dood. Ze mag geen man meer aanraken en geen onwaarheden spreken. Ook mag ze geen eden afleggen die haar zullen binden aan de fysieke wereld. Tot haar sterven mag ze alleen brood, groente, fruit en water tot zich nemen. Dit alles om haar een zuiver kanaal te laten zijn voor de Heilige Geest totdat ze sterft en ontsnapt uit deze aardse gevangenis, zodat haar ziel zich kan bevrijden opdat ze nooit meer de menselijke vorm zal hoeven te ervaren en zich rechtstreeks bij de Vader in het licht van de Zevende Hemel kan voegen.’

‘Groente en fruit?’ vroeg Pierre Maury. ‘Ze mag volgens de regels van het Endura toch alleen nog maar water drinken tot ze sterft?’

Bélibaste keek hem aan. Pierre voelde een rilling langs zijn ruggengraat lopen. Onbewust hield hij zijn adem in. ‘Dat is een misverstand, beste man,’ antwoordde de heilige minzaam. ‘Wanneer je werkelijk de weg van de oude parfaits bestudeerd, dan leer je dat zij nooit alleen water voorschreven na het Endura. Dat is marteling. Niettemin is ergens in de overleveringen iets misgegaan waardoor bepaalde parfaits alleen water denken te moeten voorschrijven. Koren op de

molen van de inquisitie.

Die beschuldigen ons van het aanzetten van onze gelovigen tot zelfmoord door uithongering na het geven van het consolamentum van het sterven. Dat is helemaal niet de bedoeling van het Endura en het is ook nooit de bedoeling geweest.'

Bélibaste keek een moment triest voor zich uit.

'Dank u, eerwaarde Senher,' riepen de buurvrouwen in koor. 'Dank u.' Ze spoedden zich naar het bed van Gaillarde.

Vijf dagen later kwam de zieke weer bij. Ze had honger als een paard en vroeg haar kinderen om eten voor haar te maken. Zowel haar zoon als haar dochter weigerden. Het eten zou het Enduraproces verstoren waardoor de ziel van hun moeder alsnog op aarde zou reïncarneren in een mens of dier, veronderstelden zij. Ze waren beiden niet bij het consolamentum aanwezig geweest en wisten niets van de woorden van Bélibaste die brood, groente en fruit had toegezegd. Hoe het arme mens ook smeekte, haar kinderen waren niet te vermurwen.

Gelukkig kwam op de zesde dag een buurvrouw polshoogte nemen. Deze haalde brood en gestoofde kool en gaf het de dankbare Gaillarde te eten. Een paar dagen later was de vrouw weer op de been. Ze zou oud worden.

Vanaf die dag zou Pierre de benedictse Senher Guillaume Bélibaste in volle overgave volgen. Hij was betoverd door de magische aantrekkingskracht die de kleine heilige omringde.

Pierre Authiés geluk raakte uiteindelijk op. Hij werd gevangengenomen door de inquisitie nadat een buurman hem verraden had. De ancien was ondergedoken bij een gezin waar hij een huwelijk zou zegenen. Een buurman had 's nachts geluiden gehoord en gezien dat hij naar binnen werd gesmokkeld in het huis. De man, die katholiek was, was meteen naar de inquisitie gelopen. De parfait en het gezin werden opgepakt.

Pierre Authié werd in 1310 door Jacques Fournier zonder

pardon op de brandstapel gezet in Toulouse. Een mensenmassa kwam kijken naar de executie. Hij onderging het vuur misschien niet zo sereen als de parfaits van honderd jaar voor hem dat hadden gedaan, maar hij gaf geen kik toen de vlammen zijn huid verschroelden en zijn witte haar oploste. De hete rook maakte dat hij zijn bewustzijn verloor en zijn ziel de reis naar de Zevende Hemel aanving.

Hoofdstuk 18 Tragisch afscheid

San Mateu, tien jaar later

Raymonde keek Pierre aan. Ze had moeite niet in tranen uit te barsten.

‘Ik heb je lief, Raymonde’ fluisterde Pierre. ‘Het spijt me verschrikkelijk dat we afscheid moeten nemen op deze manier, maar de Senher wil het zo. Hij weet wat het beste voor ons is.’

Ze keek hem met een geheimzinnige blik aan. Het was alsof ze iets wist wat hij niet wist. ‘Ik hou ook van jou, Pierre. Op een dag zullen we samen zijn, ik weet het zeker. Maar nu vraagt ons fatum iets anders van ons. Ik zal je missen, mijn lief.’

De grote man stond erbij als een klein beduimeld kind toen Raymonde met Bélibaste de stad uit liep in de richting van de stad Morella – dat bijna een dag lopen verderop lag en waar het huis van de priester, zijn huishoudster en haar dochter zich bevond. Pierre was zich niet bewust van zijn omgeving. Hij had niet in de gaten dat Jean achter hem was gaan staan. Hij zag de partous niet snuffelen in de bosjes.

Een oude vrouw liep langs met een bos takken op haar rug. Een paar kinderen speelden met de stalen ring uit een wijnvat. Een reiziger slofte langs. Aan zijn kleren te zien kwam hij van ver. De man keek strak voor zich uit, hij smachtte naar een kan bier en een bord eten in de lokale herberg. Een kar ratelde verderop over de keien van de weg die vlak voor de stadspoort begon en San Mateu in liep.

Niemand keek naar de broers en hun twee gigantische honden. Het was alsof ze niet bestonden. Jean stond zichzelf op te vreten achter Pierre terwijl die verdrietig toekeek hoe de Senher en zijn gewezen vrouw steeds kleinere stippen in de verte werden.

Jean Maury was verbijsterd. Hij was teleurgesteld. Hij was intens verdrietig voor zijn broer. Hij was het allemaal tegelijk.

Pierres schouders hingen naar voren en zijn kin rustte bijna op zijn borst. De herder had zijn ogen gesloten en weende.

‘Hoe kun je dit nu laten gebeuren, Pierre,’ riep Jean zijn broer toe.

Pierre haalde zijn schouders op.

‘Wat ben je nou voor vent, man!’

De reus draaide zich om.

Jean stapte naar voren en legde zijn hand op de schouder van zijn broer. ‘Je laat haar gewoon gaan? Was je ongelukkig met haar?’

Pierre schudde zijn hoofd en hield zijn mond. Hij reageerde niet eens.

‘Dus alleen maar omdat hij beweert dat zijn engelen het zo willen, laat je je eigen geluk naar de verdommenis gaan?’ De reusachtige partous waren op hem afgekomen en sprongen onrustig tegen hem op. Hij duwde ze weg en gaf zijn broer een compassievolle blik. ‘Hij liegt, lieve broer. De engelen hebben hem niets gezegd. Er speelt iets anders.’

Bélibaste en Raymonde waren niet meer zichtbaar in de verte en Pierre leek ineens uit zijn zelfmedelijden te ontwaaken. Jean zag de blik in diens vuurspugende ogen en kende zijn broer inmiddels goed genoeg om te weten dat hij niet veel verder meer kon gaan zonder een van de geduchte vuisten met kracht op zijn gezicht te kunnen verwachten. ‘Ik ben niet bang voor je, broer.’ Jean was inderdaad onbevreesd. ‘Heb je echt niet in de gaten dat die man een parasiet is die je leegzuigt? Hij vraagt je keer op keer om geld, hij laat je zijn kosten betalen en hij spant je steeds weer voor zijn karretje. Tot overmaat van ramp luist hij je erin met dit nephuwelijk. Hij liegt tegen je, Pierre!’

De reus liep rood aan. ‘Jean! Hoe durf je! De Senher is onze profeet, onze priester. Hij waakt over ons! Hij zal nooit liegen, dat mag hij niet.’

Jean bleef kalm. ‘Die man maakt misbruik van je goedge-

lovigheid. Zie je dat niet? Eerst zet hij je onder druk om Raymonde te trouwen en na drie dagen en nachten vraagt hij je ineens om van haar te scheiden. Dat geeft te denken, of niet?’

Pierre bracht zijn gezicht vlak bij dat van Jean. ‘O ja? O ja? Wat geeft dat te denken dan?’

Jean kreeg medelijden met zijn reusachtige broer. ‘Ach, broertje...’ sprak hij op een milde toon. ‘Waarom zou hij willen dat je drie nachten met zijn huishoudster naar bed gaat om vervolgens het huwelijk te ontbinden?’

Pierre voelde zich iets kleiner worden. Het idee dat zijn broer hem probeerde duidelijk te maken kon hij niet toelaten in zijn geest. Hij duwde het keer op keer weg. Het mocht er niet zijn. Hij was niet dom. Wel trouw en loyaal, soms wat naïef misschien. Zeker niet dom.

Langzaam drong tot hem door wat er gebeurd was. Hij kon het niet geloven. De spanning in zijn schouders en armen zakte wat weg. De wrevel in zijn buik maakte plaats voor iets anders. Een weeïg gevoel. Zijn adem stokte alsof een golf verdriet en teleurstelling hem ieder moment het leven kon ontnemen. Een onzichtbare hand kneep zijn keel dicht.

‘Lieve Pierre, ik moet iets met je delen wat ik al een tijdje weet.’ Jean had nu tranen in zijn ogen. ‘Het spijt me dat ik het niet eerder gezegd heb. Je weet dat Bélibaste tegen iedereen die het horen wil vertelt dat hij nooit een vrouw zou aanraken omdat dat niet mag als parfait?’

Pierre keek zijn broer argwanend aan.

‘Raymonde is zijn huishoudster, toch? Ze slapen in aparte bedden zeggen ze en als ze op reis zijn en onverhoopt een bed moeten delen wanneer ze op reis zijn, dan houden ze allebei hun kleren aan, toch? Dat zegt hij tenminste.’

Pierre vroeg zich af waar zijn broer naartoe wilde met zijn relaas.

‘Je kent de zus van Raymonde, Blanche Marty, uit Montailou?’

Die kende Pierre, ze was een van de gasten op de bruiloft geweest.

‘Ik sprak haar een paar jaar geleden toen we door Montailou trokken met de kudde. Blanche vertelde me dat ze eens de kamer binnenliep waar Guillaume en Raymonde sliepen. Ze zag hen naakt in bed, samen, Pierre.’

Pierres maag kromp samen.

‘Bélibaste zat op zijn knieën voor haar en het was haar duidelijk wat ze aan het doen waren. Toen hij Blanche zag riep hij haar toe: “Jij onzalige sloerie, je hebt de zaak van de heilige kerk bezoedeld!”

Echt waar, dat deed hij. Ik durfde het je niet te vertellen, Pierre, omdat ik weet hoeveel je van hem houdt, maar hij is een oplichter, lieve broer.’

Pierre keek zijn broertje met een sip gezicht aan.

Jean vervolgde: ‘Later vertelde Raymonde aan Blanche dat Bélibaste door een andere parfait opnieuw was gewijd met het consolamentum en dat hij vrij van vrouwen was, maar wie gelooft dat?’

Welke parfait moet dat geweest zijn? Ze zijn allemaal verbrand. Geloof me, broer. Die man is een charlatan. Hij liegt en bedriegt en deelt het bed met vrouwen. Wie weet wat hij nog meer doet dat niet door de beugel kan. Zijn heiligheid is hij al lang geleden verloren. Hij gebruikt je keer op keer. En jij trapt er steeds weer in.’

Jean keek Pierre met mededogen in zijn ogen aan. En toen brak de reus. Het begon met een diepe snik en ging over in lange halen van verdriet. Alsof er een innerlijke dam doorgebroken was kwam het verdriet in vloedgolven. Geleund op de schouder van zijn broer hilde Pierre Maury vanuit de bodem van zijn ziel tot hij geen tranen meer had. ‘Ik... ik houd van Raymonde,’ snikte hij.

Jean hield hem nog steviger vast. Nog niet eerder had hij zijn broer zo meegemaakt. Het verdriet van zijn broer ging hem door merg en been en raakte hem dieper dan hij in woorden zou kunnen uitdrukken. Veel dieper. Hij hilde mee en voelde Pierres’ pijn in elke cel van zijn lichaam. Het liefst wilde hij diens smart overnemen zodat zijn maatje ervan

verlost was. Deze prevelde door zijn snikken heen. ‘Ik kon niet anders dan gehoorzamen, Jean, ik hou ook zoveel van Bélibaste.’

Zeven maanden later gaf Raymonde geboorte aan een gezonde dochter met zwart haar en helderblauwe ogen die ze Guillemette noemde, ogenschijnlijk vernoemd naar Na Guillemette, maar in werkelijkheid naar de vader: Guillaume. Het driedaagse huwelijk en de scheiding waren een geregisseerd alibi geweest voor Senher Bélibaste om te voorkomen dat zijn goede naam als parfait besmet zou worden door het krijgen van een kind. Toch zou bijna de hele Kathaarse gemeenschap in ballingschap, inclusief Pierre, het voorval met de mantel der liefde bedekken en het meisje zien als Pierres dochter. De dochter die tijdens het kortdurende huwelijk tussen Raymonde en hem verwekt zou zijn.

Natuurlijk mocht Pierre de peetvader zijn van het meisje Guillemette. Niemand had het ook anders verwacht. Alleen Jean Maury dacht er het zijne van.

Hoofdstuk 19 Kwade geesten

Het leven van een herder is een zwaar bestaan dat slechts voor weinigen weggelegd is. In het Pyreneeëngebergte tussen Catalonië en Occitanië liepen in de hoogtijdagen van de Katharen gigantische kuddes met duizenden schapen. De herders waren in dienst van de boeren van wie de kuddes waren. Ze trokken, samen met hun partous, met de dieren mee. Deze grote berghonden moesten het opnemen tegen beren, roversbendes en roedels wolven en waren nog gevaarlijker voor aanvallers dan de herders zelf. Ze luisterden blind naar ieder commando van hun baas. Partous waren snel, oersterk en getraind op het grijpen van hun doelwit. Of dat nu een wild dier of een mens was.

In de zomers bevonden de herders en hun kuddes zich hoog in de bergen, nog boven de hoogvlakten van de Aillon. Voor de winters aanbraken trokken ze gedurende de transhumance naar de zonnige laaglanden van de Franse rivier de Aude of – aan de andere kant van de bergen – de uitgestrekte weiden van Catalonië.

De herders waren vrije mannen. Hoog in de bergen waren ze ongrijpbaar voor de soldaten van de inquisitie. Ze gaven boodschappen door van het ene dorp aan het andere. Ze begeleidden parfaits op hun tochten langs de gemeenschappen. Al in prehistorische tijden had het vak van herder bestaan. Ze hadden hun eigen kijk op het leven en werden beïnvloed door verschillende stromingen. Niet alleen door de oer-christenen die al in de Romeinse tijd naar dit gebied gevlucht waren, maar ook door de kennis van de Keltische druïden van lang vervlogen tijden en door de wijsheden van de Moorser herders waar ze gebroederlijk mee omgingen.

De herders van de Pyreneeën waren vrij van nationaliteit, vrij van koning en vrij van kerk. Pierre Maury was een van hen, net als zijn broer Jean. De grote herder was een vrijbouter

die genoot van het onbegrensde leven. Hij was een rijk man, niet altijd financieel, maar wel als het ging om invloed, vrienden en vindingrijkheid. Waar hij kon regelde hij baantjes voor zijn leraar Bélibaste. Opdat deze het geld dat hij steeds van Pierre leende om van te leven kon terugbetalen door met regelmaat voor de herder te werken. Het was een constructie die Pierre Maury zelf had geïnitieerd. Hij wist dat de parfaits in de glorie-dagen voor de kruistochten nooit geld leenden. Zij moesten met hun handen werken om in hun levensonderhoud te voorzien en mochten niet bedelen of tienden innen, zoals hun katholieke tegenhangers. Vaak waren zij kleermakers of mandenmakers of ze beoefenden andere ambachten.

Voor Bélibaste gold een uitzondering omdat hij niet kon rondtrekken door het land om zijn arbeidsdiensten aan te bieden, zoals zijn voorgangers duizend jaar lang hadden gedaan. Voor de vorm was Bélibaste naast herder daarom ook *kaardenmaker*¹⁷ wanneer hij zich in zijn huisje in Morella bevond. De Senher richtte er zelfs een kaardenmakerij op als dekmantel voor zijn parfaitschap. Regelmatig huurde Pierre Maury de benedictine Senher in als herder om hem te helpen. Eerlijk is eerlijk, Bélibaste was niet bepaald de beste herder van de Pyreneeën. Maar Pierre Maury hield nu eenmaal van het gezelschap van zijn Senher en van de lange avonden waarin deze predikte over de leer van Jeshua en Maria Magdalena. Zoals veel heiligen had hij een uitstekend geheugen en was hij in staat hele teksten uit zijn hoofd te reciteren. Analfabeet als hij was had hij de teksten nooit gelezen, maar overgenomen van zijn leermeesters.

De wijze parfait, Pierre Authié, en zijn zoon, Jacques, hadden de kleine priester een aantal jaren opgeleid. Bélibaste was ingewijd in de Kathaarse geheimen en mystieken die de kruistochten overleefd hadden. Wat hij ontbeerde aan belichaming, maakte hij goed met kennis. Kennis die de reus opzoo-

en verder verspreidde binnen zijn netwerk van compères en aanbidders. Van al dat weten was Pierre diep onder de indruk. Tezamen trokken de herder en de heilige door de rotsachtige Pyreneeën en hadden ze diepgaande gesprekken. Over het geloof, over het leven. Pierre Maury had daar altijd intens van genoten.

Sinds het huwelijk ging Bélibaste niet meer met hem mee. Hij bleef liever thuis bij Raymonde en haar kinderen Guillaume junior en Guillemette. De Senher had zich, groothartig als hij was, liefdevol over de kinderen van zijn huishoudster ontfermd, als was het zijn eigen kroost, hetgeen maakte dat hij de zware en moeilijke bergtochten van de herders niet langer wilde aangaan. Ondertussen bleef hij regelmatig geld lenen bij Pierre, die dat prima vond, zolang hij de tijd, aandacht en kennis van zijn geliefde leraar maar kon blijven genieten.

Een paar weken na de bruiloft was Pierre net teruggekomen van een van zijn vele zomerse zwerftochten met de kudde in de bergen en vond hij Bélibaste in San Mateu met zijn tante Na Guillemette. De twee zaten voor Guillemettes hoeve op het bankje te praten in de zon. Pierre Maury trok zich tijdens zijn herderstochten nergens iets van aan en was te vinden tot diep in het Occitaanse land. Met alle risico's van dien. Zo ook op deze laatste tocht.

Hij was helemaal tot de plaats Fanjaux gelopen, ooit de belangrijke Kathaarse hoofdstad waar bisschop Guilhabert de Castres had gezeteld en waar deze heilige man Esclarmonde de Foix had geïnitieerd, om daar een oude vriend te bezoeken. De kleine Senher keek hem bestraffend aan toen Pierre hem over zijn reis vertelde.

‘Wanneer leer je het nou eens, waarde vriend? Doordat je steeds naar het graafschap teruggaat loop je het gevaar in de handen van de inquisitie te vallen. Hoe vaak moet ik dat nog zeggen? Als je buiten ons bereik bent, pas er dan voor op dat een ongeluk je ondergang teweeg kan brengen zonder dat er nog gelegenheid is om vlak voor je dood het consolamentum

¹⁷ *Kaardenmaker* is een middeleeuws beroep. Een kaarde is een kam waarmee wolwevers de vezels van de wol ontrafelen zodat deze gesponnen kan worden.

van het sterven te ontvangen.'

Pierre keek zijn vriend wat brutaal aan. Er was iets veranderd in hun verstandhouding sinds de dagen na de bruiloft. Diep vanbinnen was er iets geknapt in Pierre. Waar bemoeide de Senher zich mee? Dit was een deel van zijn bestaan waar niemand aan moest zitten, zelfs de heilige niet. Pierre was gehecht aan zijn vrijheid. 'Ik kan niet anders leven dan zoals ik ben opgevoed. Als ik voorgoed in Morella of San Mateu zou blijven wonen, zou ik 's zomers kapotgaan. Ik moet mijn fatum, mijn lotsbestemming volgen. Als het mij gegeven is om nog vlak voor mijn dood de vuurdoop van het consolamentum te ontvangen, dan zal ik gedoopt worden. Zo niet, dan zal ik de weg volgen die voor mij is vastgelegd. Zo heb ik tot nu toe geleefd en zo zal het ook blijven.'

Guillaume Bélibaste keek bedenkelijk. 'Toen je tante en ik jou weer terug zagen komen waren we tegelijkertijd blij en bevreesd. Blij, omdat we je na zo'n lange tijd weer zagen. Bevreesd, omdat ik bang was dat de inquisitie je daarboven had opgepakt. In dat geval zouden ze je gedwongen hebben alles te bekennen en zou de inquisitie je als spion bij ons laten terugkomen om mij te kunnen pakken. Snap je?'

Pierre hield vol. 'Mijn fatum is mijn fatum. Het gaat zoals het gaat.'

Hoofdschuddend antwoordde Bélibaste. 'De mens is heel goed in staat zichzelf te helpen om een goed of slecht doel te bereiken.'

Pierre keek hem verbaasd aan. 'Ik meende dat alles voorbestemd was volgens jou?'

'Zeker niet. De mens is verantwoordelijk voor zijn eigen daden. Hij kan desondanks wel overgenomen worden door andere geesten.' De Katharen waren beducht op deze boze, rondlopende geesten die zich aan hun lichaam konden vasthechten.

Bélibaste negeerde Pierres – in zijn ogen – brutale houding en ging door met zijn relaas met de gewichtige stem die eigenlijk niet bij hem paste. 'Als een man bijvoorbeeld ander-

mans goederen steelt, of iemand verraadt, dan is die man niet anders dan onder invloed van een kwade geest die in hem binnengaat en hem bezit. Die geest laat hem de zonde bedrijven, laat hem de goede manier van leven verwisselen voor de slechte.' De Senher pakte een stok op die in het mulle zand onder de grote kastanjeboom lag. Hij tekende met de stok een cirkel in het zand en tekende vervolgens weer kleinere cirkels in de cirkel. 'Alles is vol zielen. De hele lucht zoals die stroomt is vol met goede en kwade geesten. Een mens die overlijdt gaat over in een ander lichaam. Behalve in het uitzonderlijke geval dat zijn ziel verblijf heeft gehouden in het lichaam van iemand die rechtvaardig en goed was, zoals bijvoorbeeld bij een parfait. Of wanneer hij het consolamentum van het sterven op tijd ontvangt voor het overlijden. Dan wordt zijn ziel onmiddellijk opgenomen in de Zevende Hemel.'

De Senher keek even naar Pierre om te zien of dat belangrijke feit goed was overgekomen. 'Een ziel echter die zonder consolamentum uit een dood lichaam ontsnapt, staat altijd klaar om onmiddellijk weer geboren te worden. Want de kwade geesten in de lucht maken die ziel het leven zuur zo lang als hij zich in hun gezelschap bevindt. Ze dwingen de ziel dus onmiddellijk binnen te dringen in een of ander vleselijk lichaam. Of dat nu van een mens of van een dier is. Want zolang de ziel rust heeft gevonden in een menselijk lichaam hebben de kwade geesten in de lucht niet de mogelijkheid hem te kwellen en te teisteren. Mits ze buiten het fysieke lichaam gehouden worden.

Als ze daarin binnendringen doordat iemand bijvoorbeeld onbewust is, of besonken is met alcohol, dan kunnen de geesten hem tot vreemde daden dwingen.'

Pierre overdacht de woorden van de Senher. 'Hoe kunnen we dan voorkomen dat deze kwade geesten bij ons binnenkomen?' De herder was in kleermakerszit op de grond tegenover de parfait gaan zitten.

Er verscheen een triomfantelijke glimlach op het gezicht

van de Senher. ‘Snap je dat nou nog niet? Heeft Jeshua niet zelf gezegd dat het niet de Gevallen Engel is die ons probeert te verleiden, maar dat wij het zijn die onszelf achtervolgen? Als we onszelf zouden zuiveren, dan zullen we ook zuiverheid uitstralen en kunnen de kwade geesten zich niet langer aan ons hechten.’ Bélibaste lachte breed. ‘Waarom dacht je dat ik zo zuiver leef, Pierre? Het Endura is de enige manier om vrij te blijven van die kwade geesten. Het is ook de enige weg om na de dood uit deze zielengevangenis te kunnen ontsnappen en het licht te bereiken. Snap je dat?’

Pierre snapte het heel goed. Wie na het consolamentum leefde volgens de strenge, maar zuivere regels van het Endura en zichzelf in een hogere staat van bewustzijn kon houden, die hoefde na dit leven niet meer terug te komen als mens of dier.

De Senher schudde zijn hoofd. *“Geef het heilige niet aan de honden, opdat zij het niet op de mesthoop gooien. Werp paarden niet voor de zwijnen, opdat zij ze niet smerig maken.”* Hij keek de herder nu recht in zijn ogen aan. ‘Jij maakt het smerig, mijn vriend. Als jij je leven niet gauw aanpast en stopt met zoveel vlees eten, zoveel alcohol drinken, rijkdom nastreven en vrouwen begeren, dan ben ik bang dat jouw ziel na dit leven als paard of koe terugkomt. Of nog erger.’ De heilige man bleef hem streng aankijken.

Pierre voelde even een warme gloed in zijn borst. Hij kon er niets aan doen, hij hield van deze man.

‘Je weet dat je ziel steeds weer moet incarneren zolang je in de sluiers der onwetendheid blijft leven?’ Bélibaste sloeg zijn ogen neer. ‘Gelukkig is er zelfs voor de meest onwetende zielen hoop.’

Hij keek Na Guillemette betekenisvol aan met een blik die ze glimlachend beantwoorde. Ze was dol op de spontane lezingen van de kleine Senher. Deze draaide zich weer naar Pierre en vervolgde zijn betoog. ‘Andersom werkt het ook. Als jij het goede doet, zal je goed ontmoeten. Het begrip van het goede is de kern van ons geloof. Wij dienen de God van

de Liefde tenslotte. Ik zal een verhaal vertellen.’

Guillemette en Pierre gingen ervoor zitten. De herder was zijn wrevel over de bruiloft op slag vergeten. Als twee kleine kinderen die naar een bedtijdverhaaltje gingen luisteren, zaten tante en neef met gespannen aandacht te wachten. De Senher sloot zijn ogen en begon.

Hoofdstuk 20

Het wiel van geboorte en wedergeboorte

‘Een man had slecht geleefd en was een moordenaar. Toen de man stierf ging zijn ziel het lichaam van een os binnen. Dit rund had een slechte meester die het dier veel sloeg. Toch bleef de ziel van het rund zich herinneren ooit mens geweest te zijn. Toen het rund stierf ging de ziel het lichaam van een paard binnen. Dat paard was in het bezit van een belangrijke heer die het dier goed voedde. Op een nacht werd die heer door zijn vijanden aangevallen. Hij besteede zijn paard en vluchtte over moeilijk begaanbaar en rotsachtig terrein. Op een gegeven moment bleef een hoef van het paard steken tussen twee rotsen. Het dier kreeg met veel moeite de hoef weer los, maar verloor daarbij een hoefijzer, dat vast bleef zitten tussen de stenen. Daarna vervolgden de heer en het paard hun rit.

Wat de ziel van het paard betreft: die herinnerde zich nog steeds ooit in een menselijk lichaam verbleven te hebben. Toen het paard stierf ging de ziel het lichaam van een zwangere vrouw binnen, om opgenomen te worden in het embryo van het kind dat ze in haar buik droeg. Eenmaal volwassen kwam dit kind tot het begrip van het goede. Vervolgens werd hij een parfait. Op een dag kwam hij samen met een andere parfait voorbij de plaats waar het paard destijds zijn hoefijzer had verloren. De parfait, wiens geest in het paard had gezeten, zei tegen zijn reisgenoot: “Toen ik een paard was heb ik op een nacht een hoefijzer verloren tussen twee stenen en daarna de hele nacht zonder hoefijzer gelopen.” Beide mannen gingen op zoek tussen de stenen. Ze vonden het hoefijzer en namen het mee.’

Een stilte volgde. De Senher wilde zijn woorden maximaal laten doordringen bij zijn toehoorders.

Ondanks dat ze het verhaal al talloze malen gehoord hadden bleef het voor de twee middeleeuwen een klip en klaar

bewijs dat reïncarnatie en het begrip van het goede bestond. Geen van hen zou ook maar een moment aan het verhaal van de Senher twijfelen. Voor hen was het net zo waar als dat ze de aarde onder hun voeten konden voelen.

De Senher keek tevreden. Zijn verhaal had indruk gemaakt en dat gaf hem voldoening, hij had zijn werk als leraar weer gedaan. ‘Zo zie je maar, Pierre Maury,’ glimlachte de Senher, ‘er is zelfs voor jou hoop op bevrijding. Al gaat het nog wel heel wat levens kosten als je zo doorgaat met flierefluiten.’

Zowel de Senher als Na Guillemette moesten hardop lachen om deze grap. Pierre was er niet van onder de indruk, maar helemaal prettig vond hij het ook niet. Een herder heeft zijn vrijheid nodig en zo is het. Daar was hij van overtuigd.

Op datzelfde moment kwam Jean Maury het huis uitgelopen. De Senher, die nu helemaal in zijn rol als heilige zat, keek wat minderwaardig naar de broer van Pierre. ‘Zeg, Jean.’ Jean keek de kleine heilige argwanend aan. ‘Zou jij niet, als je me ziet, mij op een waardige manier groeten? Met de knieval en een vraag om zegen, bedoel ik?’

Het *melhorier*¹⁸ was, net als het consolamentum, een Kathaars-christelijk gebruik. In deze tijd echter was het niet meer veilig om deze groet buiten te beoefenen en werd deze alleen nog bij binnenshuis gebruikt. Zoals de keer toen Bélibaste voor Pierre Authié boog, de allereerste keer toen Pierre en hij elkaar zagen. De gewoonte was om het *melhorier* alleen binnenshuis te gebruiken als men zeker wist dat geen buitenstaander iets kon zien. Verraad aan de inquisitie lag altijd op de loer. Het raakte dan ook kant noch wal dat de Senher nu aan Jean vroeg dit in het openbaar te doen waar elke voorbijganger het kon zien. Als de heilige het deed om Jean Maury op stang te jagen, dan sloeg hij de plank mis.

18 *Melhorier*, de begroeting van een croyant naar een parfait of van een parfait naar een meerdere. De croyant zet zich op een knie, maakt een buiging en vraagt de heilige om zijn of haar zegen. Deze antwoordt met de zin: ‘Moge de Heer je zegenen en tot een goed einde brengen.’ Meestal drie keer – een heilig getal voor de Katharen – en vaak gecombineerd met een zoen op de mond.

Jean keek de Senher minzaam aan. Zijn partous gromden hoorbaar, wachtend op een commando. ‘Vraag me nog één keer om een knieval te maken en ik zorg ervoor dat je wordt opgepakt en op de brandstapel eindigt.’ Jean glimlachte breed terwijl hij zijn dreigement uitte. Hij meende er niets van, maar wilde Bélibaste een koekje van eigen deeg geven.

Die reactie had de Senher duidelijk niet verwacht. Bélibaste keek Jean hulpeloos aan en trok wit weg. Hij keek steeds sipper en tot grote verbazing van alle aanwezigen barstte de heilige in tranen uit. Hij stond op en liep huilend weg, drie sprakeloze Maury’s achterlatend.

Een paar dagen daarna werd Jean Maury ziek. Niemand wist of de Senher er iets mee te maken had.

Hij was niet een beetje ziek, maar doodziek. Binnen een heel korte tijd leek het wel of alle leven uit Jean gezogen werd. Hij hoestte bloed op en zag lijkleek. Pierre maakte zich ernstig zorgen om zijn broertje. Hij had de Senher gevraagd te bidden voor Jean en deed zelf alles wat hij kon om het leed te verminderen.

Jean lag in een veldbed in de stal van zijn tante, naar middeleeuws gebruik tussen de warmte van de dieren. Zijn trouwe herdershonden Atilla en Balder lagen naast zijn bed en lieten hun tanden zien aan eenieder die binnenkwam, behalve aan Pierre, die ze goed kenden. Pierre had zelf ook partous, maar hij liet zijn honden graag in de bergen bij de kudde. Jean nam de zijne mee waar hij ook ging.

Het rook in de stal naar koeienpoep, vermengd met de zure lucht van de maaginhoud van Jean en het zweet van dieren en mensen. Pierre Maury en Na Guillemette verzorgden de zieke herder. Na drie dagen stonden ze samen naast zijn bed.

‘Ik ben bang dat hij het niet haalt, Pierre. Volgens mij kunnen we het beste de Senher halen voor het consolamentum van het sterven.’

Jean duwde zichzelf met zijn laatste kracht overeind en riep met schorre stem: ‘Als jij het waagt die namaakpriester

te halen voor zijn namaakhandoplegging, dan geef ik jullie allemaal aan bij de inquisitie!’ Hij stortte weer terug in zijn brits en raakte buiten bewustzijn. Na Guillemette keek paniekerig naar Pierre.

‘O mijn god, zou hij het menen?’ Haar stem was hoger dan normaal. ‘Pierre, als hij het meent, dan... dan moeten we hem ombrengen, anders is hij een gevaar voor ons allemaal.’

Pierre Maury draaide zich naar zijn tante toe en deed iets wat hij nog nooit had gedaan. Hij bedreigde haar. ‘Hij meent er niets van, hij ijlt. Maar als jij het waagt hem ook maar met een vinger aan te raken, dan breng ik jou eigenhandig om.’

De stilte klonk nog harder dan de woorden zelf en werd alleen verbroken door het grommen van de partous.

Tante Guillemette droop af en Pierre bleef de drie weken die zijn broer nodig had om te herstellen dag en nacht als een wachter naast diens bed in de stal zitten. Samen met de twee partous. Het eten dat tante Guillemette maakte werd eerst aan een van de honden gevoerd om zeker te zijn dat ze Jean niet alsnog probeerde te vergiften. Je wist immers maar nooit.

Hoofdstuk 21

Ontsnapt aan de dood

Toen Jean weer op de been was liep Pierre een stukje met hem door de heuvels. De zieke had de wandelingen nodig om weer aan te sterken. Het was een broeierige dag. Grijs wolken bedekten de hemel. Jean zweette overmatig en had nog steeds een witte gloed over zijn gezicht. De twee honden renden door het veld naast de weg en joegen op een jonge ree die ze hadden opgespoord. Het dier rende voor haar leven, zigzaggend en springend, de witte spiegel op haar achterwerk flitste heen en weer. Ze was kansloos tegenover de twee grote jagers. Vlak voor de honden haar konden grijpen blies Jean, die het hert haar leven gunde, op zijn duim en wijsvinger. Onmiddellijk staakten de partous hun jacht en draaiden ze zich om richting hun meester. De ree rende verder, aan de dood ontsnapt.

‘Ik weet dat je niets moet hebben van de Senher,’ begon de reus. ‘Volgens mij heeft het ook nooit geklikt tussen jou en hem. Hoe komt dat eigenlijk?’

Jean dacht een paar momenten na over zijn antwoord. ‘Ik zal eerlijk tegen je zijn, Pierre en zeggen wat ik vind. Toen je Guillaume jaren geleden aan me voorstelde zag ik het meteen al, eigenlijk. De man bedoelt het goed, maar hij heeft geen werkelijk begrip van het goede. Wat ik aan hem zie is dat hij heel veel kennis heeft en het met zijn hoofd allemaal goed weet, maar dat hij het niet belichaamt zoals de werkelijke parfaits dat doen.’

De broers liepen een tijdje voort terwijl de honden alweer een nieuw wildspoor hadden gevonden en wild snuivend het kreupelhout indoken. ‘Jij hebt een blinde adoratie voor hem waardoor je heel veel niet ziet van zijn doen en laten. Hij eet stiekem vlees en drinkt stiekem alcohol is me opgevallen door de jaren heen. Ook heeft hij kinderen. Dat is ondenkbaar voor een echte parfait.’

Pierre wist ergens dat zijn broer gelijk had. Tegelijkertijd geloofde hij blind in de Senher. ‘Hij heeft me geprobeerd te vergiften, ik weet het zeker, Pierre. Voor hem ben ik een luis in de pels. Ik ben de enige die hem openlijk bekritiseert en de les leest. Dat probeer ik altijd in liefde te doen, maar hij maakt het me niet makkelijk soms. Toch vergeef ik het hem, hij weet niet beter. Ik vermoed dat door de onzuiverheden in zijn gedrag dolende geesten in zijn lichaam zijn gekropen die zijn doen en laten beïnvloeden. Het lijkt me ook niet makkelijk om hem te zijn. Helemaal alleen. Parfaits horen samen met andere parfaits te leven en hun spirituele werk te beoefenen. Die sociale structuur maakt het hen mogelijk zich aan de strenge regels van het Endura te houden. Onze Bélibaste heeft niemand die hem kan bijsturen of op het juiste pad kan houden. Hij is een eenzame herder die een heilige probeert te zijn.’

Pierre nam het op voor zijn kleine vriend. ‘Maar hij zegt wel het brood en geeft het consolamentum van het sterven aan wie het nodig heeft. Hij kent de heilige teksten uit zijn hoofd en is dienstbaar aan eenieder die advies of raad nodig heeft.’

‘Ik zeg ook niet dat hij het slecht bedoelt. Hij heeft gewoon nog te veel ingangen waardoor slechte invloeden bij hem binnen kunnen komen. Zijn begeerten en genotzucht zijn z’n achilleshiel. Weet je wat het is, in een werkelijke kloosterorde van parfaits zou deze man het nooit gehaald hebben. De reden dat hij parfait is, is omdat diegenen die hem geïnitieerd hebben ook geen echte parfaits zijn geweest. De gebroeders Authié en hun zoon Jacques deden echt wel hun best. Maar ook zij hadden geen structuur of bedding. Daarbij waren de leraren in de orde waar zij in Italië hun opleiding bij genoten hebben ook geen volleurde parfaits. De werkelijke parfaits zijn of gestorven op de brandstapel of ondergedoken in geheime genootschappen. Bélibaste heeft minimale opleiding tot parfait genoten en hij zit vast in zichzelf. Hij heeft een groot ego terwijl hij denkt dat hij daarvan gezuiverd is. Dat maakt hem tot een soort losgeslagen projectiel die mensen op een dwaalspoor kan brengen. Ik hou hem daarom scherp

in de gaten.'

Pierre stond stil op het pad. 'Hoe weet je dat allemaal, Jean? Het is me wel vaker opgevallen dat jij dingen zegt die je helemaal niet kunt weten. Wie ben jij om een heilige in de gaten te houden?'

Jean beet op zijn lip. Hij had te veel gezegd. Zelfs met zijn broer kon hij de waarheid niet delen. Nu nog niet in elk geval. Maar zijn broer was niet gek en hij moest oppassen. Jean bedacht hoe hij zich uit deze situatie kon redden. Op dat moment hoorden de broers een scherp gepiep uit de bosschages komen verderop op de heuvel. De partous hadden weer een groot dier gevonden en probeerden het te pakken. Met een hevig kabaal bevrijdde een wild zwijn zich uit de bosjes waarna het gillend wegrende, het veld op in de richting van de broers, de honden in zijn kielzog. Het dier bloedde aan zijn achterpoten door de scherpe tanden van de partous.

Jean bedacht zich geen moment en floot op zijn vingers. Hij stond bloedvergieten nooit toe. De honden gehoorzaamden en renden naar hun meester toe. Het zwijn boog af naar het dennenbos in de verte. Het was ternauwernood aan de dood ontsnapt.

'Als je door de maskerade van je vriend heen kijkt zie je dat hij het goed bedoeld,' zei Jean. 'Hij is de rots in de branding die zijn gelovigen nodig hebben. Hun laatste strohalm. Maar zij hebben nauwelijks kinderen in hun gemeenschap en zullen na deze generatie niet lang meer bestaan als groep. Voor nu is het goed zoals het is.'

Jean vervolgde de wandeling en ook Pierre kwam in beweging. De honden bleven nu naast hen lopen. Het voelde nog broeieriger dan zojuist. In de verte klonk gedonder. Donkere wolken kondigden een storm aan. Het regende niet vaak in het Valenciaanse land, maar als het dat deed dan kwam het water ook meteen met bakken uit de hemel. Jean versnelde zijn pas.

Een half uur later kwamen ze aan in de hoeve van Na Guillemette. Net op tijd, de storm barstte los.

Hoofdstuk 22

Zonder geluk vaart niemand wel

Arnaud Sicre was bekaf toen hij een paar dagen later in de verschroeiende hitte de hoofdstraat van San Mateu inliep. Het felle zonlicht weerkaatste via de witte gebouwen in zijn ogen. Hij maakte ze tot spleetjes en nam de omgeving in zich op. Iets verderop zag hij de oude Roomse kathedraal met daarachter het marktplein. Dorstig betrad hij de brink en keek hij om zich heen. Het dorp was in ruste en alleen een kleine mus probeerde wat broodkruimels uit de naden tussen de keien voor het hotel te vissen.

Arnaud was al meer dan twee maanden aan het zoeken in de Spaanse regio's Catalonië en Valencia. Hij had meer dan zeven dorpen en steden doorzocht en nog geen spoor gevonden van de ketters. Ook dit dorp stond op het lijstje dat hem in de Muur gegeven was. 'Er zou wel eens een groep ketters kunnen leven,' had zijn tipgever gezegd. Of dat nou zo was of niet, hij zou los moeten laten, in elk geval voor nu. Het werd tijd voor hem om zijn tocht te staken en ergens even een tijdje te verblijven om tot rust te komen.

Hij had zijn voorschot bijna opgemaakt en het leek hem een goed idee om een baantje te zoeken en zijn beurs weer wat te vullen. Door de intense zoektocht in Noord-Spanje was hij weer op krachten gekomen, hij had zijn conditie en spierkracht van voor zijn tijd in de Muur weer redelijk terug.

De jonge schoenmaker huurde een kamer in het kleine hotel aan het plein en kwam er al snel achter dat er een schoenmakersbedrijf in het dorp was, zelfs een paar deuren verderop van de herberg. Is dat even geluk hebben, dacht hij, want als ambachtsman was hij niet onverdienstelijk.

De volgende dag toog Arnaud Sicre naar de schoenmakerij van meester Vital. De kleine werkplaats bevond zich op de uiterste hoek van het kerkplein. Achter de schoenmakerij kronkelden twee straatjes – met aan weerszijden huisjes –

het stadje uit in de richting van de stadsmuur en de daarachter gelegen graanvelden. Door het overhellende bovenhuis lag de werkplaats in de schaduw.

Een knecht zat geconcentreerd over een paar schoenen gebogen aan een werkbank. Het rook er naar vers leer.

Jacques Vital nam de kleine, wat gebogen jongeman in zich op en vroeg wat hij wilde.

‘Ik ben schoenmaker, meester, en ik wil een tijdje in dit dorp blijven wonen. Heeft u een baan voor me?’

Vital keek hem doordringend aan. Tegenwoordig kon je niemand meer vertrouwen. ‘Je accent klinkt alsof je uit de Sabartès komt?’

Arnaud besloot dat de stad van zijn vader voor nu het veiligst was om te noemen. ‘Ja, dat klopt,’ bevestigde hij. ‘Ik kom uit Tarascon. Mijn vader is de notaris Arnaud Sicre uit die stad.’

De oude meester trok zijn wenkbrauwen op. ‘Katholiek dus?’

Arnaud maakte een bevestigend geluid.

‘Eet je vlees?’

‘Zeer zeker.’

Dan was hij in elk geval geen ketterse priester, wist Vital. Perfecti aten geen vlees en deze vraag was een manier om te testen aan welke kant Arnaud stond. Die wist dit natuurlijk ook. In de Muur had hij het verhaal gehoord van twee vrouwelijke parfais die op een avond bij een herberg aan waren gekomen. De vrouw van de herbergier vroeg ze om een kip voor haar te slachten. Toen de vrouwen weigerden het dier te doden wist de herbergierster genoeg. Ze liep de herberg uit en haalde de inquisitiesoldaten die de vrouwen zonder pardon inrekenden met de brandstapel tot gevolg.

‘Goed,’ beaamde de oude Vital, wiens gezicht net zo gerimpeld was als het net gelooide leer dat achter hem op een tafel lag. ‘Laat maar zien wat je kunt.’ Hij draaide zich om en wees naar de tafel.

‘Daar ligt een lap leer en daar is een vrije werkbank.’

Arnaud pakte het leer en liep naar het werkstation toe. Hij

groette Vitals knecht die achter een andere werkbank stond.

De tafel was goed uitgerust met schoenmakersgereedschap en Sicre vond alles wat hij nodig had. Snel en kundig ging hij aan het werk. De meester bleef staan en keek wat sceptisch naar de vreemde jongen uit Occitanië die zomaar zijn werkplaats was binnengekomen. Zijn scepsis veranderde evenwel snel in verwondering toen hij Sicre zag werken. Deze jongen wist wat hij deed!

Een paar uur later kwam Arnaud Sicre met een paar goed gemaakte schoenen achter zijn werkbank vandaan en gaf hij ze aan de meester. Deze wreef goedkeurend over het leer, over de stiksels en over de zool. ‘Je bent duidelijk een vakman. Wat mij betreft kun je blijven.’

En zo geschiedde.

Het is een universele wet dat men pas vindt wat men zoekt wanneer de uitkomst is losgelaten. Op een zekere ochtend was Arnaud geconcentreerd bezig met een paar schoenen in de werkplaats van meester Vital. Hij was inmiddels een paar maanden in het dorp en voelde zich er thuis. Sicre had het zoeken naar de kettters opgegeven en besloten een tijdje in San Mateu te blijven. Het leven was er aangenaam en het loon dat Vital hem betaalde was goed genoeg. Buiten schreeuwde een vrouw die de geluiden van de markt overstemde.

‘Graan... Graan... Is er nog graan te malen?’

De knecht van Vital keek Arnaud met een blij gezicht aan. ‘Arnaud, daar loopt een boerenvrouw uit jouw streek, ik hoor het aan haar accent!’

De jonge schoenmaker had het ook gehoord en liet zijn werk liggen. Hij stapte naar buiten en liep op de vrouw af. Zijn ogen moesten even wennen aan de felle zon op het plein, maar toen hij eenmaal weer goed kon zien bleef hij stokstijf staan. Hij was geraakt door wat hij zag. Arnaud had al in geen jaren meer een vrouw bemind, maar deze vrouw vond hij woest aantrekkelijk. Hij glimlachte toen hij haar benaderde.

De vrouw liep met haar donker grijze ezel met grote manden op zijn rug door de straat, op zoek naar graan om tegen betaling in de molen bij haar Ostal te malen. Het was een van haar vele inkomstenbronnen. Ze keek wantrouwig naar de jongeman die zo zelfverzekerd op haar af kwam stappen. Hij deed haar aan haar overleden man denken toen ze die als jonge vrouw ontmoet had.

De markt was klein die dag. Slechts drie kraampjes sierden het plein en stonden opgesteld rond de grote fontein. Ondanks de lentezon was het nog fris in de ochtend en Arnaud rilde onwillekeurig. Toen hij de vrouw goed in beeld kreeg raakte hij nog meer gefascineerd door haar. Ze had iets van een oermoeder. Haar ronde heupen, corpulente billen en overvloedige borsten vond hij aantrekkelijk. Haar dikke zwarte haar was ingevlochten. Hij liep naar de vrouw toe, begroette haar en sprak haar aan. Even verdronk hij in haar groenblauwe ogen, geen alledaagse combinatie voor een vrouw met zwart haar.

‘Waar komt u vandaan, mevrouw?’

Ze keek hem argwanend aan. ‘Ik kom uit Saverdun.’

Arnaud geloofde haar niet. ‘Ik hoor toch echt dat u niet uit Saverdun komt, mevrouw. Eerder uit het land van Aillon. Komt u soms uit Montaillou?’

De vrouw keek hem met nog meer wantrouwen aan. ‘Waar kom jij dan vandaan, schoenmaker?’

Zijn leren schort verried zijn beroep.

Deze keer besloot hij de achternaam van zijn moeder te gebruiken. ‘Ik kom ook uit het land van Aillon. Mijn naam is Arnaud de Baille. Mijn moeder was Sybille de Baille uit Axles-Thermes.’

Er ging een schok door Na Guillemette bij het horen van die naam. Ze keek de jonge schoenmaker met grote ogen aan. Het was slim geweest van Arnaud om de naam van zijn moeder te noemen. Sybille de Baille gold als een belangrijke parfait in haar tijd.

‘Kom mee.’ De vrouw trok hem aan zijn arm mee in een

van de straatjes die naar de rand van de stadsmuur liepen. Haar ezel volgde gedwee. Aangekomen op een open plek, waarvan ze zeker wist dat niemand ze kon horen, greep ze de schouders van Arnaud Sicre met haar beide handen vast. ‘Dus jij wilt me zeggen dat je moeder een parfait was? Ben jij ook van het goede geloof?’ Alsof ze schrok van haar woorden keek ze gejaagd rond. Ze zocht met haar ogen de omgeving af om zeker te zijn dat niemand hen zou horen.

Het bleef er rustig. De hooibalen langs de rand van het pleintje lagen te baden in de zon. Op een veldje voor de stadsmuur groeiden klapprozen en lavendel. Krekels zoemden en vogels zongen hun lentelied. Een eenzame vogelverschrikker maakte al heel lang geen indruk meer op de spreuwen die op zijn hoofd zaten te kwetteren.

‘Jazeker ben ik dat, maar niet altijd geweest,’ loog Arnaud. ‘Mijn moeder stuurde me op mijn zevende naar mijn vader in Tarascon. Ik heb haar Ostal nog vele malen daarna bezocht en ik mocht er leren van grote parfaits als Pierre en Guillaume Authié en anderen. Thuis bij mijn pa moest ik nochtans het katholieke geloof veinzen om niet op te vallen.’

Na Guillemette keek begrijpend. ‘Dat snap ik goed.’ Ze toonde haar begrip op een moederlijke toon die hij opwindend vond. Met een zachte fluisterstem vervolgde de domina: ‘Ik heb je moeder goed gekend, ze was een ware christen en ze heeft veel goeds gebracht voor ze op de brandstapel aan haar einde moest komen. Je lijkt op haar en haar zoon is mijn broeder. Wij hebben hier in het geheim een groep mensen uit het land van Allion en de Sabarthès verzameld. In ons midden bevindt zich een heuse parfait. Je bent welkom, lieve man, als je gelijkgestemden zoekt. We kunnen niet genoeg gelovigen gebruiken in onze kleine gemeenschap. Denk er eens over je bij ons aan te sluiten.’

Arnaud wist niet wat hij hoorde. Na al die maanden zoeken werd zijn buit hem hier zomaar in zijn schoot geworpen. Die parfait, dat kon er maar een zijn! Zijn God was hem genadig. Met een beetje geluk zou ook de herder, Pierre Maury,

zich dan in de buurt bevinden. Hij mocht geen fouten maken nu, deze kans zou maar een keer voorbijkomen.

Arnaud concentreerde zich. Een paar seconden lang deed hij of hij de situatie overwoog tot hij zei: 'Heel graag.'

Hoofdstuk 23

De ballingen

Na Guillemette lachte minzaam. 'Kom dan morgenavond naar mijn Ostal aan de Carreira laboratorium, net buiten de stadsmuren aan de andere kant van het dorp, het kan niet missen, het is de enige hoeve in de straat. We hebben een bijeenkomst met de hele groep en de benedicten Senher zal er ook zijn. Dan kun je meteen iedereen ontmoeten en de anderen jou.'

'Ik verheug me,' zei Arnaud met een verleidelijke klank in zijn stem.

Zij wierp hem een flirtende blik toe, keek vervolgens behoedzaam om zich heen en draaide zich weer naar het dorp toe. 'Tot morgenavond,' fluisterde ze terwijl ze haar ezel meetrok en het pad terug begon te lopen. Arnaud keek haar na en bleef nog zeker tien minuten staan, totaal verbaasd over het geluk dat hem was toegefallen. Tegelijkertijd liet het beeld van haar massieve billen hem niet los. Arnaud hield van vrouwenbillen. Hij voelde kriebels in zijn buik. Dit kon wel eens heel plezierig worden, verheugde hij zich. Hoeveel voorspoed kon hij hebben?

Hij was midden in het hol van de ketterse leeuw terechtgekomen. Meer bewijs voor het bestaan van zijn katholieke God had hij niet nodig. Hij wist dat een hogere kracht hem had geholpen deze ketter te vinden zodat hij de Ostal van zijn moeder terug kon winnen. Ter plaatse zwoer hij eeuwige trouw aan de enige God die voor hem telde. De God die de hemel en de aarde, de natuur en de mens geschapen had.

De volgende avond kwam Arnaud Sicre naar het huis van Na Guillemette. Onder zijn arm droeg hij de fles Occitaanse wijn die hij al die maanden had meegesleept. Hij klopte op de deur en de dame des huizes deed zelf open. Ze had zich mooi opgemaakt – iets dat ze nooit deed – en haar haren

opgestoken. Ze omhelsde de jonge schoenmaker met beide armen en kniep hem bijna fijn tegen haar ruime boezem. Arnaud genoot van het moment en de overweldigende vrouwelijkheid. Hij rook een kruidige mix van lavendel, eucalyptus en vrouwenzweet die hem opwond.

Toen ze hem losliet bleef haar blik even hangen in de zijne. Een moment dat een eeuwigheid leek. Na Guillemette's wangen kleurden roze en snel draaide ze zich naar de groep. Iedereen was gekomen die avond. Het nieuws over een nieuwe broeder, ook nog de zoon van een gevierd parfait, had daarvoor gezorgd. Haar broer, Pierre Maury senior, was er ook, net als haar beide zoons. Haar zus, Mersende en diens dochter Jeanne zaten aan een tafel. Het pubermeisje was weer eens boos om iets onbenulligs en haar moeder probeerde haar tevergeefs te sussen. Iedereen wist dat Jeanne 'niet helemaal goed' was en dat Mersende haar agressie eigenlijk niet aankon. Raymonde zat tussen de meiden en de knecht aan tafel. De focanha was verder vol met leden van de gemeenschap in ballingschap.

Pierre en Jean sprongen meteen op toen ze Arnaud zagen. De gebroeders Maury liepen enthousiast naar hem toe en schudden hem de hand. Jean legde een hand op zijn schouder en Pierre gaf hem een omhelzing waarin de kleine Sicre haast verdween. 'Je bent de zoon van een rechtschapen vrouw. Ik wilde dat ik was waar de ziel van je moeder nu is, want zij was van alle parfaits de beste en meest toegewijde,' fluisterde hij in het oor van Sicre. Daarna sprak de grote herder luider, zodat iedereen het kon horen. 'Jaren geleden heb ik jouw moeder, Sybille, voor het laatst gezien, maar in de jaren daarvoor kwam ik veel bij jullie in de Ostal. Ik heb jou nog als baby aan de borst van je moeder zien drinken!' Hij gaf de schoenmaker een stevige klap op diens rechterarm en lachte luid.

Arnaud beet even op zijn lip om de pijn van de dreun te verwerken. De aanwezigen lachten om de opmerking van Pierre en om het gezicht van Sicre. Toen werd hij serieuzer.

'Waarom ben je naar San Mateu gekomen, Arnaud de Baille?'

De herder keek de jongen onbevangen aan. Nu kwam het eropaan voor Sicre. 'Als ik heel eerlijk ben, moet ik jullie vertellen dat ik geruïneerd ben sinds mijn lieve moeder op de brandstapel stierf.'

Uitingen van medelijden klonken door de ruimte.

'God hebbe haar ziel,' sprak Arnaud met geveinsde ontroering. Onbewust sloeg hij een kruisje door zijn rechterhand van zijn voorhoofd naar zijn borst te laten zakken en van links naar rechts over zijn borst te laten glijden.'

Ineens veranderde de energie in de ruimte. Het was alsof de aanwezigen een stap terug hadden gezet in hun hartelijkheid. Jean was weer gaan zitten en aaide Atila en Balder die grommend aan zijn voeten lagen. Arnaud voelde haarfijn aan dat hij iets doms gezegd had, maar wat kon het zijn?

'Ik begrijp het.' Pierre Maury was merkbaar behoedzamer. 'Wat maakt dan dat je hier bent?'

Sicre kon niet anders dan doorgaan met zijn verhaal, terwijl hij zijn hersenen pijnigde over waar het mis kon zijn gegaan in zijn communicatie.

'Ik ben op zoek naar de zus van mijn moeder, tante Azaïs de Baille, mijn zusje Clementine en mijn broertje Bernhard de Baille die ook van het goede geloof zijn. Ze zijn op de vlucht geslagen nadat ze mijn moeder opgepakt hadden en ik heb gehoord dat ze ergens in deze regio in de buurt van de stad Tírvia moeten wonen. Ik zal ze vinden als God het belieft.'

Pierre kende Arnauts jongere broertje Bernhard de Baille nog uit Ax-les-Thermes dus het verhaal kon kloppen. Maar hij was voorzichtig. De herder wilde er zeker van zijn dat deze man was wie hij beweerde te zijn.

'Tírvia is meer dan een week lopen als je stevig doorloopt. Terugloopt, vanaf hier wel te verstaan. Vanuit Foix gezien ben je nogal uit de richting, is het niet?'

Arnaud keek hem ontspannen aan. Hier had hij zich op voorbereid. 'Ik ben natuurlijk in Tírvia geweest, maar ik heb

ze daar niet kunnen vinden. Sindsdien ben ik heel Catalonië en Valencia doorgetrokken op zoek naar mijn familie.' Bij de laatste zin liet hij wat emotie omhoogkomen. Een carrière als acteur had Arnaud niet misstaan en hij was in staat zich heel authentiek voor te doen in alles wat hij zei en deed.

'Dat is heel mooi van je, dat je zo je best doet om ze te zoeken. Als je je familie zou vinden en hierheen zou brengen zodat we allemaal dichterbij de Senher zouden leven, dan zou me dat erg gelukkig maken.' Pierre lachte breed naar Sicre, zijn wantrouwen verhullend. De Katharen in ballingschap hadden geleerd niemand zomaar te vertrouwen. Verraad was aan de orde van de dag.

Juist het feit dat Sicre een verhaal had dat niet te glad was en zelfs wat onlogisch, maakte het voor de ballingen geloofwaardiger. Dat zijn moeder een van de grootste parfaits van de afgelopen decennia was geweest speelde natuurlijk ook mee. Maar zijn woordgebruik was verdacht.

Arnaud Sicre keek hem dankbaar aan terwijl de herder vervolgde: 'Ik weet goed hoe het is om berooid te zijn, Arnaud. Zelf heb ik driemaal in mijn leven aan de grond gezeten. Sinds ik bij de Senher leef ben ik rijker dan ooit!' Nu lachte Pierre hardop en de aanwezigen lachten met hem mee. Er werd geproost en Arnaud werd toegeknikt. Na Guillemette gaf hem een knipoog die hij dankbaar in ontvangst nam.

Pierre was nog niet klaar met zijn begroeting. Op broederlijke toon voegde hij toe: 'Je weet toch dat de heilige mannen en vrouwen geluk brengen?'

Sicre lachte breed en stemde in.

Pierre Maury was in een spraakzame bui. 'Het is voor iedere croyant belangrijk om in de buurt van een parfait te leven. Als je tenslotte sterft en in de hemel wilt belanden is de heilige de enige die jou het consolamentum kan geven. Dan pas komen de achtenveertig engelen je halen om je omhoog te voeren naar het paradijs. De parfaits doen dit met waardigheid en toewijding. Heel anders dan die katholieke varkens die alleen maar op geld uit zijn. Een gelofte van armoede hebben

ze afgelegd, maar het zijn je reinste geldwolven.' Pierre keek smerig en spuugde op de grond om zijn minachting voor de katholieke geestelijken te laten blijken. 'Van harte welkom in onze gemeenschap, Arnaud de Baille!' riep hij hartelijk uit.

Alle aanwezigen juichten en kwamen naar Arnaud toe om hem de hand te schudden, te omhelzen en welkom te heten. Iedereen was in een opperbeste stemming. Bijna iedereen.

Hoofdstuk 24

De ontmaskering

De Senher had de hele tijd achter in de foganha gestaan. Toen Arnaud Sicre eindelijk aan hem werd voorgesteld keek hij de schoenmaker wantrouwend aan. Sicre stond voor Bélibaste en keek hoopvol naar de heilige. De parfait nam deze nieuwe eend in de bijt in zich op. Guillaume Bélibaste was zichtbaar geagiteerd.

‘En?’ Hij keek giftig naar Sicre. ‘Gaaf er nog iets gebeuren?’

Arnaud keek de heilige beteuterd aan. Hij probeerde te bedenken wat hij nu moest doen, maar er kwam niets in hem op.

‘De heilige broers Pierre en Guillaume Authié kwamen vaak bij jouw moeder thuis is het niet?’ begon de Senher.

Sicre knikte behoedzaam zijn hoofd. Hij voelde dat de parfait een web aan het spinnen was.

‘Heb jij hen persoonlijk ontmoet?’

‘Jazeker, ze hebben me meerdere keren gezegend.’ Arnaud had besloten om te bluffen en zijn positie te versterken in deze gemeenschap in ballingschap door zich te verbinden aan de legendarische parfaits Pierre en Guillaume Authié. Er stond alleen iemand tegenover hem die de mannen echt gekend had, dus Sicre was op zijn hoede.

‘Dan heb je dus de heilige begroeting die de croyants aan de parfaits afleggen geleerd? Het melhorier. Hoe konden ze je anders zegenen? Laat eens zien wat je geleerd hebt?’

Nu begon de jonge schoenmaker zich ongemakkelijk te voelen. Hij had geen idee wat de Senher bedoelde met melhorier, hierover had geen van de gevangenen die hem gedurende zijn tijd in de Muur informatie toespeelden het ooit gehad.

‘En vertel eens, meneer De Baille. Hoe dien jij God?’ Bélibaste keek naar hem met samengeknepen ogen. Het was menens.

Sicre keek naar de grond. De spanning verscheurde zijn lichaam. Hij baalde ervan dat hij het geloof van deze ketters niet beter had bestudeerd. Het was niet in hem opgekomen om dat te doen, het was een nepgeloof voor hem. Maar voor deze mensen was het de dagelijkse realiteit. Hoe had hij zo stom kunnen zijn!

‘Eh... Ik maak een kruisteken en ik beveel mezelf aan bij God die voor ons gestorven is aan het kruis. En ook bij Maria de maagd. Ik zeg het Onzevader op en het Ave Maria. Ik vast op de vooravond van het feest van de maagd.’

Bélibaste reageerde cynisch en riep ineens met luide stem: ‘Moet je horen wat een onzin! Het schaap blaaf omdat het niet kan praten!’ Triomfantelijk keek hij de groep rond. ‘Onze profeet heeft het zelf gezegd: *“Lieg niet en doe niet wat je verfoeit. Want voor de hemel zijn alle dingen openbaar. Want er is niets verborgen dat niet openbaar zal worden. En er is niets bedekt dat niet zal worden onthuld.”*’

De aanwezigen waren om hen heen gaan staan. De spanning was om te snijden. Iemand kuchte.

De Senher vervolgde: ‘Je moet weten dat het Ave Maria geen enkele waarde heeft, beste jongen. Het is een uitvinding van de katholieke pastoors en niet van de ware kerk van Jes-hua. Wat jouw vasten betreft: dat is niets meer waard dan het vasten van een wolf. Je zegt “God hebbe haar ziel” als je het over je moeder hebt en je slaaf nota bene een kruis! Daarbovenop heb je geen idee wat het melhorier inhoudt, dat zie ik in je ogen. Wij, ware christenen, slaan geen kruizen, we zeggen geen dingen als “God hebbe haar ziel”. Wij zeggen: “Als God het wil” en niet “Als God het belieft” zoals jij zojuist uitkraamde. Daarbij zeggen alleen onze parfaits het heilige Onzevader op en niet de croyants.

Parfaits die wij met de traditionele groet begroeten. Drie-maal door je knieën dus!’ Hij wees naar de geschrokken Sicre en priemde zijn wijsvinger in diens borst.

Arnaud dacht dat de Senher hem zijn hand aanbood zoals katholieke geestelijken dat deden en probeerde diens vingers

te kussen. Geërgerd trok Bélibaste zijn hand terug. 'Jij, me-
neer, jij bent niet een van ons, jij bent een katholiek!'

De stemming in de keuken was volledig omgeslagen.

De aanwezigen hadden gespannen geluisterd naar de beschuldigingen van hun geestelijk leider en waren nu verbluft door de ontmaskering van deze jongeman die zojuist nog als held werd binnengehaald. Sicre overwoog zijn opties. Hij moest zich hieruit redden, anders was zijn hele missie bij voorbaat al mislukt. Hij besloot alles op alles te zetten, nu kwam het erop aan.

De acteur Arnaud Sicre was in zijn element wanneer hij onder druk stond. Hij zakte op zijn knieën, liet de tranen opkomen en zette een klagerige stem op. 'O, eerwaarde Senher, het spijt me, het spijt me zo. U heeft gelijk, ik ben opgevoed als katholiek, door mijn vader, Arnaud Sicre, de notaris uit Tarascon. Mijn moeder, Sybille de Baille, heeft mij op mijn zevende uit huis gezet omdat mijn kinderlijke loslippigheid de gemeenschap van ware christenen in haar Ostal kon bedreigen.'

Pierre Maury stapte naar voren. Met ingehouden drift sprak hij de schoenmaker aan. 'Arnaud Sicre, de notaris uit Tarascon? De katholieke verrader die bij de inval van Montalliou was waarbij mijn moeder werd verkracht en mijn ouders werden weggesleept? Is dat jouw vader? Weet je wel wat daar gebeurd is dankzij hem?'

Jeans honden waren op het tumult afgekomen. Ze lieten hun tanden zien. Jean Maury was ook opgestaan en ging breeduit voor de partous staan om ze tegen te houden. Hij keek meewarig neer op de schoenmaker die als een lafaard op zijn knieën door het stof kroop om het vege lijf te redden.

Arnaud Sicre sloeg zijn handen voor zijn gezicht en begon te huilen. Door zijn tranen heen snotterde hij: 'Het spijt me zo, ik kan er niets aan doen! Mijn vader heeft me katholiek opgevoed, maar ik heb altijd verlangd naar het ware geloof van mijn moeder. Ze hebben haar op de brandstapel gegooit en ik heb zelf vijf jaar strikte Muur gehad omdat ik weigerde

afstand te nemen van haar geloof.' Hij begon nog harder te huilen.

Pierre kwam dreigend dichterbij en Sicre kroop op zijn handen en knieën naar Bélibaste toe. Hij boog nederig aan diens voeten. Zijn leven was niet zeker met al dit ketterse tuig om hem heen. Wat had hij ermee te maken dat zijn vader iets had uitgespookt? 'Och help me toch, eerwaarde Senher,' smeekte hij. Sicre hief zijn handen omhoog naar de heilige man en keek hem om genade smekend aan. 'Ik ben toch niet verantwoordelijk voor de daden van mijn vader?'

Guillaume voelde iets rondom zijn hart ontdooien. De jongeman die zo kwetsbaar voor hem op zijn knieën zat ontroerde hem. Hij overwoog zijn volgende zet. Dat hij de man voor hem zo snel had ontmaskerd was bevorderlijk voor zijn status in de groep. Als geestelijk leider van de ballingen was het zijn taak om over hun zielenheil te waken, maar ook om hen voor werelds gevaar te behoeden.

De manier waarop hij deze situatie tot dusver had aangepakt zou hem nog meer vertrouwen bij zijn volgelingen opleveren. Hij besloot zijn toon te veranderen.

'Sta op, Arnaud de Baille,' hoorde Arnaud Sicre de heilige zeggen. Zijn toon was ineens minzaam. 'Jij kunt er niets aan doen dat je weg moest uit je Ostal op zo'n jonge leeftijd en vijf jaar strikte Muur is verschrikkelijk. Ik heb zelf een paar maanden in de Muur van Carcassonne gezeten en weet er alles van. Ook de rol van jouw vader bij de ramp in Montalliou is jou niet aan te rekenen. Je mag blijven jongen, je krijgt het voordeel van de twijfel.' Hij keek naar Pierre die zijn woedende blik gefixeerd had op Arnaud Sicre. Atila en Balder probeerden inmiddels wild blaffend langs Jean te komen, maar die pakte ze beiden bij hun nekvel vast en sleepte ze de keuken uit.

Pierre maakte voorzichtig bezwaar. Zijn stem klonk opvallend rustig en helder, gezien de situatie die zich voltrok en de pijn uit zijn verleden die in haar volle glorie was opgekomen. 'Deze man is niet te vertrouwen, Senher. Hij is katholiek. Zijn vader heeft bloed aan zijn handen en wie weet wat hij

hier komt doen. Ik vind dat hij weg moet.'

Jean stapte de keuken weer in. Hij stapte naar voren en zette zich tussen Pierre en Arnaud Sicre in. Voordat de Senher de woorden van Pierre kon beantwoorden sprak hij zonder Bélibaste ook maar een blik te gunnen. De Senher was behoorlijk geïrriteerd over het gebrek aan respect van deze man die hem nu zomaar de pas afsneed, maar hield zich in.

'Lieve broer, ik weet wat je voelt, ik heb hetzelfde meegeemaakt als jij. Het is nu belangrijk dat je vanuit je hart denkt. Deze man kan niets doen aan de ellende die zijn vader heeft veroorzaakt. Ik weet ook niet of we hem kunnen vertrouwen, maar ik weet wel dat we hem kunnen vergeven.'

Pierre keek zijn broer met rode ogen aan. Altijd in dit soort situaties was zijn kleine broertje de meest wijze van hun twee. Hij vroeg zich af hoe het kon dat zijn jongere broertje zo'n groot hart had.

Tijdens hun herderstochten in de bergen had hij Jean alleen zien vechten wanneer ze aangevallen werden door bandieten of roofdieren. Jean hield niet van jagen en deed nooit een dier pijn. Pierre had hem zelfs nooit vlees zien eten. Hij liet zijn hoofd zakken en keek naar de grond. 'Je hebt gelijk. Hij kan er niets aan doen. Als ik zijn vader ooit te pakken krijg breek ik hem in twee stukken en voer ik hem aan de honden.'

Jean negeerde de opmerking en draaide zich om naar Arnaud Sicre. 'Ik denk dat het goed is dat je vertrekt, schoenmaker. Je mag dan de zoon van een gevierd parfait zijn, maar je laat te veel kenmerken van een katholiek zien. Ik hoop dat je beseft dat wij daarmee geen risico kunnen nemen. Ga naar Tírvia en vind je familie. Hier is geen plek voor jou.'

Hoofdstuk 25

Wie zonder zonde is...

De Senher had zich inmiddels gerealiseerd dat dit een buitenkans was. Als hij zich nu als de barmhartige en vergevingsgezinde heilige kon tonen, zou dat zijn imago in de gemeenschap ten goede komen en kon hij in het kielzog daarvan Jean Maury eens stevig op zijn plaats zetten. Jean was hem een doorn in het oog. Altijd had Pierres broertje kritiek op hem en steeds weer sprak hij hem tegen. 'Het is genoeg zo, Jean Maury.'

Hij liet een stilte vallen en stapte naar voren. De anderen keken gefascineerd naar het schouwspel dat zich voor hun ogen ontvouwde. 'Je kunt het deze man niet kwalijk nemen wat zijn vader heeft gedaan. En daarbij: *"Wie zonder zonde is, werpe de eerste steen!"* Hij is een van ons. Zijn moeder was een groot heilige. De katholieke trekjes van zijn vader leren wij hem wel af. Onze gemeenschap is daar sterk genoeg voor. We laten hem niet zomaar in de steek. Ons geloof staat het ons niet toe om mensen op basis van ongefundeerde verdachtmakingen buiten te sluiten zoals de katholieken dat doen.'

De toehoorders bromden instemmend. De Senher had gelijk. De sfeer sloeg weer om ten gunste van Arnaud Sicre. Bélibaste zou zijn gelijk halen en verkneukelde zich over zijn overwinning op Jean Maury. Die draaide zijn ogen omhoog en sloeg zijn handen in de lucht.

'Dit is de domste beslissing die je tot nu gemaakt hebt. Laat die man gaan, hij is een risico dat we niet kunnen nemen.'

'Mijn besluit staat vast. Arnaud Sicre krijgt het voordeel van de twijfel en zal bij ons blijven zolang hij wil.' Met zijn borst vooruit en een standvastige blik in zijn ogen duwde de Senher Jean Maury aan de kant en draaide hij zich naar de schoenmaker die nog altijd op zijn knieën zat en vol verbazing

de gebeurtenissen gadesloeg. De onderlinge verdeeldheid tussen de ballingen viel in zijn voordeel uit. Alle blikken waren nu op Arnaud Sicre gericht. Als hij zijn rol nu goed speelde kon zijn infiltratiepoging alsnog slagen.

Met betraande ogen stond de schoenmaker voorzichtig op. Hij keek schichtig om zich heen. Zijn ogen rustten heel even in de warme ogen van Guillemette die hem liefdevol aankeek. Zijn blik was kwetsbaar. Hij stond erbij als een klein jongetje dat zijn moeder kwijt was en zij smolt erdoor. Alles in haar schreeuwde van verlangen naar affectie voor deze man. Ze voelde een aantrekkingskracht naar hem als dat van een nachtvlinder die naar het licht wilde. Ze wilde hem. 'De Senher heeft inderdaad gelijk. Arnaud Sicre is een van ons. Hij mag blijven,' zei ze.

De woorden van de matriarch waren de doorslaggevende factor. Nu zowel hun geestelijk leider als hun wereldlijk leider op een lijn zaten vielen de wijze woorden van Jean Maury in een diep donker gat en verdwenen.

'Dank... dank u wel, Senher.' Sicre klonk bedremmeld. 'Dank je wel, Guillemette.'

Ze gloeide van zijn woorden.

Sicre zette zijn toneelstuk voort. 'Zou u me dan misschien willen leren hoe ik u dien te begroeten?'

Bélibaste was in zijn nopjes door de nederigheid van het nieuwe schaap in zijn kudde. 'Je buigt driemaal op een knie en vraagt: *"Heer wilt u mij zegenen?"*' Vervolgens knik ik instemmend en antwoord: *"Moge de heer je zegenen en tot een goed einde leiden."* Dan geef je me een kus op mijn mond.'

Zo gezegd, zo gedaan. Voor het eerst in zijn leven voerde Arnaud Sicre uit Tarascon het melhorier uit.

'Wat je ook moet weten, jonge Sicre, is dat het Onzevader een van de weinige gebeden is die wij parfaits gebruiken. Het is het alomvattende gebed waarmee we de Vader eren en zijn zegen vragen. Het Ave Maria dat jij prevelt, kennen wij niet. Dat is typisch katholiek en niets waard.' Bélibaste zette het meest gewichtige gezicht op dat hij had en begon omstandig

te vertellen. Dit was een uitgelezen moment om nog meer indruk te maken op zijn gelovigen. Hij zou deze avond maximaal uitmelken. Daar zou hij weer een flinke tijd op kunnen teren. De aanwezigen verheugden zich op de parabel die komen zou. Ze waren verzot op de wijze vergelijkingen van de Senher. De kleine heilige was een meesterverteller.

'De laatsten zullen de eersten zijn,' begon hij. Met zijn doordringende blik zocht hij de ogen van zijn omstanders. Hij keek ze een voor een kort aan terwijl hij met luide stem vertelde. 'Want het koninkrijk der hemelen is als de heer des huizes die 's morgens vroeg eropuit ging om arbeiders voor zijn wijngaard in te huren. Nadat hij het met de arbeiders eens was geworden over de beloning van een penning per dag zond hij hen zijn wijngaard in.'

De Senher keek de kring steeds verder rond alsof hij zich ervan wilde verzekeren dat iedereen luisterde. Zijn blik kruiste die van Jean en bleef hangen. De Senher genoot van zijn kleine overwinning op deze lastpost die hem bij zijn voor naam aansprak alsof ze gelijken waren en hem het respect niet toonde dat hij verdiende vanwege zijn positie. Bélibaste voelde zich in werkelijkheid onveilig bij de jonge herder. Hij voelde zich ontmaskerd en doorzien. Jean Maury gaf hem een onzeker gevoel waar hij helemaal niet van hield en wat hij overblufte door zijn gelijk te halen en zijn gelovigen achter zich te scharen. Niet voor niets had hij geprobeerd hem te vergifigen. Gelukkig had niemand doorgehad dat hij het was.

'Toen hij om elf uur eropuit ging, zag hij anderen werkloos op de markt staan,' ging hij verder. 'Ook tegen hen zei hij: "Gaat u ook naar de wijngaard en ik zal u geven wat rechtvaardig is." En zij gingen. Omstreeks drie uur ging hij er nogmaals op uit en deed hij hetzelfde. Rond zes uur ging hij er opnieuw op uit en vond hij weer anderen werkloos staan en hij zei tegen hen: "Waarom staat u hier de hele dag werkloos?" En hij stuurde ze de wijngaard in. Tegen de avond beval de heer zijn rentmeester: "Roep de arbeiders en geef ze hun loon, te beginnen met de laatsten en dan tot aan de

eersten.” Toen de mannen die de hele dag hadden gewerkt merkten dat ze evenveel betaald kregen als degenen die een uur hadden gewerkt vroegen ze opheldering bij de heer van de wijngaard. Deze antwoorde: “Vrienden, ik doe u geen onrecht, wij hadden tenslotte een penning afgesproken en ik wil hen die het laatst kwamen hetzelfde geven. Of bent u afgunstig omdat ik goed ben?”

De Senher keek Arnaud aan terwijl hij de laatste zin van de parabel uitsprak. ‘Zo zullen de laatsten de eersten zijn en de eersten de laatsten. Want velen zijn geroepen, maar weinigen zijn uitverkoren.’

Heel even hield hij stil om zijn woorden te laten bezinken bij zijn toehoorders. ‘Jouw beloning zal even groot zijn en je hoop even hoog als die van mij. Ondanks dat je nu pas begint met het ware geloof. Terwijl ik toch zo lang heb gevestigd en het parfaitschap heb beoefend.’

Een golf van opwindning ging door de ruimte. Hij was een van hun, de Senher had het zelf gezegd. Het was de vreugde om de verloren zoon die thuis was gekomen.

Na Guillemette sloeg enthousiast haar armen om de geschrokken Sicre. ‘Arnaud, wees blij dat jouw beloning even groot zal zijn als die van heer Bélibaste.’ Ze keek hem vertederd aan en veegde met haar handen de tranen van zijn wangen. ‘Welkom, lieve Arnaud de Baille, welkom in ons midden.’

De groep juichte en zoals goede Occitaanse traditie beaamt, barstte het feest los. Er werd gedronken, gelachen en gedanst tot diep in de nacht. Zelfs Pierre Maury zag in dat zijn mentor en tante gelijk hadden. Hij ontdooide en gaf Arnaud lachend een por in zijn zij. Alleen Jean zou de jonge schoenmaker scherp in de gaten blijven houden. Hij vertrouwde Arnaud de Baille voor geen meter.

Toen het uiteindelijk tijd was om te gaan slapen kon Arnaud niet meer naar zijn kamer in de herberg van San Mateu. De stadspoort was gesloten na middernacht. Een kans waarvan de vooruitziende Sicre van tevoren stiekem al had gehoopt

dat deze zich zou voordoen. Door tussen hen te slapen in het huis kon hij sneller een band opbouwen met de ketters. Hij moest een van hen worden om zijn missie te vervolmaken.

Arnaud lag die nacht op de enige beschikbare plek, op het dubbele strobed waar de Senher zelf ook in sliep, en deed geen oog dicht. De wijn had hem goed gedaan en tevreden reflecteerde hij op het slagen van deze eerste fase van zijn missie: contact maken met de groep ketters en opgenomen worden. De infiltratie was glansrijk begonnen. Hoe mooi wilde hij het hebben. Heel even had het erop geleken dat hij ontmaskerd was door de Senher, maar hij had zich eruit gered met het nodige acteerwerk. Met een glimlach keek hij naar Bélibaste die naast hem lag te slapen. Jij gaat mij heel wat geld opleveren, dacht hij voldaan.

Nu begon het moeilijkste deel van zijn werk. Hoe kon hij Guillaume Bélibaste en Pierre Maury zo ver krijgen dat ze met hem megingen naar het plaatsje Tírvia dat in het graafschap Foix lag en dus binnen de jurisdictie van Jacques Fournier. Hij moest voor elkaar zien te krijgen dat ze megingen, zodat de bisschop van Pamiers ze daar op kon laten pakken. Sicre had tijdens zijn zoektocht een masterplan bedacht dat na verloop van tijd steeds aangescherpt zou worden. Alleen voor Jean Maury moest hij oppassen. Die was slimmer dan de rest.

Hij keek weer naast zich en nam de Senher nogmaals in zich op. Eigenlijk ben je een pompeus en eigengereid mannetje, oordeelde hij in gedachten over Bélibaste. Hij bezwoer zich deze in zijn ogen schijnheilige aan te brengen bij de Roomse inquisitie, daar waar hij hoorde.

De volgende ochtend zat Pierre Maury al in de foganha toen Arnaud beneden kwam. Pierre keek hem enthousiast aan. ‘Heb je zin in spek, nieuwe broeder?’

Sicre beaamde.

De reusachtige herder klom boven op de zware eikenhouten tafel en knoopte het touw los van een van de varkenspoten

die aan de grote spijkers in de dikke balken hing. Hij ademde de zoute, vette geur van de ham met bewondering in. ‘Deze is heerlijk, Guillemette maakt ze als geen ander.’ Hij liet zijn neus genoegzaam over de poot gaan en snoof diep. ‘Die parfais weten niet wat ze missen, dat ze geen vlees mogen eten. Vind je niet?’

Sicre veinsde een lach. Hij had besloten uiterst voorzichtig te zijn met uitlatingen over geloofszaken, dus ook over het dieet van de priesterklasse.

‘Het spijt me dat ik zo kwaad werd gisteravond. Het was de oude pijn van het verlies van mijn ouders die sprak, niet ik. Jij hebt geen verantwoordelijkheid voor de daden van je vader.’ Pierre trok zijn lange herdersdolk uit de schede die aan de dikke leren riem hing die over zijn beige tuniek gebonden zat en sneed met het vlijmscherpe mes een flink stuk af voor Arnaud. Met een schuin oog zag hij dat de jonge schoenmaker geen mes bezat. Een man moest een mes dragen vond Pierre.

Arnaud schonk in twee mokken met water aangelengde wijn. De herder zette brood en geitenkaas op tafel en het feestmaal kon beginnen. ‘Het geeft niet, Pierre, ik ben wel wat gewend na vijf jaar Muur.’

De twee nieuwe vrienden genoten enkele momenten in stilte.

‘Ik dacht echt even dat je er net zo hard uit zou gaan als dat je erin kwam, De Baille!’ lachte Pierre Maury met volle mond. ‘Goed dat je jezelf zo openstelde meteen. Dat heeft het ijs gebroken.’

Sicre keek hem dankbaar aan. Hij moest eraan wennen dat de ketters hem bij de naam van zijn moeder aanspraken. Maar het diende de rol die hij speelde.

‘Ik heb een idee. De Senher mag absoluut geen vlees eten zoals wij. Maar wel vis. Het beste wat je nu kunt doen om bij hem in een goed blaadje te komen is de Senher verwennen met een flinke moot zeewolf, zijn lievelingsvis. Die kunnen we kopen op de markt, ga je mee?’

Sicre gaf hem een knikje en na het verorberen van het spek en de wijn liepen de twee mannen als oude vrienden naar buiten. Daar was Na Guillemette al bezig in haar groentetuin. Ze keek schalks naar Arnaud Sicre en sprak hem aan. ‘Zo zo, meneer De Baille, je hebt de nacht overleefd naast de Senher zie ik?’ Ze lachte een stevige rij tanden bloot. ‘Kom je me straks helpen in de tuin?’

Nadat Arnaud haar had beloofd zo snel mogelijk terug te komen, trok Pierre hem mee naar de markt. Ze kochten twee hele zeewolven, kraakvers uit de Middellandse Zee.

‘Ach,’ kreunde Arnaud Sicre – die zijn rol als een geruïneerde ex-gevangene met bevlogenheid speelde – op teleurgestelde toon. ‘Ik heb maar twee stuivers bij me en deze zeewolven kosten elf.’

Pierre Maury tastte in zijn buidel en legde de overige negen stuivers bij. ‘Geen probleem, broeder.’ Hij gaf een knipoog.

Om hun vriendschap te bezegelen kocht Pierre een mooie herdersdolk in een kalfsleren schede die hij aan Sicre gaf. Twintig centimeter staal uit een stuk. Kortere dan de dertig centimeter van Pierre, maar evengoed een flink mes. Met een lemmet dat aan twee kanten vlijmscherp was en een buxushouten heft.

Sicre bevestigde het kado ontroerd aan zijn riem. ‘Dank je wel, Pierre, deze zal ik nooit vergeten.’ Arnaud Sicre acteerde weer uitstekend en de herder merkte niet dat zijn ontmoeting gespeeld was.

Toen de twee terug waren en de Senher, die net uit bed was gekomen, de vis aanboden grapte deze met een knipoog naar de herder: ‘Ik wenste dat de wolven in de bergen net zo waren als deze zeewolven die jullie zojuist hebben gekocht. Dood en lekker.’

De mannen lachten. Zo werd de wolf in schaapskleren onderdeel van de groep Katharen in ballingschap rondom de laatste parfait.

Hoofdstuk 26

De belofte aan Jacques Authié

Tien jaar eerder

Er hing een gespannen sfeer in het dorp Arques. In de Ostal van Pierres schoonvader was het nieuws van de dag dat niemand minder dan de parfait Jacques Authié, de zoon van Pierre Authié, onderweg was naar het dorp en hij kon ieder moment aankomen. Ze zouden hem verbergen en hem van eten en drinken voorzien.

Jacques kwam midden in de nacht aan, zijn gelaat was grauw van de spanning. De inquisitie zat hem op de hielen en kon hem elk moment te pakken nemen. Het net om hem heen had zich bijna gesloten. De priester voelde dat hij niet veel tijd meer had.

Men was extra voorzichtig en alleen de meest betrouwbare mensen mochten bij de parfait in de buurt komen. Pierre Maury was een van hen en besteedde zoveel tijd als hij kon met de gedreven Jacques die niets liever wilde dan zoveel mogelijk van zijn kennis en ervaring overdragen voor zijn sterven.

‘Ik heb gehoord dat mijn vader je tot croyant heeft geïnitieerd, Pierre.’ De twee zaten samen achter de tonnen in het keldergewelf van de Ostal. ‘Het is jammer dat we je niet tot parfait kunnen opleiden. De mensen hebben ons nodig. Ze zijn reddeloos verloren als wij er niet meer zijn.’

Pierre keek even sip als zijn leraar.

‘Wij kunnen de zonden van ieder mens kwijtschelden. We hebben evenveel macht om zonden kwijt te schelden als de apostelen Petrus en Paulus bezaten. De katholieke kerk heeft die macht niet, omdat zij hoer en hoerenmadam tegelijk is.’

Pierre keek hem vragend aan. ‘Waar komt die macht dan vandaan?’

‘Die hebben wij omdat we rechtstreeks van de apostelen afstammen. En die hebben ons de overdracht in een rechte lijn

vanaf Jeshua en Maria Magdalena doorgegeven. Ze leerden ons dat het licht zich in onszelf bevond. Dat het koninkrijk Gods in ieder aanwezig is en zich uitdrukt als het “Ik Ben” in ieder mens, het deel diep vanbinnen dat heel en volmaakt is. Zij leerden ons de weg van Jeshua die zei: *“Ik Ben is de weg, de waarheid en het leven. Alleen door het Ik Ben heeft men toegang tot de vader. Als je het Ik Ben leert kennen, zul je ook de Vader leren kennen.”*

Pierre keek bedachtzaam. ‘Ik begrijp het even niet meer. De belangrijkste les die ik geleerd heb van de parfaits is dat ik niet dit lichaam ben en niet deze persoon, maar dat ik een ziel ben die een lichaam en een persoonlijkheid heeft.’

Jacques knikte. Hij leek op zijn vader. Zijn ogen waren als diepe poelen van waarheid en rechtvaardigheid en zijn stem was zacht en liefdevol.

‘Wat is dan dat “Ik Ben” waar Jeshua het steeds over had?’

Jacques Authié sloot even zijn ogen. ‘Beginners op het pad van ons geloof leren dat ze eigenlijk een ziel zijn. Deze stap, van het loslaten van de identificatie met het lichaam en de persoon naar een identificatie met de ziel is voor de meeste mensen al moeilijk te bevatten. Uiteindelijk ben je ook niet je ziel, Pierre. Dit is iets wat parfaits eigenlijk pas leren wanneer ze de hoogste graad van inwijding hebben bereikt. Je bent het hele universum en nog meer dan dat. Het Ik Ben is de Goddelijke Vonk. Je bent een Goddelijke Vonk in de tijdelijke verschijningsvorm van een ziel. De ziel drukt zich vervolgens uit in de menselijke vorm met lichaam en persoonlijkheid.’

Even was het stil.

‘De ziel is toch eeuwig en niet tijdelijk?’ vroeg de jonge herder.

Jacques schudde zijn hoofd. ‘De ziel heeft wel degelijk een begin en een eind. Eeuwig betekent in deze context dat de ziel honderden, duizenden, misschien vele honderdduizenden jaren oud kan worden, lieve Pierre. Ze komt voort uit de Goddelijke Vonk en keert er na een zielenreis van vele

levens weer naar terug. De zuivering van de ziel om uiteindelijk weer een te worden met het oorspronkelijke licht is het doel van het menselijk bestaan.’

Pierre deed zijn best dit abstractieniveau te volgen.

Het had een reden dat parfaits deze kennis pas laat in hun inwijding geleerd kregen. Dit kon je niet met je verstand beredeneren, dit moest zich aan je openbaren in de directe ervaring en behoorde daarom tot de geheime kennis van de ingewijden, de *gnosis*¹⁹. Maar Jacques Authié had niets meer te verliezen. Er was nog een handvol parfaits in leven. Zijn eigen fatum kon ieder moment bezegeld zijn. Als deze jongen de waarheid wilde leren, waarom zou hij die dan niet met hem delen?

De profeet Jeshua had gezegd: *“Ik vertel mijn geheimen aan hen die mijn geheimen waard zijn.”*

Deze jonge herder was het meer dan waard.

Jacques stak van wal. ‘De mens is in feite in drieën gedeeld. De kern van de oorspronkelijke engel die we diep van binnen zijn, noemen we wel de Goddelijke Vonk in de ziel, het Ik Ben. Dit is het deel dat rechtstreeks verbonden is met het Licht van de Vader. De Vonk is vrij en ongebonden van de namaakschepping van de Gevallen Engel.

Het tweede deel van de mens is de innerlijke engel zelf die we de ziel noemen. Deze is verbonden met de dimensie van de Gevallen Engel en is gevangen in het reïncarnatiewiel van geboorte en wedergeboorte.

Het derde deel waaruit de mens bestaat is het fysieke lichaam van de persoon en het levensverhaal van die persoon.

Dit deel is gebonden aan de aarde. De mens kan de liefde van de oorspronkelijke schepping, van de Vader, rechtstreeks ervaren. Het hart is de poort naar de ziel en de ziel is de brug naar het Ik Ben, naar de Bron dus. Heb je wel eens gehoord over de archonten?’

Pierre knikte bevestigend.

‘De archonten zijn jaloers op de mens omdat ze deze verbinding moeten ontberen. Zonder contact met hun ziel zijn de archonten afgescheiden, liefdeloos, en zullen zij de Vader nooit bereiken. Zij doen alles wat in hun macht ligt om de mens in de illusie van afgescheidenheid, lijden en angst te houden. Ieder mens kan nochtans bevrijd worden uit deze illusie door een zuivere parfait die de Heilige Geest in zich heeft. Het Ik Ben is het punt waar de ziel de Bron verlaat en er weer naar terugkeert. Het is de hoogste vorm van zelf. Jouw stukje van de Vader, als het ware.’

Hij keek Pierre nu recht aan om te peilen of de jongen het zou begrijpen. ‘Het Ik Ben is in feite de Bron. Het is de Goddelijke Vonk in de ziel die ieder mens heeft. Daar waar je vrij bent, heel bent en waarachtig.’

Pierre voelde een verheven energie door zijn lichaam stromen. Jacques sprak niet alleen over het Ik Ben, hij stond er rechtstreeks mee in verbinding en Pierre kon in zijn eigen hart voelen waar de parfait het over had. ‘En wat is dan de Heilige Geest?’ vroeg hij.

‘Die kun je zien als het Licht van Vader dat via het Ik Ben en de ziel tot ons komt en zich uitdrukt in ons hart. Jeshua leerde ons hoe je de ziel weer kunt verbinden met het Ik Ben. Zijn werkelijke wezen was het Gouden Licht van het Christusbewustzijn. Het Ik Ben is de poort naar zowel de Heilige Geest als het Christusbewustzijn. In feite zou je kunnen zeggen dat die twee energieën dezelfde aspecten zijn. Daarom zei hij dus: *“Ik Ben is de weg, de waarheid en het leven,”* enzovoort. Snap je? Wanneer je werkelijk verbonden bent met het Ik Ben, dan valt alle illusie weg. De illusie van afgescheidenheid spat uiteen. Je realiseert je dat je geen lichaam

¹⁹ *Gnosis* is Grieks voor kennis. Het gnosticisme is een religieuze stroming die vertelt over de oorsprong, huidige situatie en de bestemming van de mens. Er bestonden in 1150 talloze gnostisch-christelijke kerken in Europa. Andere kerken, zoals de Kathaarse kerk, de Keltisch-christelijke kerk in Ierland, de manichese kerk en vele anderen waren oer-christelijke kerken die al bestonden voor de oprichting van de katholieke kerk. Er zijn historici die stellen dat de *gnosis* vanaf de geboorte van Jezus Christus is ontstaan. Anderen zijn ervan overtuigd dat zij al veel ouder is.

of persoon en zelfs geen ziel bent die los staat van alles, maar dat je verbonden bent met het Al. Sterker nog, je weet dat je het Al bent. Voorbij het lichaam, voorbij de persoon, voorbij de ziel.

De parfaits van voor de kruistocht waren hiervan doordrongen. Zij belichaamden meer dan duizend jaar lang de waarheid en de liefde in een onafgebroken lijn vanaf Jeshua en Maria Magdalena. Ze waren compleet onthecht van de fysieke wereld. De leefregels waren voor hun geen regels. Ze hadden eenvoudigweg geen behoefte aan dierlijk eten, ze hadden het duale mannelijke en het vrouwelijke overstegen en ook seksualiteit resoneerde niet meer met hen. Zij konden niet meer liegen en oordelen. Ze konden geen geloften en eden meer sluiten, omdat die hen verbonden met het aardse. De ouden waren volledig gerealiseerd in het Ik Ben. Zij hadden de identificatie met het lichaam en de persoonlijkheid zodanig losgelaten dat ze geen pijn en ongemakken meer konden voelen. Zelfs de vlammen van de brandstapels deed ze niets meer.'

Er rolde een traan over de wang van de parfait. De hoge staat van zijn die zijn voorgangers hadden ervaren tot honderd jaar voor zijn initiatie was voor hem onmogelijk te bereiken. Zijn vader, Pierre Authié, kwam een beetje bij hen in de buurt, en zijn oom Guillaume deed zijn best. Maar de werkelijke zelfrealisatie was voor hen niet weggelegd. De gevluchte parfaits in Italië die hen geïnitieerd hadden waren slechts schaduwen geweest van de parfaits uit de glorie tijd. Dat wist Jacques heel goed. Hun opleiding was te kort geweest en ze konden hem niet vrijelijk beoefenen zoals de parfaits van voorheen. De hele context van de Kathaarse kerk van vroeger ontbrak hen. Het enige dat ze konden doen was zo goed mogelijk zijn als mens. En zoveel mogelijk anderen bevrijden door middel van het consolamentum van het sterven. Via de parfaits in Italië was de lijn van Jeshua aan zijn vader en oom doorgegeven. En toen aan hem. De Heilige Geest stroomde ook door een onzuiver kanaal. Misschien niet zo krachtig als door een gerealiseerde parfait, maar alle

beetjes hielpen. Jacques deed wat hij kon om te redden wat er te redden viel. Om in elk geval nog een spoortje van de grandeur van de Katharen van vroeger in leven te houden. Een laatste vonkje van wat ooit een laaiend vuur was geweest.

De Kathaarse kerk was de kerk van de waarheid en de liefde. Van barmhartigheid, wijsheid en begrip van het goede. Ze was nagenoeg uitgeroeid door de katholieke kerk van de Gevallen Engel die volledige wereldheerschappij eiste. Het was enkel geluk en de hulp van lieve gelovigen die de laatste parfaits erdoor sleepten. Ze liepen continue gevaar en konden elk moment opgepakt worden.

'Ik zal binnenkort sterven, Pierre. Toch is er nog hoop voor onze kerk. Ik heb een parfait geïnitieerd. Je hebt hem ontmoet. Hij heet Guillaume Bélibaste.'

In het hart van Pierre kwam een warme gloed op bij het horen van die naam. Jacques Authié keek hem recht in zijn ziel. 'Je moet me beloven dat je hem met je leven beschermd, Pierre. Jij moet hem dienen en zorgen dat hij veilig is. Hij is onze laatste hoop. Beloof je me dat?'

Ontroerd keek Pierre zijn leraar aan. 'Ik beloof het je, eerwaarde. Met mijn hand op mijn hart en met alles wat mij lief is. Ik zal Senher Bélibaste beschermen en dienen tot ik sterf.'

Het liep slecht af voor Pierre, daar in Arques. Toen Jacques Authié niet veel later door de soldaten van de inquisitie opgepakt werd en op de brandstapel aan zijn einde kwam, werd het de croyants in het dorp te veel. Twee weken later besloten de belangrijkste families van Arques naar vertegenwoordigers van de paus af te reizen om vergiffenis te vragen en zich te bekeren tot het katholieke geloof. Ook de schoonvader van Pierre en zijn familie gingen mee. De aanhouding van Jacques Authié, zo kort na de verbranding van Pierre Authié, had ze doodsbang gemaakt.

In Avignon resideerde op dat moment een gloednieuwe paus, Bertrand de Got, die zich Clemens V had genoemd en ze zagen hun kansen positief in. De nieuwe paus zijn voor-

naamste focus lag op het oprollen van de Tempeliersorde in opdracht van Fillips IV, de toenmalige koning van Frankrijk. Het berechten van ketters was niet zijn prioriteit geweest.

De families reisden af naar de stad Beziérs waar de lokale bisschop de rechtstreekse vertegenwoordiger van de paus was. Ze bleven tien weken weg en biechtten al hun zonden op aan de kerkvader. Het antwoord was vergiffenis wanneer ze zich zouden bekeren tot het katholieke geloof en allen ten minste twee ketters zouden verraden aan de inquisitie.

Toen de families terugkwamen in Arques waren ze allen bekeerd tot het rooms-katholieke geloof. Ze waren de dans ontsprongen. Tegen een hoge prijs. Om zich te redden hadden ze talloze anderen aangegeven die in de periode daarna werden opgepakt. Pierre Maury zag het hoofdschuddend aan en toen zijn schoonvader ook nog boos op hem was omdat hij niet was meegegaan naar Beziérs en zich niet bekeerd had, besloot hij eieren voor zijn geld te kiezen. Hij was dankbaar dat zijn schoonfamilie hem niet verraden had en tegelijkertijd woedend om wat ze uit eigenbelang hadden aangericht.

De jonge herder verbrak de verloving met Bernadette, verkocht het land dat hij had verworven rond Arques en liet zijn beloofde toekomst in het dorp achter zich. Pierre Maury was een vrijbouter. Een avonturier met in ieder stadje een schatje. Een man als hij hoorde niet in het getrouwde leven thuis. De herder zou nooit meer een voet in Arques zetten.

In diezelfde periode was Jean hem voor het eerst in jaren weer op komen zoeken. De broers besloten samen te blijven en Pierre stelde Jean voor aan Bélibaste. Die had meer geluk dan de familie Authié. Hij ontsprong de dans en wist via Montailou de oude Katharenpaden door de bergen naar Catalonië te volgen. Pierre en Jean Maury begeleidden hem tijdens zijn reis. Ze vluchtten tot hij diep in Spanje in het dorpje San Mateu het huis van Na Guillemette bereikte. In die regioverstopte hij zich voor de inquisitie en probeerde hij een zo normaal mogelijk bestaan te creëren, samen met een kleine groep Kathaarse gelovigen in ballingschap.

Hoofdstuk 27 De waarzegster

Een paar weken later vroeg Arnaud Sicre zich hardop af, in de foganha van Guillemette, of iemand een waarzegger kende aan wie hij kon vragen waar zijn broer, zusje en tante Azazaïs zich bevonden. In het plaatsje Calanda – zo'n veertig kilometer boven Morella – bleek een oude Saraceense zieneres praktijk te houden die goed bekend stond bij de lokale bevolking.

Een week later vertrok Arnaud op weg naar de waarzegster. Van Raymonde had hij haar wollen vest meegekregen omdat ze wilde weten hoe het met haar hartkwaal stond. Ook Guillemette had een kledingstuk meegegeven omdat ze zich afvroeg of het plotselinge sterven van honderdvijftig van haar schapen door ziekte wellicht door een vloek of behekking kwam.

Het was inmiddels zomer en de hitte onderweg was haast ondragelijk voor de van oorsprong bergbewoner. Er stond een hete droge wind die Arnaud recht in zijn gezicht blies. Hij had een doek over zijn hoofd gebonden en een deel ervan voor zijn mond en neus geslagen zodat hij op een Moorse reiziger leek. Veertig kilometer was een flinke dagmars voor de getrainde loper en hij was vroeg vertrokken die ochtend. Hij voelde de hele weg een knoop in zijn maag van spanning, zonder te weten waarom.

Nog een paar uur lopen en dan was hij er.

Eenmaal aangekomen in Calanda was het huis van de zieneres snel gevonden. Net als alle huizen in het plaatsje was het wit met een plat dak en een houten veranda waarvan druivenranken weelderig groeiden over de latten van het dak en schaduw gaven. Het huis had een teken op het pleisterwerk naast de deur; een achtpuntige ster met Arabisch schrift in het midden. Dit was het huis, dat kon niet missen.

Arnaud liep de veranda op naar de deur. Er lagen gebruik-

te kussens op de houten planken en er stond een gebruikte waterpijp. Nog voor hij geklopt had werd de poort geopend door een jonge vrouw met sluik zwart haar onder een indigo gekleurde zijden hoofddoek die ook om haar mond gewikkeld was. Ze had een getinte huidskleur en bewoog sierlijk door de ruimte. Sicre vermoedde dat ze de dochter van de waarzegster was. Toen hij haar volgde door de gang kon hij zijn blik niet van haar billen afhouden die heen en weer deinden als een woestijnschip zoals in het sprookje Duizend-eneen-nacht.

De mysterieuze verschijning liet hem plaatsnemen in een salon en voorzag hem van mierzoete thee en een schaalje met honing, dadels en zoete kleefrijstballetjes. Binnen was het heerlijk koel en Arnaud zakte gespannen weg in de weelderige Arabische kussens waarop hij zat. Zijn hart klopte in zijn keel en hij merkte dat hij niet op zijn gemak was. Hij was niet gerust op wat er komen zou.

Zijn lijden duurde niet lang. Al snel kwam de jonge vrouw terug en nodigde ze hem met een elegant gebaar uit om op te staan en haar te volgen naar de aangrenzende ruimte. Ze liet hem voorgaan en sloot de deur achter hem toen hij binnen was. Toen hij haar passeerde rook hij haar parfum van rozenwater. Heel even raakte zijn hand per ongeluk haar schouder aan in het voorbij lopen. Het was alsof hij een elektrische schok kreeg. Hij slikte en voelde zich een kleine jongen in de aanwezigheid van zoveel sensuele vrouwelijkheid.

Arnaud stond in een donkere, maar behaaglijke kamer met meerdere donkerpaarse stukken lange vitrage die vanuit het midden van het plafond naar de vloer gespannen waren. Eronder stond een ronde tafel met een paars kleed eroverheen. Boven de tafel leek het te zinderen van de energie. Het rook er naar kruidige wierook van vanille en rozenblad.

Aan de tafel zat een oude vrouw met een bordeauxrode hoofddoek op. Ze zat voorovergebogen over een kristallen bol zo groot als een kinderschedel. De zieneres gleed met haar handen over de bol en keek niet op of om. Het was alsof

ze gehypnotiseerd werd door de bol en deze haar Alpha en Omega was. Als Smeagol met zijn ring was ze haast versmolten met haar kristallen bol. De vrouw wenkte hem zonder woorden. Ze had hem geroepen zonder een geluid of beweging te hebben gemaakt, besepte Arnaud zich. Hij vroeg zich af hoe ze dat had gedaan.

Behoedzaam gehoorzaamde hij en ging hij zitten aan de tafel. Hij vond het veel spannender dan hij verwacht had. De zachte paars beklede stoel waar hij in plaatsnam voelde comfortabel en hij ontspande iets. Maar zijn handen trilden en hij hield ze uit voorzorg onder de tafel, waar de oude vrouw ze niet zou opmerken. Sicre was doodsbang dat deze vrouw hem zou ontmaskeren en dat aan de Kathaarse ballingen zou vertellen. Het was een kleine wereld en iedereen in deze regio kende elkaar. Hij had al besloten dat hij desnoods met geweld in zou grijpen. Tegelijkertijd vond hij deze hele onderneming een spannend avontuur en hij had deze séance nodig als dekmantel om straks naar Les Allemands te vertrekken en bisschop Fournier te spreken. De schoenmaker kon zo net doen of hij zijn familie was gaan zoeken op aangeven van de oude zieneres om de tijd die hij weg was te verklaren. Het sterkte daarbij zijn positie bij de ketters als hij ook nog Raymonde en Guillemette hielp met antwoorden op hun vragen.

Arnaud keek naar de oude Saraceense vrouw. Haar lichtbruine huid leek op de buitenkant van een medjoul dadel. Oude, gerimpelde handen die over haar mysterieuze kristallen bol gleden alsof ze er de liefde mee bedreef. Grijs haren met resten zwart die ineengevlochten onder haar hoofddoek vandaan kwamen en over haar schouder hingen. Haar ogen waren verborgen in de schaduw van haar hoofddoek. De vrouw ademde een mystiek uit van ver vervlogen tijden.

Met trillende handen overhandigde hij haar de kledingstukken van Raymonde en Na Guillemette. De oude vrouw nam eerst het wollen vest van Raymonde. Het gedragen kledingstuk droeg de energie van haar eigenares. De waarzegster

kon die energie vervolgens lezen hadden ze hem verteld. Hij moest het nog zien. In feite was hij hier veel te sceptisch voor.

‘Het gaat goed met de hartkwaal van deze dame,’ kraste de stem van de oude vrouw.

Sicre had helemaal niets gezegd over de hartkwaal van Raymonde. Hoe kon ze dit weten?

‘Ze hoeft zich geen zorgen meer te maken. Het valeriaan-extract dat ze neemt werkt goed. Wel kan ze haar dieet aanvullen met een stuk van het hart van een geit. Dat zal het hare nog meer versterken.’

Arnaud ging zich steeds ongemakkelijker voelen. Een koude rilling ging door zijn lijf.

Het medium pakte de trui die Guillemette had meegegeven. Ze rook eraan. ‘Het was opzet,’ verklaarde ze zelfverzekerd.

‘Wat... eh... wat was opzet?’ vroeg Arnaud beteuterd.

‘De burens zijn niet blij met jullie groep. Ze zijn katholiek en hebben niets met wat jullie geloven. Daarom hebben ze de schapen van deze vrouw vergiftigd. Ze willen jullie weggagen.’

Hoe kon ze dit weten? Sicre schoof heen en weer op zijn stoel. Zijn handpalmen voelden klam van het zweet. Hij had het ineens warm gekregen.

Haar handen gleden onophoudelijk over het ronde kristal.

Hoofdstuk 28

Arnaud ontmoet zijn moeder

‘En nu jij,’ kondigde ze met krakende stem aan in het Catalaans. Blijkbaar kwam ze uit het noorden. Het Occitaans en het Catalaans waren zodanig aan elkaar verwant dat sprekers van beide talen elkaar konden verstaan. Arnaud luisterde met ingehouden adem naar wat de oude heks hem te vertellen had.

‘Er staat een vrouw achter je.’

Sicre bevroor in zijn stoel.

‘Een mooie vrouw. Wat een prachtige ziel.’ Haar stem had een vertederende klank gekregen en ze keek naar de bol alsof ze naar een bijzonder sieraad keek. Zijn hart ging ondertussen steeds sneller kloppen. De adem stokte in zijn keel terwijl de tovenares doorging. ‘Ze laat me een prachtig huis zien in de bergen met weiden vol schapen en klaterende beekjes. “Ax” zegt ze steeds. “Ax, Ax.”’

Arnaud kreeg het nog warmer en zakte steeds dieper weg in de stoel waarop hij zat. Ax-les-Thermes was zijn geboortestad. *Hoe kon ze dit weten?* Het liefst was hij hard weggerend, maar hij was te benieuwd naar wat er zou komen. De oude vrouw keek hem met priemende ogen van onder haar hoofddoek aan. Ze keek dwars door hem heen. Zijn nekharen sprongen recht overeind en hij rilde over zijn hele lichaam.

‘Ze zegt dat je het niet moet doen. Ze vraagt je om te stoppen met waar je mee bezig bent.’ De vrouw keek vermanend en liet een lange stilte vallen terwijl ze weer over haar waarzeggersbol streek. ‘Jouw egoïsme gaat heel veel lijden veroorzaken, jongeman. Ze vertelt me dat ze je moeder is en dat jij een verrader bent van haar soort.’

Met verbijstering hoorde Arnaud de oude waarzegster aan. Hij wist niet wat hij moest zeggen, óf hij iets moest zeggen.

‘Je moet ermee stoppen,’ beval de vrouw. ‘En wel direct, voordat je nog meer schade toebrengt aan de mensen van

wie zij zoveel houdt. Zij hebben al zoveel meegemaakt en verdienen het om met rust gelaten te worden. Ze doen niemand kwaad.'

Arnaud was furieus. Die heks van een moeder van hem probeerde vanaf de andere kant zijn missie te saboteren. 'Wat... wat wil ze dan dat ik doe? Ze mag blij zijn dat ik als haar oudste zoon zo mijn best doe om onze Ostal terug te krijgen. Die zij nota bene verspeeld heeft!'

De oude vrouw streek over haar bol. Na een stilte die Arnaud een uur leek te duren vervolgde ze:

'Ze zegt dat als je doorgaat, je het leven van deze mensen vernietigd. Deze mensen hebben al zoveel te verduren gehad. Ze verdienen het niet.'

Arnaud begon te briesen en te stampen als een klein jongetje. Hij verhief zijn stem en riep nu rechtstreeks tegen zijn moeder: 'Ze verdienen het niet? En ik dan? Je liet me in de steek toen ik zeven was! Ik moest gewoon weg uit onze Ostal! Dankzij jou is ons huis weg en heb ik vijf jaar in de gevangenis gezeten. Wat maken mij die mensen uit? Ik wil dat alles weer rechtgezet wordt. Het is jouw schuld!'

De hoofddoek van de waarzegster was wat naar achter gegleden waardoor haar ogen zichtbaar werden. Het waren vreemde, gelige ogen met ellipsvormige pupillen; kleine verticale spleetjes waarmee ze hem aankeek. Arnaud sidderde terwijl ze met haar krakende stem vervolgde: 'Je bent beschadigd en dat spijt haar. Als ze had geweten dat haar acties jou zo zouden kwetsen had ze het anders aangepakt. Ze kan er nu niets meer aan doen. Je moet nu naar binnen keren en met de pijn uit je jeugd aan de slag gaan. Door alles wat er gebeurd is ben je gevoelloos geworden ... Behalve voor je eigen behoeften. Je hebt geen empathie voor anderen en gebruikt mensen alleen maar om je eigen doelen te bereiken. Dat hoef je niet te doen, lieve jongen, je kunt jezelf genezen.'

De stem van de oude vrouw was overgegaan in de stem van zijn moeder. Die sprak nu door de vrouw heen die werktuiglijk over haar bol streek, maar niet meer aanwezig was

in haar lichaam. Sybille de Baille keek haar zoon recht aan. 'Lieve Arnaud, ik hou van je. Ik heb altijd van je gehouden. Ik weet dat ik dat niet altijd heb laten zien, maar ik kon niet anders. Jij bent misschien vergeten wat er gebeurd is omdat je nog zo klein was, maar ik niet.'

Arnaud keek onthutst naar de oude waarzegster. Zijn hele lichaam trilde en hij voelde een brok in zijn keel. In zijn buik borrelde een heel oude woede als lava in een vulkaan die op het punt stond om uit te barsten.

'Je vader gebruikte je als spion. Wanneer je bij hem was moest je alles vertellen wat je had gezien en meegemaakt bij mij in de Ostal. Je vertelde hem alles in geuren en kleuren, je vond het prachtig want hij had er een spelletje van gemaakt. Bernard en Clementine waren nog te jong om uit te horen voor hem. Maar jij was een makkelijke prooi als zevenjarige. Het was te gevaarlijk om je bij me te houden. Ik heb wekenlang gehuild nadat ik je weggestuurd had, maar ik kon niet anders.'

Haar verdriet was duidelijk hoorbaar in haar stem. 'Je vader wist precies wat er bij ons gebeurde. Wie er kwamen en wat er gezegd werd. Hij wist alles tot in detail. Op een gegeven moment had jij hem zoveel informatie gegeven dat hij ermee naar Jacques Fournier is gegaan. Samen hebben ze toen de inval in Montaillou voorbereid. Jij had de komst van de parfais doorgegeven aan je vader.'

Ze wisten precies waar ze moesten zijn en konden in een beweging het hele dorp oprollen.'

Hoofdstuk 29

De vlucht

Arnaud keek verbluft naar de waarzegster. Wat hij zojuist had gezien en gehoord strookte op geen enkele manier met het beeld dat hij had van zijn jeugd. Dit kon niet, dit bestond helemaal niet. Zij had het gedaan! Hij was het slachtoffer van haar onkunde en haar liefdeloosheid. Ze wilde van hem de dader maken en van zijn vader een boeman. Daar trapte hij dus niet in. Ze was hier nu, dus hij zou zijn kans grijpen haar eindelijk eens de waarheid te vertellen.

‘Je liegt!’ beet hij haar toe. ‘Jij hebt je kind in de steek gelaten en je probeert er nu een heel verhaal van te maken om je verantwoordelijkheid te ontlopen. Het is jouw schuld! Het is allemaal jouw schuld! Niet die van papa en zeker niet die van mij. Jij smerige heks!’ Het schuim stond Arnaud op de lippen. Hij had zichzelf niet meer in de hand. Zijn hele leven was hij het slachtoffer geweest van zijn moeders acties en hij kon niet accepteren dat het anders was gelopen dan hij altijd had gemeend.

‘Het spijt me je zo te zien, lieve Arnaud. Ik hou zo veel van je, maar het is echt waar. Je vertelde je vader dat precies die dag, op het feest van de Heilige Maria Magdalena, er een groep parfaits in Montaignou zou zijn om verhalen te delen, mensen te zegenen en de viering te begeleiden. Dat had je bij ons thuis opgevangen toen we daarover vergaderden. Op het moment dat de parfaits de gezinnen van het dorp bezochten vielen de inquisitiesoldaten binnen. Het is niet jouw schuld Arnaud, je kon er niets aan doen. Het was je vader die jou gebruikte om wraak te nemen op mij. Hij kon het niet verkroppen dat ik hem de deur had gewezen.’

Ze stakte even.

‘Ik kon niet anders. Je vader was een heel egoïstische, humeurige en harde man geworden. Het leven was niet makkelijk voor hem en zijn notarisp praktijk liep niet meer. Hij was

vreselijk jaloers op de gebroeders Authié, wie het zo voor de wind ging. Zij hadden het succes dat hij zo verlangde. De graaf van Foix was ooit zijn klant geweest. Die liep over naar hen en maakte niet langer gebruik van je vaders diensten. Hij was er kapot van. Ik kon niet meer met hem verder. Hij was een gevaar voor ons allemaal geworden. Toen hij terugging naar Tarascon meende ik dat dat gevaar geweken was. Tot ik erachter kwam dat hij jou inzette om ons te bespioneren. Door zijn schuld zijn tientallen onschuldige mensen gestorven, waaronder ikzelf Arnaud. Het was je vader die mij verraadde.’

Arnaud Sicre keek met grote ogen naar de zieneres. Zijn vader had hem gebruikt om de inval in Montaignou te organiseren? Hij had de verhalen over het drama gehoord tijdens de lange avonden bij het vuur in de foganha van Na Guillemette.

Sicres hele wereld stond in een kwartier tijd volledig op de kop.

‘Ik moet gaan, lieve jongen, mijn tijd is nu op.’ De warme stem van zijn moeder klonk door de oude mond van de zieneres. ‘Ik hou van je, dat moet je geloven. Het spijt me wat er gebeurd is. Vergeef me alsjeblieft en doe het goede.’ Haar stem stierf weg en het geluid veranderde weer in de kraakstem van de oude vrouw.

Met zijn scherpe geest realiseerde Arnaud zich drie dingen tegelijkertijd. Het eerste was dat zijn verleden misschien wel heel anders was dan hij altijd gedacht had. Het tweede was dat het niet uitmaakte voor zijn missie of het zijn moeders of zijn vaders schuld was dat hij zijn Ostal kwijt was en het derde was dat de oude vrouw tegenover hem nu alles over hem wist. Als zij zou gaan praten zou zijn kans voorbij zijn en alles voor niets geweest zijn. Dat mocht hij niet laten gebeuren. Hij moest direct ingrijpen.

Sicre maakte een spontane beslissing en stond abrupt op van zijn stoel. Hij trok zijn gloednieuwe dolk uit de schede, stapte in een snelle beweging naar de oude vrouw, pakte haar

hoofd met zijn rechterhand en hield zijn scherpe mes tegen haar keel. De actie ging zo snel dat ze het niet aan had zien komen, iets wat ze niet gewend was als zieneres. Heel even keek ze onthutst naar de lege stoel aan de andere kant van de tafel en toen naar haar geliefde kristallen bol.

‘Als je ook maar een woord van wat je zojuist gezegd hebt met iemand anders deelt, dan kom ik terug en snijd ik je kop eraf. Heb je dat begrepen? Heks!’ dreigde Arnaud in het oor van de waarzegster.

De oude vrouw keek hem angstig aan.

Ze zou niks zeggen, wist hij. Ze was kwetsbaar en hij zou het direct weten als zij iets had gezegd. Ze kon hem op zijn hoogst vervloeken, maar daar was hij niet bang voor. Zijn God beschermde hem.

De schoenmaker liet haar los en stak zijn dolk terug in de schede. Hij greep in een impuls de kristallen bol van de tafel. De oude vrouw probeerde hem de bol tevergeefs af te pakken. Ze was in totale paniek. Arnaud smet de bol met kracht op de grond. Het mysterieuze voorwerp spatte in duizend stukken uit elkaar. Een dampsluier walmde uit de resten.

‘Zo, die komt hier niet meer naartoe,’ bracht Arnaud hardop uit, verwijzend naar zijn moeder. Door de waarzeggersbol kapot te gooien meende hij haar poort van de wereld van de spirits naar deze wereld gesloten te hebben, maar hij had vooral het leven van de oude vrouw verwoest met zijn actie. Iets wat hem volledig koud liet.

Luidkeels jammerend liet de oude vrouw zich vallen op de grond. Haar klaagklanken klonken steeds luider terwijl ze probeerde de scherven van haar grote liefde te redden. Ze veegde het kristal met haar handen bijeen en probeerde de scherven tegen elkaar aan te duwen en zo de bol te herstellen. De scherven sneden in haar oude handen en het bloed stroomde over haar rimpelige vingers. Haar gouden ringen kleurden rood. De waarzegster begon hard te gillen en Sicre hoorde gestommel in de ruimte achter hem. *De dochter.*

Zo snel als hij kon griste hij de meegebrachte kledingstuk-

ken van Raymonde en Guillemette mee en liep de kamer uit waarbij hij de dochter van de zieneres omverliep. Hij pakte haar nog net op tijd vast zodat ze niet zou vallen, waardoor haar hoofddoek afgleed en hij recht in haar gezicht keek. Waar een mond en een neus had moeten zitten, zat een soort reptielachtige bek waar een blauwe gespleten tong uitstak. Ook haar ogen hadden een gele kleur en haar pupillen waren verticale spleetjes.

Arnoud gaf van schrik een schreeuw en duwde de vrouw naar achteren tegen de muur. Zo snel hij kon liet hij haar los, draaide hij zich om en rende hij naar de deur. Dit vervloekte huis uitkomen was het enige waar hij aan kon denken.

Buiten hield hij zich in om geen aandacht te trekken. Zijn hart klopte in zijn slapen. Zijn adem leek op hol geslagen. Schichtig keek hij achter zich om zeker te zijn dat hij niet gevolgd werd. Hij spoedde zich zo onopvallend mogelijk het slaperig dorp uit en begon te rennen. De wolf in schaapskleren rende zo snel als zijn voeten hem wilden dragen de woestijn in. Weg bij de waarheid en weg bij de geest van zijn moeder die hij zo haatte. Op naar Les Allemans waar de bischop op hem wachtte.

Hoofdstuk 30

Een teleurgestelde vicaris

Gaillard de Pomiès liet zich teleurgesteld in zijn stoel vallen. Met zijn gemene kraaloogjes hield hij Arnaud Sicre scherp in de gaten. De vicaris was zichtbaar ontstemd. 'Jij moet wel heel zeker zijn van je zaak als je mij mijn pleziertje wilt ontzeggen, mannetje,' snauwde hij giftig met zijn hoge, wat pieperige, stem.

Arnaud had geweigerd hem oraal te bevredigen, tot grote ergernis van de assistent die daar de vorige keer juist zo van genoten had. Hij wilde meer.

'Ik wil de bisschop zelf spreken.' Arnaud was beslist. De jonge schoenmaker nam de vicaris in zich op. Er was iets in de geestelijke dat hij sympathiek en zelfs aantrekkelijk vond. Terwijl Gaillard raasde en tierde over het onrecht dat Arnaud hem aandeed door hem niet te bevredigen voelde Sicre zijn lid in zijn broek groeien.

In de Muur was mannenliefde de normaalste zaak van de wereld en in zijn vijf jaar daar had hij de nodige avontuurtjes beleefd. Voorafgaand aan zijn gevangenschap had hij nooit een man begeerd, maar in de Muur draaide alles om overleven. Hoe hoger in de gevangenishiërarchie je je diensten aanbood, des te meer privileges kreeg je. Ook de bewaarders waren er niet vies van en Arnaud had zijn murus strictus weten om te zetten in murus largus door zich aan te bieden aan de machtige mannen die hij tegenkwam.

De jonge vicaris had iets anders. Iets sensueels. Iets verleidelijks dat Arnaud opwond. Maar Arnaud had geen tijd te verliezen. Hij had vier dagen gelopen voor hij aankwam bij de grote burcht Les Allemans, het kasteel van de bisschop van Pamiers. *La tour de crié*, de toren van de schreeuw, werd het kasteel door omwonenden genoemd.

De gruwelijke martelpraktijken van de inquisitie waren de normaalste zaak van de wereld geworden voor de omwonenden.

Het ijzingwekkende gegil dat uit de kelen van gemartelde mannen, vrouwen en kinderen door de torenramen klonk hoorde bij het leven. Tien jaar daarvoor had Paus Clemens V verordend dat marteling alleen was toegestaan na toestemming van de plaatselijke bisschop en er geen botbreuken mochten optreden bij het verkrijgen van de bekentenis. Voor de bisschop van Pamiers was martelen echter een volstrekt legitieme methode om de werkelijkheid te achterhalen. Ketters waren immers onwaardige schepselen, zo vond hij. Ze waren een gevaar voor de samenleving. Ze waren een gevaar voor hun eigen zielenheil en, het allerbelangrijkst, ze waren een gevaar voor de enige ware kerk van Rome.

Arnaud had ervaring met de rektafel uit de tijd dat hij werd opgepakt omdat hij als kind bij zijn moeder met parfais in aanraking was geweest en de inquisitie hem ervan verdacht nog ketterse sympathieën te hebben. Dat kon bijna niet anders met zo'n moeder, geloofden de inquisitiebeulen. Ze gebruikten de rektafel om hem bekentenissen te ontlokken. Hij was er bovenop gelegd en met zijn handen aan de bovenkant en zijn voeten aan de onderkant vastgebonden. Vervolgens werden met een rad en tandwielen zijn armen en benen langzaam uit elkaar getrokken. Die pijn zou hij nooit vergeten. Alles wat ze wilden horen had hij bekend. Het had hem vijf jaar Muur gekost.

De assistent draaide verveeld zijn ogen omhoog. Hij kon het niet verdragen dat deze minkukel van een schoenmaker zo juist zijn pleziertje had afgewezen. Iets wat niet veel van zijn ondergeschikten durfden. Hij wist dat hij het Sicre ooit betaald zou zetten. Met een spottende stem vroeg hij: 'Wat voor considerabele en importante informatie heb jij dan voor zijne eminentie?'

Arnaud Sicre bleef ogenschijnlijk kalm. 'Ik heb Bélibaste en Maury gevonden.'

De Pomiès trok wit weg en sprong onmiddellijk op van zijn stoel. 'Zeg dat dan meteen! Volg mij.'

De twee liepen door een lange kasteelgang. Fakkels verlichtten de donkere delen waar het weinige licht uit de hoge, taps toelopende ramen niet bij kon komen. De geur van brandende olie vulde de ruimte, maar kon de geur van geronnen bloed en braaksel die vanuit de gevangenen door de open ramen naar binnen waaide niet maskeren. Een vrouwengil ging door merg en been.

Ze liepen op de dubbele toegangsdeur van de kamer van de bisschop af die geflankeerd werd door twee harnassen die beide een zwaard vasthielden met het heft omhoog zodat het kruisen leken. De aalgladde assistent opende de eikenhouten rechterdeur en liet Sicre binnen. Hij volgde en sloot voorzichtig de deur achter zich.

Hoofdstuk 31

De puzzelstukjes vallen in elkaar

De bisschop was zichtbaar in zijn nopjes. Zijn assistent, die iets in het oor van de bisschop gefluisterd had, keek ontroerd naar zijn meester. Hij genoot innig van deze zeldzame gelegenheid de mastodont gelukkig en blij te zien.

Waar eerder de keuken van Na Guillemette een ketters leeuwenhol was geweest voor Sicre, bevond hij zich nu in het hol van de katholieke leeuw. De wanden van de grote kamer waren gedecoreerd met volle boekenkasten die van vloer tot plafond gevuld waren met geschriften. Hier bewaarde de inquisiteur zijn archieven. Sicre keek belangstellend de ruimte rond. Hij kon het muffe papier goed ruiken, een bijzondere combinatie met de zware zweetgeur en een braadlucht die de ruimte domineerden. De bisschop at graag als hij werkte.

Het antieke, kersenhouten bureau van de grootinquisiteur lag vol met papieren. Een glanzende zwanenvaar stak uit een inktpot op de rechterhoek van de tafel. Een half afgeschreven perkament lag ernaast. Op de tegenovergestelde hoek van de tafel stond een gouden kruisbeeld dat ingelegd was met rode en groene edelstenen. Midden op het bureau stond een grote schaal met gevogelte; gebraden kwarteltjes in hun eigen vet. De bisschop had zich er duidelijk al tegoed aan gedaan, want her en der lagen afgekloven botjes op de schaal en er zaten vetvlekken op zijn habijt.

De jonge schoenmaker moest even wennen aan de openheid van Jacques Fournier die hem gewoon recht in zijn gezicht aankeek en hem behandelde als een gelijkwaardig mens. De dunne lippen van de inquisiteur bewogen bijna niet terwijl hij sprak. Het diepe timbre van zijn stem rolde als een donder door de kamer.

‘Welkom beste Arnaud. Ik hoor van Gaillard dat je goed nieuws hebt. Je hebt ze gevonden?’ De overdreven toon van de volumineuze geestelijke was als die van een vader die zijn

zoon vraagt naar een schoolrapport. 'Ga zitten beste kerel.' Zijn toon was vlijend.

De Pomiès wist dat het humeur van zijn meester ieder moment weer om kon slaan en genoot van de zeldzame prettige sfeer in de werkkamer.

Arnaud liet zich zakken in de leren stoel tegenover die van de bisschop. 'Dat klopt, uwe eminentie. Ik heb zowel Guillaume Bélibaste als Pierre Maury gevonden. En niet alleen dat, ik ben zelfs toegetreden tot hun gemeenschap en ze vertrouwen me als een van hen.'

Het was even stil. De bisschop keek Arnaud lang en door-dringend aan. Zijn varkensoogjes priemden naar binnen. Zijn doelwit voelde zich buitengewoon ongemakkelijk.

'Dan heb ik goed en slecht nieuws voor je,' zei hij kurk-droog.

Sicre had een iets andere reactie verwacht van de geestelijke.

'Het goede nieuws is dat ik je feliciteer met je fantastische vorderingen, het is een godswonder dat je deze mannen hebt gevonden. Twee spijkers in een hooiberg.' Hij hield weer even stil en vervolgde trager en met een nog lagere stem: 'Het slechte nieuws is alleen dat dit betekent dat jij je hebt ingelaten met ketters en waarschijnlijk aanwezig bent geweest bij verschillende van hun duivelse rituelen en gebruiken. Je weet dat daar heel strenge straffen op staan, meneer Sicre.' Hij keek ineens streng. De laatste woorden had hij emotioneel uitgesproken.

Arnaud kreeg het spontaan heel heet en heel koud tegelijk. Dit had hij niet verwacht. Hij voelde een sterke neiging om te vluchten en wilde zich verdedigen, maar hij bevroor. 'Eh... ik... eh... u... eh...' stamelde hij.

Het was loos alarm. Uit het niets begonnen de bisschop, en een fractie van een seconde later zijn assistent, bulderend te lachen. Spuugdruppeltjes vlogen door de lucht en verspreidden zich over het bureau. Verschillende landden er op de kwarteltjes.

De diepe, lage lach van Fournier werd gecontrasteerd door de schelle en hoge lach van De Pomiès.

De jonge schoenmaker keek nerveus van de ene naar de andere monnik. Het vette lichaam van de inquisiteur schudde als een geleipudding.

'Maak je geen zorgen,' proestte de inquisiteur schaterlachend uit. Hij gierde als een kind dat zijn vriendje in de maling had genomen. Zijn vicaris klapte dubbel van het lachen. Hij bulkte hinnikend als een paard, hoog, met lange uithalen. 'Tk... ik neem je in de maling.'

Jacques Fournier bescheurde zich om het beteuterde gezicht van Arnaud. Hij had het niet meer van het lachen om zijn eigen grap. Het kostte minuten voor hij weer bij zinnen was. Zijn assistent was er inmiddels wel klaar mee en lachte alleen nog nerveus mee tot zijn baas klaar was met giechelen en de tranen van zijn wangen had geveegd. De bisschop zuchtte diep en ontspande een beetje. Hij had zichtbaar moeite om zijn lachen onder controle te brengen.

'Je bent bij deze vrijgesteld van je katholieke plichten zodat je je mag voordoen als ketter en deel mag nemen aan hun rituelen,' probeerde hij zijn gesprekspartner te sussen.

Arnaud voelde een diepe opluchting. Een laatste giechel voltooide de akte. Jacques Fournier nam een kwartel van de schaal en hapte er een vleugeltje vanaf. Het vet droop langs zijn mondhoeken omlaag. Al kauwend schoof hij de schaal in de richting van de schoenmaker. 'Kwartel?' vroeg hij met volle mond.

Arnaud schudde zijn hoofd. Hij voelde een lichte misselijkheid opkomen.

Gaillard de Pomiès was achter zijn meester gaan staan en keek Arnaud uitdagend aan over diens schouder. De bisschop was een ongewoon grote man waar De Pomiès minstens drie keer inpaste. Sicre kon zich niet voorstellen hoe deze twee mannen sodomie met elkaar bedreven, maar hij wist dat het zo was. Als het geslacht van Fournier paste bij de grootte van zijn lichaam, moest De Pomiès een kolossale

anus hebben, veronderstelde hij. Nu moest hij lachen en hij gniffelde in zichzelf. Maar niet lang.

Uit het niets keek de bisschop hem weer streng aan. Arnaud schrok zichtbaar en de assistent verkneukelde zich om de pure angst die een moment lang zo duidelijk van het gezicht van Arnaud Sicre was af te lezen. ‘Vertel eens meer,’ gebood de vertegenwoordiger van God op aarde al kauwende. Hij was nu helemaal hersteld van het lachsalvo.

Arnaud vertelde over zijn belevenissen en over de Katharen in het gevolg van Bélibaste.

‘Dus hij heeft een vrouw!’ riep de bisschop uit. Druppels vet sprongen in alle richtingen.

‘Ik vermoed van wel, eerwaarde. Ze doen net alsof zij zijn huishoudster is, maar inmiddels zijn er al wel twee kinderen, van wie het vrij duidelijk is dat hij de vader is, uit haar schoot gekomen. Ze beweren dat haar oudste kind van haar ex is en de jongste van Pierre Maury. Maar beide betwijfel ik ten sterkste. Volgens mij zijn ze allebei van hem.’

Sicre vertelde het verhaal van het driedaagse huwelijk van Pierre Maury en Raymonde dat Guillemette hem in geuren en kleuren verteld had.

‘Ik wist het wel.’ Fournier boog wat verder over de werktafel richting Arnaud. De misselijkmakende geur van zijn adem wist de tachtig centimeter die ze uit elkaar zaten te overbruggen en Arnaud kreeg spontaan een peristaltische neiging. ‘Deze man is een oplichter.’

Arnaud knikte bevestigend. ‘En dat kunnen we straks bewijzen.’

Jacques Fournier sloeg in een *eureka Erlebnis* met beide handen hard op zijn kersenhouten bureau waarvan het hout doorboog. De planken veerden terug, waardoor de dikke bisschop met kracht naar achter kaatste in zijn stoel. Het gebraden kwarteltje vloog uit zijn hand en maakte zijn allerlaatste vlucht op één vleugeltje.

In de beweging ramde Fourniers massieve rechterschouder onbedoeld de borst van zijn assistent die door de klap met

een zucht achteruitvloog. Gaillard knalde met zijn achterhoofd tegen een hardhouten plank van de boekenkast, om vervolgens op de grond in elkaar te zakken. De bisschop-inquisiteur leek het niet in de gaten te hebben.

Arnaud keek bezorgd over de rand van de tafel naar De Pomiès die daar op de grond lag. De vicaris was bij bewustzijn en wreef met een grimas op zijn gezicht over zijn pijnlijke schedel. Jacques Fournier zat ondertussen te wippen op zijn stoel als een klein kind dat gelijk had gekregen.

‘Ik wist het wel!’ riep hij nogmaals uit terwijl hij een volgend kwarteltje van de schaal griste. ‘We hebben hier te maken met een charlatan. We hebben de echte ketterpriesters stuk voor stuk uitgeroeid en nu is er alleen nog maar een nepketter over. Het is volbracht!’ Hij nam een hap en verpulverde met zijn tanden de borstkas van het karkasje.

De bisschop van Pamiers was verrukt. Genietend kauwde hij op de vogel terwijl hij de situatie overdacht. Achtentachtig jaar werk door de heilige Roomse inquisitie was ervoor nodig geweest om deze ketters van de aardbodem te doen verdwijnen. En nu was het gelukt! Dit was een historisch moment voor hem en zijn voorgangers.

Hij wist op dat moment dat zijn klus er bijna opzat en dat hij door kon naar zijn volgende betrekking binnen de Roomse kerk. Een volgende stap richting het pontificaat dat hij stiekem ambieerde, al zou hij daar nooit openlijk voor uitkomen. Nu was het een kwestie van deze laatste ketters op de brandstapel gooien en het zat er voor hem op hier in Pamiers.

Vriendelijker dan ooit keek hij de jonge Sicre aan. Deze voelde zich daardoor nog ongemakkelijker worden. ‘Weet jij eigenlijk hoe de pauselijke inquisitie tot stand is gekomen, mijn zoon?’ Hij nam weer een hap.

Arnaud schudde zijn hoofd.

De bisschop vervolgde met volle mond: ‘In het *anno domini*²⁰

²⁰ *Anno domini* betekent het jaar des heren.

1211 was er een probleem ontstaan. De geestelijk leider van de eerste kruistocht tegen de ketters, kardinaal Arnaud Amaury, die overigens net als ik van de cisterciënzer monniksorde was, had gezegd tegen commandant Simon van Montfort dat hij als monnik en priester weliswaar ketters haatte, maar ze niet ter dood kon brengen.

Simon vond een oplossing. De kerkelijke onderzoekers zouden de ketters aanwijzen en een passende straf opleggen. De wereldlijke macht zou deze dan uitvoeren. De paus ging akkoord met dit briljante idee. Wij inquisiteurs werden boven de wereldlijke macht gesteld en hoefden vanaf toen, geheel terecht, geen verantwoordelijkheid meer af te leggen voor onze daden. Behalve natuurlijk aan God en de paus.'

Jacques Fournier glimlachte zowaar naar de schoenmaker. Deze luisterde gebiologeerd.

'Sindsdien hebben wij de ketters in deze streek systematisch opgerold. Mijn voorgangers hebben de afgelopen acht decennia het grootste deel van de arbeid verricht. Het is aan mij en mijn huidige collega's om de laatste uitwassen van die ketterse dwaalleer uit te roeien. Al met al een ongekende en nooit eerder vertoonde prestatie.'

'Daar mag u zeker trots op zijn, eerwaarde. Net als ik trots ben een kleine bijdrage te mogen leveren in de vorm van de schijnheilige Bélibaste en zijn trawanten.'

Even was er een ontroerend moment van verbinding tussen de twee mannen. De inmiddels bijgekomen Gaillard De Pomiès keek vertederd toe terwijl hij een hand op zijn achterhoofd hield. Zijn meesters geluk was zijn geluk.

De bisschop sloot een moment zijn ogen. 'Goed zo, mijn zoon, vertel me nu precies wat je plan is en wat je daarbij nodig hebt van mij. *Bonis nocet qui malis parcit*, wie de slechteriken spaart, benadeelt de goeden.'

Hoofdstuk 32 Het aas uitwerpen

Terug in San Mateu ging het door Arnaud de Baille zelf verspreidde nieuws – dat hij zijn tante, broertje en zusje had gevonden door aanwijzingen van de Saraceense waarzegster – als een lopend vuurtje rond binnen de gemeenschap in ballingschap. Arnaud werd in de hoeve van Na Guillemette onthaald als een held die terugkwam van een lange queeste.

Raymonde en de matriarch waren dankbaar voor de respectievelijke boodschappen van de zieneres bij het teruggeven van hun kledingstukken. Sicre loog tegen wie het horen wilde dat de waarzegster hem tijdens de séance op het juiste spoor had gebracht. De Occitaniërs smulden van zijn verhaal en hij ging helemaal op in de fantasiewereld die hij gecreëerd had.

De oude vrouw had hem precies kunnen vertellen waar zijn tante woonde en hoe hij haar kon vinden. Hij was onmiddellijk op pad gegaan om haar beweringen te controleren. Ze bleek gelijk te hebben! Hij had zijn familie gevonden en ze maakten het uitstekend. Zijn tante Azazaïs de Baille, zijn broer Bernhard en zijn zusje Clementine woonden inderdaad in Tírvia. Precies zoals hij al had vermoed, hadden ze een gelukkig leven samen. Het familiekapitaal van tante was nog intact en zijn broertje Bernhard beheerde het samen met haar. Clementine had een huwbare leeftijd bereikt, alleen konden ze moeilijk een juiste man voor haar vinden die van het goede geloof was. De leugen was compleet. Arnauds acteursvaardigheden groeiden met de dag en hij zette zijn gedachteconstructie meer dan geloofwaardig uiteen.

Het plan dat hij nu uitrolde had hij samen met de bisschop en Gaillard De Pomiès ontworpen. Ze hadden het van alle kanten bekeken en overdacht. Fournier had hem hoogstpersoonlijk uitgeleide gedaan. De Pomiès had hem bij het vertrek vals aangekeken, maar dat had Arnaud genegeerd. Hij moest nu stapje voor stapje handelen en eerst de Senher

en de anderen ervan overtuigen dat zijn tante werkelijk bestond. Met de vicaris zou hij het later wel weer goedmaken, op een of andere manier. Eerst was het zaak de Senher en Pierre Maury mee te lokken, zonder dat er te veel anderen mee zouden komen. Zeker die lastpost Jean moest thuisblijven. Het kwam er nu op aan.

Zouden zijn oplichterskwaliteiten voldoende zijn om de Senher mee te lokken naar het Graafschap Foix? Hij was vol goede moed. Arnaud had de Ostal van zijn moeder als doel scherp voor ogen en ging feilloos te werk.

Die avond zat hij met Pierre Maury, Senher Bélibaste en Na Guillemette in de foganha bij het vuur. Guillemette had Arnaud niet losgelaten vanaf het moment dat hij naar binnen was gestapt en ze keek verliefd naar hem. De schoenmaker vertelde in geuren en kleuren hoe hij in Tírvia zijn rijke tante weer terug had gevonden, dat ze zo blij was geweest hem te zien en dat ze hem een geschenk – speciaal voor de benedictie Senher Bélibaste – had meegegeven. Hij tastte onder zijn tuniek en haalde er een leren buideltje uit. Toen hij de buidel opende weerkaatste het licht van het vuur op een groot goudstuk.

Even was het muisstil in de keuken. Alleen het hout knetterde onder de vlammen en door de openstaande deur klonk in de verte de roep van een uil. Drie paar twinkellende ogen waren op het goud gefixeerd.

Bélibaste was vervuld met het glinsterende geschenk. Hij woog het in zijn hand en beet er even op om het karaat in te kunnen schatten. Ondanks dat hij geen idee had hoe hij goud moest waarderen knikte hij instemmend met zijn hoofd. Een grijns verscheen op zijn gezicht.

‘Dit is slechts het begin, eerwaarde Senher,’ verleidde Sicre hem. ‘Mijn tante gaf aan dat ze er vele goudstukken voor over heeft als u naar Tírvia wilt komen om het huwelijk van mijn zusje Clementine in te zegenen.’

‘Gaat je zusje toch trouwen?’ mengde Na Guillemette zich in het gesprek. ‘Ik meende dat je verteld had dat ze niemand

konden vinden. Wat leuk zeg, voor haar. En voor je tante. Toch wel met een man van het goede geloof?’

‘Jazeker.’ Arnaud keek haar enthousiast aan. ‘Dat is het andere goede nieuws. Clementine heeft erin toegestemd met jouw zoon, Aymeric, te trouwen. Ik heb haar alles verteld over hem en een mooi plaatje geschetst. Hij is tenslotte een lieve, sterke en hardwerkende jongen met een behoorlijk toekomstpotentieel. Mijn zusje is maar wat nieuwsgierig.’

Weer was het stil aan tafel.

Het kwartje draaide een paar seconden in Na Guillemettes hoofd rond tot het viel. De ogen van de matriarch werden steeds groter. Haar mond viel langzaam open. Toen ging het licht aan in haar brein. Haar oudste zoon ging trouwen! Ze sprong wild enthousiast op. ‘Wat geweldig, Arnaud Sicre,’ riep ze opgetogen uit. Juichend maakte ze een vreugdedansje. Haar droom zou uitkomen. ‘Je hebt een geschikte huwelijks-partner gevonden voor mijn zoon! Eentje van het goede geloof!’ Guillemette vloog Arnaud Sicre om de hals en kustte hem vol op zijn mond. Arnaud zoende haar terug en een moment later schrokken ze beiden van het voorval.

Pierre en Guillaume keken verbaasd naar wat zich afspeelde tussen hun vriend en hun matriarch terwijl zij er gewoon naast zaten.

‘Dus voor de duidelijkheid,’ vertaalde Pierre. ‘Jouw tante Azezaïs heeft je zusje Clementine als bruid voor mijn neef Aymeric beschikbaar gesteld, ze betaalt Guillemette een mooie bruidsschat en de Senher krijgt een flinke beloning als hij het huwelijk komt voltrekken?’

‘Vind je het niet geweldig?’

Dat vond de herder zeker.

Die avond werd besloten dat de reis naar Tírvia ergens in de vroege lente van het volgende jaar ondernomen zou worden. Alle details van de expeditie werden doorgenomen. Bélibaste berekende de meest gunstige stand van de sterren en de maan. Ze kozen een dag aan het begin van maart. Dit had als voordeel dat hun reis midden in de vastentijd zou plaats-

vinden. Gedurende deze periode mochten katholieken geen vlees eten en zou het in herbergen en hotels niet opvallen dat de Senher zich van dierlijk eten onthield.

De Senher en Aymeric Maury zouden naar Tírvia reizen voor de huwelijksceremonie. Pierre Maury en Arnaud de Baille zouden hen begeleiden voor de veiligheid. Jean zouden ze thuislaten, op verzoek van de Senher. Een week lang, vierentwintig uur per etmaal met zijn grootste criticus op pad te zijn leek Béliaste een buitengewoon slecht idee. Pierre had tegengestribbeld, maar Arnaud viel de Senher bij. Ook hem leek het beter om Jean niet mee te nemen. Met hoe meer mannen ze zouden zijn, des te meer zouden ze opvallen. Ook de partous van Jean zouden te veel aandacht trekken.

De Senher was niet te vermurwen; vier man was genoeg. Toen ook Na Guillemette haar instemming uitte kon Pierre er niets meer tegenin brengen.

De overeengekomen bruidsschat van Clementine zou veertig Tournooise ponden bedragen, een klein vermogen. Daarbij kwam een complete garderobe voor Na Guillemette en een muilezel om deze kleren te vervoeren. Misschien werden het wel twee ezels als de rijke tante Azezaïs goed gestemd kon worden.

Tevreden gingen Pierre en de Senher even later naar bed en lieten ze de twee tortelduiven in de foganha achter. Toen ze alleen waren kwam Guillemette vlak voor Arnaud Sicre zitten. Ze boog naar voren. Hij voelde haar omvangrijke boezem tegen zijn lichaam en zijn opwindung nam toe. Hier had hij al die tijd naar verlangd. Guillemette ook, al sinds het moment dat ze elkaar ontmoetten op het dorpsplein. Ze keek hem verleidelijk aan.

‘Zo, Arnaud de Baille, nu is het tijd om jou eens even flink te verwennen. Dat heb je wel verdiend na alles wat je voor ons hebt gedaan.’ Na Guillemette wond er geen doekjes om. Ze drukte haar lippen gulzig op de zijne, waarna ze haar tong naar binnen duwde en zijn mond aftastte.

De domina was getransformeerd in een allesoverheersen-

de geilheid en hij kreunde ervan. Ze zoenden en trokken elkaar de kleren van het lijf. Arnaud Sicre genoot van het volle lichaam van zijn minnares en zij keek met wellust naar zijn jonge, pezige lijf. Guillemette duwde de naakte Arnaud bij het vuur tegen de grond, waar een groot berenvel lag dat Pierre ooit mee had genomen na een lange zomer bij zijn schapen. Met haar mond gleed ze over zijn hele lichaam met een gepassioneerde heid die hij nooit eerder had ervaren. Hij dacht dat hij gek zou worden van genot.

Arnauds lid stond recht overeind. Ze draaide zich om en liet haar ronde billen over zijn gezicht glijden zodat hij met zijn tong bij haar vulva kon. Wild van begeerte liet Arnaud zich helemaal gaan met zijn tong in haar vrouwelijkheid, terwijl Guillemette zijn mannelijkheid opslokte. Hij hield het bijna niet meer. Na zoveel jaren verstoken te zijn geweest van vrouwelijke seksualiteit was het alsof er zich hier een schatkist vol genot, bevrediging en lust had geopend. Hij genoot met volle teugen. Na een in Arnauds beleving eindeloos standje negenenzestig stond Guillemette op, draaide ze zich sensueel om en liet ze zich heel langzaam over zijn trillende lid zakken.

Ook voor haar was het lang geleden. Haar overleden man had een lang sterfbed gehad en in haar rol als matriarch kon ze zich niet verlagen door te vrijen met mannen uit haar groep. Deze jongen was de zoon van een belangrijk vrouw. Daarbij was hij een held. Bij hem kon ze zich eindelijk weer eens helemaal laten gaan, zonder dat het haar gezichtsverlies zou opleveren. Haar jarenlang opgekropte seksuele gevoelens spotten naar het oppervlak als een IJslandse geiser.

De jonge schoenmaker kon achteroverleunen. Zij zorgde voor hem en hij liet zich dat welgevallen. Hij sloot zijn ogen en genoot van haar weldadige zachte warmte rond zijn penis. Zijn handen pakten haar grote borsten en hielden deze stevig vast. Hij voelde een combinatie van passievolle lust en moederlijke troost die hem wild maakte en hem op een diepe laag bevredigde. Terwijl Guillemette langzaam op en

neer bewoog draaide ze haar bekken zodat hij haar maximaal ervoer. Guillemette boog voorover en liet Arnaud haar grote borsten strelen en zoenen. Hij mocht alles doen wat hij wilde en dat was precies zoals hij het graag had. Zij vond het heerlijk om hem te pleasen. Haar genot was een product van het zijne. Met haar ruime ervaring in bed wist ze hem steeds weer te verrassen en Arnaud zo onverwijd verslaafd te maken aan haar erotische kunsten. Ze zorgde ervoor dat hij voorlopig niemand anders zou willen beminnen dan haar. Zij die alles voor hem zou doen, wanneer hij maar wilde en hoe hij maar wilde.

De in het dagelijks leven dominante matriarch bleek een gediensstige bedpartner voor Arnaud Sicre. Pas toen de maan door de deur naar binnen scheen kwam er een einde aan haar trukendoos en ontmoette hij zijn ziel in een goddelijk orgasme.

Hoofdstuk 33

De twijfel van de Senher

De afgesproken dag in maart was aangebroken. Pierre, zijn neef Aymeric en Arnaud Sicre maakten zich klaar om de Senher te gaan halen in Morella. De reis kon ieder moment beginnen. Na Guillemette stond met tranen in haar ogen bij de deur, met Arnaud in haar armen. Voor haar was het logisch dat ze niet mee zou reizen. Ze zou de mannen alleen maar ophouden. Maar haar moederhart brak bij de gedachte dat ze niet op de bruiloft van haar zoon aanwezig zou zijn.

Ze had Aymeric geknuffeld en instructies meegegeven en was bereid hem te laten gaan. Het loslaten van haar grote liefde Arnaud de Baille ging haar moeilijker af. Sinds die eerste vrijpartij in december waren Arnaud en Guillemette een stelletje. Hij had zich een trouwe partner betoond. Hetgeen niet vreemd was gezien de fysieke en emotionele behoeften die zij bij hem bevredigde. Ze zoenden innig en Arnaud weekte zich los uit haar greep.

Het gezelschap vertrok. Guillemette bleef de drie mannen nakijken tot ze ver over de horizon waren. Ze had een vreemd voor gevoel bij deze reis en was blij dat de Senher en haar zoon begeleid werden door de drie mannen die ze het meest vertrouwde: haar neef Pierre, haar oudste zoon Aymeric en haar geliefde Arnaud. Ze rilde en draaide zich om in de richting van de deur van haar huis.

De mannen liepen stevig door en kwamen aan het einde van de dag aan in Morella. De antieke stad was gebouwd tegen de hellingen van een steile, elfhonderd meter hoge heuvel, volgebouwd met witgepleisterde huizen met rode daken die schitterden in de avondzon. Ze leek uit het niets op te komen vanuit een plateau tussen twee bergkammen zodat het er van een afstand uit zag als een bombastische witte bruidstaart met rode spikkels. De top van de taart was een robuust kasteel dat twee eeuwen daarvoor gebouwd was.

Door de stevige stadsmuren en de steile helling was de nederzetting zo goed als onneembaar en dat was de reden dat de vesting door de eeuwen heen gebruikt werd door bezettende machten in Spanje, zoals de Romeinen, de Visigoten en de Moren. Het aanzicht van Morella, in het licht van de ondergaande zon, was indrukwekkend, zelfs voor Pierre Maury die de stad regelmatig aandeed om de Senher en Raymonde te bezoeken. En sinds een klein jaar om *zijn* dochter Guillemette te zien.

Toen de mannen de heuvels verlieten en de vlakke doorkruisten torende de stad indrukwekkend hoog boven hen uit. Even later liepen ze door de hoofdboort naar binnen. Ze waren net op tijd, de poorten zouden weldra gesloten worden voor de nacht. Pierre Maury leidde zijn gezelschap op de weg, die hij goed kende, door de drukke straatjes van de stad.

De mannen bestegen de trappen naar de straat van de ambachtslieden waar Bélibaste zijn kaardenmakerij had gevestigd. De invloed van de vroegere Moorse bezetter was goed merkbaar in het centrum. Mannen spraken Arabisch met elkaar, vrouwen liepen gesluierd door de straten. Het was er een kakafonie van geuren, geluiden en kleuren.

De smalle straatjes waren gevuld met werklieden die huiswaarts keerden, winkelverkoopsters die een maaltijd zochten en marskramers die hun laatste waar aanprezen voor het vallen van de avond. Een spannende mix van exotische geuren van fruit, gedroogde kruiden en specerijen heette de hongerige reizigers welkom.

De mannen besloten halt te houden bij een herberg om daar hun avondeten te nuttigen. Op deze manier hoefden ze het huis van de Senher niet te belasten met hun vleesmaaltijd. Als Raymonde dierlijk voedsel bereidde voor gasten moest ze daarna de pannen met zand uitschrobben en ervoor zorgen dat er geen enkel spoortje vlees, restje boter of druppeltje vet achterbleef. De Senher keek streng toe wanneer ze dat deed. De verplichte drie dagen vasten die hem als parfait bij vleesconsumptie werden opgelegd vermeed hij liever.

Voordat ze plaatsnamen aan tafel stuurde Pierre een bode – een jongen van een jaar of tien – naar de Senher om hem te waarschuwen dat ze aangekomen waren. Arnaud, Aymeric en Pierre bestelden schapenbout met varkensspek en zure kool. Ze dronken zelf meegenomen kruidenwijn die Na Guillemette voor hen bereid had.

Na de maaltijd rekende de herder af en togen ze naar het huisje van de Senher en zijn gezin.

Raymonde keek Pierre aan toen ze de deur opende. Haar ogen wilden hem vertellen dat ze hem zo miste en naar hem verlangde. Hij zag het niet. Wel voelde de herder begeerte naar haar opkomen, maar die drukte hij zo snel mogelijk weg. Dit mocht hij niet voelen.

Heel even verdronken ze in elkaars pupillen, hij wendde zijn blik snel af. Toen hij langs haar liep streelde ze met haar hand over de zijne. Zijn adem stakte en hij voelde vlinders in zijn buik. Innerlijk sloeg hij de fladderaars dood en duwde hij hun overblijfselen diep in de krochten van zijn gevoel. Het mocht er niet zijn, ze was van de Senher.

Pierre beseftte niet hoeveel zij naar hem snakte. Hij had er geen idee van hoe gevangen ze zich voelde bij Bélibaste die haar ingekapseld had in zijn dogmatische leven van regels en voorschriften.

De twee gezichten van enerzijds de heilige priester die hij buitenshuis was en anderzijds de platte schaapsherder met zijn nukken en grilligheden die hij achter gesloten deuren liet zien maakten het samenleven met Guillaume Bélibaste gecompliceerd. De drie nachten met Pierre. Zijn oprechte liefde. Zijn tederheid en zijn aandacht voor haar behoeften had ze diep in haar hart begraven. Raymonde had een vaste overtuiging dat zij en Pierre op een zekere dag samen zouden zijn en daar hield ze zich aan vast.

In het geheim had ze een derde zwangerschap door de zwart behaarde Senher, zonder dat hij er iets van af wist, afgebroken met speciale Saraceense kruiden. Ze wilde niet meer kinderen en had genoeg van het dubbelspel dat ze steeds

weer moest spelen. Maar ze was gebonden aan Bélibaste op een manier die ze zelf niet begreep. Ze kon niet bij hem weg, alsof ze een goddelijke missie had om hem te beschermen, te dienen en te verzorgen.

Eigenlijk waren Pierre en zij op een vergelijkbare manier gebonden aan de kleine heilige. Zonder het van elkaar te weten. Een mysterieuze toverkracht maakte dat hij ze allebei in zijn macht hield en ze steeds weer voor zijn karretje spande. Met open ogen vielen ze keer op keer voor zijn charmes.

Raymonde was hem nog altijd dankbaar dat hij haar gered had van de gewelddadige forelvisser Marcel Marti. Ze was op twaalfjarige leeftijd door haar vader, de dorpssmid, uitgehuwelijkt aan de man die twintig jaar ouder was dan zij, ondanks dat haar man een katholiek was en zij van het goede geloof. Marcel had genoeg genomen met een minimale bruidsschat en dat was voor haar vader het voornaamste.

Al tijdens de huwelijksnacht had hij haar ruw verkracht. Ze had geen idee gehad wat te verwachten. Haar moeder was al op jonge leeftijd overleden en niemand had haar ook maar iets van seksuele voorlichting gegeven. Het verkrachten zou de maatstaf zijn voor haar getrouwde leven vanaf dat moment.

Gedurende de dertig jaar die ze bij hem was had ze talloze miskramen gehad. Ze kon niet zwanger van hem worden en dat maakte de visser razend. Hij was steeds meer gaan drinken en daardoor steeds onberekenbaarder geworden. Mishandeling en geweld waren aan de orde van de dag en Raymonde had een kunst gemaakt van het bedekken van schrammen, builen en bloeduitstortingen. Overdag, als hij ging vissen, had ze ademruimte gehad, maar wanneer hij 's avonds thuiskwam begonnen de wreedheden die pas stopten als hij dronken in slaap viel. Tot op een dag de Senher het dorp Junac, waar het echtpaar Marti woonde, aandeed.

Het was een schijnbare toevalligheid geweest dat Bélibaste net langs hun huis liep toen er een woedeaanval van haar man plaatsvond. De toen nog jonge Senher was de woning

binnengestormd en had hem van haar af getrokken, Marcells dronken uithalen ontwijkend. Doordat de veel sterkere visser Bélibaste blind van woede probeerde te grijpen struikelde hij en stootte hij zijn hoofd tegen een van de palen die het dak van hun huisje ondersteunden. Hij was onmiddellijk buiten bewustzijn.

De Senher bedacht zich geen moment en sommeerde Raymonde haar schamele bezittingen bij elkaar te rapen en met hem mee te komen. Als parfait kon hij beschikken over talloze verstopplekken en Raymonde en Guillaume verbleven een tijd lang samen in een nabijgelegen grot, tot de storm over was. Marcel had haar overal gezocht, maar staakte zijn pogingen na een maand of drie. Officieel waren Raymonde en hij nog altijd getrouwd.

Bélibaste leek ontstemd toen de reizigers hem in de foganha van zijn huisje aantroffen. Zijn plunjezak stond klaar op de tafel. Pierre Maury, neef Aymeric en schoenmaker Sicre maakten de traditionele knieval en de Senher reageerde werktuiglijk. 'Moge de heer u zegenen en tot een goed einde brengen.' Hij pakte Pierre bij zijn arm en trok hem de foganha uit het halletje in. 'Pierre, ik heb een slecht gevoel bij deze reis. Mijn buurman, die *het alziend oog* heeft, waarschuwde me dat ik van deze reis niet terug zal keren. Ik weet niet of we wel moeten gaan, mijn vriend.'

Pierre lachte schamper. 'Sinds wanneer ben je bijgelovig, benedicté? Maar laten we niet moeilijk doen. Dan ga je toch niet? Als deze reis niet je fatum dient, blijf dan thuis.'

Bélibaste overwoog de nuchtere woorden van Pierre en trok een bezorgd gezicht. Deze reactie had hij niet verwacht van de herder en hij moest zich groothouden. Snel gooide hij het over een andere boeg en sprak vroom: 'Als God mijn vader me roept, dan is de tijd gekomen dat ik moet gaan en me bij hem moet voegen.'

Pierre had de indruk dat zijn leraars handen trilden bij die uitspraak. Hij wuifde dat idee snel weg. Een parfait vreesde

de dood niet en zou zingend de brandstapel beklimmen, wist hij.

De twee mannen liepen terug naar de keuken.

‘De Senher vertrouwt het niet.’

Sicre schrok. ‘Wat is er aan de hand?’ Hij probeerde zijn gezicht in de plooi te houden.

‘Er zijn tekenen dat deze reis wel eens mijn laatste zou kunnen zijn.’ De Senher was transparant. Hij zuchtte en nam plaats in zijn vaste fauteuil naast het vuur. De drie mannen zetten zich op de stoelen en krukken die er stonden.

‘Het is geen ongevaarlijke reis,’ beaamde Sicre.

Hoofdstuk 34

Voor goud doe ik alles

De intrigant moest een manier vinden om deze situatie te redden. Dit zou om improvisatie vragen van zijn kant. Dat was aan hem wel besteed. Hij had er zelfs plezier in gekregen om de omstandigheden steeds weer te slim af te zijn. Het gaat er tenslotte niet om wat er op je af komt in het leven, het enige wat telt is hoe je er in het moment mee omgaat.

‘We reizen te voet Valencia en Catalonië door om Tírvia te bereiken. Onze bestemming ligt in het graafschap Foix waar de Roomse kerk nog altijd op ons jaagt. We zullen dus uiterst voorzichtig en de inquisitie steeds te slim af moeten zijn. En toch... Stel je eens voor dat het ons lukt? Dat we twee jonge mensen van het ware geloof kunnen verbinden. Ondanks dat ik weet dat je niet van huwelijken houdt, is dat in deze tijd toch een zegen? De gemeenschap versterkt erdoor, het netwerk vergroot zich. En...’ Hij hield bewust even een moment zijn mond om de volgende woorden meer gewicht te geven. ‘Denk toch aan het goud, eerwaarde Senher. Hoeveel goeds je daarmee kunt doen voor de gemeenschap.’

Bij het woord goud veranderde er iets in het bedrukte ge-laat van de Senher. Hij was opgegroeid in relatieve luxe. Zijn vader was vermogend geweest. Ondanks dat had hij als jongste broer van negen kinderen als taak gehad de schapen van zijn vader te hoeden en had hij nooit enig onderwijs genoten als kind. Zijn herdersbestaan was saai en moeiteloos geweest doordat anderen de zware klussen voor hem – als zoontje van de baas – moesten uitvoeren. Toch was een rijk bestaan zijn status quo geweest tot het moment dat hij had moeten vluchten omdat hij een collega-herder had vermoord. Zijn grote geheim, dat zelfs Pierre niet wist.

Hij had alles achter moeten laten. De Ostal van zijn vader, zijn toenmalige jonge echtgenote en zelfs zijn pasgeboren zoon die hij samen met haar had. Geen idee had hij hoe het

ze vergaan was.

Hij had een nieuw bestaan opgebouwd. Met vrouw, kinderen en een huis. Met een eigen gemeenschap van gelovigen en vrienden om zich heen. Het enige waar het hem aan ontbrak was geld. Dit leende hij bij zijn volgelingen, vooral bij Pierre Maury, en bij burens. Hij had overal schulden.

Zo nu en dan verdiende hij wat bij, maar dat was bij lange na niet genoeg. Dit goud zou het einde van zijn geldproblemen betekenen en zijn leven weer wat van de oude grandeur teruggeven. Hij moest de reis aangaan.

‘Je hebt gelijk, Arnaud,’ sprak de Senher moedig. ‘Ik onderneem deze reis niet alleen voor mezelf, maar voor de gehele gemeenschap. We moeten naar Tírvia om deze jonge mensen te verbinden en het netwerk te vergroten. Bovendien wil ik Na Guillemette haar nieuwe garderobe niet ontnemen.’

Hij begon hard te lachen en Pierre en Aymeric lachten met hem mee. Arnaud Sicre lachte het hardst. Opgelucht dat hij ook dit obstakel had overwonnen.

Die nacht sliep het gezelschap in het huis van Bélibaste en Raymonde. De volgende ochtend vertrokken de vier mannen in de richting van Beceite, het eerste etappepunt van de reis.

Het afscheid van Raymonde was moeilijk geweest. De Senher en zij hadden zich in de slaapkamer teruggetrokken terwijl de mannen wachtten. Toen ze daaruit tevoorschijn kwamen had Raymonde roodomrande ogen van het huilen. Ze had hem gesmeekt niet te gaan, de voortekenen waren ook voor haar te duidelijk geweest.

Pierre voelde zijn hart breken toen hij zijn geliefde zo kwetsbaar zag. Hij wachtte tot zijn metgezellen de voordeur uit gelopen waren. De kinderen waren in hun kielzog naar buiten gerend om ze uit te zwaaien. Raymonde liep in een streep op hem af en verstopte zich in zijn armen. Met zijn grote herdersarmen greep hij haar vast en drukte haar tegen zich aan. Even voelde Pierre een weerstand en toen ontspande hij. Zijn adem versnelde toen hij met haar lichaam tegen het zijne stond.

Raymonde voelde zich een paar minuten lang veilig en beschermd in de armen van haar grote liefde. Ze snoof zijn geur op en liet de energie van zijn krachtige lijf binnenkomen. Haar tranen stroomden vrijelijk. Heel even waren ze samen. Gestommel bij de voordeur liet het stel opschrikken en elkaar loslaten. Te laat.

Aymeric kwam binnengelopen. ‘Pierre, kom je nog? We hebben een flinke reis voor de boeg.’ Bewegingsloos stond hij een moment lang te kijken naar de twee geliefden die rood aangelopen als kleine kinderen zijdelings tegen elkaar aan stonden. Ze voelden zich betrappt.

De jongen trok zijn wenkbrauwen op, draaide zich om zijn as en liep met grote passen naar buiten.

Pierre volgde hem, nagekeken door Raymonde.

Eenmaal aangekomen in het dorpje Beceite huurden ze een kamer in hotel Prior aan het kerkplein. Vlak bij het hotel woonde Pierres’ tante Mersende met haar dochter Jeanne. Heethoofd Jeanne kon hysterische uitbarstingen hebben waarbij ze al haar zelfbeheersing verloor. Omdat Jeanne een felle vijand van de Kathaarse kerk was mocht ze niet weten dat de Senher in de stad was. Ze zou hem onmiddellijk aangeven bij de bayle, het hoofd van de politie. Toen Mersende om die reden in het geheim het viertal kwam bezoeken in het hotel vroeg ze smekend of ze de reis niet konden staken en Pierre eerst alleen naar Tírvia kon gaan om de kust te verkennen en kennis te maken met de familie van Arnaud Sicre. Er waren zoveel reizende parfaits verraden en opgepakt, waarom zouden ze dit risico met de Senher nemen? Wat maakte dat ze Arnaud werkelijk dachten te vertrouwen? Hoelang kenden ze elkaar nu? Net iets meer dan een jaar. De schoenmaker had zich welbeschouwd nog niet bewezen bij werkelijk gevaar.

Tegen Arnaud sprak ze streng. ‘Denk erom dat je ons niet verraadt, want ook in jouw familie waren slechte mensen die de kerk van God verraden hebben.’

Arnaud slikte zijn weerstand in en keek haar zo zelfverzekerd mogelijk aan. Hij sprak geruststellend: 'Maak je geen zorgen, lieve Mersende. Ik zal niemand verraden. De Senher is binnen een paar weken gewoon weer terug in Morella.'

Mersende moest het ermee doen. Pierre wuifde haar bezwaren weg, ze kende Arnaud niet zoals hij hem kende. De schoenmaker was te vertrouwen.

Aymeric was te jong om gevaar te zien en de Senher was te druk met zichzelf. Onverrichterzake keerde ze huiswaarts waar haar dochter Jeanne weer eens een woedeaanval had en haar begroette door een stenen kom naar haar hoofd te gooien toen ze binnenkwam. Mersende kon de schaal maar net ontwijken door te bukken.

Hoofdstuk 35 De ultieme test

De volgende dag trokken de mannen verder. Ze volgden de Ulldema rivier en bij een grote bocht naar het oosten trokken zij noordwaarts tot aan de rivier de Ebro. Al snel vond Pierre de doorwaadbare plaats en ze namen het smalle pad dat door de Serra de Cavalls liep richting Asco, waar ze 's avonds aankwamen en een slaapplek vonden in de lokale herberg.

Pierre had de hele dag over de woorden van Mersende, de intuïtie van Raymonde en de voorspelling van 'de buurman met het oog' nagedacht. Hij had zelf inmiddels ook een naar gevoel gekregen bij deze reis. Aan de ronde tafel in de herberg nam hij zijn neef en de Senher in vertrouwen, toen Sicre naar het toilet was.

'Wat nu als Mersende gelijk heeft met haar voorgevoelens en jouw buurman met zijn alziend oog de waarheid vertelde? En wat dacht je van Raymonde? De intuïtie van een vrouw moet je altijd serieus afwegen, is mijn ervaring, en een ziener kan het maar zo bij het rechte eind hebben. Eenmaal is toeval, maar tweemaal is een waarschuwing en driemaal is een feit.'

Bélibaste was het ermee eens. 'We moeten Arnaud testen op betrouwbaarheid en erachter komen of zijn familie echt zo vermogend is, maar hoe pakken we dat aan?'

De aanstaande bruidegom kwam met het verlossende idee. Aymeric Maury keek de twee mannen die hij zo bewonderde samenzweerderig aan. Voor de achttienjarige jongen was deze reis het hoogtepunt van zijn leven tot nu toe. Niet alleen mocht hij met zijn drie helden op pad, het doel van de reis was zijn huwelijk met de mooie Clementine. Arnaud had hem veel verteld over zijn zus en als daar ook maar een fractie van waar zou zijn, zou de jonge Maury heel binnenkort de gelukkigste man ter wereld worden. Hij kon niet wachten om zijn aanstaande te ontmoeten. Hoe zou ze eruitzien? Hoe zou

ze ruiken? Hoe zou ze voelen?

Binnenkort zou hij geen maagd meer zijn. De reis kon hem niet snel genoeg gaan. Tegelijkertijd was ook hij gegrepen door de waarschuwingen en ondanks zijn jonge leeftijd begreep hij de ernst van de situatie. De Senher moest koste wat kost beschermd worden. Hoe spannend hij het ook vond om tegen zijn oom en de Senher te spreken, hij moest zijn idee delen. Dit was zijn moment om zich mannelijk te tonen.

Kleine zweetdruppeltjes verschenen op zijn vlassige blonde snor. Zijn bruine ogen keken serieus en zijn wenkbrauwen waren gefronst. 'We voeren hem dronken,' fluisterde Aymeric de andere twee toe. Die keken hem wat verbaasd aan. De jongen zette door. 'Dan stel jij, oom Pierre, hem als hij helemaal van de kaart is voor om de Senher te verraden en weten we snel genoeg uit welk hout hij gesneden is.'

De beide mannen keken elkaar aan.

'Ver gezocht, lieve neef, maar ik vind het eigenlijk wel een goed plan. We hebben geen andere opties.' Ook de Senher liet merken dat hij het ermee eens was.

Pierre was trots op zijn neef en werd steeds enthousiaster over de opzet. Hij streek de jongen over zijn haren, zijn neef glom van trots.

De mannen bespraken de strategie voor die avond. 'Een eenvoudig en tegelijkertijd briljant idee van mijn neef.' Béli-baste maakte een instemmend geluid terwijl Pierre het plan woorden gaf. 'Een dronken man spreekt de waarheid. We voeren hem ladderzat en dan stel ik voor dat hij en ik jou aangeven bij de inquisitie. Als hij daarop ingaat weten we genoeg. Dit kan niet missen.'

Aymeric voelde zich een van hen en volwassener dan ooit.

Nadat de schoenmaker teruggekeerd was naar de tafel bestelde Pierre een kan bier voor zichzelf, een voor Aymeric en een voor zijn vriend Arnaud. Daarna bestelde hij meteen nog een ronde. En nog een.

'We vieren vanavond het begin van ons avontuur.' Pierre gaf de schoenmaker een knipoog. 'Lekker veel drank. Daar

knappen we van op!'

Sicre was veel te geslepen voor dit soort spelletjes en had al gauw door dat er iets niet in de haak was. De herder en zijn neef dronken nooit zoveel achter elkaar. Hier stak iets achter. Hij besloot het spel mee te spelen. Gelukkig kon hij wel wat hebben wat alcohol betreft want de mannen bestelden de ene na de andere ronde bier.

Arnaud deed net of hij steeds meer aangeschoten werd. De drinkebroers hadden hoogoplopende gesprekken over allerlei onderwerpen. Er werd gejoeld, gelachen en op schouders geslagen zoals mannen die bier drinken dat plegen te doen. Het was gezellig druk in de herberg. In de hoek speelden een fluitist, een luitspeler en een trommelaar vrolijke muziek. Mannen en vrouwen dronken, praatten en dansten. Diensters sleepten steeds grote kannen bier aan en wurmden zich een weg door de mensenmassa. Prostituees zochten naar klandizie. Zakkenrollers beroofden dronkenlappen. Het stonk er naar alcohol, zweet en pijptabak.

Ondertussen wist de meesteroplichter steeds een beetje van zijn bier onder de tafel te gieten, dat neersijpelde op de aangestampte aardenvloer van het etablissement. De Senher vormde het grootste risico voor zijn toneelspel. Deze dronk niet mee en had de scherpste van een nuchter mens. Maar Béli-baste was in een uitvoerig gesprek gewikkeld met een blonde vrouw met een diep uitgesneden décolleté en een kan bier in haar hand.

Pierre en Aymeric dansten uitzinnig op de tafel. Arnaud lachte en klapte. Glazen vielen op de grond en spatten uiteen. De volgende ronde was snel besteld en de mannen zetten zich op hun stoelen om door te drinken.

Na een vijftiental rondes hield Aymeric het voor gezien. Hij stond moeizaam op en met een 'trrrruusstteee' waggelde hij naar de slaapkamers. Niet lang daarna hield de Senher het ook voor gezien en trok hij zich terug. De blonde vrouw was in een diepgaand gesprek gewikkeld met een paar mannen aan de tafel achter hen. Pierre bestelde nog een aantal

rondes en dronk zelf om het hardst.

Langzaam maar zeker werd het steeds leger in de kroeg. De bandleiden lieten de hoed rondgaan en pakten hun spullen. Het was tijd om te gaan.

Sicre deed zich meer beschonken voor dan hij was en toen hij lallend van zijn stoel afgleed en voorover op de grond viel, veronderstelde zijn reisgenoot dat hij ladderzat was.

‘Ik breng je naar bed, vriend,’ opperde Pierre, die zelf behoorlijk aangeschoten was. Zijn grote lichaam kon heel wat alcohol hebben en hij bleef een beperkte mate van helderheid houden. De herder slingerde Arnaud Sicre over zijn schouder en bracht hem naar boven, naar hun gemeenschappelijke slaapkamer. Aymeric lag diep te snurken. De Senher lag in het bed naast hem en praatte in zijn slaap. ‘Nee, Raymonde, niet doen. Laat me niet alleen!’ Pierre negeerde wat hij hoorde en gooide zijn vriend van zijn schouder op diens brits.

‘We wjorden fjamillie Pjierre! Alsje mijn sjussssj met jouwnjeef trouwt. En ikj trouwwww met Guiiiillemeette,’ speelde Arnaud het spel mee. De schoenmaker stond wankelend op en ging rechtop op zijn bed staan. Hij trok zijn broek naar beneden en morrelde aan zijn ondergoed, zogenaamd om over zijn kussen te willen urineren. Pierre schrok en trok hem van het bed af, wierp hem weer over zijn schouder en spoedde zich – zo goed en zo kwaad als dat nog lukte met alle alcohol in zijn bloed – de trap af en naar buiten toe zodat Sicre daar zijn behoefte kon doen.

Toen ze wankelend naast elkaar stonden te plassen in het maanlicht fluisterde Pierre Arnaud toe: ‘Arnaud, waarom nemen we die ketter niet mee naar Foix om daar een flinke beloning voor hem op te strijken?’ De herder moest goed op zijn woorden letten nu, de drank eiste zijn tol. ‘Daarna kunnen we een vrij leven leiden, jij en ik. Die boerenpummel daarbinnen kraamt toch alleen maar onzin uit. Hij heeft mij beledigd door me te laten trouwen met Raymonde en me drie dagen later aan de kant te zetten. Hij is een charlatan en een neppriester die kinderen verwekt heeft bij zijn huishoudster.

Ik irriteer me al maanden aan zijn gedrag. Er is niets heiligs aan die man en ik wil graag van hem af, zodat we allemaal verder kunnen met ons leven.’ Hij pauzeerde even om naar adem te happen. ‘Dan kun jij trouwen met Guillemette en ik met Raymonde.’

Arnaud hoorde de woorden aan. In zichzelf moest hij lachen. Hoe doorzichtig wilde je het hebben? Om een intrigant als hem te bedriegen hadden ze uit ander hout moeten snijden. Hij draaide zich naar Pierre toe en plaste een beetje over diens sandalen. ‘Oepsj.’

Ze keken elkaar secondenlang aan.

Sicre deed alsof hij toornig werd. ‘Hier willl ik njietszzz mee te mjaken hebben...’ Wederom speelde hij zijn rol met verve. ‘Ik gja niet werkjeloosj toesien hoe jij de Sjenher verrjjaadtt!’ Hij deed alsof hij op hoge poten naar de slaapkamer wilde lopen om de Senher te waarschuwen. Pierre hield hem tegen door hem bij zijn nek te pakken en op te tillen. Sicre schreeuwde moord en brand, sloeg met zijn armen en trapte met zijn benen. De grote herder moest zijn best doen om de kleine schoenmaker in bedwang te houden. Arnaud speelde nog even zijn rol uit door nog eenmaal heel hard te gillen. Vervolgens zakte hij zogenaamd bewusteloos in elkaar in een diepe roes.

Hoofdstuk 36

De vragen van Sicre

De volgende ochtend zaten de mannen brak aan de ontbijt-tafel. De zaal was – voor zo ver dat mogelijk was – opge-ruimd door het herbergpersoneel. In de hoek lagen een paar mannen hun roes uit te slapen. De alcohollicht, het zweet en de tabaksrook waren nog duidelijk waarneembaar.

Aymeric zat met zijn hoofd in zijn handen en zijn ogen dicht. Zo nu en dan kreunde hij een beetje.

Met droge mond vertelde Pierre aan Bélibaste hoe de nacht verlopen was. Bélibaste luisterde geïnteresseerd terwijl hij zijn grove pap met een houten lepel naar binnen werkte. Hij voelde zich fris en fruitig en had zin in de nieuwe dag.

‘Arnaud is te vertrouwen, Senher. Hij dacht er geen se-conde over na om je te bedriegen,’ was de conclusie van zijn relaas. Bélibaste was tevreden en ook de jonge, aanstaande bruidegom leek tevreden met de uitkomst.

Sicre kwam de ontbijtruimte binnenschuifelen en zette zich aan tafel. Hij voelde zich belabberd. Misselijkheid en hoofdpijn vochten om op de voorste rij te zitten in zijn bewustzijn. ‘Vrienden... ik heb een enorme kater.’ Nog altijd in zijn rol. ‘Het was echt gezellig gisteren, maar ik heb geen idee meer hoe het afgelopen is. Ik werd vanochtend wakker in een bed dat stonk naar urine en ik had mijn kleren nog aan. In mijn nek zitten blauwe plekken. Wat is er gebeurd?’

De drie samenzweers keken elkaar betekenisvol aan. ‘Kun je je niet meer herinneren dat je naar bed ging?’

Hij herinnerde zich ieder detail. ‘Werkelijk geen idee, kunnen jullie het me vertellen?’

Daarmee was de test geslaagd en het vertrouwen hersteld.

Arnaud moest lachen om zoveel domheid. Meenden ze nou echt dat ze hem op deze doorzichtige manier konden verleiden? Wel vervloekte hij de hoofdpijn. De avond was gelukkig gezellig geweest en hij was er niet ingetrapt. Dat

maakte dat hij het ongemak voor lief nam. Wederom was hij de situatie meester en hij voelde zich zo langzamerhand on-overwinnelijk worden.

Een uur later trok het reisgezelschap langs de rivier de Ebro in de richting van Lleida, de volgende bestemming. Sicre had weer een etappe gehaald. Hij vertrouwde meer en meer op zijn improvisatietalent en werd zelfvoldaan. Deze mensen lieten zich zo makkelijk in de luren leggen door hem. Ze waren toch niet de eersten de besten, zou je zeggen. Een parfait en een cabanne-leider leidde je niet zomaar om de tuin. Arnaud Sicre voelde zichzelf heel goed, hij waande zich geniaal.

Het Noord-Spaanse landschap glooide om hen heen als een oceaan met hoge golven. De Ebro meanderde door de heuvels, bekleed met uitgestrekte bossen en eindeloze grasvel-den die zich herstelden van een zachte winter. De heuvels waren als golven op een oneindige groenbruine oceaan. Een kudde paarden draafde voorbij als dolfijnen van de aarde. In de verte speelden twee hazen. Een havik zweefde langs de boomgrens, op zoek naar prooi. Voorzichtig scheen de prille lentezon.

De reis verliep voorspoedig en Arnaud Sicre kreeg de be-hoefte om zijn slachtoffer eens beter te leren kennen. De spanning in zijn lijf liep steeds verder op nu hij zo dicht bij zijn doel was en hij had behoefte aan afleiding. Dik een jaar lang had hij aan deze missie gewerkt en nu was hij slechts enkele dagen verwijderd van zijn succes. Hij droomde 's nachts over de Ostal van zijn moeder die nu, figuurlijk gezien, nog maar enkele dagreizen bij hem vandaan was. Tegelijkertijd werd hij geplaagd door nachtmerries. Zijn overleden moe-der bleef zich aandienen. ‘Doe het niet, lieve Arnaud. Doe het niet. Ze verdienen het niet.’ Heel frustrerend vond hij de dromen.

Flarden van beelden van gesprekken met zijn vader kwa-men ook voorbij. ‘Vertel eens jongen, wie waren er bij je

moeder thuis de afgelopen dagen? Heb je nog mannen met baarden gezien?’

Zou zijn moeder gelijk hebben gehad en gebruikte zijn vader hem als spion? Hij schudde de beelden van zich af en richtte zich op Bélibaste.

‘Benedicte Senher?’

Bélibaste die voor hem liep hield zijn pas in en kwam naast hem lopen.

‘Ik heb je met veel bewondering gadegeslagen de afgelopen maanden. Je moet je aan zoveel regels en voorschriften houden, maar wat is daar toch de reden van? Waarom leven met zoveel strengheid? Je bent een flinke vent om je aan al die regels te houden. Je offert je op voor de gemeenschap.’

Bélibaste voelde zich gestreeld door de ogenschijnlijk oprechte vraag van de schoenmaker naar zijn opofferingen. Want zo voelden de voorschriften inderdaad voor hem. Hij offerde zich als parfait op voor het zielswelzijn van de croyants in zijn groep.

‘Een van de belangrijkste taken van een parfait is om een zuiver kanaal te zijn voor de Heilige Geest. Daarom moet ik mezelf van veel ontzien, inderdaad.’

Bélibaste keek of Sicre leek te begrijpen wat hij bedoelde. Dat leek niet het geval. Arnaud keek hem vragend aan. ‘Waar komt de Heilige Geest dan vandaan?’

De Senher hield van dit soort vragen. Ze stelden hem in staat om eindeloos uit te wijden en indruk te maken met zijn kennis. De twee wandelden gebroederlijk naast elkaar. ‘Die komt tot mij in een rechtstreekse lijn vanaf Jeshua en Maria Magdalena.’

Sicre keek nog altijd vragend. ‘Die woonden toch in Israël? Wat hebben zij met jou te maken?’

‘Mijn leraren hebben me verteld dat lang geleden, na de kruisiging van de profeet, zijn vrouw Maria Magdalena per schip, samen met honderdvijftig van haar naaste vrienden en volgelingen, via allerlei omwegen naar Marseille voer. Zij was zijn belangrijkste apostel en per saldo van hoge adel. Een

bevriende Gallische koning had haar onderdak aangeboden.

Vanuit Marseille vertrok Maria naar Rennes-le-Chateau, de oude hoofdstad van de Visigoten. Onder Rennes loopt een krachtige *leylijn*²¹. Daarom is de energie daar zo sterk. In de heilige grotten van Rennes-le-chateau vond Maria haar rust. Maria en haar metgezellen gingen door met het verspreiden van de boodschap van Jeshua, maar nu in Occitanië. Andere christenen die in die periode voor de Romeinen naar de Pyreneeën gevlucht waren sloten zich bij hen aan. Ze hadden een grote invloed op de mensen in deze streek. Door haar hoge komaf had Maria ook toegang tot koningshuizen en edellieden.

Er viel een kwartje bij Sicre. Dit zou kunnen verklaren waarom de adel in deze regio zo verbonden was met de ketters. Maria was zelf van blauw bloed. Tegelijkertijd moest het een verzinzel zijn. Maria Magdalena was een prostitué, een hoer. Dat stond gewoon in de Bijbel. Wat een krankzinnig idee dat zijn de vrouw van Jezus geweest zou kunnen zijn. Een apostel zelfs! Pertinente onzin.

Arnaud besloot niets te laten merken en richtte zijn aandacht weer op de Senher. Die praatte ondertussen door.

‘In de bergen ontstonden leefgemeenschappen en kloosters. Kerkgebouwen kennen wij niet, omdat het woord van de Vader overal gedeeld kan worden, maar de grottenstelsels van onder andere Ussat les Bains gaven een natuurlijke bedding aan onze opleiding tot parfait. Zo kon de Heilige Geest van generatie op generatie overgedragen worden.’

De twee liepen een tijdje zwijgend naast elkaar. ‘Wat is dat dan voor opleiding?’ vroeg Arnaud.

Bélibaste beraadde zich even voor hij verder ging. ‘Kijk, je moet begrijpen dat Jeshua de Christus beïnvloed werd door het Esseense volk in Israël. De Essenen waren zuivere mensen die hadden begrepen dat de wereld waarin we leven een

²¹ *Leylijn*, een energiebaan in/op de aarde. De lijn die onder de piramides van Egypte en Rennes le Chateau doorloopt heet de Rozenlijn.

illusie is. Een namaak-schepping die door Satan gecreëerd is. Jeshua incarneerde via het oor van zijn moeder op aarde. Bij zijn geboorte waren drie Esseense wijzen aanwezig. Later maakten de katholieken drie koningen van hen.’ De Senher keek veelbetekenend.

Weer zo’n fabeltje, dacht Sicre geïrriteerd. Dus Jezus zou via het oor in zijn moeder gekomen zijn? Maar ja... tegelijkertijd vertelt de Bijbel wel over de onbevleete bevangenis, maar niet over hoe die tot stand gekomen was.

‘De drie Esseense wijzen namen hem en zijn ouders, Josef en Maria, mee naar hun gemeenschap in Qumram waar hij opgroeide,’ vervolgde de Senher. Later begeleidden zij hem naar Egypte waar hij werd opgeleid in de oude Mysteriescholen en uiteindelijk studeerde hij in de kloosters van Tibet en India tot hij een volleerd meester was. Pas rond zijn dertigste levensjaar keerde hij terug naar Israël om zijn heilige missie te vervolmaken. De ontmaskering van de Gevallen Engel die de aarde gemaakt heeft tot een gevangenis voor de zielen van engelen.’

‘Maar de aarde is toch juist gecreëerd door God de Vader? En de dieren en mensen toch ook?’ vroeg Sicre verbaasd.

‘Dat is wat de Rooms-Katholieke Kerk je vertelt, Arnaud. Maar hun God is de Gevallen Engel. Hij is de Rex Mundi, de Satan die heerst over deze wereld. Waarom denk je dat er zoveel lijden is op aarde? Waarom denk je dat het schattige konijn opgegeten wordt door de vos. Dat het reekalf verslonden wordt door de wolf. Waarom denk je dat er altijd oorlogen, ziekten en machtsverschillen zijn op aarde? Niet omdat de God van de Liefde de scepter zwaait. Dan zou dat er allemaal niet zijn, maar omdat de heer van het duister hier de baas is.

De Roomsen zitten ernaast en halen de werkelijke Vader, de God van de Liefde die wij dienen, door de war met de createur van deze planeet die in werkelijkheid de god van de haat is. In het Vaticaan weten ze dit natuurlijk, in tegenstelling tot de gewone katholiek die echt gelooft dat hij een barmhartige god dient.’

Dit moest Arnaud Sicre even verwerken. Zo diep was hij nooit in het ketterse geloof gedoken en hij schrok van wat hij hier hoorde. Als deze mensen geloofden dat de God van de katholieken de Satan was, dan snapte hij wel waarom het niet klikte tussen deze twee kerken. Maar wat een complete nonsens geloofden deze mensen! De God van het Oude Testament had de aarde gecreëerd en was de God van de naastenliefde en de barmhartigheid, de vader van Jezus Christus in het Nieuwe Testament. Hoe waren de ketteren in vredesnaam op dit bizarre spoor gekomen?

‘Kijk,’ vervolgde Béliaste, die in de gaten had dat hij bij Sicre op weerstand gestuit was. Dit vond hij het leukst. De sceptische mens overtuigen. ‘Deze wereld is een namaak-schepping. De Gevallen Engel heeft de oorspronkelijke schepping van de Zevende Hemel nagebootst om de zielen uit de hemel naar hier te lokken en ze te vangen in fysieke lichamen. De boodschap van Jeshua was erop gericht om de mensen hier bewust van te maken en voor te waarschuwen. Onderdrukking kan tenslotte slechts plaatsvinden met toestemming van de onderdrukten. In feite hadden de engelen onbewust toestemming gegeven aan de Gevallen Engel om hen op te sluiten in mensengedaanten. Wanneer ze zich daar bewust van zouden worden, dan konden ze zichzelf bevrijden uit zijn greep en loskomen van deze aardse gevangenis. Dat wilde de Gevangen Engel op alle mogelijke manieren vermijden. De profeet wees de mensen erop dat de werkelijke schepping er een van liefde en licht is en dat de oorlogen, het geweld, de onderdrukking, de hiërarchieën van koningshuizen en keizerrijken en het lijden van mensen in deze schepping het werk van de Gevallen Engel is.’

Sicre keek hem aan. ‘Hoe bedoel je dat? Oorlog en koningen horen toch gewoon bij de mens?’

Béliaste schudde zijn hoofd. ‘Ik snap dat je dat denkt. De meeste mensen zijn dat gaan geloven omdat de Gevallen Engel al zolang heerst op aarde. De barmhartige Vader zal nooit oproepen tot kruistochten, nooit aanzetten tot mensen-

verbranding en nooit oorlogen in zijn naam goedkeuren, zoals de paus wel oproept tot heuse slachtingen in de naam van het kruis.'

Het begon Sicre steeds meer te dagen hoe de ketters dachten. 'De Schepper is toch juist streng en rechtvaardig? Hij roept op degenen die op een dwaalspoor gekomen zijn, zoals de saracenen, de ketters en de joden desnoods met harde hand weer op het juiste pad te brengen voor hun eigen zielswelzijn. De paus en zijn bisschoppen zijn de vertegenwoordigers van God op aarde. Zij moeten zijn wil handhaven.'

Hoofdstuk 37 Jezus als jachttrofee

Sicre liet zich gaan en vervolgde zijn betoog zonder na te denken over de gevolgen ervan. Zo nu en dan gebeurde hem dat.

'Daarbij is het verbranden van de verdwaalden toch juist om hun zielen te zuiveren en ze weer naar huis, in de hemel, te brengen? Het gebeurt voor hun bestwil.' Het was eruit voordat hij het wist.

Bélibaste stond op slag stil en keek hem indringend aan. 'Geloof je deze lariekoek echt, Arnaud de Baille? Geloof jij werkelijk dat de God van de Liefde het zwaard of zelfs de brandstapel zou gebruiken om zielen te zuiveren?'

Arnaud wist even niet wat hij moest zeggen. Er stak een zachte wind op en er werden wolken zichtbaar aan de strakblauwe lucht.

'Geloof jij werkelijk dat de God van de Liefde priesters zou vragen om met geweld belasting te innen bij arme mensen? Geloof jij dat de God van de Liefde zijn vertegenwoordigers op aarde zoveel macht zou geven om te heersen met privé-legertjes, in plaats van hun medemens te dienen zoals de parfaits doen? Geloof jij dat de God van de Liefde een kruisleger naar hier zou sturen om de hele Occitaanse cultuur te vernietigen, alles wat ons heilig is te verbranden en ons land, onze huizen en onze vrouwen te vergeven aan de Fransen?' Even was Bélibaste vergeten dat hij parfait was.

De wind werd sterker. De bomen langs de weg maakten een lichte buiging voor de kracht van Moeder Natuur. Hij stond bijna neus aan neus met Arnaud Sicre. Zijn ogen veranderden langzaam in gloeiende kolen terwijl hij Sicre vernietigend aankeek. Zijn gezicht was paars aangelopen.

Door de wind had Arnaud het juist koud gekregen. Hij had kippenvel over zijn hele lichaam. Dit was geen heilig man die voor de schoenmaker stond, dit was een herder, een Galliër,

een Kelt die hem ieder moment aan kon vliegen. Bélibastes ogen spoten vuur.

De Senher was ongeveer even groot als Arnaud Sicre, maar iets steviger en met zijn lange zwarte krullen was hij voor Sicre een imposante verschijning. De jonge schoenmaker voelde de hete adem van Bélibaste tegen zijn gezicht. Hij verwachtte ieder moment een flinke dreun te krijgen van de agressieveling voor hem.

De wind blies steeds harder, langzaam maar zeker begon de lucht boven hun hoofd steeds meer te betrekken. Sicre merkte het niet. Hij pijnigde zijn hersens over hoe hij zich uit deze situatie zou kunnen redden.

Inmiddels had Pierre in de gaten gekregen dat de andere twee achter waren geraakt. Hij had een goed gesprek over de voors en tegens van het gehuwde leven met zijn neef onderbroken en was een stukje teruggelopen. Verbaasd keek hij naar de scène van een opgeblazen Bélibaste en een ineengekrompen De Baille die neus aan neus stonden, als twee stieren, klaar voor het gevecht.

Pierre keek omhoog naar de lucht die steeds donkerder werd. Het leek erop dat er een flinke lentestorm op komst was. Arnaud beseftte zich ondertussen dat hij zichzelf flink in de nesten gewerkt had door zijn katholieke mening zo ongefilterd te delen met de man voor hem. Zijn zelfvoldaanheid had zich tegen hem gekeerd. Het was erop of eronder nu. Zijn beloning was zo dichtbij dat hij zich geen fouten kon permitteren. Hij moest bakzeil halen.

‘Nee, nee, zo bedoelde ik het niet, benedictie Senher. Mijn excuses. Ik bedoel niet te zeggen dat ik dit zo vind, maar dat de katholieken het zo zien.’

Bélibaste ontspande iets. Het waas voor zijn ogen leek te verzachten en hij stapte naar achteren. ‘Ik begrijp het.’ Hij had zijn zelfbeheersing teruggevonden. De wind nam iets af. ‘Ja dat klopt, zo zien de katholieken het.’ Hij keek Sicre geringschattend aan. ‘Maar hoe weet ik zeker dat jij het echt niet zo ziet, Arnaud Sicre?’

De schoenmaker schrok van het onverhoedse gebruik van de naam van zijn vader. Hij was op zijn hoede. Had Bélibaste hem doorzien? De wind nam weer toe in kracht.

‘Zie je dit?’ De Senher liep naar een groot houten kruis met een Jezusbeeld eraan dat langs de kant van de weg stond. Overal waar de katholieke kerk heerste stonden dit soort beelden. Het Occitaanse land spande de kroon. Dat was door de kruisvaarders en inquisitielegers vol gezet met kruizen, kapellen, kerken en kathedralen. Op deze manier werd de macht van de katholieke kerk overal en altijd aan de Kathaarse bevolking getoond. Maar ook hier in Catalonië kon men er wat van.

‘Kijk eens goed, wat zie je?’

Inmiddels waren Pierre en neef Aymeric dichterbij gekomen. Geïnteresseerd volgden ze het schouwspel.

‘Eh, ik zie Jezus de verlosser aan het kruis?’

‘Waarom hangt Jeshua aan het kruis, denk je?’

‘Omdat hij voor onze zonden gestorven is?’ Sicre kon niet goed inschatten waar de Senher naartoe wilde.

‘Zie je het dan niet?’ riep Bélibaste nu weer buiten zinnen uit. ‘Dit is een jachttrofee van die duivelse Roomse kerk! Die archontendienaren hebben de verlosser gevangengenomen, gekruisigd en gedood, om ons vervolgens wijs te maken dat hij voor onze zonden gestorven is. In werkelijkheid is dit het beeld dat ze laten zien om iedere volger van de oorspronkelijke leer van Jeshua te waarschuwen. Het kwaad gebruikt de symbolen van het goede op een slechte manier. De Romeinen gebruikten het kruis als martelwerktuig, terwijl het in feite een eeuwenoud symbool is voor de spirituele mens. Het kruis verbindt hemel en aarde met de verticale as, mannelijk en vrouwelijk met de horizontale. Het middelpunt van het kruis staat voor het hart, de poort naar de ziel. Snap je? Het staat voor het h  rt, Arnaud! De poort naar de ziel!’

Arnaud Sicre was nu in verwarring. De Senher was niet te stoppen.

Het was ondertussen weer harder gaan waaien. De bomen

bogen diep door en het zand van de weg stoof op. De lucht werd pikzwart en regendruppels landden met plofjes in het droge zand.

‘Waarom denk je dat ze juist dit beeld hebben genomen? Van alles wat ze hadden kunnen uitbeelden over het leven van Jeshua, hebben ze precies zijn lijdensweg vereeuwigd. Verdacht, vind je niet?’

Hoofdstuk 38

De uitbarsting van de Senher

‘Dat is ook nooit zo geweest. Tot duizend jaar na het leven van Christus werd op beeltenissen van Jeshua hoogstens een kruis op de achtergrond getoond. Ze hebben het kruisbeeld gewoon bedacht en driehonderd jaar geleden ingevoerd. Het beeld van Jeshua aan het martelkruis is een waarschuwing van de archonten, ik zeg het je. Een symbool van onze onderdrukking. Wat ze je ermee willen vertellen is dat als je net als Jeshua probeert om de Gevallen Engel, de God van de Bijbel, te ontmaskeren en durft te beweren dat de werkelijke Vader iemand anders is dan hij, ze dit met je gaan doen. Ze kruisigen je! Ze maken je af! Dát is wat ze met dit beeld willen zeggen.’

De drie mannen stonden met open mond te luisteren naar de uitbarsting van de vertoornde heilige. Bélibaste rochelde en spuugde met verachting een flinke gele fluim op het kruis.

‘Weet je wat ik zou doen? Weet je wat ik zou doen?’ Hij was razend. De regen stortte met volle kracht op hen neer terwijl de wind ze duidelijk naar een schuilplaats wilde vergezellen. Maar de Senher trok zich er niets van aan. Kletsnat stond hij te tieren.

‘Als ik zou kunnen, dan zou ik dit kruis met een bijl in motjes hakken en het gebruiken om er een vuur van te maken om er een stoofpotje op te laten pruttelen.’ Hij schreeuwde. ‘Het is niets waard!’ Kwaad gaf hij een harde schop tegen het houten kruis. De paal van zeker twintig centimeter dik gaf geen krimp, maar dat gold niet voor de voet van de Senher. Hij trok een pijnlijk gezicht.

‘Maar Jezus is door de joodse farizeeërs aangegeven bij de Romeinen. Daar had de katholieke kerk toch niets mee te maken? Daarom vervolgt de kerk de Joden, omdat zij het waren die de verlosser verrieden.’ Sicre moest schreeuwen om over het geraas van de wind heen te komen.

Guillaume Bélibaste kwam weer dreigend dicht bij de schoenmaker staan. Hij foeterde, wit schuim verscheen rond zijn lippen. Een keiharde windvlaag blies zijn natte haren naar achteren.

Arnaud had zijn schouders opgetrokken en rilde van de kou. Pierre en Aymeric keken om zich heen, op zoek naar een plek om te schuilen. De mannen waren doorweekt. Vlakbij was een knallende donder te horen.

Ook Bélibaste schreeuwde steeds harder om boven de wind uit te komen. ‘Mijn leraar, Pierre Authié, heeft me geleerd dat de farizeeërs ook archontendienaren waren, niet minder dan de Romeinen zelf! De profeet Jeshua haatte hen. Zijn letterlijke woorden waren: *“Wee hen, de farizeeërs. Want zij lijken op een hond die in de voerbak tussen de ossen slaapt.”* De farizeeërs en de schriftgeleerden hebben de sleutels van de *gnosis* ontvangen en die verborgen. Zelf zijn zij niet binnengegaan in het rijk van de waarheid. Degenen die daar wel wilden binnengaan lieten zij niet toe om een heel simpele reden: De farizeeërs beoefenden niet het oorspronkelijke Joodse geloof van de Kabbalah, dat de God van de Liefde dient. Zij dienden de Gevallen Engel! De Romeinen dienden dezelfde Satan, maar noemden hem Mars²²! Ze werkten samen, de Romeinen en de farizeeërs. Toen het Romeinse Rijk viel, is dat niet verdwenen, Arnaud. Dat is een fabel. Het ging over in de Rooms-Katholieke Kerk en die bestaat tot op de dag van vandaag. De farizeeërs werden erin opgenomen. Zie je dat dan niet?’

Sicre zag het niet. Hij kon de Senher niet meer volgen.

Bélibaste besloot het hem in een waas van razernij bij te brengen terwijl zijn krullen kletsnat om hem heen zwiepten. ‘Denk nou eens na!’ stampvoette hij. ‘De Romeinen spraken Latijn, de katholieken spreken Latijn. Zelfs de Bijbel is in die taal geschreven. De Romeinen hadden de Caesar, de katholieken de Paus. De Romeinen hadden Rome als hoofdstad,

de katholieken het Vaticaan dat nota bene in Rome ligt. Begrijp het!’

Een bliksemschicht splitte de zwarte lucht en verlichtte voor een moment de mannen.

‘De Romeinse overheersing is gewoon voortgezet in de vorm van de Rooms-Katholieke Kerk! Het beeld van de gekruisigde Jeshua is hun trofee. De Romeinen vervolgden de oorspronkelijke volgers van Jezus, dat staat zelfs in de Bijbel! Hun keizer Nero hing nota bene christenen, in olie gedrenkte dierenvelen gewikkeld, aan kruizen en stak ze in brand als straatverlichting voor zijn feesten. Christenen zijn honderden jaren lang voor de leeuwen gegooid in Romeinse arena’s, als voorprogramma van de gladiatoren.’

Arnaud stond perplex door het relaas van de Senher. Waar haalde die man het vandaan?

De storm had nu zijn hoogtepunt bereikt. Aymeric was onder het bladerdak van een grote kastanje gaan staan. Pierre riep dat ze op zoek moesten naar een dak boven hun hoofd, maar hij kwam er niet tussen. Zijn woorden waaiden weg in de wind. Keiharde donder volgde een oogverblindende bliksemschicht. De ogen van Guillaume Bélibaste explodeerden.

‘Toen de katholieke kerk het van de Romeinen overnam werden de ware christenen *ketters* genoemd en alles werd op alles gezet om ons te breken. Onze heiligen stierven op brandstapels, onze boeken werden verbrand. Alles werd gedaan om elk spoor en bewijs van de werkelijke boodschap van Jeshua te vernietigen. In Occitanië waren we te machtig geworden voor de kerk. Ze konden ons niet zomaar te grazen nemen. Zelfs de graven van Toulouse, Carcassonne en Foix en hun edelen steunden ons. Zij waren de nazaten van de edelen die Maria Magdalena zelf gekend hadden. Dat verklaart hun loyaliteit. Daarom kwam de paus met een kolosaal leger naar ons toe en moesten we eraan geloven, tot op de laatste man en vrouw.’

De onweersbuien verdwenen achter de heuvels.

‘Duizenden parfaits stierven op de brandstapel.’

²² Mars, de Romeinse god van de oorlog.

De wind nam af.

‘Ik... ik ben de laatste die nog leeft.’ De razernij van Guillaume Bélibaste was omgeslagen in een diep verdriet. Hij stond naast het kruis met neerhangende schouders en een trieste blik in zijn ogen. De wind ging liggen alsof hij meeleefde met de eenzame Senher. De regen werd minder intens en de hemelkleur ging van zwart naar grijs terwijl Bélibaste met holle ogen in de verte staarde. Geen van de mannen wist wat hij moest zeggen of doen. De Senher had zijn jarenlang opgekropte frustratie in deze uitbarsting geuit. Iedereen was diep onder de indruk van de oprechtheid van zijn verhaal en vooral van zijn voelbare pijn. Guillaume Bélibaste droeg de pijn van meer dan honderd jaar genocide op zijn volk.

Pierre kwam het eerst uit zijn trance. Zijn baard droop van de regen. Hij liep naar zijn doorweekte leraar toe en sloeg zijn armen om hem heen. Bélibaste stond verdwaasd in de stevige omhelzing van de reus. De jonge Aymeric Maury wist zichzelf niet goed een houding te geven vanuit zijn schuilplaats onder de boom en zelfs Sicre voelde iets van medelijden met zijn slachtoffer. De uiteenzetting van zojuist had een katholieke weerstand in hem ontketend, maar de mens in hem herkende de pijn in de ander.

Hoofdstuk 39

De grotten van Ussat les Bains

Het was alsof er in Sicre iets op zijn plaats gevallen was; hij voelde de waarheid van de woorden van Bélibaste. Ineens begreep hij waarom de katholieke kerk geld noch moeite spaarde voor het werk van haar omvangrijke inquisitie-apparaat. Het ging niet om het uitzuiveren van een dwaalleer, het ging om het vernietigen van bewijslast. Bewijs dat de kerk een ander verhaal had aangenomen dan dat wat Jezus destijds gepredikt had. Als dit uit zou komen, zou de paus een groot probleem hebben. Gelovigen zouden de katholieke kerk de rug toekeren en het instituut zou haar deuren kunnen sluiten.

Hij, Arnaud Sicre, stond op het punt om het laatste bewijsstuk te overhandigen aan de bisschop-grootinquisiteur van Pamiers. Dat kon hij niet maken! Dan zou hij bijdragen aan de grootste leugen van de mensheid.

Hij dacht na.

En toch zou hij het doen. Hij moest wel. Puur uit eigenbelang. Hij kon zich nu niet laten afleiden.

Arnaud Sicre liet zijn afkeer van onrecht varen en verhardde. Hij probeerde zich weer te focussen op zijn missie. Het enige dat telde was de Ostal van zijn moeder terugwinnen en om een lang en gelukkig leven te creëren voor zichzelf. Dat gingen dit stelletje bannelingen niet voorkomen met hun ketterse praat.

Maar toch... Pierre was zijn vriend geworden. Hij voelde liefde voor diens tante, Guillemette. Hij kon het niet over zijn hart krijgen om de reus aan te geven. De Senher, die verdiende het. Maar de herder niet. En de zoon van Guillemette ook niet. Hij zou een list vinden om Pierre en zijn neef de dans te laten ontspringen, nam hij zich plechtig voor.

Inmiddels waren er weer blauwe stukken lucht te zien aan het hemelgewelf. De regen miezerde het laatste couplet van

de storm. Pierre hielp de kletsnatte Senher naar een plaats langs de weg en ging naast hem zitten. Minutenlang werd er geen woord gewisseld. De mannen rilden van de kou. Ze waren doorweekt tot op het bot.

Bélibaste staarde verdrietig voor zich uit. Arnaud en Aymeric namen ook plaats in het gras en zagen dat het weer veranderde. De zon brak door de wolken heen en schonk haar behagelijke warmte aan de reizigers. Er was geen zucht-je wind meer.

De Senher was wat bijgekomen en keek Sicre aan, die niet goed kon onderscheiden of het vocht op de wangen van de heilige regen was of tranen waren. Bélibastes ogen waren, net als de storm, tot rust gekomen en hadden weer hun normale blauwe kleur gekregen. Met schorre stem kwam hij tot het laatste bedrijf van zijn relaas.

‘Je vroeg over de opleiding van de parfaits in de grotten van Ussat.’ Zijn stem was zacht. ‘Ik heb het destijds allemaal geleerd van mijn leraren. Zij hadden het ook van horen zeggen, niemand van ons is er ooit geweest. Lange tijd leefden wij in vrede en overvloed met elkaar. De duizend jaar na de komst van Maria de Magdaleen hadden wij het goed. Ons geloof bloeide en door het hele land waren er ordes van geestelijken voor mannen en ordes voor vrouwen. In speciale huizen, kastelen en grotten werden parfaits opgeleid om hun heilige werk te gaan doen. In de veiligheid van de grotten van Ussat bestond een kloosterorde met novicen, parfaits en ouden; de anciens. Natuurlijk waren er ook andere gemeenschappen waarbinnen parfaits werden opgeleid, maar de parfaits uit de grotten van Ussat waren de crème de la crème.

De novicen moesten de eerste jaren noeste arbeid doen. Ze maalden het graan en kneedden het brooddeeg. Ze maakten schoon en fabriceerden gewaden. Ze werden gedoceerd door geïnitieerde parfaits en schoven steeds een leergang door. Wanneer zij er klaar voor waren mochten ze zich verdiepen in de oeroude astrologie, in botanica, in heilkunde en in de oude tradities van de Keltische druïden, de alchemisten en

de Egyptische Mysterie scholen. Ze leerden de *gnosis* binnen- in zichzelf kennen, de ware kennis van Jeshua.’

Zijn drie toehoorders luisterden met ingehouden adem. Ze warmden op door de zon en het werd langzaam aangenaam. De emotie in de stem van de Senher was ontroerend, zelfs voor Arnaud Sicre.

‘Talloze ceremonies en rituelen werden generatie op generatie overgedragen. De jonge parfaits leerden de taal van geometrie en symbolen kennen waarmee de werkelijkheid duizendmaal beter omschreven werd dan met taal en woorden ooit zal kunnen. Ze werden onderwezen in de wijsheden van de Keltische druïden, in de oude Egyptische kennis van Toth en in de werken van de Griekse wijsgeer Hermes Trismestigus. Elk uur reciteerden ze het Onze Vader, niet de katholieke namaakversie die jij kent, maar het oorspronkelijke gebed van Jeshua. Meerdere keren per week hield men spirituele diensten in de kapel van het grotklooster, waar een grote altaarsteen stond met daarop de oudste versie die er bestond van het *Evangelie volgens Johannes*, het boek van de openbaringen, in het Occitaans geschreven.

Daar, in die kapel, bevond zich ook het heilige pentagonaal, de vijfhoek die zo groot was dat er een man in kon staan. Dat deed men ook, zelfs naakt tijdens de initiatie tot parfait. Als de aankomende parfait daar stond in het aanschijns van de Vader, dan pakte de meester de Heilige Graal vanachter een gordijn en liet hij deze voor de eerste en de laatste keer zien aan de parfait in wording. De opleiding was dan afgerond en de parfait werd, samen met een broeder, via de Montségur de wereld ingestuurd om het heilige werk te verrichten.’

De Senher begon merkbaar moe te worden van zijn emoties. In Arnauds brein kwamen steeds meer vragen op.

‘Wat is er gebeurd met dat klooster in die grotten waar je het over hebt?’

Bélibaste zuchtte. ‘Dat is geplunderd en vernield. De schatten zijn geroofd en alle aanwezigen zijn op de brandstapel

gezet.' Er klonk verdriet in de stem van de heilige. Met weemoed herinnerde hij zich de gloriédagen van de Katharen. Hij wist zeker dat zijn ziel in die tijd ook hier geweest moest zijn, want hij had heldere herinneringen aan mensen, plaatsen en situaties die hij helemaal niet kende uit dit leven.

Ooit was de ware christelijke kerk een tempel geweest voor diepe esoterische ontwikkeling. Uittredingen uit het lichaam, channeling en het bereiken van hoge staten van bewustzijn waren de normaalste zaken van de wereld. Ook helderziendheid en het genezen met de handen waren voor mannelijke en vrouwelijke parfais dagelijkse kost. Ze navigeerden op de sterren en vierden met ceremonies de zonnewendes en de equinoxen. Het belangrijkste was dat ze vrij door het land konden trekken en mochten helpen en prediken waar ze konden. Ze werden overal gewaardeerd en geëerd als de bijzondere zuivere dienaren van God de Vader die ze waren. Zij dienden de mens. Nu was van al dat moois niets meer over, behalve hij, de zondaar Bélibaste.

Een laatste regendruppel viel neer in het zand voor zijn voeten. Hij brak. Het begon met kleine tranen en snikken. Hij voelde het verdriet vanuit zijn buik omhoogkomen als een onderaardse oliebron die op het punt van springen stond. Alle zelfbeheersing verdween. Dikke tranen stroomden als bergbeken over zijn wangen. Hij hief zijn rooddoorlopen ogen naar de hemel.

'Er is niets meer!' Hij riep het uit. Diepe snikken. 'Er is niemand meer. Iedereen is dood. Ik ben helemaal alleen. Alles is kapot!' Hij hilde als een kind dat alles kwijt was en viel voorover op het pad.

Ongecontroleerd. Zijn vuisten sloegen kuilen in het zand. Zijn voeten schopten gaten. 'Waarom heeft U ons verlaten?'

Zijn reisgenoten stonden als bevroren naar hem te kijken. Geen van hen kon iets anders doen dan de kleine Senher uit laten razen.

Die avond kwamen de mannen afgepeigerd aan in Lleida. Ze

namen intrek in een herberg en genoten hun maaltijd zonder een woord te wisselen. Ieder van hen werd opgeslokt door zijn eigen gedachten na de uitbarsting van Bélibaste. De sfeer tussen hen was grimmig geworden. Zowel Pierre als de Senher waren met andere ogen naar Arnaud de Baille gaan kijken. Was hij echt wel te vertrouwen? Hij praatte steeds meer als een katholiek. Waren ze wel veilig door hem te volgen? Of zou hun expeditie in een drama eindigen?

Los van elkaar besloten ze voorzichtiger te zijn vanaf nu. Sicre was het voordeel van de twijfel kwijt.

Hoofdstuk 40

De droom van Bélibaste

Vanuit Lleida liepen ze de volgende dag naar Agramunt, veertig kilometer naar het noordoosten, en overnachtten daar. De Senher had de hele dag niet veel gezegd, niemand van het reisgezelschap eigenlijk. Ze waren alle vier nog in hun eigen wereld verzonken na het voorval tussen Bélibaste en Arnaud de dag ervoor.

Na een sober avondmaal gingen ze naar bed. Die nacht sliep de heilige onrustig. Hij woelde en draaide op het strobed en sprak in zijn slaap. Pierre Maury, legde geduldig de wollen deken over hem heen. De Senher praatte wel vaker tijdens het dromen. ‘Vergeef me, Vader,’ hoorde de herder hem nog stamelen voordat hij de kamer uit sloop.

Guillaume droomde dat hij een berg opliep. Hij merkte meteen dat hij gekleed was in het traditionele witte gewaad van de parfais met daarover een zwarte mantel met een puntige capuchon. Om zijn middel zat een holle riem, gemaakt van tweeënzeventig witte, wollen draden, driemaal omgeslagen. Hij had gehoord van dit ceintuur. De ouden droegen het in de gloriëtijd.

Bij zijn kraag voelde hij een bobbel; uit een zakje dat in zijn witte kleed genaaid was haalde hij een klein papieren bundeltje. Met grote ogen opende hij het. Tranen liepen langs zijn wangen toen hij zag dat de inhoud precies was wat hij verwacht had: een kopie van het *Evangelie volgens Johannes*, het belangrijkste Bijbelevangelie van de Katharen, in de originele versie.

Hij rolde het papier weer op en stak het terug in het zakje. De Senher wist wat hem te doen stond.

Hoog boven zijn hoofd torenden de rotsen uit en de klim was stijl en gevaarlijk. Bélibaste liep over een smal bergpad dat naar boven slingerde en besepte dat hij te lang niet mee de bergen in gegaan was met Pierre en de herders. Zijn con-

ditie was belabberd.

Hijgend bleef hij staan en keek hij uit over het weidse dal van de Ariëgerivier. Zijn te dikke buik ging driftig op en neer. Diep onder hem zag hij het groenblauwe meer liggen dat was omzoomd met dichte bossen. In de bergwand waren de littenkens van de oude gletsjer vereeuwigd die hier vijftienduizend jaar geleden het dal had gevuld. Ze waren als witgele striae op een grijze huid. Hij zag het uitgestrekte dennenbos dat als een groene deken de bergen bedekte. Langs het meer baadden kleine dorpjes in het gouden zonlicht.

Bélibaste hervatte moed en vervolgde zijn tocht. Hij volgde de bocht van het smalle pad omhoog door het dichte woud. Hier en daar moest hij zich optrekken aan de bomen die het pad flankerden om de steile stappen te kunnen zetten. Bovengekomen bevond hij zich in een woud met tropisch aanvoelende planten. Het bos trilde van de energie. Krekels en vogels deden een wedstrijd wie het meeste decibellen kon produceren. Ergens achter hem klapwiekten grote vleugels die van een tak opstegen; de heldere kreet van een buizerd. Een kleine kudde steenbokken stond geïnteresseerd naar zijn amateuristisch geklauter te kijken vanaf de rots boven hem. Een adder schoot weg in de veiligheid van het kreupelhout.

Hij stapte langs ravijnen en steenverschuivingen en klom over grote rotsen die het pad blokkeerden. Alleen een werkelijk geëngageerd mens kon dit pad bewandelen. Een onzichtbare kracht stuwde hem voort. Na een opwaartse tocht door het woud kwam hij aan op een plateau. Bélibaste liep naar voren en stond voor een ruwe, eeuwenoude stenen muur. Intuïtief wist hij waar hij was. Lang geleden had hij van zijn leraar Pierre Authié over deze plaats gehoord. Verbaasd keek hij om zich heen. Hoe kon hij hier beland zijn? Deze plek was vernietigd, bestond niet meer, maar hij was er toch echt. Hij was bij de grotten van Ussat les Bains.

Eensklaps opende zich met een harde kners een grove eikenhouten deur in de muur. Hij had de deur niet gezien en huiverde van het geluid. Er verscheen een lange, magere man

in eenzelfde wit gewaad met daarover een zwarte mantel als Bélibaste droeg. Het gezicht van de man was spierwit door het gebrek aan zonlicht dat inherent was aan het grottenleven. Witter nog dan de baard die tot over zijn borst hing.

Bélibaste wierp zich op zijn knieën en smeekte: 'Zegen mij, vader.'

De oude man keek met ogen vol liefde naar hem en sprak de woorden: 'De Heer zegene u en leidde u tot een goed einde.' Ze kusten elkaar op de mond. 'Volg mij, jonge Bélibaste. Hij weet dat u komt.'

De ancien leidde Guillaume door de deur en over een binnenplaats de grot in. Het voelde er koud en vochtig aan in verhouding tot de warme buitenlucht. Door de spanning in zijn lichaam merkte de Senher niet veel van de kou. Hij keek zijn ogen uit bij wat hij zag tijdens de snelle tocht door de grotten.

Dit moest de keuken zijn. Het was zoals Pierre Authié het hem jaren geleden had omschreven. Novicen in burgerkleding kneedden deeg op rotsachtige plateaus en weer anderen schoven lange planken met broden de stenen ovens in.

Ze liepen verder. Overal in de grot waren gangen, kamertjes en zalen uitgeslepen, daar had Moeder Natuur in hoogsteigen persoon miljoenen jaren over gedaan. Het leek een doolhof en alleen iemand die de weg er wist zou niet verdwalen. Parfaits in de kenmerkende witte gewaden met zwarte mantels zaten op hun knieën in gebed in een van de zalen. Niemand keek op, niemand zag hem. Alleen de oude heilige die hem voorging leek te weten van zijn bestaan.

Uit vele kelen klonk het traditionele Onze Vader dat ieder uur gebeden werd.

*Onze Vader is in de Zevende hemel, geheiligd in uw naam,
uw koninkrijk kome,
uw wil zal geschieden op aarde als in de hemel,
geef ons heden ons bovenzinnelijke brood en vergeef
ons onze zonden,*

*gelijk ook wij anderen hun schuld vergeven,
en leidt ons uit de verzoeking, bevrijdt ons van het boze,
want U bent het koninkrijk, en de macht, en de glorie,
amen.*

Hoofdstuk 41

Het heilige der heiligen

Guillaume en de ancien waren beiden geknield en baden mee. Na het gebed stonden de mannen op en vervolgden ze hun tocht, door nauwe gangen, door hallen vol druipstenen en langs diepe spelonken.

Er doemde een nieuwe muur op. De muur bestond uit twee delen waarvan het deel dat naar voren stond het achterste deel voor het zicht overlapte. Bélibaste herinnerde zich de beschrijvingen die Pierre Authié hem had gegeven over deze plek. Hij wist dat de ruimte tussen de muren een symbolische doorgang was. Wie deze doorgang betrad, verliet de vergankelijke wereld en trad toe tot de goddelijke wereld.

Duizend jaar lang passeerden novicen, jonge mannen die parfait wilden worden, deze muur. Ze lieten daarmee het leven zoals ze het gekend hadden achter zich om zich te wijden aan een opleiding tot parfait die drie tot wel zeven jaar kon duren. Ze lieten hun ego achter om zich te wijden aan hun werkelijke goddelijke essentie.

Het ego zou de omstandigheden in de grotten niet trekken. Comfort kenden de parfaits-in-opleiding niet en alles was koud, stil en donker. Het was een ascetisch bestaan dat ertoe diende alle gehechtheden met het aardse los te laten. Niet alleen materiële gehechtheid of gehechtheid aan mensen, maar ook aan comfort, aan alle vormen van begeerte en zelfs aan warmte, geluid en licht. De parfaits dienden zich helemaal los te maken van de illusie.

De slaapplekken bevonden zich op de harde rotsgrond en waren bedekt met stro. De aankleding van de grotzalen was minimalistisch. Het voedsel was plantaardig en bestond vooral uit brood en groentesoep. De geestelijken leidden hier een eenvoudig, ingetogen leven passend bij discipelen van Jeshua en Maria Magdalena. Hadden de profeten zelf uiteindelijk ook niet in eenvoud geleefd? Ondanks dat hij van goeude

komaf was en zij van hoge adel? Comfort was immers van het ego met zijn verlangens, gehechtheden en behoeften. Voor de zielenmens was aards genot zinloos. Die vond het opperste genot in de oneindige diepte in zichzelf.

De parfait-studie in de grotten bestond uit contemplatie, meditatie en studie van de Heilige Geschriften. Het onderrecht bestond uit colleges van de ancients. De novicen leerden te werken met astrologische, medische en numerologische kennis die hun bakermat kenden in beschavingen van ver voor het oude Egypte. Samenlevingen die nog voorafgingen aan Atlantis.

Drie vastenperiodes per jaar, van veertig dagen, waren de norm. Discipline, overgave en zuiverheid werden geëist. Pas als een novice na jaren beoefening zich volledig onthecht had van de behoeften, begeerten en verlangens van de fysieke wereld en zich een waardig voertuig voor de Heilige Geest van Jeshua had getoond werd hij ingewijd doormiddel van de handoplegging van het consolamentum van de parfaits. Pas dan was het Gouden Licht van het Christusbewustzijn van hem om weer door te geven aan anderen.

Bélibaste liep als in een mentale nevel gehuld achter de ancien aan de gangen en zalen door. Hij voelde in zijn buik de spanning opbouwen. Onbewust wist hij precies waar hij naartoe geleid werd.

Aangekomen bij de grote, zwaar beslagen eikenhouten deur in een gemetselde grotingang wist Guillaume wat hij erachter kon verwachten. Authié had het in geuren en kleuren omschreven. De deur opende zich geruisloos en de korte trap omlaag werd zichtbaar. De ancien keek hem aan met ogen waarin het hele universum besloten lag en Bélibaste voelde alleen maar acceptatie en barmhartigheid in zijn blik.

‘Ik laat je hier. Hij wacht op je. Moge de Vader je tot een goed einde brengen.’

Guillaume Bélibaste groette de heilige man zoals het hoorde en stapte voorzichtig de grot binnen. Vijf treden omlaag. Zijn ogen moesten wennen aan het donker in de ruimte.

Kaarslicht zorgde voor een zachte gloed op de wanden. Hij rook een heerlijke geur van wierook zoals hij deze nog nooit had geroken. Hij kon het soort niet thuisbrengen.

Bélibaste keek ontroerd rond naar de wanden die vol heilige symbolen stonden waar de jonge parfait er slechts een paar van herkende. Zijn opleiding door de gebroeders Authié had slechts een fractie omvat van de omvangrijke kennis waarover de ouden beschikten voor de kruistochten. Daar konden zijn leraren niets aan doen, ook die waren beperkt opgeleid. De oude kennis was eenvoudigweg niet meer beschikbaar geweest. Alles was vernietigd door de inquisitie.

De kleine Senher liet zijn blik door de ruimte glijden. Links van hem zag hij de grote altaarsteen die Pierre Authié hem destijds omschreven had. De steen was bekleed met wit linnen. Op het linnen stonden twee brandende kaarsen. Tussen de vlammen lag een prachtige gebonden versie van het Nieuwe Testament, opengeslagen op de eerste pagina van de *Openbaring van Johannes*. Het meest gebruikte evangelie van de Katharen. Het boek *Apocalyps*, waar het einde der tijden en het begin van de Nieuwe Hemel en de Nieuwe Aarde in omschreven stonden. De overgang naar de Gouden Tijd.

Guillaumes' blik dwaalde naar rechts en toen hij zijn ogen iets hoger de wand over liet gaan zag hij het. Hiervan had hij alleen maar gehoord. Hij kon zijn ogen niet geloven. Dit was het heilige der heiligen.

Hoofdstuk 42 De Bethlehemgrot van Ussat

Guillaume keek naar een vijfhoekig pentagonaal dat zorgvuldig in de muur gehakt was, zo groot dat een volwassen man erin kon staan. Pierre Authié had hem ooit uitgelegd dat het pentagonaal het geometrische symbool van het Christusbewustzijn was dat in een gouden grit de aarde omvatte. Deze vijfhoekige vorm was duizenden jaren geleden door de oude Keltische druïden in deze rotswand gehakt en diende sindsdien een inwijdingsplek voor heilige mannen en vrouwen. Het was een dimensiepoort naar het Christusbewustzijn.

Bélibaste wist heel goed waar hij was. Hij stond in de Bethlehemgrot van Ussat, waar tot zeventig jaar voor hem parfaits na hun studieperiode het consolamentum ontvingen en ingewijd werden in het geheim van de Heilige Graal. De Graal lag in een nis in deze ruimte, achter een gordijn, wist Bélibaste. Alleen de grootmeester van deze grottempel mocht hem aanraken.

De parfait mocht de Heilige Graal eenmaal in zijn leven zien en dat was bij zijn inwijding, op deze plek. Nu stond hij op deze plaats en hij kon het bijna niet geloven. De spanning in zijn buik was bijna ondragelijk geworden. Waar kwam die spanning toch vandaan?

Als bij toverslag herinnerde hij zich wie hij was. Hij was geen heilige parfait. Hij was Guillaume Bélibaste, de zondaar. Zijn initiële enthousiasme werd overstemd door een grotesk schuldgevoel dat hem verlamde. In elke cel van zijn lichaam voelde hij het opkomen. Wie was hij om hier te zijn? Hij was weliswaar de laatste parfait die nog leefde, maar hij was allang geen zuiver kanaal meer voor de Heilige Geest. Hij had zoveel gedaan wat hem besmet had. Hoe vaak had hij wel niet gevreeën met Raymonde? Hoe vaak had hij wel niet gelogen tegen zijn volgelingen? De ergste leugen was toen hij

Pierre Maury met Raymonde liet trouwen om te verdoezelen dat ze zwanger was van hem. Van hem! Niet van Pierre, maar van hem, de zogenaamde parfait. De kleine Guillemette was zijn dochter. Net als dat haar broertje van hem was.

En dan zijn allerergste daad: hij had zijn tegenstander Jean proberen te vergiftigen...

Een diepe schaamte trok door hem heen. Hoe vaak had hij stiekem wijn gedronken in de keuken van Na Guillemette als iedereen sliep of als hij in de herderscabannes was waar hij overnachtte als hij met Pierre op pad was? Hij had eden gezworen en vlees gegeten. Forse schulden gemaakt. Wat hij onbewust al zolang wist, maar voor zichzelf verzwegen kreeg hij nu recht in zijn gezicht terug. Guillaume kon niet anders dan zichzelf aankijken. Hij was een oplichter, een charlatan. Hij deed zich voor als zuivere parfait, maar hij loog en bedroog. Hoeveel regels had hij overtreden?

De diepe schaamte maakte zich meester van de jonge parfait. Hij zakte op zijn knieën om zich te onderwerpen en zijn nederigheid te tonen. Zijn hoofd kwam door de snelheid met een klap op de rots vloer terecht toen hij zich voorover wierp in een nederige buiging. Een dun straaltje bloed liep over zijn voorhoofd zijn mondhoek in. Hij proefde de ijzerachtige smaak van het rode levenselixir. Duizeligheid nam bezit van hem.

Guillaume Bélibaste maakte zich zo klein mogelijk en huilde dikke, zoute tranen die zich vermengden met het bloed. Hij, de grote Bélibaste, de laatste Kathaarse parfait was niets meer. De laatste voortzetter van de ware kerk van Christus lag als een zielig hoopje mens op de grond in het midden van de meest heilige grot op aarde.

‘Schuld en schaamte zijn de meest zinloze gevoelens die er bestaan, jonge Bélibaste.’ De warme stem leek uit het niets te komen. Bélibaste bleef trillend op zijn knieën liggen met zijn gezicht in zijn handpalmen gedrukt. De laatste parfait durfde niet eens om de zegen te vragen van de gestalte die achter hem opgedoemd was. Hij was het niet waard. Guillaume

vergat de traditionele groet en hij kon niets anders doen dan zwelgen in zelfmedelijden.

‘Sta op, jonge Bélibaste. Onze Vader, de God van de Liefde, heeft je allang vergeven.’ De stem klonk alsof hij niet van deze wereld was. Verbaasd en verward kroop Guillaume op zijn knieën. Hij durfde niet om te kijken in de richting van waar de stem vandaan kwam.

Met trillende stem stroomden de woorden oncontroleerbaar uit zijn mond. ‘Maar... benedictie Senher... ik heb gezondigd, o ik heb zo gezondigd. Ik heb me verenigd met een vrouw, ik heb kinderen verwekt.’ Hij snikte. ‘Ik heb mijn eigen vrienden en volgelingen bedrogen en tegen ze gelogen. Ik heb alle geboden gebroken. Ik heb iemand omgebracht en een ander geprobeerd te vermoorden. Ik ben een voertuig van Satan geworden en ik heb onze kerk verloochend en misbruikt. Ik ben een schande voor ons geloof.’

Hij barstte in tranen uit. ‘Ik ben uw vergeving niet waard!’ Hij had het geschreeuwd. Zijn klanken weergalmden tegen het hoge gewelf van de grot. Een zwaluw in een van de nesten aan het plafond schrok op en vloog het duister in. Ze gleed de grot uit aan de achterkant die open was en uitkeek over het dal. Daar, achter de bergtop, aan de overkant, lag de Montségur waar de parfaits na de initiatie naartoe trokken om hun heilige werk te doen. Altijd in duo’s. Nooit solo, zoals hij.

De stem kwam dichterbij. Guillaume voelde een warme gloed in zijn rug. Een gevoel van gelukzaligheid trok door zijn lichaam en verwarde hem nog meer. Er stond een man achter hem. Diens warme stem vulde de grot. ‘De biecht was bij ons een collectief gebeuren van vergeving en genade. Omdat we beseften dat we allemaal zondige wezens waren. Wij wisten dat we er in al onze schoonheid en lelijkheid mochten zijn als mens. We zijn welbeschouwd geen mensen die zo spiritueel mogelijk proberen te doen. We zijn spirituele wezens die een menselijke ervaring beleven hier op aarde. Daar horen slachtoffers en daders, goed en slecht, liefde en haat gewoon bij.’

Guillaume Bélibaste liet de woorden op zich inwerken.

De stem vervolgde: 'De kerk waarover jij spreekt bestaat al heel lang niet meer. Jij, lieve jongen, hebt in de illusie geleefd dat jij haar voortzette. Al lang voordat de gebroeders Authié ingewijd werden was zij gestorven. Pierre Authié deed een poging haar weer leven in te blazen. Ook hij meende dat hij de laatste was.'

Guillaume voelde de verschijning dichterbij komen.

'Het wordt tijd dat je het grote plaatje gaat zien, jonge Bélibaste. Onze taak zat er voor jouw geboorte al op. Wij hebben de afgelopen duizend jaar de leer van onze Vader Jeshua de Christus en onze moeder Maria de Magdaleen voortgezet in de wetenschap dat onze kerk eindig zou zijn. Geheel in overeenstemming met de profetie in de *Openbaring van Johannes* heeft Satan de wereld weer in zijn macht genomen om de komende duizend jaar te heersen over de mensheid. Alle parfaits wisten dit en zijn daarom chantend de brandstapels opgestapt voor een welverdiende rustperiode. Het vuur was de weg naar de vrijheid van de Zevende Hemel.'

Guillaume Bélibaste was in de war. Was hij niet de laatste vertegenwoordiger van de christelijke kerk? Hoezo: alle parfaits waren opgestapt? Voor een welverdiende rustpauze? Had hij al die jaren in een illusie geleefd? Had hij een rol aangenomen die niet aan hem was om te nemen? Was het allemaal voor niets geweest?

De stem rolde door de ruimte en leek zijn gedachten gelezen te hebben. 'Ik moet je teleurstellen, jonge Bélibaste. Jij bent niet de laatste vertegenwoordiger van onze kerk. Er zijn anderen. Een kleine groep heilige mannen en vrouwen heeft het overleefd zodat ze onze geheime kennis kunnen bewaken om die over zevenhonderd jaar weer met de mensheid te delen. Jij bezit echter iets waar zij naar zoeken. Daarom hebben we je naar hier gehaald.'

Waar kwam de stem toch vandaan? Guillaume durfde niet op te kijken.

Hoofdstuk 43 De sleutelbewaarder

Bélibaste begon het te begrijpen. Hij wist precies waar de stem op doelde. Hij had wat zij zochten. Maar... waren er ook anderen? Was hij niet de laatste parfait?

De stem kwam weer uit het niets. 'We wisten dat onze eindtijd was aangebroken. We wisten dat we plaats moesten maken voor het duister en dat we daarna weer terug zouden keren. In een andere vorm, in een andere periode, wanneer Satan voorgoed ten onder gegaan is. Die tijd breekt pas over zevenhonderd jaar weer aan, wanneer de mensheid ontwaaken zal. Er zal dan nog minstens driehonderd jaar nodig zijn voor het nieuwe menselijk bewustzijn om volledig op te bloeien. De Nieuwe Aarde en de Nieuwe Hemel uit het *Evan-gelie volgens Johannes* zullen zich dan pas aan de mensheid openbaren en zijn niet van deze tijd, Guillaume. Wij waren slechts de wegvoorbereiders. Voor ons is de Nieuwe Aarde al een feit, maar de mensen zien het nog niet. Zoals de Christus ons leerde: "*Wat jullie verwachten is al gekomen, het Koninkrijk van de Vader is uitgespreid over de aarde. Alleen de mensen herkennen het niet.*"

Langzaam drong de betekenis van de woorden tot hem door. Een vreemde opluchting. Hij durfde zich nog iets verder op te richten. Bélibaste draaide zich om en keek voorzichtig tussen zijn vingers door de ruimte in. Voor hem, in het schemerdonker, ontwaarde hij een gestalte. Een broodmagere man in een lang, wit gewaad. De man had spierwitte haren en een spierwitte baard. Zijn huid leek haast doorzichtig en zijn lichaam werd omringd door een zacht, paarsachtig licht.

Guillaume Bélibaste raapte zijn moed bij elkaar en liet zich op zijn knieën zakken, boog zijn hoofd, vouwde zijn handen en smeekte. 'Vergeef me Vader, zegen mij en vergeef me alstublieft.'

De man pakte zijn handen vast en liet hem merken dat hij op mocht staan. Met moeite hees Guillaume zichzelf omhoog. De wijze was twee koppen groter dan hem en hij besefte dat dit de laatste grootmeester van de kerk van de God van de Liefde moest zijn geweest. Hij boog zijn hoofd toen de man hem zijn zegen gaf.

‘De Heer zal u zegenen en u tot een goed einde brengen.’

Voor het eerst in die vele honderden keren dat Bélibaste deze zin had gehoord of zelf had uitgesproken begreep hij werkelijk wat er met deze woorden bedoeld werd. Een goed einde betrof niet deze wereld en dit leven, geen gezondheid, welzijn of rijkdom zoals hij altijd had gedacht. Het goede einde dat bedoeld werd kwam pas na de dood, wanneer het wiel van reïncarnatie doorbroken werd en hij opgenomen zou worden in het goddelijke licht. Misschien was dat na dit leven, maar het kon zomaar nog duizend jaar duren.

Zijn ogen zochten die van de ancien. Toen hij deze gevonden had keek hij recht de Zevende Hemel binnen. Een onbeschrijfelijk gevoel van liefde en blijdschap trok door zijn lijf. Een diepe, gelijkmoedige gelukzaligheid maakte zich van hem meester. Daar, in de ogen van de grootmeester, zag hij de bestemming van zijn ziel, zijn fatum. In dat moment begreep hij volledig hoe het goddelijk plan gesmeed was en dat alles altijd geheel volgens het goddelijk ontwerp was gegaan. Alles was voorbestemd. Ook het ondragelijke lijden van zijn volk. De uitroeiing van zijn kerk. De vernietiging van zijn cultuur. Het had niet anders gekund. De duistere krachten van de katholieke kerk en de hebberigheid van de Franse adel waren de weerstand die de in totaal vijfduizend gedode parfaits nodig hadden gehad om hun werkelijke meesterschap te tonen tijdens martelingen en op de brandstapel. Hun wrede dood was een ultieme test geweest.

De grootmeester hield nog steeds zijn handen vast. ‘Wat heb ik dat zij zoeken, vader?’ Hij veinsde, hij wist heel goed wat ze zochten.

‘Jij bent de sleutelbewaarder van het Boek van de Liefde.’

De Senher was sprakeloos. *Hoe kon hij dat weten?*

‘Jouw missie was nooit om voortzetter van onze kerk te zijn. De missie die jou gegeven is, is dat je zorgdraagt dat zij de sleutel krijgen en de locatie van het boek. Nog voor je sterven zul je de sleutel doorgeven.’

‘Sterven?’

‘Jouw tijd op aarde zal spoedig ten einde zijn.’

‘U zegt dat er meer parfaits in leven zijn. Bedoelt u misschien... de nazaten?’

De ancien boog zijn oude hoofd. ‘Die bedoel ik.’

‘Bestaan ze echt?’

De meester negeerde de laatste vraag en vervolgde. ‘Het belangrijkste nu is jouw initiatie. Je kunt alle schuld, spijt en schaamte loslaten. Je mag alle boosheid, angst en pijn laten gaan. Zoals Jeshua aan het einde van zijn leven de realiteit beseftte, heb jij deze nu gezien. Onze weg was dezelfde als die van Hem. De kruistocht van de paus was de kruisiging van ons als volk. Jeshua was in zijn tijd nochtans met een klein groepje. Twaalf apostelen, zijn moeder, zijn vrouw Maria de Magdaleen en een paar honderd volgelingen. Wij waren met vele duizenden parfaits en tienduizenden croyants. Over zevenhonderd jaar zullen er ontelbaar veel ontwaakte mensen zijn. Dan zal een derde kruisiging onmogelijk blijken en zal de mensheid zichzelf bevrijden. Het werk dat wij hebben verricht de afgelopen duizend jaar met onze kerk en de vele oorspronkelijke kerkgemeenschappen, is de voorbereiding om de wens van Satan – om de mensheid te knechten – te saboteren. Door onze inspanning en ons lijden zal hij niet slagen en zal de mens het aardse kleed van zich afwerpen. De mens zal weer de oorspronkelijke Adamus zijn, de bevrijde zielenmens, de engel, maar dan hier op aarde. Onthecht en in eenheid. De illusie van afscheiding zal voorgoed verdwijnen. De sluiers der onwetendheid zullen oplossen. De Gevallen Engel en zijn archontische helpers zullen vergeven worden en weer terugkeren naar de werkelijke Schepping van de God van de Liefde.’

De ancien liet Guillaumes handen los.

‘Jouw taak vanaf nu is om het lijden te vervolmaken, mijn waarde Guillaume. Het laatste deel van je reis zal niet makkelijk zijn. Let goed op de signalen. Wanneer jij twee eksters op je pad vindt zul je weten dat jouw einde nadert.’

Bélibaste sidderde.

‘Ben je bereid nu een van ons te worden? Wil je het consolamentum van de heiligen van mij ontvangen en je aan de regels van het Endura houden tot de dood door het vuur je treft? Jij zult de dan laatste van ons zijn die op de brandstapel zal sterven.’

Bélibaste voelde de waarheid van de woorden van de ancien en besepte dat dit zijn weg zou zijn. Hij kreeg de kans om alsnog een ware parfait te worden. Een diep verlangen werd vervuld.

‘Dat ben ik.’ Het kwam vanuit de grond van zijn hart.

Hoofdstuk 44

Het consolamentum voor Bélibaste

‘Zul je het Onze Vader uitdragen en je wijden aan de zuiverheid van je kanaal door nooit onwaarheden te spreken en geen eden af te leggen?’

Guillaume hoefde er niet over na te denken. ‘Dat neem ik me voor.’

‘En zul je je streng houden aan de voedingsvoorschriften van onze kerk?’

‘Dat neem ik me voor.’

‘Je bent vergeven van al je zonden, Guillaume Bélibaste, in de naam van de Vader, de Moeder en de Zoon. Onze kerk is niet gemaakt van steen en hout, maar is de gemeenschap van gelovigen waarbinnen Christus en de Heilige Geest in ons hart zijn. Deze kerk is er voor alle mensen en om alle zonden te vergeven. Onze kerk onthoudt zich van doden, dieverij, overspel en alle onreinheid. Onze kerk onthoudt zich van liegen, zweren en valse getuigenissen. Onze kerk onthoudt zich van vervloekingen. Deze kerk ondergaat de beproeving en het martelaarschap in de naam van Christus. Onze kerk verricht de heilige spirituele vuurdoop van handoplegging waardoor de Heilige Geest wordt doorgegeven aan alle mensen om hun ziel te bevrijden.’

De ancien nam het schitterende Nieuwe Testament van de altaarsteen en legde deze op het hoofd van Guillaume Bélibaste. De *Openbaring van Johannes* was opengeslagen. Vervolgens legde hij zijn handen op het boek en sprak het Onze Vader.

Guillaume voelde een energie door zijn lichaam stromen. De ancien sprak met diepe stem. ‘Zegen en vergeef ons, Heer. Moge dit aan ons geschieden. Laten we bidden. Heilige Vader, ontvang uw dienaar in Uw rechtvaardigheid en beziel hem met Uw genade en Uw Heilige Geest.’

De ancien sprak nu driemaal het Onze Vader uit en vervolgde: ‘Het woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond.

Wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, vol genade en waarheid.'

Guillaume voelde tranen uit zijn ooghoeken druppelen. Ze gleden zacht over zijn wangen en verzamelden zich in zijn mondhoeken. Hij kon de genade en de Heilige Geest door zich heen voelen trekken. Al zijn zonden, zijn misstappen en zijn menselijke emoties losten op uit zijn lichaam, als werden ze weggebrand door zuiver gouden licht dat uit zijn diepste binnenste kwam. Hij voelde zijn begeerten en zijn gehechtheden aan het aardse oplossen. Wat overbleef was een diepe gelukzaligheid en een helderheid zoals hij nog nooit ervaren had. Een diepe ontroering overmeesterde hem. Hij was een volmaakte geworden, een werkelijke parfait.

'Sta op, mijn zoon. Vanaf nu gelden de wetten van het Endura voor je. Je zult geen dierlijke producten eten, je zult de begeerten van het lichaam weerstaan en geen vrouwen meer aanraken. Je zult nimmer meer onwaarheden spreken of een eed zweren die je aan het aardebewustzijn verankerd. Je zult vasten en mediteren. En je zult het allemaal alleen moeten doen, op eigen kracht. Er is niemand meer om deze last met je te dragen. Het zal discipline en motivatie vergen. Tot het einde.'

De Senher was meer dan bereid. Hij zou het laatste deel van zijn leven als werkelijke heilige volbrengen, daar was geen twijfel over mogelijk.

'Besef dat wij hier duizend jaren lang in een kloosterorde geleefd hebben. We waren met velen en hadden elkaar om ons aan de regels van het Endura te houden. We steunden elkaar om onze zuiverheid te behouden. Jij bent alleen, lieve Guillaume. Jij zult de kracht moeten opbrengen om zonder broeders en zusters een zuiver kanaal te blijven en het duister te weerstaan, tot de dood je van je lichaam zal scheiden. Dan zul je je bij ons voegen in de vrijheid van de Zevende Hemel. Ik wens je de kracht en de discipline toe om je missie te volbrengen. En ik heb er alle vertrouwen in dat je dit zal lukken. Nu is het tijd om in het pentagonaal te stappen. Ik zal je de Heilige Graal tonen.'

Guillaume wist wat hem te doen stond. Hij kleeedde zich

uit, draaide naar rechts, zette twee stappen en beklom poedelnaakt de wand van de grot, twee meter omhoog naar de vijfpuntige inkeping. Het was ondanks de geringe afstand een ingewikkelde klim en hij was niet echt in vorm. Zwetend en hijgend kwam hij boven. Vervolgens moest hij zich om draaien om achterwaarts in het pentagonaal te stappen. Er was niets waar hij zich aan vast kon houden. Niets dan gladde rotswand.

Voor Guillaume gold dit als de moeilijkste draai van zijn leven, maar het lukte hem. Hij zette een voet in de punt linksonder en een voet in de punt rechtsonder. Zijn linkerhand ging in de punt linksboven en zijn rechterhand in de punt rechtsboven. Zijn hoofd paste precies in de middelste punt.

Met gespreide armen en benen stond hij nu in het pentagonaal als de Mens van Vitruvius. De vijfhoek was een multi-dimensionale poort die rechtstreeks naar het Christusbewustzijn voerde.

Terwijl Bélibaste daar stond had de ancien een groot voorwerp achter het gordijntje vandaan gehaald. De Heilige Graal. Hij hield het vast met beide handen en hief het op.

Met grote ogen keek Guillaume Bélibaste naar de zwarte meteoriet in de handen van de grootmeester. De Graal was ver voor de tijd van de Druïden naar de aarde gekomen en werd sinds mensheugenis gebruikt als ascensiepoortaal; een directe poort naar de Zevende Hemel, mits op de juiste manier gebruikt.

Guillaume sloot zijn ogen. Hij voelde dat hij opgetild werd. Zijn fysieke lichaam loste op en hij veranderde in een lichtlichaam. Steeds verder steeg hij op. Door de eerste en de tweede hemel waar hij engelen zag in een schitterend warm licht. Steeds hoger en hoger. Door de derde en de vierde hemel. Hij werd overmand door de alles overheersende gelukzaligheid en gelijkmoedigheid van de hemelse etages. De vijfde en de zesde hemel. De engelen om hem heen bestonden uit regenboog-achtige wezens. Totale verrukking en eenheid viel hem ten deel.

De Zevende Hemel. Een puur Gouden Licht. De parfait merkte dat er geen grens meer was tussen hem en het licht om hem heen. Geen grens meer tussen hem en de engelen. Totale vrijheid en oneindigheid. Hij wás het Gouden Licht. Hij was de Eenheid. Hij was het Al.

De *transfiguratie*²³ was voltooid. Guillaume Bélibaste er-voer wat weinig mensen bij leven hadden ervaren. Hij was een met wie hij in werkelijkheid was. Hij was de Vader.

Hoelang de ervaring had geduurd wist hij niet. Toen Bélibas-te zijn ogen opende stond hij weer in het pentagonaal. Naakt en kwetsbaar. Zijn fysieke lichaam voelde ineens als een beknelling. Hij wilde er niet meer in leven. Nu hij de werke-lijkheid geproefd had, ervoer hij de aardse illusie inderdaad als een gevangenis.

De ancien keek hem barmhartig aan. ‘Nu ken je de waarheid, lieve zoon. Nu begrijp je de essentie van het christelijk geloof. Je hebt geleerd wat werkelijke alchemie is. Het om-smelten van lood in goud staat symbool voor het transfigu-reren van de fysieke mens die leeft binnen de illusie van af-scheiding in de zielenmens die leeft in eenheid met alles wat is. Je lichaam voelt nu misschien als een kerker en dat is het ook. Toch is het een vervoersmiddel van je ziel waarmee je deze illusie kunt ervaren. Je hebt het in dit lichaam te doen. Alleen de identificatie ermee mag je vanaf nu loslaten. Wer-kelijke bevrijding geschiedt eerst in het lichaam, pas daarna kan de transfiguratie naar zielenmens plaatsvinden. Dit is het geschenk dat de Gevallen Engel ons gegeven heeft.

Onthoud dat je nu de laatste van ons bent die zal sterven op de brandstapel, lieve zoon. Dat je na je dood thuis zal komen. Je zult de geschiedenis ingaan als de laatste parfait die op de brandstapel stierf. Maar je zult bij lange na niet de laatste zijn...’

²³ *Transfiguratie*, de volbrenging van het Endura waarbij de sterfelijke mens door de onsterfelijke, goddelijke mens wordt vervangen. De Zielen-mens wordt geboren.

De droom vervaagde net zo snel als hij gekomen was en de Senher sliep dieper dan hij ooit geslapen had.

Hoofdstuk 45

Twee eksters op het pad

De volgende dag merkte niemand dat er iets veranderd was. De zon was opgekomen zoals altijd en de vogels hadden de dag met hun gebruikelijke gezang begroet. De krekels zoemden en de bloemen hadden zich zoals elke dag geopend in het licht van de ochtendzon.

Arnaud, Pierre en Aymeric hadden de Senher in bed laten liggen en waren gaan ontbijten. Toen Guillaume een paar uur later wakker werd voelde hij de verandering zelf maar wat goed. Met verbazing stond hij op om te merken dat zijn lichaam als herboren voelde. Hij voelde zich gelukkig, vitaal en gezegend. Energieker dan ooit tevoren.

Guillaume Bélibaste begon onmiddellijk het vertrek voor te bereiden. Zijn missie was nu kraakhelder.

Niet veel later vertrok het gezelschap vanuit de herberg waar ze hadden geslapen. Pierre kende de dochter van de herbergier en had een leuke nacht met haar gehad. Het hielp hem Raymonde te vergeten. Hij rukte zich los uit haar omhelzing en gaf haar een zoen.

Zijn reisgenoten stonden al buiten. Bélibaste was in een opperbeste stemming. Hij keek om zich heen en alles voelde als nieuw. De zon kwam op en transformeerde het landschap tot een prachtige aquarel. De bomen waren groener dan ooit. De planten, het gras en het mos langs de weg schitterden. Vier reeën schoten voor hem langs over het pad. Een witte duif vloog over zijn hoofd. Hij voelde zich licht en gelukkig. De depressie van gisteren leek als een donderwolk weggeblazen door een wind van optimisme.

‘Ben je gevallen?’ vroeg Pierre.

‘Waarom vraag je dat?’

‘Je hebt een snee op je voorhoofd en die had je gisteren nog niet.’

De Senher voelde boven zijn wenkbrauwen en hield zijn hand voor zijn ogen. Een lichtrode wijsvinger verraadde de wond aan zijn hoofd. Hij herinnerde zich de botsing van zijn voorhoofd met de vloer van de Bethlehemgrot in zijn droom. Even stond hij als aan de grond genageld. Een dankbare glimlach verscheen op zijn gezicht.

Fluitend zette hij daarna de pas erin op weg naar het plaatsje Pons waar ze zouden pauzeren en eten om vervolgens naar de oude stad Tragó te lopen.

De mannen liepen inmiddels een paar uur toen ze in een prachtig beukenbos terechtkwamen. Een grote beuk had haar reusachtige takken over de weg laten groeien.

Op een van die takken zat een ekster.

Eksters waren voor de Katharen symbolen voor begeerte, omdat zij de glimmende dieren zo interessant vonden en ze erom bekend stonden menig sieraad gepikt te hebben. Dieren hadden een speciale betekenis in het Occitaans christendom. Zo waren roofvogels een gunstig teken en waren kruipende dieren als padden, slangen en hagedissen boodschappers van Satan. Deze laatste dieren waren de enige levende wezens die naast vissen gedood mochten worden.

De ekster ving de belangstelling van Bélibaste die moest denken aan de eksters uit de voorspelling in zijn droom. Met een combinatie van verbazing en bevestiging zag hij hoe een tweede ekster krassend aan kwam vliegen en de eerste ekster van de tak af probeerde te jagen. De twee eksters dansten in de schaduw van de beuk. De twee eksters uit zijn droom.

De Senher ervoer een diepe vrede en sloot voor een moment zijn ogen. Hij wist dat zijn einde naderde.

Pierre Maury was de enige die het opviel. De twee anderen waren diep in een gesprek verwickeld over de katholieke kerk versus het christendom en hadden niets in de gaten. Guillaume Bélibaste stond glazig te kijken naar de twee vogels die hevig krassend vochten om het plekje op de tak.

‘Dit is het, waarde vriend,’ sprak hij zonder zijn ogen van

de zwart-witte schepsels af te halen. ‘Het teken dat mijn einde genaderd is en ik binnenkort zal sterven.’

Pierre Maury wist niet wat hij hoorde. ‘Hoe kom je daar nu bij?’ Het idee dat zijn kleine vriend zou heengaan benauwde hem. Bélibaste was zo’n belangrijk deel van zijn bestaan. Een leven zonder de heilige leek hem ankerloos en leeg.

Guillaume nam zijn protégé in vertrouwen en vertelde hem over zijn droom. Terneergeslagen luisterde Pierre naar het doodvonnis van zijn vriend.

‘Ik wist het wel. Deze reis had alleen maar slechte voortekenen. Kom, we moeten terug naar Morella.’

De kleine Senher keek omhoog naar zijn reusachtige vriend. ‘Nee, mijn geliefde broeder, we gaan verder. De Vader heeft mij geroepen en ik zal gehoor geven aan zijn roep. De engelen zullen mij halen en meenemen naar de Zevende Hemel. Dit is mijn fatum. De dood is een bevrijding. Onze profeet heeft het zelf gezegd. *“Als jullie bedenken hoe lang de wereld bestond voor jullie en hoelang hij zal bestaan na jullie, dan zullen jullie ervaren dat het leven is als een enkele dag en je lijden als een enkel uur. Veracht daarom de dood en denk na over het leven.”*’

Nog nooit had Pierre Maury de diepte gezien die hij nu zag in de ogen van de heilige. Er was een rust, een gelijkmoedigheid, een innerlijke vrede die hij nog niet eerder had ervaren bij zijn vriend. Heel even voelde hij wat hij als kind bij de heilige mannen en vrouwen die vroeger Montaillou aandeden gevoeld had. Een moment lang was hij verbonden met het Al, door de verbinding met zijn gerealiseerde leraar.

‘Het is tijd dat ik eerlijk tegen je ben, lieve vriend.’ Er stroomde een traan over Guillaumes wang. ‘In mijn droom ben ik geïnitieerd tot parfait, maar tot vannacht deed ik eigenlijk maar wat. Ik deed me voor als parfait omdat Jacques Authié me nu eenmaal geïnitieerd had. Destijds had ik mijn collega-herder vermoord en de initiatie was mijn redding. De aartsbisschop van Narbonne wilde me laten berechten, maar als parfait kon ik onderduiken in ons netwerk.

Ik was een opvliegend mannetje met een vrouw en een zoon. Tijdens de transhumance van dat jaar, toen we met onze schapen de bergen introkken in de lente, deelde de collega-herder met me dat hij die winter, terwijl ik in de bergen was, afgedaald was naar het dorp en met mijn vrouw had geslapen. Hij vond het nog lekker ook, vertelde hij met een grijnzend gezicht. Ik werd woest en we raakten in gevecht. Voor ik het wist had ik een grote steen gepakt en deze op zijn hoofd neer laten komen. Zijn schedel knapte als een walnoot in een kraker en hij was op slag dood. Ik vluchtte, Pierre...

Ik liet mijn vrouw, mijn zoon, de Ostal en de kudde van mijn vader achter en ik rende zo hard ik kon. De bergen in. Niemand had het gezien, er waren geen getuigen en het had zomaar een ongeluk kunnen zijn. Toch kwamen ze erachter dat ik het was. Ik verstopte me diep in de bergen in een oude cabanne op de Col de Port. Hoe had ik kunnen weten dat precies die berghut gebruikt werd door de parfaits als overnachtingsplek tijdens hun reizen van het laagland naar de dorpen in het hooggebergte?

Op een avond kwam Jacques Authié de hut binnenlopen met een andere Senher, die ik niet kende. Ik werd gegrepen door de zachtheid en de wijsheid die de man uitstraalde.’

Pierre Maury herinnerde zich de zachtheid van Jacques en maakte een bevestigend geluid.

‘Ik vertelde hem alles en hij vergaf me. Hij leerde me de weg van de parfaits en in de maanden daarna leidde hij me op. Ik werd zijn assistent en ging waar hij ging. Omdat ik zo leergierig was en het zo snel oppakte besloot Jacques me na twee jaar al te initiëren tot parfait. Dat was te vroeg, Pierre, veel te vroeg.’

Pierre begreep wat zijn vriend bedoelde. Voor de Senher was het een onmogelijke opgave geweest om in zijn eentje de leefregels van de parfaits tot op de letter op te volgen. Onder tussen was er wel een hele gemeenschap die aan zijn lippen hing en voor wie hij de rots in de branding moest zijn. Hij was verplicht een rol te spelen en had die met veel elan uitgevoerd.

‘Ik heb echt mijn best gedaan om het goede te doen. In het begin van mijn parfaitschap was ik gemotiveerd en hield ik me aan alle voorschriften. Het lukte me steeds minder na verloop van tijd. Ik hou van Raymonde en vind het heerlijk om met haar te vrijen. We hebben samen twee kinderen, Pierre. Guillemette is niet jouw dochter.’ Beschaamd keek de Senher de herder aan.

‘Het is goed, benedicte Senher. Ik heb diep in mijn hart altijd geweten dat ze jouw dochter is en niet de mijne. Ik heb het je allang vergeven.’

Bélibaste keek hem dankbaar aan. ‘Dank je wel. Ook in mijn droom ben ik vergeven voor alles wat ik heb aangericht. Ik moet je nog iets vertellen, Pierre... Ik was het die Jean vergiftigde. En ook dat spijt me verschrikkelijk. Het is nu verleden tijd. Ik heb het consolamentum opnieuw ontvangen, nu van een echte grootmeester uit de gloriетijd van onze kerk. Ik ben nu gezuiverd en ik ben klaar voor de dood. Alle angst is verdwenen.’

Pierre Maury stond met open mond voor de Senher. Hij zag dat zijn leraar het meende. Nu rolde er ook een traan over zijn wang. Dat Guillemette zijn dochter niet was, dat kon hij nog wel begrijpen, maar dat zijn geestelijk leider zijn broer had proberen te vergiftigen ging er nog niet in.

‘Heb jij Jean vergiftigd?’

Bélibaste keek hem beschaamd aan. ‘Het spijt me zo verschrikkelijk, Pierre. Ik was alleen maar bezig met mezelf. Ik dacht alleen maar aan mijn imago en hoeveel overlast Jean me bezorgde met zijn kritische opmerkingen. Ik was een vreselijke dwaas. Kun je me vergeven?’

Een warme gloed streek door de borstkas van de reus. Hij hield van deze man. En knikte.

De twee mannen vielen elkaar in de armen en stonden minutenlang midden op de weg.

‘Mijn einde nadert, Pierre.’ Bélibaste maakte zich los uit de omhelsing. Hij tastte onder zijn tuniek naar de ketting die hij altijd om had. Hij trok de ketting van onder zijn kleding

vandaan en Pierre zag dat er een sleutel aan vastzat. ‘Lieve vriend, ik moet je iets vertellen.’

Hoofdstuk 46

De Heilige Graal

De schaduw van de hoge beuken hield hen uit de felle zon. Om hen heen bevond zich een oase van groen. Er groeiden ontelbare varens en bloeiden prachtige bloembedden in allerlei soorten onder de majestueuze oude beuken van het uitgestrekte woud. Een heerlijke frisse bries blies een variëteit aan plantgeuren door het beukenbos. Een beuk heeft de energie van een wijze oude dame. Heel veel beuken samen geven een bedding van wijsheid en liefde.

De Senher keek Pierre serieuzer aan dan ooit tevoren. Hij pakte diens hand en stopte de ketting met de sleutel erin. ‘Deze sleutel kreeg ik van Jacques Authié. Hij was de laatste beschermer van de schat van de Montségur.’

Pierre keek geïnteresseerd.

‘Je kent het verhaal van de vier parfaits die voor de val van de heilige berg ontsnapten met een kist?’

‘Jazeker, dat werd in mijn jeugd al verteld.’

‘Die kist hebben ze in veiligheid gebracht in de grotten van Ussat. Daar ligt ze tot op de dag van vandaag.’ De blik in de ogen van de Senher had iets mysterieus. ‘Ze wordt beschermd door een vloek. Alleen de bewaarder van deze sleutel kan de vloek opheffen. Jacques Authié heeft mij tot sleutelbewaarder geïnitieerd en ik wil graag dat jij de volgende beschermer van de schat wordt.’

Weet je wat er in de kist zit?’

Pierre schudde zijn hoofd en wachtte op het antwoord.

‘Het belangrijkste boek ter wereld, Pierre. Niets meer en niets minder dan het oorspronkelijke Boek van de Liefde dat Jeshua aan Johannes overhandigde. Het is een direct pad naar Onze Vader, de God van de Liefde.’

Pierre liet de woorden bezinken in zijn geest. ‘Het Boek van de Liefde? Ik dacht dat dat een fabeltje was?’ Hij had ervan gehoord toen hij nog een kind was. Het Boek van de Liefde

was een mythe waarover parfaits vertelden aan het vuur in de foganha van zijn ouderlijk huis. Niemand geloofde dat het werkelijk bestond. Het oeroude boek was geschreven in symbolen en beschreef hoe een mens toegang kon krijgen tot de zeven hemelrijken. Het was de ultieme transfiguratieleer van de gnosis, zoals onderwezen door Jeshua en Maria Magdalena. De ascensie van de afgescheiden mens naar het lichtwezen van de zielenmens.

Bélibaste kreeg een blauwe gloed over zich heen. Het was alsof hij licht gaf. ‘Jazeker, mijn vriend. De kist ligt verstopt in de kathedraal van de grotten, helemaal achterin, heeft Jacques me verteld. Er liggen stenen overheen om hem te verbergen.

‘Ben je er geweest?’

De Senher keek weg. ‘Ik hou niet van kleine ruimten, Pierre. Die grotten zal ik nooit ingaan. Jij kunt gaan met mijn instructies. Alleen wie de plek weet zal de schat vinden.’

‘Waar komt dat boek vandaan? Ik bedoel... hoe kom je eraan?’

‘Dat is een lang verhaal. De Montségur was het Vaticaan van onze kerk. De belangrijkste artefacten die we hadden werden er bewaard en het allerbelangrijkste heilige voorwerp is dit boek. Maria heeft het destijds meegenomen naar deze streek en het is het hart van onze kerk geweest al die tijd. Het is de werkelijke oorzaak van de kruistochten. Toen de paus hoorde dat wij het oorspronkelijke Boek van de Liefde in ons bezit hadden, heeft hij alles op alles gezet om het zelf in handen te krijgen. Zijn plan was om ons uit te roeien, net zo lang tot wij hem het Boek zouden overhandigen. Iets dat wij natuurlijk nooit zouden doen, het Boek van de Liefde uitleveren aan de dienaar van Satan zou alles waar zij voor geleefd hadden en alles wat wij duizend jaar lang hebben doorgegeven teniet hebben gedaan. We verkozen de totale vernietiging.’

Het duizelde Pierre inmiddels.

‘En er is meer, lieve Pierre. De vier parfaits die de schat uit

de Montségur in veiligheid brachten zijn misschien nog belangrijker dan het Boek van de Liefde. Onder hen waren twee rechtstreekse afstammelingen van Jeshua en Maria Magdalena. Nazaten van hun dochter Sarah en hun zoon Joshua. Zij konden het Boek destijds niet meenemen op hun vlucht en verstopten het in de grotten.

Pierre Authié vertelde me dat zij misschien nog leven.

Als dat waar is, dan is de tijd nu gekomen dat zij het Boek van de Liefde weer in hun bezit krijgen.

Lieve Pierre, beloof me dat je het Boek uit de grotten van Ussat haalt en dat je de nazaten van Jeshua en Maria gaat zoeken. Als ze nog bestaan moet je ze het Heilige Boek overhandigen, zodat het Boek van de Liefde van generatie op generatie doorgegeven kan worden. Net zo lang tot het veilig is om de waarheid met de wereld te delen. Dat is jouw fatum, lieve vriend.'

Pierre kon de informatie die hij zojuist tot zich gekregen had niet verwerken op dat moment. Hij keek schaapachtig en probeerde te bevatten wat de Senher nu eigenlijk gezegd had.

'Belooft me ook dat je mijn zoon, Guillaume junior, en de kleine Guillemette na mijn overgang zal beschermen? En natuurlijk Raymonde...'

Pierre Maury sloot zijn ogen. Lange tijd stond hij daar midden op de weg tegenover zijn leraar. Hij voelde in zijn hart dat dit zijn fatum was en al die tijd was geweest. Ineens begreep hij waarom Raymonde en hij zo in de macht van de Senher waren geweest al die jaren. Het was niet Bélibastes toverkracht, maar de magische energie van het Boek der Liefde dat hen bij elkaar had gehouden. Nu het einde van de Senher nabij was, ontvouwde hun lotsbestemming zich.

'Ik zal doen wat je van me vraagt, lieve Guillaume. Ik beloof je dat ik het boek uit de grot zal halen en met mijn leven zal bewaken. Ik beloof je dat ik de nazaten van Jeshua zal zoeken. Ik beloof je dat ik voor Raymonde en de kinderen zal zorgen. En ik beloof je dat dit geheim voor iedereen verbor-

gen zal blijven.'

De mannen omarmden elkaar nog eenmaal.

Pierre deed de ketting om zijn nek en verborg de sleutel onder zijn kleren. Bélibaste vertelde hem waar de kist te vinden was in de grotten van Ussat les Bains, zoals vader en zoon Authié het hem verteld hadden. Pierre printte de instructies in zijn geheugen. Alleen iemand die de weg kende, zou de schatkist vinden waarin het Boek van de Liefde verborgen lag.

'Kom.' Pierre kreeg haast. Hij wilde voor het donker over zijn. 'We moeten verder.'

Arnaud en Aymeric waren uit het zicht. Toen ze hun reisgenoten in hadden gehaald diende er zich onmiddellijk een uitdaging aan. Sicre en Aymeric Maury stonden aan de rand van een beek die door het smeltwater van de bergsneeuw in een diepe en woeste rivier was veranderd. Geen van de mannen wist hoe te zwemmen en deze rivier vormde een groot obstakel op hun weg.

'Wat kunnen we doen?' vroeg de aanstaande bruidegom. 'Naar het noorden of het zuiden lopen in de hoop dat er een brug is? Wie weet hoever we dan om moeten lopen?'

Pierre liep naar het kolkende water. Hij overdacht even zijn mogelijkheden en stapte voorzichtig de rivier in.

Hoofdstuk 47

Een overval

De herder liep tot het midden van het woelige water. Het was ijskoud, maar kwam niet hoger dan zijn borst en hij voelde dat hij de stroom kon weerstaan. ‘We waden er doorheen.’ Hij was vastbesloten. ‘Plunjezakken hooghouden, de Senher gaat eerst.’

Voor Bélibaste goed en wel wist wat er gebeurde had Pierre hem opgetild en op zijn schouders gezet. Met de Senher hoog en droog waadde hij door het water naar de overkant. Vervolgens keerde hij terug voor Arnaud Sicre en uiteindelijk had hij ook zijn neef overgezet.

Het pad vervolgde zich in de richting van Tragó en de reizigers zetten de pas erin naar de stad. Iets verderop was een bocht in de weg. Het landschap was tot nu toe heuvelachtig geweest, maar werd rotsachtiger. De machtige Pyreneeën waren goed zichtbaar en heel dichtbij. Aan de Spaanse kant waren ze hoger en grilliger dan aan de Franse kant.

Het pad liep door een smalle kloof die geflankeerd werd door rotsen. De reizigers konden niet anders dan achter elkaar aan door de spleet lopen. Pierre was als ervaren herder de eerste die voelde dat er iets niet in de haak was. Hij liep voorop en hield onverwachts zijn pas in waardoor Bélibaste, die achter hem liep, bijna tegen hem aan botste. Pierre stak zijn rechterhand omhoog en bracht zijn linkerwijsvinger voor zijn lippen. ‘Stilte! Er klopt hier iets niet.’

Het volgende moment hoorden ze een luid gekraak boven hun hoofden.

‘Rennen!’ Pierre sprintte vooruit. De anderen volgden hem zo snel ze konden en vlak achter de laatste man, Arnaud Sicre, raasde een gigantisch rotsblok naar beneden dat tegen de grond sloeg. Er vlogen pijlen langs hun hoofden die afketsten op de rotswand. Daar waar de kloof iets breder werd en ze naast elkaar konden staan stond een paard met berijder.

Links en rechts van het paard stonden mannen. Gewapende mannen. Het reisgezelschap was ingesloten tussen het rotsblok en de mannen voor hen.

Pierre keek onderzoekend naar de struikrovers. De ruiter had een versleten harnas aan. Vergane glorie. Zijn helm zat vol deuken en butsen. De veren die er ooit trots bovenop gestaan hadden waren geknakt of helemaal verdwenen. Het zwaard in zijn rechterhand was scherp, maar zwaar beschadigd. Hij zat op een bruin paard dat er vermoeid uitzag. Ooit moest het een prachtig rijdier geweest zijn. De verlopen man zag eruit alsof hij heel veel strijd geleverd had. Pierre vermoedde dat hij een *faidit* was.

Faidits waren de ridders die geweigerd hadden leenhulde te brengen aan de Franse overheersers. Het waren de helden die Occitaanse kastelen, dorpen en steden hadden verdedigd tijdens de kruistochten en die de parfais beschermd hadden op hun reizen door het land. Nu er geen Katharenkastelen en parfais meer waren hadden deze faidits – althans, de enkelen die het overleefd hadden – geen levensbestemming meer. Ze waren in allerlei beroepen en ambachten terechtgekomen; de man hier voor hen was huurling en struikrover geworden. Zijn bende bestond uit ruig uitzierende kerels met bij elkaar geraapte uitrustingsstukken. Een kakofonische symbiose van de strijdende krachten van weleer. Friese helmen, Franse borstplaten, Occitaanse wapens en Duitse maliënkolders. Alles door elkaar.

De sfeer was grimmig. Voor Pierre was het niet de eerste keer dat hij met dit soort hinderlagen te maken kreeg. Hij had ook de twee boogschutters opgemerkt die aan weerszijden boven op de kliffen stonden, met hun pijlen op de reizigers gericht. Ook voor de Senher was het als oud-herder niet vreemd om overvallen te worden. Hij wist, net als Pierre, dat hij heel rustig moest blijven en zijn kansen moest afwachten. Voor de beide anderen was dit nieuw. De twee jonge mannen hadden zich verstopt achter Pierre en de Senher.

De faidit klikte met zijn tong en zijn paard stapte naar voren

tot vlak voor de vier reizigers. 'U begrijpt denk ik wel wat de reden is dat wij u aanhouden?' sprak hij wat verveeld.

Pierre nam het woord. 'Ik neem aan dat u ons wilt beroven, waarde heer?'

De faidit keek hem geamuseerd aan. 'Laat dat waarde maar weg en dat heer ook. Ik ben gewoon een bandiet die huis en haard verloren heeft en nu in zijn levensonderhoud voorziet door reizigers zoals jullie te overvallen en zichzelf te verhuren aan wie het maar wil.'

Pierre lachte. Hij was niet bang. Ook niet voor een meerderheid van twee op een.

De faidit nam Pierre goedkeurend in zich op. 'Jou zou ik zo in mijn troep opnemen. Je bent groot, sterk en moedig. Die kleine naast je kan ik nog niet peilen, maar die twee daarachter zijn niets waard.' Hij spuugde op de grond. 'Wat is de reden van jullie reis?'

Pierre overwoog wat hij zou zeggen. Als hij gelijk had en de man was een faidit, dan kon het bekendmaken van de Senher in hun voordeel zijn. Als hij daarentegen een katholiek was, dan kon bekendmaking tot uitlevering aan de inquisitie leiden. Hij besloot nog even voorzichtig te zijn.

'Wij zijn onderweg naar een bruiloft in Tírvia.' Uit ervaring wist de herder dat je in dit soort situaties het beste de waarheid kon vertellen. Zelfs gespuis als dit voelde direct of iets waar was of niet.

'Wie is de gelukkige?'

Pierre wees naar zijn neef die nu ook moedig naar voren stapte. 'Ik.' Aymeric's houding was net iets te uitdagend met een opgeheven kin.

Zonder in het bijzonder naar iemand te kijken sprak de faidit: 'Hou je jongen getemd, reus, anders loopt het slecht met hem af.'

Pierre sommeerde de aanstaande bruidegom nederiger te zijn en zich weer achter hem te verstoppen.

'Goed, al uw geld en bezittingen dan graag.'

Pierre trok zijn lange dolk en keek vastberaden. 'Als je

onze spullen wilt, zul je eerst langs mij moeten.'

De faidit stak zijn hand omhoog, een pijl zoefde over het hoofd van Pierre en ketste af tegen de rotswand.

'Ik ben niet onder de indruk van je boogschutters. Ze schieten alle pijlen mis.'

Inmiddels waren de andere bandieten dichterbij gekomen en stonden ze tegenover de vier reizigers. De Senher stapte naar voren. Hij was het toonbeeld van rust en ontspanning. Met open blik keek hij de groep aanvallers rond. 'Wij hebben onze middelen nodig om de reis te vervolmaken. De jonge Aymeric hier is onderweg naar zijn aanstaande. Mijn voorstel is dat we u tolgeld betalen zodat uw arbeid beloond is en dat u ons met een deel van ons geld doorlaat naar onze bestemming.'

De faidit begon ongeduldig te worden. 'U lijkt niet te begrijpen in welke situatie u zich bevindt. Wij zijn met meer, we hebben zwaardere wapens en we zijn gewend lieden zoals u een kopje kleiner te maken. U geeft ons nu al uw geld en bezittingen. Dan kunnen we ieder ons weegs gaan. En schiet een beetje op, jullie beginnen me te irriteren.'

Arnaud Sicre had zijn moment afgewacht. De geboren intrigant stapte naar voren. 'Goedendag, edele heer,' begon hij slijmend. Hij maakte een lichte buiging. 'Ik heb een voorstel dat u wellicht nog beter zal bevallen. Natuurlijk bent u in de meerderheid en natuurlijk zijn wij geen partij voor u. Het is me evenwel opgevallen dat een van uw mannen hetzelfde formaat heeft als onze Pierre hier.' Hij wees naar een breedgeschouderde reus. De man had een leren kap op zijn hoofd en een maliënkolder aan met daaronder een lederen tuniek. Hij droeg een forse bijl die vol krassen en deuken zat. De strijder had een gemene uitdrukking op zijn bebaarde gezicht. Onder zijn ogen zaten donkerrode wallen en waar ooit zijn linkeroog had gezeten, zat nu een lege oogkas.

De faidit lachte. 'U wilt met onze Amaury vechten? Nou vooruit dan maar. Dat spelletje wil ik wel spelen. Als uw man wint geven we u gratis doorgang. Verliest hij, dan is dit gevecht

het laatste dat u ooit hebt meegemaakt. Zo God het wil!’

De man draaide zijn paard en reed een paar meter terug zodat er ruimte ontstond. De reizigers aan de ene kant en de rovers aan de andere kant maakten een cirkel in de stoffige kloof. Amaury stapte naar voren met zijn bijl in zijn rechterhand.

Pierre hield wel van een goede vechtpartij, maar zag ook in dat deze man net zo groot was als hij en met de bijl een veel beter wapen had dan hij met zijn dolk. Ook wist hij dat zelfs áls hij zou winnen de kans dat ze hen zouden laten gaan minder dan nihil was. De faidit was op het idee van Arnaud ingegaan omdat hem dat een leuk tijdverdrijf leek en hij verwachtte dat zijn Amaury Pierre zou afslachten. Daar zou hij best eens gelijk in kunnen hebben.

‘Je zegt: “Zo God het wil.” Jij bent een christen,’ klonk het ineens naast hem. Bélibaste was naar voren gestapt.

Hoofdstuk 48

De vergeving van de faidits

‘En wat zou dat?’

‘Ik ben ook een christen, een parfait, zo een als die jij vroeger met je mannen beschermde.’ De Senher deed een stap naar voren. ‘Mijn naam is Guillaume Bélibaste en ik ben ingewijd door Jacques Authié, de zoon van Pierre Authié.’

Het bleek een goede gok van Bélibaste. ‘Authié?’ De faidit steeg van zijn paard. ‘Die heb ik gekend. Ik wist niet dat er nog benedicten Senhers bestonden.’ Hij dacht even na. ‘Hoe weet ik dat u bent wat u zegt?’

De Senher stapte onbevreesd op hem af. ‘Kijk me in de ogen, mijn zoon.’

De faidit keek Bélibaste aan. Hij keek recht het universum in door de twee blauwe diamanten in het hoofd van de parfait. De ridder herkende de blik van een ware heilige die Bélibaste sinds zijn droom had. Hij zette zijn helm af, zakte door zijn knieën en vroeg om de zegen.

Ze waren gered.

‘Dank de Heilige Moeder Maria!’ klonk het opgelucht uit de mond van Arnaud Sicre. Die schrok er zelf van, het was er uitgevlogen zonder dat hij het in de gaten had. Sicre werd vuurrood toen alle aandacht ineens op hem gericht was.

‘Nemen jullie me in de maling?’ De faidit briepte. ‘Jij bent een katholiek!’

Voordat de Senher iets kon zeggen was de faidit opgestaan en naar Arnaud Sicre toegestapt, had hij zijn zwaard getrokken en hield hij de punt van zijn zwaard op diens keel. Zijn helm was op de grond gevallen.

‘Ik maak je af, katholieke hond!’ Op het moment dat hij wilde steken voelde hij twee gespierde armen om zijn nek en borst. Het zwaard werd uit zijn handen getikt en viel kletterend op de rotsgrond. Pierre Maury’s scherpe herdersdolk drukte op zijn keel. De herder draaide zich om met de faidit

voor zich in de richting van de bandieten.

‘Je boogschutters kunnen niet schieten, dus die zullen het risico niet nemen dat ze jou raken. Zeg tegen je mannen dat ze hun wapens op de grond leggen en naar achter stappen.’

De faidit was rood van wrevel, maar kon niet anders dan toegeven. ‘Jullie hebben hem gehoord.’ Met tegenzin. ‘Wapens neer en naar achter.’

‘Ook de boogschutters,’ beet de reus hem toe.

‘Boogschieters, leg jullie bogen neer.’

‘Goed, wij gaan nu samen naar het einde van deze kloof. Mijn vrienden lopen achter ons aan en jouw mannen blijven op een veilige afstand van ons staan, begrepen?’

De verlopen ridder stemde nijdig in. Hij was vooral boos op zichzelf.

Stap voor stap liep Pierre met de ridder in zijn armen en het mes op zijn keel in de richting van het einde van de kloof. De andere drie volgden hem terwijl ze de bandieten in de gaten hielden. Het paard briepte en in de verte was het gekras van een kraai te horen. Verder was het doodstil in de kloof.

‘Leugenaars,’ snoof de faidit. ‘Ik heb gebogen voor een bedrieger.’

‘Niet waar,’ reageerde Pierre Maury. ‘De benedictie Senher is een echte parfait, misschien wel de laatste. Mijn vriend Arnaud is soms een dwaas, geen idee waarom hij dat moest uitspreken. Ik verzeker je, faidit, wij zijn goede christenen, net als jij.’

Toen de vrienden de kloof ver genoeg uit waren en de bandieten ver genoeg achter hen waren liet Pierre zijn ijzeren greep los. De faidit fatsoeneerde zich zo goed en zo kwaad als dat ging. De rollen waren omgedraaid en de ridder bevond zich nu in de minderheid.

‘We laten je gaan, faidit. Kun je je naam met ons delen?’

De ridder keek hem beschaamd aan. ‘Mijn naam is Geoffrey de Mirepoix.’ Hij maakte een korte buiging.

‘Mirepoix?’ Pierre hoorde ervan op. ‘Van Pierre-Roger de

Mirepoix? De verdediger van de Montségur?’

‘Jazeker, Pierre, Roger is mijn overgrootvader.’ Er klonk trots in zijn stem. ‘Hij beschermde de ware christelijke kerk zoals mijn familie meer dan honderd jaar gedaan heeft.’

Pierre stak zijn hand uit. ‘Mijn naam is Pierre Maury, dit is de benedictie Senher Guillaume Bélibaste en dit zijn Aymeric Maury, mijn neef en de idioot Arnaud de Baille.’

De faidit keek wantrouwend naar Sicre. Deze had zich tot nu toe stil gehouden en besloot de komende tijd ook maar niets meer te zeggen. Daarna keek hij naar Bélibaste. Houterig liet hij zich vallen op een knie en vroeg hij nogmaals om diens zegen.

‘Moge God je beschermen en tot een goed einde brengen.’

Nadat de faidit opgestaan was en het stof van zijn kleding af had geslagen keek hij de Senher aan. ‘Dan moet u de laatste parfait zijn, eerwaarde.’ Hij keek somber. ‘Als u niemand initieert, is onze kerk voorgoed verloren.’

Bélibaste bevestigde. ‘Het houdt misschien wel op na mij, waarde Geoffrey. Dat is precies zoals het moet zijn. Over zeventienhonderd jaar zullen diegenen van ons die niet opgegaan zijn in het licht terugkeren om ons werk af te maken.’

De faidit schudde vermoeid zijn hoofd. ‘Ik hoop het. Wij Occitaanse edelen hebben gruwelijk gefaald in het beschermen van jullie heilige mannen en vrouwen. Vergeef het ons, eerwaarde. U bent de laatste die dat kan.’

Guillaume Bélibaste zette ontroerd een stap naar voren en sloeg zijn armen om de faidit heen. De twee stonden in een lange omhelzing. Tranen stroomden.

‘Ik vergeef het je, wij vergeven het jullie en danken jullie voor alles wat jullie voor ons deden. Voor al het lijden, al het bloedvergieten en al het strijden dat jullie voor ons moesten doorstaan. Er is geen schuld. Er is alleen maar begrip, dankbaarheid en liefde.’

Pierre, Arnaud en Aymeric stonden verwonderd te kijken naar wat er zich voor hun neus afspeelde. Het begon te waaien en er waren regendruppels die zich in een recordtijd

leken te vermenigvuldigen. Donkere wolken verdreven het zonlicht en precies boven de parfait en de faidit stortte het reinigende water neer. Minuten werden een kwartier, een kwartier werd een half uur. De twee mannen bleven staan alsof er geen regen was.

Na een tijdje trok de regen op en de zon verscheen. Een prachtige heldere regenboog ontstond boven hun hoofden. Het teken van de Vader.

Pierre en Aymeric lieten zich op hun knieën vallen. Dit was een wonder! Voor de tweede keer hadden ze met hun eigen ogen gezien hoe de parfait de weersomstandigheden beïnvloedde. Net als een paar dagen geleden toen het begon te stormen tijdens de uitbarsting van Bélibaste. Weliswaar deed hij het onbewust, maar toch. Guillaume Bélibaste was een instrument van hogere krachten, dat was nu aangetoond.

Arnaud keek met stomheid geslagen naar het tafereel. Hij geloofde niet wat hij had gezien. Het was stom toeval geweest vertelde hij zichzelf.

De parfait en de ridder maakten zich los uit hun omhelzing en keken elkaar met een glimlach aan. 'Het ga je goed en Gods zegen.' Bélibaste sprak op zachte toon.

De ridder boog lichtjes, draaide zich om en liep terug naar zijn paard en zijn trawanten in de kloof. Met grote ogen volgden de mannen de beweging van de faidit.

De Senher draaide zich om en wenkte de drie met zijn hoofd. 'Tijd om onze reis te vervolgen.'

Op dat moment wist Pierre Maury zeker dat hij al die jaren gelijk had gehad. Guillaume Bélibaste was een heilig man. Altijd al geweest.

Hoofdstuk 49 De achtervolging

Na een tijd in stilte naast elkaar gelopen te hebben kon Pierre zich niet langer inhouden. 'Jij idioot!' riep hij in de richting van Arnaud. 'Heilige Moeder Maria? Hoe kom je erbij om dat te zeggen. Vuile katholiek!'

Al lopend keken drie paar ogen wantrouwend naar Arnaud Sicre. Hij had het afgelopen uur geprobeerd een uitvlucht te bedenken voor deze situatie en hoopte dat het wonder van zojuist ook zijn verspreking had uitgewist.

Zijn hoop bleek vergeefs. Er was nog niets zinnigs in hem opgekomen, dus besloot hij zijn katholieke vader-kaart weer uit te spelen. Hij stopte met lopen en opende zijn handen met de handpalmen naar voren. Zijn gezicht had een onschuldige uitdrukking.

'Het spijt me, mannen. *Mea culpa*, mijn schuld. Het spijt me echt. Ik heb het verpest. Mijn vader zei vroeger altijd: "Dank de Heilige Moeder Maria," als er iets goeds gebeurde en die gewoonte zit er nog in bij me. Het spijt me diep.'

De Senher reageerde vroom. 'Spijt is een zinloze emotie, mijn zoon. Het is gebeurd en we kunnen het niet meer terugdraaien.'

Pierre keek nors. 'Vergeef me, Senher, maar ik vertrouw Arnaud niet meer.'

Sicre kreeg het warm en koud tegelijk. Aymeric hield wijze-lijk zijn mond en keek voor zich uit. In gedachten was hij bij de schone Clementine.

'Je weet nooit hoe iemand reageert tijdens een noodgeval, Pierre. Helden worden lafaards en lafaards worden helden. Onze Arnaud is opgevoed door een katholieke vader. Ik begrijp het wel.' Pierre liet de woorden van de Senher op zich inwerken. Hij besloot Arnaud nog één keer het voordeel van de twijfel te geven. De allerlaatste keer. Maar niet van harte. De rest van de dag keek hij de schoenmaker niet meer aan.

Wederom was Arnaud Sicre door het oog van de naald gekropen en kwam hij weg met zijn fouten. Het afgelopen jaar had hij niet veel fouten gemaakt, maar wel een aantal potentieel kritieke flaters geslagen die hij steeds weer te boven kwam. Zelfs een verrader heeft geluk nodig. In gedachten weet Arnaud zijn meevaller aan de bescherming en steun die hij kreeg van zijn God. Hij mocht vanaf nu echt geen fouten meer maken.

De volgende dag betraden ze het graafschap Foix dat zich tot over de Pyreneeën uitstrekte tot in Catalonië. Dit betekende dat ze zich binnen de jurisdictie van de inquisitie van Pamiers bevonden; van Jacques Fournier zelf.

Ze waren op hun hoede.

De voorlopers van de Pyreneeën ontvouwdën zich. Het reisgezelschap merkte dat de weg nu vooral omhoog ging. Voor Pierre, die deze wegen als zijn broekzak kende, was het geen probleem. Aymeric ging regelmatig met de herder mee op zijn tochten en had een uitstekende conditie. Sicre was het ook gewend om lange afstanden te lopen. Alleen de Senher kreeg het steeds zwaarder. Hij zweette en pufte in de felle zon en had geen oog voor het prachtige berglandschap om hem heen. Ze passeerden een waterval met een snelstromende beek. Een felblauwe ijsvogel dook in het kristalheldere water en kwam met een jonge forel weer boven. Hij zag het niet.

Twee dagen later arriveerde het gezelschap in Tírvia, na een dag door een prachtig woud gelopen te hebben. De plaats lag in de lagere Spaanse Pyreneeën onder de rook van de veertienhonderd meter hoge Pic d'Orri.

Tírvia was een klein, slaperig bergstadje dat hooguit een paar honderd inwoners telde. Toen de vier reizigers het plaatsje binnenliepen vielen ze meteen op. Er kwamen vaker vreemdelingen door de stad op weg van of naar Occitanië, maar de bewoners zagen dat er iets bijzonders was met dit stel.

De gespierde reus van bijna twee meter lang liep voorop. Achter hem liep een kleinere man met lang zwart haar en de meest helderblauwe ogen die de stedelingen ooit gezien hadden. Daarachter stapte een goedgebouwde jongeman, die een jongere en kleinere versie leek van de reus, de stad binnen en tot slot was daar een licht kromgebogen man met een flinke haakneus en een doordringende blik.

Arnaud Sicre begroette de wachter bij de poort en zei iets tegen hem. Dat bevreesde Pierre een beetje, maar hij besteedde er verder geen aandacht aan. Hij had de afgelopen dagen niet met de schoenmaker gesproken, nog altijd kwaad om het voorval in de kloof.

Sicre was opgelucht. Ze hadden het gehaald. Het zou een kwestie van uren zijn nu. Hij moest alleen zorgen dat Pierre en Aymeric buiten schot bleven. Zeker nu Pierre zijn leven had gered.

De vier reizigers liepen het plein op voor de kerk van de Heilige Maagd. Arnaud stelde voor dat Pierre samen met de bruidegom op zoek zou gaan naar een slaapplek. Hij had ze wijs gemaakt dat ze de volgende dag op zoek zouden gaan naar het huis van zijn tante dat iets buiten de stad lag.

‘Als je deze straat inloopt en je gaat bij het tweede straatje naar rechts, dan zie je daar een herberg. Wellicht dat ze daar vier slaapplekken hebben.’ Sicre sprak de woorden met een stalen gezicht. Hij wist wat er nu komen ging en had al zijn zelfbeheersing nodig om de spanning in zijn lijf te onderdrukken.

Toen de herder en zijn neef het plein afliepen bleven Bélibaste en Sicre samen wat rondkijken. Een boerenmarkt met kazen, wijn, hammen en andere streekproducten had veel mensen getrokken. De markt werd goed bezocht. Er waren straatmuzikanten, jongleurs en verhalenvertellers die het publiek vermaakten.

Achter op het plein ontstond tumult. Guillaume Bélibaste draaide zich ernaartoe om te kijken wat het was. Hij zag drie soldaten door de mensenmassa op zich afkomen. De Senher

keek verschrikt naar Arnaud Sicre. Die lachte ontspannen terug.

‘Wegwezen,’ riep Bélibaste. Met versnelde pas liep hij richting een zijstraat. Sicre rende achter hem aan, bang dat zijn prooi zou vluchten. Ook de soldaten hadden hun pas versneld. De maliënkolders, die hun hele lichaam bedekten, rinkelden. Eroverheen droegen ze een rood-geel tuniek dat met een leren riem was vastgemaakt. Op hun hoofden hadden ze een stalen pothelm met een brede rand.

De voorste, een korporaal, trok zijn zwaard uit het gevest. De andere twee droegen scherpe hellebaarden. Ondanks hun zware uitrusting waren ze beangstigend snel.

Bélibaste was hijgend de straat in gerend die Pierre en Aymeric ook ingeslagen waren. Zijn fysieke gesteldheid liet het niet toe om werkelijke snelheid te maken. Bij elke stap wiegde zijn buik op en neer. Hij sprintte zo goed en zo kwaad als dat ging naar de hoek van een zijstraat en had even hoop dat het hem zou lukken te ontsnappen toen hij twee armen om zijn middel voelde. De parfait verloor zijn evenwicht en tuimelde voorover. De man op zijn rug hield hem stevig vast.

Bélibaste was niet van plan zomaar op te geven. Met al zijn kracht maakte hij een opwaartse beweging en slingerde hij de man over zich heen.

Hoofdstuk 50 Het verraad van Sicre

Arnaud Sicre kwam hard neer, met zijn gezicht op de ronde keien van de bestrating. Verbouwereerd keek Bélibaste naar de man die voor hem opkrabbelde en het bloed van zijn gezicht probeerde te vegen.

‘Arnaud? Jij?’ De parfait kon geen stap meer zetten. Terwijl de soldaten steeds dichterbij kwamen keek hij Arnaud strak aan. ‘Jij judas!’ beet Bélibaste Sicre toe. ‘Je hebt ons verraden. Je bent een bedrieger. Jean had gelijk!’

De drie overheidsdienaren hadden Bélibaste en Sicre inmiddels ingesloten. De hellebaarden werden met de punten op de twee Occitaanse mannen gericht. De korporaal stak zijn zwaard in de schede. Er klonken voetstappen achter hem. De bayle kwam aangelopen.

‘In de boeien, allebei,’ sprak hij nonchalant in het Catalaans. ‘Wie van jullie is Guillaume Bélibaste?’

Sicre wees de Senher aan. Hij kreunde erbij. Arnaud was nog steeds bezig het bloed en het straatvuil van zijn gezicht te verwijderen. Op zijn rechterwang voelde hij een flinke schaafwond. De parfait schudde zijn hoofd terwijl zijn ogen Sicre niet loslieten. Voor deze laatste was maar een ding belangrijk. Hoe hij zijn missie vervuld had en binnenkort zijn vrije leven van voor de tijd in de Muur weer voort kon gaan zetten. In de Ostal van zijn moeder.

De twee mannen werden hardhandig in de boeien gesloten en weggevoerd naar het huis van bewaring. Daar werden ze met een voetboei aan elkaar vastgemaakt, in een kleine betraliede kooi geduwd en gesommeerd om op de stenen bank plaats te nemen en daar te wachten op wat komen zou.

Er was lawaai bij de ingang van de gevangenis. Pierre Maury had al snel gehoord van de gevangenneming van de twee en eiste een uur later moedig dat hij naar binnen mocht om de Senher te zien. De bayle kwam naar de kooi van de

twee toe en vroeg Sicre of hij de mannen kende.

‘Die grote is mijn helper.’

Bélibaste keek verbaasd naar zijn medegevangene. ‘Pierre? Jouw helper?’

De bayle wenkte met zijn hand dat Pierre binnen mocht komen. Aymeric moest buiten blijven. De korporaal volgde de grote herder, met een getrokken zwaard.

Toen Pierre voor de cel stond was in zijn ogen een mengeling van onbegrip, walging en verdriet te lezen. ‘Wat heb je gedaan, Arnaud?’ Deze keek hem recht aan vanachter de tralies. Hij en Bélibaste waren opgestaan en de Senher keek naar de schoenmaker.

‘Nu moet je goed luisteren, Pierre.’ Arnaud voelde zich dapper vanwege de tralies die hem scheidde van de reus. Hij hoefde zich niet langer voor te doen als Arnaud de Baille. Hij was Arnaud Sicre! ‘Ik heb onze familiebezittingen verloren vanwege de dwalingen van jullie ketters en ik krijg ze nu terug door deze perfectus te laten arresteren. Ik zou eigenlijk ook jou uitleveren aan de bisschop, maar je hebt mijn leven gered daar in die kloof. Daarom laat ik je gaan. Maar de Senher is van mij.’

De grote herder stond paf. Hij had veel verwacht, maar dit?

De bayle mengde zich in het gesprek. ‘Pierre? Is deze man Pierre Maury? Ik heb twee mannen op de lijst van de bisschop staan. Guillaume Bélibaste en Pierre Maury. Beiden moeten worden ingerekend.’

De bayle wilde zijn mannen opdracht geven om de herder in hechtenis te nemen, maar Arnaud hield hem tegen. ‘Nee, deze man is een andere Pierre. Zijn neef en hij hebben mij geholpen. Deze man heeft zelfs mijn leven gered. Ze zijn vrij om te gaan, met hen heb ik niets te vereffenen. Pierre Maury heb ik helaas niet naar hier kunnen lokken.’

De bayle was een ervaren politieman. Hij voelde aan zijn water dat er meer speelde, maar hij besloot het te laten gaan, het was een mooie dag en hij had geen zin in gedoe. De politie-

chef draaide zich om en liep weg.

Pierre keek naar Bélibaste. Die had inmiddels begrepen dat Pierre Maury niet de handlanger van Arnaud de Baille was. ‘Ik weet wat je denkt, lieve vriend,’ sprak de parfait zacht. ‘Je bent van plan me weer eens te bevrijden en je zou het makkelijk kunnen doen. Het zou de zoveelste keer zijn dat je me zou redden. Maar ik wil het niet, Pierre.’ Hij keek zijn vriend aan met roodbetrande ogen. ‘Ik smee je: doe het niet. Ik weet dat ik moet sterven. In mijn droom heb ik gezien dat mijn opoffering de toekomst van alle mensen dient. Mijn bestaan zal betekenis hebben.’

Ook het oogwit van de reus was rood en nat. Door de tralies heen vond hij de rechterhand van Bélibaste. Die tastte met zijn andere hand in zijn donkergroene tuniek en haalde er de gouden munt uit die Arnaud Sicre hem als voorschot had gegeven.

‘Hier, lieve vriend, neem dit. Het is niet veel, maar het is alles wat ik heb. Ik hoop je een beetje te kunnen compenseren voor alles wat je mij gegeven hebt. Onze vriendschap is met geen schrijfveer te beschrijven en ik ben je intens dankbaar voor alle avonturen samen en alles wat je voor me betekend hebt. Vergeef me voor alles wat ik je heb aangedaan, dan kan ik mezelf vergeven.’

Tranen stroomden over zijn wangen. ‘Ga naar Morella en zorg voor Raymonde en de kinderen. Je kunt nu met haar trouwen en een rustig leven leiden. Dat is wat ik jullie allebei gun. Ik weet hoezeer jullie naar elkaar verlangen. Ik zal vanaf dit moment vasten tot ik sterf van de honger dood. Het plezier van de brandstapel zullen ze niet hebben.’

De Senher stak zijn linkerhand uit en pakte die van Pierre door de tralies heen. Zo stonden de twee mannen een tijdje naar elkaar te kijken. Sicre had zich afgewend.

‘God zegene je en zal je tot een goed einde brengen,’ zei Bélibaste.

Pierre Maury kon geen woord uitbrengen. Geen woorden van liefde naar de Senher en geen woorden van haat naar

Arnaud Sicre. Hij kon alleen maar zachtjes huilen.

De bayle, die het gebeuren van een afstandje had gevolgd, kwam nu naar hen toe en begon de grote herder zachtjes, maar beslist, de ruimte uit te duwen. De twee vrienden lieten hun handen los en wierpen de ander een laatste blik toe. Ze zouden elkaar nooit meer spreken.

Hoofdstuk 51

Twee waarheden

Die nacht sliepen de parfait en zijn verrader samen op de stenen bank in de kooi. Het was hier de procedure om de beschuldigde en de beschuldiger aan elkaar vast te maken, zo konden valse beschuldigingen uitgefilterd worden.

Bélibaste had zich in zijn lot geschikt en Sicre zat zijn tijd uit. De situatie had voor hem één voordeel. Door aan de Senher vastgeketend te zitten wist hij zeker dat hij hem zelf naar de bisschop zou brengen en niemand er met zijn buit van door kon gaan.

De volgende ochtend rammelde de bayle aan de deur van de kooi. 'Opstaan, ik laat jullie onmiddellijk wegbrengen.'

De twee mannen kwamen moeizaam overeind. De nacht op de harde stenen bank had ze geen goed gedaan. De soldaten trokken hen zonder pardon uit de cel en brachten ze naar buiten. Tien minuten later zaten de twee in een gesloten kar die getrokken werd door grote boerenpaarden. Hun handen waren nu ook geketend.

Naast de menner en een bewaker op de bok zaten er twee bewakers achterin om de gevangenen in de gaten te houden. De bayle had geen mogelijkheid Arnaud Sicre met honderd procent zekerheid te identificeren en had besloten dat aan de bisschop zelf over te laten.

'Benedicte Senher,' fluisterde Sicre onverhoeds. 'Ik heb spijt. Ik had nooit verwacht dat ze mij ook gevangen zouden nemen. Ik heb de verkeerde beslissing gemaakt. We moeten ontsnappen.'

De Senher keek hem verbaasd aan.

'We wachten de eerste de beste kans af om weg te rennen, zorg dat je er klaar voor bent,' sprak de schoenmaker zacht.

Na twee dagen kwam de wagen aan in de stad Castalbó. Inmiddels hadden de gevangenen begrepen dat ze over de

bergen, langs Andorra, door het dal van de Ariège naar – hoe ironisch – de bergstad Ax-les-Thermes gebracht werden, de stad waar de Ostal van Arnauds moeder zich bevond. Vanaf daar zouden ze doorrijden – via de hoofdstad Foix – naar Jacques Fournier die een paar uur verderop met smart op ze wachtte in zijn kasteel in Pamiers. Deze synchroniciteit versterkte Arnauds overtuiging dat zijn God met hem was en hij een rechtvaardige queeste vervulde.

De kar reed de poort door richting het huis van bewaring in het midden van Castelbó. De gevangenistoren stak fier boven de stad uit. Naar katholiek gebruik niet hoger dan de plaatselijke kerktoeren.

Sicre en Bélibaste werden naar binnen geleid door een bewaker en moesten met de voetketens om de trappen op in de richting van een vrije cel. Op de vierde verdieping liep de bewaker even weg. Bélibaste trok Arnaud Sicre naar het grote open raam. Samen keken ze de diepte in.

‘Als jij weer kunt luisteren naar de stem van je geweten en spijt hebt van wat je hebt gedaan,’ de Senher had zijn ogen gesloten, ‘dan zal ik je het consolamentum schenken voordat we ons samen van deze toren storten. Onze beider zielen zullen meteen opstijgen naar de Hemelse Vader, waar ons een kroon en een troon te wachten staan. Er zullen engelen verschijnen met gouden kronen, ingezet met kostbare edelstenen, om ons naar de Vader te brengen.’

De Senher opende zijn ogen en keek Sicre aan, in afwachting van zijn reactie.

Arnaud overwoog zijn opties en veinsde: ‘Ik begrijp dat jij op deze manier wilt ontsnappen, maar de dood is nog veel te vroeg voor mij. Er moet een andere manier zijn.’

‘Ach.’ De Senher keek gebiologeerd naar beneden. ‘Ik geef niets om dit lichaam. Het is slechts een voertuig voor mijn ziel. Het is onderdeel van de schepping van de god van de materiële wereld die we beter kennen als Satan.’

Nu was Arnaud klaar met het afgeven van de Senher op zijn God. ‘Wanneer hou je nou eens op om mijn God te bele-

digen?’ spuwde hij. ‘Hij mag dan wel streng zijn, maar hij is wel rechtvaardig en zeker niet de duivel. Hij is gewoon de God van deze wereld. Waarom denk je dat jullie hebben verloren? Hoe kan het, denk je, dat het leger van de paus destijds de Occitaanse troepen onder de voet liep?’

Bélibaste keek hem beheerst aan. Hij was ergens anders, niet helemaal hier, leek het wel. Zijn ogen keken dwars door Sicre heen voor diens gevoel en hij straalde een tevreden geluk uit dat de schoenmaker niet kende. Het maakte Arnaud zenuwachtig.

‘De paus sprak een vloek uit voordat de eerste kruistocht begon, Arnaud. Deze vloek werd een flinke tijd lang door elke geestelijke herhaald. Het was niet zomaar een vloek. De zwarte magie van die woorden, die maandenlang door zoveel katholieke geestelijken werd herhaald op alle kansels in het katholieke Europa, was ijzersterk. Daar konden onze goede mensen niet tegenop. Het was die zwarte magie die Koning Peter II van Aragon, die ons te hulp kwam met zijn gigantische leger, liet omkomen in de strijd. Zo zijn er talloze voorbeelden van ongeluk dat voortkwam uit die vloek.’

‘Niet waar!’ reageerde Sicre fel. ‘Die pech kwam omdat onze kant gezegend was door de Vader, door de werkelijke God van de mensen. Jullie verzinsels zijn gewoon leugens. Er is maar één God en dat is die van het Oude Testament, de God die Jezus zijn Vader noemde. Dat is dezelfde God, er zijn niet twee verschillende, zoals jullie beweren. Daarom verloren jullie.’

‘Als er maar een God is, beste Arnaud,’ de Senher bleef gelijkmoedig en beheerst, ‘waarom zegt die god dan in zijn tien geboden dat hij geen andere goden naast zich duldt? Daarmee geeft hij toch zelf aan dat er meer goden zijn? Jouw God is een god, dat is zeker. Net als de goden van de Grieken en de Romeinen goden waren. Hij is alleen een god met een kleine g. Niet God de Vader.’

Arnaud was sprakeloos. Hij wilde reageren en hapte naar

lucht, maar er kwam niets in hem op om te zeggen. Guillaume Bélibaste keek hem minzaam aan. Niet met het 'ik weet het beter' gezicht dat Arnaud zo goed van hem kende, maar met een diepe compassie in zijn ogen.

'Dank je wel, lieve Arnaud Sicre. Ik realiseer me dankzij jou dat we hier nooit uit gaan komen. Jouw waarheid en mijn waarheid, ze zijn allebei waar. Nooit zullen we elkaar kunnen overtuigen van onze kijk op de werkelijkheid. Onze waarheden zullen moeten leren naast elkaar te bestaan. Ik realiseer me ook dat jouw missie om mij uit te leveren mij de kans heeft gegeven in mijn meesterschap te stappen en te sterven voor het welzijn van de mensheid. Dank je wel, Arnaud Sicre, voor je verraad.'

Hoofdstuk 52

Iedereen moet vluchten

Pierre en Aymeric Maury waren in drie dagen van Tírvia naar Beceite gelopen. In recordtijd waren ze over het Catalaanse land gevlogen; een tocht die normaal minstens een week in beslag zou nemen. Eten en slapen hadden ze nauwelijks gedaan. Ze hadden geen moment te verliezen. De gemeenschap van Bélibaste moest weten wat er was gebeurd en ze moesten vluchten, zo snel ze konden.

De herder klopte hijgend op de voordeur van Mersende die nietsvermoedend opendeed.

'Ze hebben hem te pakken,' kon Pierre nog net uitbrengen. Hij hapte naar adem.

'Wat? Wie hebben ze te pakken. Toch niet...?' Door de lichaamshouding van Pierre wist ze genoeg.

'Arnaud heeft de Senher verraden. Ze hebben hem in Tírvia opgepakt en meegenomen.'

Mersende voelde zich ineens wankelen op haar benen. Ze begon te huilen. Elke Kathaar wist wat het betekende wanneer een parfait gevangen werd genomen. Heiligen mochten niet liegen. Iedereen was in gevaar. Alleen was het nu nog erger. Er was een verrader die hen allemaal kende en precies wist waar ze woonden en wat ze deden.

Mersendes dochter Jeanne verscheen achter haar moeder. 'Wat is hier aan de hand?' Haar stem klonk dwingend.

'Jullie moeten hier weg,' zei Pierre nerveus. 'Arnaud Sice is een verrader. Ze hebben de Senher gepakt.'

Jeanne begon onmiddellijk te tieren. 'Die vuile ketters! Ik heb het toch steeds gezegd, dat kettergeloof van jou wordt onze ondergang!' Ze begon haar moeder van achteren te slaan met haar vuisten op diens rug. Mersende kromp ineen en Pierre drong de gang in om Jeanne te temmen. Die was ziedend van frustratie. 'Kettertuig! Smerig kettertuig!'

Pierre duwde moeder en dochter het huis binnen. Aymeric

keek even om zich heen om zeker te weten dat niemand ze gehoord had en sloot de deur achter zich. Jeanne was niet meer in bedwang te houden. Ze kijfde en begon razend met voorwerpen te gooien. Nadat ze een vaas en een bord aan diggelen had gesmeten greep Pierre haar vast. Hij hield Jeanne in een houdgreep, die flauwviel van de opwinding. Jeanne zakte in elkaar en Pierre legde haar op een houten bank in de foganha.

Mersende keek met trieste ogen naar de geesteszieke dochter die haar zoveel problemen opleverde.

‘Jullie moeten hier weg,’ herhaalde Pierre.

Mersende stemde in.

‘Ik ga nu naar Morella om Raymonde te waarschuwen. Aymeric gaat naar San Mateu om de rest van de groep te waarschuwen. Zo snel we kunnen sturen we iemand om je op te halen en naar een veilige plaats te brengen.’

Mersende kon geen woord meer uitbrengen.

Pierre Maury en zijn neef namen vlakbij Morella afscheid van elkaar. Na een stevige omhelzing keken ze elkaar aan. Ze hadden geen woorden voor wat er gebeurd was, maar ze wisten beiden wat ze moesten doen.

De jongen rende door naar San Mateu om Na Guillemette en de rest van de familie en gemeenschap te waarschuwen. Pierre keek hem vol medelijden na. Niet alleen was Aymeric niet getrouwd met de zus van Sicre, zijn hele huwelijksexpeditie was uitgelopen op een ramp.

Pierre liep door de hoofdboort het stadje in. Door de smalle straatjes kwam hij steeds dichterbij het huis van zijn gevangen vriend, maar vooral steeds dichterbij haar. Zijn hart bonsde in zijn keel toen hij op de deur klopte. Toen die opening was het niet Raymonde, maar haar zus Blanche die voor hem stond. Ze was naar Morella gekomen om haar zus te helpen met de kinderen, nu Bélibaste van huis was. Ze leek sprekend op haar zus.

Blanche keek hem verbaasd aan. ‘Hoor jij niet op een bruiloft

te zijn?’ Ze glimlachte, net als haar zus was ze gecharmeerd door de grote man die voor haar stond.

‘Is Raymonde er?’

Haar zus bevestigde met een hoofdbeweging.

‘Ik moet jullie iets vertellen.’

Blanche liet hem bezorgd binnen. Aan zijn gelaatsuitdrukking kon ze afleiden dat er iets akeligs gebeurd was.

Raymonde bevond zich in de woonkamer. De kleine Guillemette kroop kirrend over de grond en haar broer Guillaume drentelde om haar heen in een achtervolgingsspelletje. Raymonde zat te borduren, iets wat ze graag deed en waar ze zo goed in was dat ze haar werken verkocht op de markt om wat bij te verdienen. Pierre moest even naar adem happen toen hij haar zag zitten, zo mooi en zo sereen. Hij stond op het punt om haar leven totaal overhoop te halen.

Toen Raymonde hem binnen zag komen keek ze eerst verheugd en toen geschrokken. Ze zag aan hem dat er iets mis was. ‘Is hij...’

‘Het spijt me, lieve vrouw. Ze hebben hem opgepakt en gevangengenomen.’

Raymonde begreep onmiddellijk wat dat betekende. Guillaume zat gevangen en zijn enige mogelijke redder stond voor haar. Ze gooide haar borduursel aan de kant en begon jammerklanken uit te stoten. Haar zus Blanche rende naar haar toe en dook in haar schoot. De twee vrouwen huilden en jammerden om de pijn van het verlies van hun geliefde te uitten.

Pierre bleef beteuterd staan. Hij wist niet goed wat hij moest doen. In elke situatie kon de grote herder zich handhaven. Onder alle omstandigheden bleef hij rustig, altijd wist hij precies wat er nodig was. Maar dit was onontgonnen terrein voor hem. Het verdriet van vrouwen om het verlies van een geliefde die zo dicht bij hem stond. Het verdriet van de vrouw van wie hij zo veel hield.

De beide kinderen stonden erbij en keken met open mond naar hun moeder en tante. Toen de zussen wat tot rust waren

gekomen, vroeg Raymonde hem snikkend: 'Hoe hebben ze hem kunnen pakken?'

Pierre vertelde het verhaal van de reis, van de voortekenen, van het verraad van Arnaud Sicre en van de gebeurtenissen in Tírvia. Raymonde verstopte haar gezicht in haar handen. Haar dochtertje en zoontje kwamen naar haar toe en ze omarmde ze beiden. 'Papa is er niet meer, kinderen.' De dochter en zoon van Guillaume Bélibaste begonnen hartverscheurend te huilen.

Die avond zat Pierre aan de houten tafel in de foganha. Raymonde had een gezellige keuken. De vleeshammen aan het plafond ontbraken. Overal stonden bloemboeketten, flesjes met kruidenelixers en bakken met aarde en kruidenplanten erin. Hij hoorde haar binnenkomen en verstijfde.

Blanche was in slaap gevallen terwijl ze de kinderen naar bed bracht. Raymonde liep naar hem toe en kwam achter hem staan, ze legde haar handen op zijn brede schouders. Vandaar gleden haar handen naar voren over zijn borst en hij pakte ze met zijn handen vast. De grote herder ontspande in haar armen. Zo verbleven ze minutenlang. Beiden met hun ogen gesloten.

Ze gaf hem een kus op zijn wang. Haar lippen werden nat van zijn tranen en ook zij huilt.

'Je kon er niets aan doen,' sprak ze met zachte stem. 'We zijn er allemaal ingetrapt. Die jongen is een meesteroplichter.'

Pierres lichaam schokte van de golf van verdriet die volgde. 'Ik had het moeten zien. De tekenen waren er vanaf de eerste dag. Jean had het bij het juiste eind, die eerste keer dat de verrader binnenkwam. We hadden naar ons gevoel moeten luisteren en hem direct weg moeten sturen.'

Pierre werd overmand door verdriet. Raymonde omhelsde hem vanachter. Door zijn tranen heen was hij zich bewust van de warmte van haar lichaam. Samen huilden ze tot diep in de nacht.

Na het openen van zijn ogen kwam Pierre Maury meteen in actie. Aan het ontbijt deelde hij zijn plannen met de dames. 'We moeten hier weg. Sicre is hier geweest, hij kent dit huis en hij kent jullie. De inquisitie zal het bezit van de Senher in beslag willen nemen en aan een rijke katholiek verpatsen, zoals ze altijd doen in dit soort gevallen. Het beste is als we al jullie spullen verkopen en vluchten.'

Raymonde bevestigde vastbesloten. Zij en haar zus paktten het hoognodige in en verlieten het huis om de huisraad te verkopen. Pierre betaalde de schulden van de Senher die nog uitstonden bij anderen. Het huis en de kaardenmakerij werden verkocht aan de buurman met het alziend oog die er vreselijk spijt van had dat hij zijn vriend niet had tegengehouden van de reis. Pierre verzekerde hem ervan dat Bélibaste in vrede met zijn fatum was en dat hij niet gered had willen worden.

De laatste nacht sliep het gezin op de grond in het lege huis. Blanche en de kinderen lagen samen op een matras en Raymonde lag in Pierres armen op de vloer, haar hoofd op zijn borst. 'Zul je bij ons blijven, Pierre?'

'Ik zal de schapen laten, lieve Raymonde. Ik zal al mijn bezittingen verkopen voor een leven met jou en de kinderen.'

Ze tilde haar hoofd op en zocht met haar lippen die van hem voor een intense en warme kus. Verstrengeld in elkaars armen vielen ze in slaap.

De volgende ochtend vertrok Pierre met zijn kersverse gezin naar San Mateu. Toen de herder met de beide zussen en de kinderen het huis van Na Guillemette binnenkwam en zijn spullen op de grond legde, kwam de matriarch op hem afgerend. Ze had het hele verhaal al gehoord van Aymeric. Compleet onverwachts gaf ze hem met haar vlakke hand een kletsende klap op zijn wang. Pierre en zijn gevolg keken verbaasd naar zijn tante.

'Jij hebt de Senher vermoord! Was jij maar doodgegaan, of mijn Aymeric en die duivel van een Arnaud Sicre! Maar niet de benedictie Senher. Je had hem moeten beschermen!'

Dat heb je beloofd!’

Ze barstte in tranen uit en Pierre kon haar nog net opvangen. Jean kwam vanuit de slaapvertrekken binnengelopen en zag zijn tante snikkend in de armen van zijn broer. Hij keek Pierre ernstig aan. ‘Je weet hoe ik over hem dacht, maar dit had ik hem niet gegund. We zijn dwazen geweest,’ zei hij.

Pierre was het met hem eens. Hij ondersteunde zijn tante in de richting van haar stoel aan het hoofd van de tafel. ‘Waar is oom Pierre?’

Pierre senior, de broer van Guillemette, was direct samen met Aymeric, nadat die het slechte nieuws verteld had, naar Beceite vertrokken om zijn zus Mersende en zijn nicht Jeanne in veiligheid te brengen. Hij zou ze naar Alcanīz, een klein dorpje ten noorden van San Mateu, begeleiden waar niemand ze zou vinden. De broers Maury verkochten al hun schapen en die van hun tante voor een klein fortuin. De herdersdagen waren geteld. Na Guillemette moest haar Ostal met alles erop en eraan verkopen en zou de volgende dag haar broer, zoon en zus volgen. Haar Valenciaanse burens zouden de bezittingen graag willen hebben.

Voor de laatste keer zaten ze samen bij het vuur in de foganha van Na Guillemette. Hoe vaak hadden ze hier gezeten met de Senher? Jean keek naar de grond. ‘Ik heb hem vervloekt, weet je dat? De Senher, om zijn onkunde. Nu begrijp ik pas hoe belangrijk hij was voor de mensen. Hoe hij ons allemaal bij elkaar hield. Ook al speelde hij soms een toneelstukje, zijn rol was wel de centrale rol voor de gemeenschap. Alles is nu voorbij.’

Pierre keek naar het vuur en Jean vervolgde: ‘Een nieuw leven begint voor ons allemaal. Onze familieleden en vrienden gaan hun eigen weg. Het is onze lotsbestemming, ons fatum.’

Hoofdstuk 53

De terechtstelling van de laatste Kathaar

Guillaume Bélibaste zat op het beklagdenbankje in de ronde toren van Les Allemans. De inquisiteur-bisschop van Pamiers torende hoog boven hem uit. Rondom hem zaten de klerken, de secretarissen en de griffiers.

Arnaud Sicre zat rechts voor hem in de getuigenbank. Hij glom van zelfvoldaanheid. Sicre had Guillaume Bélibaste levend en wel bij de bisschop bezorgd en daar was hij trots op. Het had weinig gescheeld of de Senher had zichzelf doodgehongerd. Door spijt voor te wenden en een ontsnappingspoging te insinueren had Arnaud Sicre hem daarvan weerhouden. Toen Bélibaste na Sicres geveinsde spijt onderweg naar Castelbó meeat van het brood dat de twee gevangenen hadden gekregen wist Arnaud Sicre dat hij in zijn opzet geslaagd was. De Senher had moeten eten om in vorm te zijn voor de ontsnappingspoging. Die poging zou nooit komen.

Sicre had geen spijt gehad. Het was een zoveelste truc van de schoenmaker. Hij wilde koste wat kost Guillaume Bélibaste gezond en wel op de brandstapel doen belanden. Het was zijn heilige missie.

De Senher was gekleed in een wit gewaad dat ze hem hadden aangetrokken. Het was het soort gewaad waarmee de ketters op de brandstapel werden gezet. De boodschap was duidelijk: er was geen ontkomen aan.

Inmiddels was er meer dan een half uur verstreken omdat de corpulente leider van het gezelschap in zijn heilig boek aan het lezen was. Jacques Fournier sloot voor een moment zijn ogen in een kort gebedje naar zijn God. *‘Fons sapientiae verbum Domini.’* Het woord van de Heer is een bron van wijsheid. Hij opende zijn ogen en keek minachtend neer op de man beneden hem. Ze hadden zijn lange zwarte krulhaar ruw afgeknipt om hem te vernederen. Zijn gelaat leek met rode bloeditstortingen beschilderd. Het witte gewaad was

besmeurd met bloedvlekken en aan zijn linkerhand zaten geen nagels meer. Bélibaste kon met moeite zijn hoofd recht op houden. Alles om hem heen was als in een waas.

De bisschop sprak hem streng toe. 'Daar ben je dan eindelijk, *Senher* Guillaume Bélibaste.' De titel *Senher* sprak hij met een cynische toon uit. 'Ik heb lang op je gewacht. Te lang. Laten we maar meteen ter zake komen. Beken je schuld?'

Guillaume Bélibaste kon met moeite zijn hoofd optillen naar de mastodont boven hem. 'Schuld waaraan?' Hij sliste. Zijn tanden zaten los in zijn mond. Enkele ontbraken.

'*Ab uno disce omnes*,' schampte de inquisiteur. Door de misdaad van de een, ken je ze allemaal. 'Durft u de beschuldigingen te ontkennen? Terwijl wij een getuige hebben? Een goed katholiek die aan zijn burgerplicht voldoet?' Hij wees naar Arnaud Sicre die in de getuigenbank zat alsof het de normaalste zaak van de wereld was om heilige mannen te verraden.

Bélibaste haalde zijn schouders op. 'Ik weet niet waarover u wilt dat ik schuld beken.' Belangrijk voor de *Senher* was dat hij niet zou liegen. De *parfaits* hadden taal ontwikkeld waarmee ze antwoorden konden ontwijken en toch bij hun waarheid konden blijven.

Fournier realiseerde zich dat het zinloos was om te wachten op een schuldbekentenis van deze man. Dit proces was op merkwaardige wijze anders dan andere processen. Bélibaste had niets losgelaten over de leden van zijn gemeenschap. Hij had lijdzaam de vreselijke martelingen ondergaan en zijn kaken op elkaar gehouden, tot grote irritatie van de bisschop en zijn beulen.

Fournier moest denken aan de overleveringen van de inquisiteurs van het eerste uur van tachtig jaar geleden. In hun archieven had hij gelezen hoe de perfecti van toen ook martelingen ondergingen zonder een kík te geven. Ze hadden zelfs zingend op de brandstapel gestaan terwijl het vuur aan hun voeten at. Geen krimp gaven ze, tot ze stikten door de rook.

De moderne schijnheiligen waar de bisschop mee te ma-

ken had gehad gedurende zijn carrière waren van een heel ander slag, met uitzondering van Pierre Authié wellicht. De meesten schreeuwden en bekenden alsof ze de eerste de beste boeren waren.

'Goed, laat de *Syllabus Errorum*, de lijst van dwalingen, maar eens horen.'

Een van de griffiers stond op met een document in zijn handen. Hij begon een lange lijst aanklachten op te noemen. 'De beklaagde wordt verdacht van het afzweren van Jezus Christus de verlosser. De beklaagde wordt ervan verdacht op het kruis te hebben gespuugd. De beklaagde wordt verdacht van godslastering. De beklaagde wordt verdacht van het aanzetten tot ketterij. De beklaagde wordt verdacht van... En zo ging de lange lijst door, van het aanhangen en verspreiden van een dwaalleer tot sektevorming buiten de enige ware kerk van God. Opmerkelijk waren nog de verdenkingen van sodomie, gemeenschap met een getrouwde vrouw en van homoseksuele handelingen.

Tevreden keek Jacques Fournier omlaag. De kunst was altijd om de verdachte zoveel mogelijk ten laste te leggen, zodat zelfs als er punten onjuist bleken te zijn, de beklaagde op andere punten terecht kon worden. 'Getuige, kunt u deze tenlasteleggingen bevestigen?'

'Zoals ik in mijn verklaringen heb medegedeeld is deze ketter volgens mij schuldig aan dit alles en verdient hij de brandstapel.'

Furieuus draaide de corpulente bisschop zich om. Er was niets meer over van de aimabele houding die hij bij het laatste bezoek richting Sicre had getoond. Een worstvinger wees priemend naar de schoenmaker. 'Dat is niet aan u! Niemand anders dan de rechtstreekse vertegenwoordiging van God bepaalt of deze man schuldig is of niet en of hij de brandstapel op gaat. Daar heeft een simpele ziel als u niets over te zeggen!'

Arnaud Sicre trok wit weg. Van zijn zelfvoldane houding was weinig meer over. Hij trok zich geschrokken terug in zijn schulp.

De vurige inquisiteur keek weer naar het hoopje mens onder hem. Hij sprak beheerst. Zijn diepe basstem galmde door de ruimte. ‘In de heilige Bijbel, Johannes vijftien, vers zes, valt te lezen: *“Zo iemand in Mij niet blijft, die is buitengeworpen, gelijkewijs de rank die is verdord gesnoeid wordt. En men werpt ze in het vuur en zij worden verbrand.”* Dat, meneer Bélibaste, is precies wat wij met u gaan doen.’

De Senher hoestte. Een bloedstraaltje liep uit zijn mond en gleed langs zijn nek op het witte gewaad. Met moeite begon hij te spreken. Traag en slissend vertelde hij: ‘Een zekere parfait vroeg zich af of hij wel het ware geloof had... Hij had drie dagen en twee nachten lang allerlei boeken over het geloof gelezen maar het hielp hem niet verder. Voor de ogen van de twijfelende man verscheen de derde nacht een prachtige engel. Deze zei: “Klim op mijn schouders, ik zal je meenemen.” Steeds hoger voerde de engel de man mee de zeven hemelen door. Na iedere hemel openbaarde zich steeds een nieuwe, nog verrukkelijker hemel. Keer op keer wilde de parfait neerknielen om de engelen van die hemel te vereren, maar de engel hield hem steeds weer tegen: *“Dit is je Vader niet.”*

Tot ze uiteindelijk in de Zevende Hemel aankwamen. Daar ontmoette de parfait eindelijk de Heilige Vader. De man viel op zijn knieën en aanbad hem. De Vader vroeg hem waar hij vandaan kwam. De parfait antwoorde dat hij uit de wereld van de Satan kwam, de wereld van het lijden. Meteen vroeg hij of hij in de Zevende Hemel mocht blijven. Hier, in de volmaakte harmonie, waar geen lijden was. Waar geluk heerste, zonder ongeluk.

De Vader vertelde hem dat dat niet kon. Als hij uit de wereld van het lijden kwam moest hij terug om daar andere zielen te helpen bevrijden voordat hij definitief tot de Vader kon komen. Zo geschiedde en de man keerde terug naar de aarde.’ Bélibaste keek opmerkelijk ontspannen omhoog naar het slagschip van de katholieke kerk. ‘Ziet u, bisschop, voor mij is het lijden voorbij. Ik verwelkom uw brandstapel. Die

brengt mij terug naar huis.’

Het was doodstil in de bisschoppelijke toren. Alle aanwezigen zaten met open mond en opengesperde ogen te kijken naar Bélibaste die reutelend in elkaar zakte na deze krachtinspanning. Vol spanning wachtte men af hoe de inquisiteur zou reageren.

Deze bleef heel rustig. *‘Vulpes pilum mutat, non mores.’* Een vos verliest wel zijn haren maar niet zijn streken. ‘Denkt u dat het de eerste keer is dat dit verhaaltje me ter ore komt? Het is een verbastering van het *Ascensio Isaiae*, een geschrift dat aan de heilige profeet Jesaja wordt toegekend. Jullie ketters hebben er je eigen verhaal van gemaakt, zoals jullie ook steeds deden met de wijsheden uit onze heilige Bijbel. U gaat helemaal niet naar huis. Het vuur zal uw ziel rechtstreeks naar de hel vervoeren waar u tot in de eeuwigheid zult branden voor uw zonden.’

Tot verbazing van de bisschop begon Guillaume Bélibaste te lachen. Het begon met een licht schudden en liep uit in een schaterlachen, voor zover dat ging in de staat waarin hij was. De parfait lachte zo hard dat hij steken in zijn buik kreeg, zijn hele lichaam brandde van de pijn. ‘Maar... bisschop,’ bracht hij proestend uit, ‘u begrijpt het niet en zult het nooit begrijpen.’

De bisschop van Pamiers keek met grote ogen naar de ketter. Dit had hij nog nooit meegemaakt en hij wist zich voor een moment geen houding te geven.

‘Weet u, bisschop. Het zijn jullie die jullie eigen verhaaltjes maken van onze heilige geschriften.’

Wij waren er eerder. Jullie hebben de waarheid van Jeshua in een paar eeuwen tijd naar je eigen hand gezet, onze boeken verbrand en het woord van God de Vader en Jeshua de Christus in de Bijbel verdraaid. Jullie hebben Maria de Magdaleen tot prostitué uitgeroepen terwijl zij de gelijke van Jeshua was in de oorspronkelijke geschriften. En nu geven jullie ons daarvan de schuld?’

De Senher zakte proestend en schaterlachend onderuit in

zijn stoel, een van zijn tanden viel met een tikje op de grond tussen de bloedspetters die naar beneden gelekt waren. Guillaume Bélibaste had niets meer te verliezen. 'Weet u wat het is?' proestte Bélibaste. 'Wij zullen er nooit uitkomen samen. U bent zo overtuigd van uw waarheid en ik van die van mij. We zullen elkaar nooit overtuigen. Het beste wat we kunnen doen is elkaars geloof accepteren als twee wegen die uiteindelijk misschien wel bij hetzelfde uitkomen. Zoals de Christus het zelf uitdrukte. *"Ik Ben is de weg, de waarheid en het leven. Alleen door het Ik Ben heeft men toegang tot de Vader. Als je het Ik Ben leert kennen, zul je ook de Vader leren kennen."* Snapt u, bisschop? De enige plaats waar we de waarheid kunnen vinden is diep in onszelf. Onze Goddelijke Vonk. Wij zijn het Christusbewustzijn, vermomd als menselijk wezen.'

Van zoveel godslastering was Jacques Fournier niet geïnd. Stoom leek uit zijn oren te komen en hij kon zichzelf niet langer beheersen. Hij stond resoluut op en wees naar de deur. 'Voer hem weg!' beval de giftige bisschop. 'Naar de brandstapel met dit uitschot!' Zijn stem daverde door de toren.

Alle klerken zetten zichzelf angstig schrap. Arnaud Sicre probeerde zich te verstoppen achter het getuigenbankje. Nog nooit had Gaillard de Pommés zijn meester zo buiten zinnen gezien. Hij wist nu al dat hij er hoogstpersoonlijk voor zou zorgen dat de notulen van het laatste verhoor van Guillaume Bélibaste nooit teruggevonden zouden worden.

Hoofdstuk 54 De brandstapel

Een volle week later stond benedictie Senher Guillaume Bélibaste op een voor hem aangelegde brandstapel op de binnenplaats van het imposante kasteel Villerouge-Termenès. Vlak bij zijn geboorteplaats Cubières.

Het fort was de residentie van Bernard de Farges, de aartsbisschop van Narbonne. Deze wilde hem speciaal op die plaats laten executeren vanwege de moord die Bélibaste zo lang geleden had gepleegd in zijn territorium, maar waar hij zijn straf nooit voor had uitgezeten.

De Farges was een rijk en machtig man met een eigen privé-leger dat zijn volk onderdrukte. Hij wilde zijn onderdanen laten zien dat geen misdaad onbestraft bleef in zijn aartsbisdom. Fournier was akkoord gegaan met de wens van zijn meerdere.

Guillaumes handen waren achter zijn rug vastgebonden aan de paal waar hij tegenaan stond. Hij was wat opgelapt van de martelingen en had een nieuw wit gewaad aangekregen. Zijn gezicht was opgezet van de vele klappen die ze hem hadden gegeven. Ook de laatste week had hij niets losgelaten. Over niemand van zijn gemeenschap had hij maar een woord gerept.

Terwijl zijn beulen de brandstapel onder hem aanstaken klonk het Latijnse gebed van een priester die reciteerde uit de Bijbel. Een mensenmassa dromde enthousiast samen om de laatste perfectus te zien sterven. Het zou een geweldige show worden. Iedereen verwachtte dat deze schijnheilige gilend en smekend ten onder zou gaan in de vlammen.

De binnenplaats pulde uit van de geïnteresseerden. Marskramers verkochten hun waar en straatverkopers liepen rond met zakken wijn en kannen bier. Op een verhoging zaten de notabelen van de streek. De aartsbisschop van Narbonne zette vooraan, gekleed in een purperen mantel afgezet met

hermelijnbont. Zijn hooghartige gezicht keek verveeld naar de mensen onder hem.

Fournier was in Pamiers gebleven. Hij hield niet van bijeenkomsten met veel mensen.

Guillaume keek de menigte rond. Nog nooit had hij gepreekt voor een publiek van zoveel mensen, hij besloot daarom alles uit de kast te halen. Hij haalde diep adem en begon zijn laatste redevoering. Hier, op de brandstapel, zou niemand hem tegenhouden en kon hij zeggen wat hij wilde. De Senher sprak dezelfde woorden die de troubadour zevenenzeventig jaar daarvoor uitsprak.

‘Over zevenhonderd jaar zal de laurier weer bloeien op de plek waar de martelaars gestorven zijn!’ Hij keek rond over het publiek terwijl de vlammen aan het hout knaagden. Zijn blik was standvastig en vol moed. Hij stond zoals de parfaits honderd jaar voor hem zonder angst het vuur getrotseerd hadden. Soms alleen, vaak met tientallen, ook met honderden tegelijk.

Heel even ontmoetten zijn ogen die van Pierre Maury die met een kap over zijn hoofd in het publiek stond. Raymonde en hij waren samen met Jean naar de executie gekomen. Het leek alsof de Senher glimlachte en hem met een knikje zijn zegen gaf. Naast Pierre en Raymonde ontwaarde de Senher het trieste gezicht van Jean Maury. De mannen keken elkaar aan, voor het eerst zonder haat of nijd. Bélibaste zag iets in de ogen van Jean wat hij nooit eerder gezien had. Heel even stokte hij in een moment van herkenning. Van erkenning.

Zijn blik gleed door. Daar stond ze, de muze van de Senher. Zij was zijn grote liefde. Een moment lang raakte zijn blik die van Raymonde, die dicht tegen Pierre aan stond. Ze had tranen in haar ogen. Hij durfde zijn minnares niet aan te blijven kijken, uit angst dat inquisitiesoldaten haar zouden opmerken.

Terwijl de vlammen steeds hoger kwamen hief hij zijn gezicht naar de hemel en reciteerde hij een deel uit zijn favoriete evangelie, de *Openbaring van Johannes*, zoals Jacques

Authié die hem had aangeleerd. ‘En ik zag uit de zee de Satan opkomen.’ Zijn stem klonk opvallend helder. ‘Hij verleidt degenen die op de aarde wonen. Allen, klein en groot, rijk en arm, vrijen en dienstknechten, kregen van hem een merkteken op hun rechterhand of op hun voorhoofden. Niemand mocht iets kopen of verkopen zonder het merkteken van het beest. Ik zag zeven engelen, en een ervan sprak tegen mij: “Ik zal u de grote hoer laten zien.” Ik zag een grote hoer, zittende op een scharlakenrood beest. De vrouw was bekleed met purper en versierd met goud en parels, in haar hand had ze een gouden drinkbeker, vol van de gruwelen van deze wereld.’

De Senher liet zijn blik rusten op de aartsbisschop van Narbonne die ongemakkelijk heen en weer schoof in zijn stoel en begrepen had dat hij bedoeld werd. Iedereen zag de purperen mantel die De Farges droeg. Het publiek was muistil. Dit hadden ze niet verwacht.

Bélibaste vervolgde zijn betoog. ‘Ik zag deze engel uit de hemel komen met de sleutel van de afgrond in zijn hand. Hij greep de duivel en bond hem duizend jaren, wierp hem in de afgrond van vuur en sloot hem daarin op zodat hij de volken niet meer verleiden zou totdat de duizend jaren voorbij zouden zijn. Ik zag de zielen van degenen die verbrand waren om de getuigenis van Jeshua en om het Woord Gods, en die het beest niet aanbeden hadden, en die het merkteken niet ontvangen hadden op hun voorhoofd en op hun hand. Maar nu, in de duizend jaren erna, leven en heersen zij als koningen met Christus. Zij zijn de priesters van God en Christus.’

De Senher hoestte van de dikke, zwarte rook die van het hout onder hem afkwam en was steeds moeilijker te verstaan. De rook voelde heet, maar nog niet ondragelijk.

‘Ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, want de eerste hemel en de eerste aarde waren voorbijgegaan. Ik zag de gouden stad, het nieuwe Jeruzalem, nederdalend van God uit den hemel.’

De vlammen hadden nu zijn gewaad bereikt en de hitte

verschroeide zijn beenhuid. Snel klommen ze omhoog en zijn gewaad vatte vlam. Guillaume Bélibaste nam nog een laatste diepe ademteug en murmelde nog net verstaanbaar: ‘De genade van onze Heer zij met u allen. Moge de heer u zegenen en... tot een goed einde brengen.’

De laatste woorden waren ook voor het publiek, dat doodstil had geluisterd, nog net hoorbaar. Ze zagen hoe de benedictie Senher Guillaume Bélibaste na zijn redevoering zijn ogen sloot. Hoe de vlammen aan zijn lichaam vraten, maar hij geen spier vertrok. En hoe hij een paar minuten later buiten bewustzijn raakte.

Jacques de Fournier keek door het raam van zijn werkkamer in zijn bisschoppelijk kasteel Les Allemans. Een bode had hem zojuist verslag uitgebracht van de executie. *Calcanda semel via leti* peinsde hij. De weg des doods moet eenmaal betreden worden. Hij had een heel ander spektakel verwacht met deze laatste perfectus. Hij had gewild dat de man zou krijsen als een speenvarken.

De geschiedenis wordt geschreven door de overwinnaar en hij had gehoopt met het lijden van Bélibaste de verhalen over de perfecti van vroeger, wiens geloof zo sterk was dat ze de pijn van martelingen en de brandstapel konden overstijgen, zou overschrijven. Nu was er desondanks een nieuwe martelaar ontstaan. Sicre had ernaast gezeten. Deze man was geen charlatan geweest, maar een getraind perfectus. De mensen in het publiek hadden de zuiverheid gezien van een heilige, ondanks de armzalige staat van diens lichaam. Ze hadden God gezien in zijn ogen. De man had zelfs gelachen tijdens zijn laatste verhoor. Hij was prekend ten onder gegaan op de brandstapel. Zonder een kik te geven.

Jacques Fournier zuchtte.

Hoofdstuk 55

De schat van de Montségur

Van Villerouge-Termenès naar de grotten van Ussat les Bains kostte de rouwenden twee dagen lopen. Pierre, Raymonde en Jean hadden overnacht in het nabijgelegen Tarascon. De kinderen waren zolang ondergebracht bij Blanche.

Het was vroeg in de ochtend toen ze bij het dorpje Ussat aankwamen. Het waterpeil van de rivier de Ariège stond hoog door het smeltwater dat vanuit het hooggebergte omlaag kwam. De lente had zich vroeg ingezet dit jaar. De ochtend-schemering was in haar laatste fase en het dal werd gevuld met het oranje licht van de opkomende zon. Het belooft een warme dag te worden.

De drie liepen gezamenlijk de heuvel op, ieder in een eigen innerlijk proces. Jean had Atilla en Balder vrijgelaten in het bos onderaan de berg zodat ze zichzelf konden vermaken. Bij terugkomst straks zou hij ze weer oppikken. De smalle tunnels in de grotten konden ze toch niet mee in en een beetje afleiding was goed voor ze.

Pierre liet zijn ogen door de vallei glijden. De sporen van de oude gletsjer die hier vijftienduizend jaar geleden had gelegen waren duidelijk zichtbaar in de rotswanden. Het blauwgroene meer onder hen glinsterde in het licht van de kriekende dag. Pierre snoof de heerlijke lucht van naaldbomen, wilde bloemen en kruiden op. Jean liep voorop met zijn plunjezak op zijn rug. Raymonde liep in het midden en Pierre sloot de rij. Ze kwamen steeds hoger op de berg via het kronkelende pad en moesten zich vasthouden aan bomen om de schuine rotswanden te beklimmen. Het woud werd steeds dichter en deed haast tropisch aan.

Het trilde van de energie. Het tsjirpen van krekels vulde de lucht, vogels zongen het hoogste lied.

Ze stapten langs ravijnen en steenverschuivingen en klommen over grote rotsen die het pad blokkeerden. Op een plateau

vierhonderd meter onder de top rustten ze even uit en keken ze over het uitgestrekte Ariègedal. Jean en Pierre keken elkaar aan. Ze draaiden zich om en liepen op de grotingang af. Van de oude muren die hier ooit gestaan hadden waren alleen nog fundamenteën zichtbaar. Uit zijn plunjezak haalde Jean twee fakkels en hij stak deze aan met vuurstenen, zoals herders dat gewend zijn. Raymonde bleef zoals afgesproken op de uitkijk staan in de monding van de grot.

De twee mannen stapten naar binnen en deden een kort gebed naar de Vader om de vloek van de grotten te verbreken. Pierre vroeg hardop aan Jeshua om hen te beschermen met zijn Gouden Licht. De broers liepen verder naar binnen en hielden rechts aan. Voor een oude altaarsteen gingen ze naar links en direct weer rechts. Pierre ging voorop, zich de routebeschrijving van Bélibaste herinnerend. Ze kwamen uit in een ronde zaal waar ze links aanhielden. Zonder een spoor van twijfel kropen ze door een klein gat en lieten ze zich daarachter in de diepte zakken. Ze waren nog nooit eerder in deze grotten geweest en werden door een onzichtbare hand geleid. De herders kwamen uit in een tweede zaal. Hier lagen voorwerpen als drinkbekers, bestek en andere gebruiksartikelen, uit de tijd van de parfais.

De richtlijnen die Bélibaste Pierre had gegeven klopten. Via nauwe gangen bewogen ze zich voort door de grotten. Op enkele punten had Pierre moeite zich door de smalle gangetjes te bewegen. Voor Jean was het makkelijker met zijn formaat. De broers kwamen uit in een grote ruimte met prachtige druipstenen. Ze waren er bijna.

Ook in deze zaal lagen lang niet aangeraakte gebruiksartikelen verspreid over de grond. Degenen die hier hadden gewoond waren halsoverkop vertrokken, dat was duidelijk. De mannen draaiden linksom en waadden door het water dat ze tot de enkels kwam. Een laatste hobbel werd genomen en ze liepen een indrukwekkende ruimte in. De laatste zaal van de grot was een prachtige, grote hal met meterslange stalactieten en ontzagwekkende stalagmieten. De lucht was er opvallend

fris voor een ruimte zo diep onder de aarde.

Pierre en Jean zakten allebei op een knie en bogen respectvol hun hoofden. Voor hen lagen ze het voorportaal van het heiligdom. Een natuurlijke koepel die door water, kalksteen, kwarts, calciet en andere mineralen gevormd was. Dit was de plek waar de ancients hun rituelen en ceremonies hadden gehouden. Hun liederen hadden ze hier gechant en in diepe trance genoten ze bovennatuurlijke ervaringen.

De achtergebleven spullen die her en der verspreid lagen waren bedekt door een dikke laag stof. Sinds lange tijd was hier geen mens meer geweest. Vooral de verhalen over geesten en vervloekingën hadden omwonenden en schatzoekers afgeschrikt.

De twee broers wisten precies waar ze moesten zijn en als houder van de sleutel waren ze gevrijwaard van de vloek. Ze stonden op en sloegen rechtsaf. Daar bewogen ze met de grot mee naar links, waar ze in het licht van hun fakkels een nog indrukwekkender schouwspel gadesloegen: het hoge plafond van de kathedraal van Ussat. Ze stonden in een zaal van zeker dertig meter lang, tien meter breed en twintig meter hoog. Overal waar ze keken lagen ze druipstenen in de meest prachtige en onwerkelijke soorten en maten, sommigen zo groot en dik als oude eikenbomen. Een schitterend schouwspel.

Zo diep in de aarde was het muisstil. De energetische trilling was voelbaar en de temperatuur was net aangenaam; of het nu zomer of winter was, hier was het altijd dertien graden.

De broers liepen vol respect door de ruimte in de wetenschap dat de ouden hier soms maandenlang mediteerden in het duister. Dit was een van de allerheiligste plaatsen geweest voor de Katharen van weleer. Helemaal achter in de ruimte was een nis vol stenen. Op het oog was het een instorting van de rotswand.

Pierre haalde een voor een de stenen weg. Met ingehouden adem keek Jean toe. Toen de meeste stenen verwijderd waren werden de contouren van een voorwerp zichtbaar. Achter

in die nis stond een kleine eikenhouten kist. Pierre en Jean keken elkaar aan. Zou het dan echt? Ze verwijderden de laatste stenen en trokken de verweerde kist uit de holte. Pierre pakte de ketting met daaraan de sleutel die hij van Bélibaste had gekregen van onder zijn kleren. Hij keek Jean weer even aan en stak de sleutel in het slot van de kist. De sleutel paste precies en de deksel opende krakend en piepend. De gebroeders Maury keken in een kist vol gouden munten met daarbovenop een voorwerp dat in een doek gewikkeld was. Ze hadden de schat van de Katharen gevonden die op 15 maart 1244 vanuit de Montségur naar de grotten was gebracht door de vier ontsnapte parfaits. De missie was volbracht.

Pierre pakte het voorwerp op en haalde de doek ervan af. De twee broers staarden vol verwondering naar het heilige evangelie. In hun handen lag het Boek van de Liefde.

Plots klonk achter hen een kuch die echode in de holle ruimte.

Hoofdstuk 56 De afrekening

Geschrokken draaiden de broers zich om. In het schijnsel van de fakkels stond een breeduit lachende Arnaud Sicre met een fakkel in zijn hand. Zijn tanden glinsterden in het licht. ‘Jullie zijn zo dom. Zo ontzettend dom.’ Hij schaterlachte, de echo’s weerklonken door de spelonken.

Pierre zette grommend een stap naar voren.

‘Eh, rustig aan, Pierre!’ riep Sicre luid. ‘We hebben Raymonde. Als ik niet heelhuids buitenkom zo meteen, zullen mijn handlangers haar zonder pardon vermoorden.’ Hij keek zelfvoldaan naar de twee Maury’s. ‘Jullie zijn echt in alles getrapt wat ik in scène gezet heb. Dachten jullie soms dat ik jullie niet gezien had in Villeroche? Mijn vriend, Gaillard de Pomiès, en ik zijn jullie gevolgd, samen met een aantal van zijn troepen. Ik moet zeggen: jullie hebben het ons wel heel makkelijk gemaakt. Als ik voor de laatste perfectus zo’n kapitaal krijg, wat denk je dan dat ik voor dit ketterboek zal vangen?’

Pierre en Jean probeerden de situatie te overzien en te begrijpen hoe dit in de naam van de Vader zo had kunnen gebeuren. ‘Hoe weet jij van deze kist?’ vroeg Pierre.

Sicre keek Pierre aan met een duivelse glimlach op zijn gelaat. ‘De Senher praatte weer eens in zijn slaap. Toen ik naast hem sliep tijdens het transport naar Pamiers ijde hij elke nacht over een schat. Hij had het over jou, Pierre, de beheerder van de sleutel. En over iets dat lag in de grotten van Ussat. Ik vermoedde dat jullie het na zijn dood zouden ophalen. Dat was jullie heilige plicht. Alleen wist ik niet precies waar jullie naartoe gingen, maar het was een kwestie van jullie volgen. Ik hoopte al dat jullie naar de executie van dat rund zouden komen.’ Er klonk een teleurstelling door zijn stem. ‘Ik had alleen wel een gouden drinkbeker verwacht, niet een stom boek. Maar goed, bisschop Fournier zal wel

weten wat hij ermee moet doen. Nu geven jullie dat boek aan mij. En geen geintjes! Denk aan Raymonde.'

Jean keek zijn broer aan en haalde zijn schouders op. 'Arnaud is bezeten door een kwade geest.'

'Dat kan niet anders,' reageerde Pierre. 'Niemand kan zo gemeen en arrogant zijn van zichzelf.'

Jean lachte. 'Dat is onmogelijk inderdaad.'

Met argusogen volgde Sicre de bewegingen van de broers. Namen ze hem in de maling? De schoenmaker zette zich schrap. Pierre deed een stap naar voren en Arnaud kromp iets ineen. Hij herstelde zich toen hij merkte dat de herder hem het pakket aanbood. De verrader nam het boek aan en keek er bewonderd naar. 'De juiste keuze, Pierre Maury,' glimlachte hij. 'En nu naar buiten, snel!'

Pierre moest een poging tot moord onderdrukken en liep langs Sicre in de richting van de uitgang.

Arnaud Sicre had snel het boek weer in de doek gewikkeld en volgde de mannen. Ze namen dezelfde route als op de heenweg. Even later kwamen ze de grot uit bij de plek waar ze Raymonde achtergelaten hadden.

De zon scheen inmiddels voluit en de temperatuur voelde heet aan vergeleken bij de koude grot. Gaillard de Pomiès stond te wachten aan de rand van de grotingang. Achter hem stonden vier van zijn lijfwachten. Ze waren licht gekleed en droegen een pofbroek met hoge opgebonden sokken, een grijs tuniek over hun rode kleding, een rode hoed en een kort, dun zwaard. Een van hen had de armen van Raymonde van achteren vast en liet het lemmet van zijn degen rusten op haar keel.

Ze hield zich sterk. Pierre gromde.

De Pomiès wreef in zijn handen toen eerst Pierre en Jean Maury met hun kleding onder het stof uit de grot waren gekomen en vervolgens Arnaud Sicre opdoemde met iets in zijn armen dat alleen maar kon zijn wat ze zochten. De felbegeerde schat van de ketters. 'Uitstekend werk, Sicre!' riep de vicaris van de bisschop met zijn hoge stem. Terwijl de drie

soldaten Pierre en Jean omsingelden, liep hij naar zijn kompaan toe. Trots stapte Arnaud op hem af. 'Mag ik je voorstellen aan de gebroeders Pierre en Jean Maury?' Hij draaide zich met een hoffelijk gebaar naar de twee herders.

De vicaris grinnikte. 'Je hebt me niets te veel verteld, Arnaud. Die Pierre is echt een reus. Daar zou ik wel wat leuk mee weten.'

Sicre keek hem aan. 'In de grot staat nog een kist met goud. Die kunnen de soldaten vast wel even halen. Deze man en de vrouw mogen jullie meenemen, maar de grote herder Pierre gaat vrijuit zoals we afgesproken hebben. Hij heeft mijn leven gered.'

De Pomiès hield zijn ogen begerig gefocust op het pakket in de handen van de schoenmaker. 'Geef me dat boek eens, zodat ik het kan bekijken.' Zijn toon was hebberig.

Even twijfelde Sicre, maar een moment later overhandigde hij – zonder te beseffen wat het was – het Boek der Liefde aan de kleine geestelijke. Deze pakte het kostbare stuk aan en lachte een boosaardige grijns. Ook hij had geen idee wat hij in zijn handen had.

'Ik beschouw dit als een mooi geschenk om onze samenwerking te bezegelen, Sicre.' Een van de soldaten draaide zich naar de schoenmaker en richtte zijn degen op diens hart. Zowel Arnaud als de broers waren verbluft.

'Wat maak je me nu?' Arnaud was volledig ontzet. 'Verraad je me? Waarom?'

'Ik heb nog een appel met jou te schillen, mannetje.' De vicaris keek hem aan met een gemene blik in de ogen. 'Jij geloofde dat je mij zonder gevolgen zekere diensten kon weigeren? Weet je wel wie je voor je hebt? Weet je wel wie ik ben?' Inmiddels stond de geestelijke neus aan neus met Sicre. Zijn kale kruin glom in het zonlicht. 'Jouw spel is gespeeld, oplichtertje. Hier vind je de dood, samen met die ketterse vriendjes van je.' Zijn lach was hoog en schel.

Arnaud Sicre werd lijkleek. De inquisitiesoldaat dreef hem bij de gebroeders Maury. Hij kon geen woord uitbrengen

en was totaal uit het veld geslagen. Hoe had hij dit kunnen laten gebeuren?

Pierre en Jean lachten in hun vuistje. De verrader was verraden.

De Pomiès maakte zich klaar om te vertrekken, samen met Raymonde en de vierde soldaat. 'Als wij ver genoeg weg zijn maken jullie ze af, begrepen? Ik wil dat ze nooit gevonden worden. Wij zullen beneden op jullie wachten.'

De soldaten knikten bevestigend en hielden hun wapens op de mannen gericht. Nadat De Pomiès, Raymonde en de soldaat afgedaald waren en uit het zicht verdwenen keken de soldaten elkaar aan. 'Zullen we?' vroeg een van hen. Ze stapten als één man naar voren.

Pierre keek Jean aan en die knipoogde terug. De broers dachten hetzelfde. Jean stopte zijn wijsvinger en duim in zijn mond en floot zo hard hij kon. 'Kwestie van tijd voor ze hier zijn,' gniffelde hij.

'Yup,' lachte zijn broer.

De militairen keken vol onbegrip. De meest senior van hen nam het woord, maar had geen idee wat die fluit moest betekenen. Onder zijn hoed waren zijn lange grijze haren zichtbaar, zijn grote snor met kunstig opkrullende hoeken had dezelfde kleur. 'Goed, heren, jullie tijd is gekomen. Draai jullie om en ga zitten op je knieën, nu!'

Terwijl de broers zich gedwee omdraaiden schreeuwde Sicre doodsbang uit: 'Maar dit kan helemaal niet! Jullie gaan ons toch niet ombrengen? Ik dien de eerwaarde bisschop Fournier, we hebben dezelfde meester!'

'Je hebt seigneur De Pommiès gehoord, toch?' zei de man dreigend. 'Omdraaien!'

Op dat moment riep Jean luid: 'Pak ze!'

Meteen klonk er een daverend kabaal vanuit de bosjes. Atilla en Balder sprintten met ontblote boventanden grommend en blaffend de rots op. Ze hadden het fluitsignaal gehoord.

Pierre bedacht zich geen moment. Hij draaide zich om en

pakte de grijsaard bij zijn keel en duwde hem tegen de grond. Jean dook naar de benen van een van de andere soldaten terwijl Atilla zijn tanden in de schouder van de derde zette waar hij met een reusachtige sprong bovenop gedoken was. Balder greep het been van de soldaat die Jean gevloerd had en sleepte de gillende man mee een stuk naar beneden.

Pierre hield de voorman stevig in zijn greep en draaide zich om naar Sicre, die vol verbijstering had gadegeslagen hoe de drie soldaten binnen enkele minuten overmeesterd waren. De beide herders en hun honden waren gewend aan overvallen van rovers en bandieten. Al stond Jean er altijd op dat er geen doden vielen door hun schuld. Sicre, echter, was een schoenmaker uit de stad en had weinig ervaring met geweld. Zijn hele lichaam trilde en hij begon zachtjes te huilen terwijl Pierre dichterbij kwam.

Pierre had de grijsaard losgelaten en bewusteloos op de grond laten vallen. Jean was inmiddels weer opgestaan en ook Balder en Atilla kwamen op Arnaud af, die steeds verder naar achteren stapte, tot hij met zijn rug tegen de rotswand stond.

Pierre was de eerste die sprak. Met zijn ogen hield hij Sicre op zijn plek. 'Wat doen we met die verrader, broer?' Terwijl hij het vroeg keek hij Arnaud Sicre vol haat aan. Deze was ervan overtuigd dat zijn laatste uur geslagen had, zijn stem klonk bibberend.

'Maar Pierre, ik wilde jou juist sparen. In Tírvia heb ik je laten gaan en dat had ik nu weer willen doen. Laat me leven, alsjeblieft!'

Jean schudde zijn hoofd en glimlachte. 'Weet je, broer. We doen met hem wat een parfait zou doen. We vergeven het hem en laten hem leven. Hij is bezeten door een demon en weet niet wat hij doet.'

Pierre keek teleurgesteld op. 'Laten leven? Weet je het zeker?'

Zijn broertje maakte met zijn lichaamshouding duidelijk dat het hem ernst was. 'We gaan ons niet verlagen tot zijn

niveau, lieve broer. Liever laat ik hem doorleven zodat hij de rest van zijn bestaan gekweld kan worden door de boze geesten die hem bezitten. Dat is straf genoeg voor hem.'

'Maar niet voordat we hem geven wat hij verdient,' riep Pierre Maury kwaad. 'Deze is voor Guillaume Bélibastel!' Hij haalde uit en gaf Sicre met zijn enorme vuist zo'n harde klap op zijn gezicht dat met een luid gekraak de botten van diens neus en jukbeenderen braken. Arnaud zakte in elkaar en bleef stilliggen tegen de harde wand.

Even later hadden Pierre en Jean de soldaten verzameld en met hun eigen riemen vastgebonden aan een boom onderaan de rots. De broers draaiden zich om, grepen beiden een degen en volgden het spoor van De Pomiès en Raymonde. De berghonden renden vooruit.

Twintig minuten verderop kregen ze hun doel in zicht. De Pomiès stond beneden in het plaatsje Ussat voor de dorpskerk bij zijn koets te wachten op zijn soldaten. Hij knabbelde ontspannen aan een appel die hij uit een van de fruitbomen langs de weg had geplukt. Zijn twee schitterende Friese hengsten stonden voor de glimmende zwarte koets die hij van zijn meester had gekregen.

De vicaris had Raymonde laten opsluiten in het voertuig en zijn koetsier en de vierde lijfwacht stonden naast hem. Het wachten had hij niet vervelend gevonden. De Ariège rivier klaterde en vogels zongen uit volle borst. Zijn blik dwaalde tevreden over het landschap.

Plotseling stonden zijn ogen stil. Een golf van afschuw raasde door zijn lichaam. Wat hij nu op zich af zag komen was verschrikkelijk. Heel even geloofde hij niet wat hij zag. Toen kwam de realiteit in vol ornaat bij hem binnen. Twee gigantische partous met ontblote tanden, op de voet gevolgd door twee razende herders met ieder een degen in hun hand, kwamen in een moordend tempo dichterbij. Tijd om na te denken was er niet.

'Pak ze!' riep Jean.

'Wegwezen!' schreeuwde Gaillard naar zijn koetsier die

inmiddels al uit eigen beweging op de bok was gesprongen en zijn paarden wilde aansporen toen Balder hem van links raakte en met kracht van de bok af wierp. Atilla rende achter de soldaat aan die zonder verdere plichtplegingen op de vlucht was geslagen. De koetsier volgde zijn voorbeeld, op de voet gevolgd door Balder die hem in zijn billen probeerde te bijten.

De beide broers stonden nu vlak voor de geestelijke. 'Openmaken,' zei Pierre kortaf.

'Ik heb geen sleutel,' klonk een piepstem. De Pomiès was nu heel klein geworden en zijn stem was hoger dan ooit.

De herder liep naar de koets toe en rukte in één beweging de deur uit haar sponning. Raymonde, die van binnenuit de gebeurtenissen had gevolgd, liet zich vallen in zijn armen. 'Ik wist dat je zou komen.' Ze keek hem verliefd aan.

Met zijn geliefde in zijn armen keek de reus Maury naar de kleine priester voor hem. Deze beefde van angst. 'Doe me geen pijn, alsjeblieft.' De geestelijke die al zoveel had laten martelen en medeplichtig was aan zoveel lijden liet zich vallen op zijn knieën en smeekte jankend voor zijn leven. Jean deed een stap naar voren.

Diezelfde dag nog werd de koets van Gaillard de Pomiès gevonden door inquisitiesoldaten van Fournier. De bisschop-inquisiteur had zich zorgen gemaakt om zijn rechterhand en zijn mannen gestuurd om hem te zoeken. De twee Friese hengsten waren verdwenen. De koetsier en de soldaten waren nergens te bekennen.

In de koets zaten Gaillard de Pomiès en Arnaud Sicre. Ze waren gekneveld en aan elkaar vastgebonden. Geen van beiden wist nog wat de inhoud van het boek was geweest dat ze in handen hadden gehad. De kist in de grot werd leeg aangetroffen. Van het goud, van het mysterieuze boek en van haar drie beschermers was geen spoor te vinden.

Hoofdstuk 57

De drakengrot

Sinds Pierre, Jean en Raymonde waren aangekomen in de haven van La Palma was er iets veranderd in het gedrag van Jean. Hij was nog kalmer geworden dan hij normaal al was. Hij leek nog opener. Misschien kwam het door de rustgevende omgeving waarin ze zich bevonden, had Pierre bedacht. Hij had zijn broertje nog niet eerder zo meegemaakt.

Mallorca was een veilig eiland voor de Occitaniërs. Koning Sancho de Vredige van Mallorca was een gematigd heerser en hij had niets tegen het Kathaarse geloof. Zijn voorouder, Peter II van Aragón, was gestorven door de lans van een Franse kruisvaarder toen hij de Katharen te hulp kwam met zijn leger en dat namen zijn nazaten de Fransen nog altijd kwalijk. Daarbij was Sancho de zoon van koning Jaime II van Mallorca en zijn moeder niemand minder dan Esclarmonde van Foix, de dochter van de roemruchte graaf Roger IV van Foix, die na de dood van haar man de meest bekende vrouwelijke parfait ooit was geworden. Ondanks dat koning Sancho opgevoed was aan het hof van de katholieke Franse koning Filips IV, stroomde het christelijke geloof van zijn moeder door zijn aderen.

Vanuit Montpellier waren ze met een zeilboot overgestoken. Het boek zat in een leren tas onder de mantel van Pierre. Het goud hadden ze in zakken gestopt en aan hun riemen gebonden. Bedekt door hun mantels waren de schatten niet te zien.

Het drietal kon zich vrijelijk over het eiland bewegen en ging te voet richting het oosten. Achter hen lag het Tramuntanagebergte in het noordwesten. In de verte konden ze de veertienhonderd meter hoge rotsachtige piek van de Puig Major zien; de hoogste berg van het eiland.

Het weer was onstuimig. De wolken waren grijs en de regen miezerde tegen hun lichamen. Harde windstoten bliezen onregelmatig hun koude adem uit. Esdoornbomen, omzoomd

met varens, stonden krom in de wind.

De twee grote partous liepen voor hen uit. Ze keken om zich heen en snoeven, op zoek naar wild. Maar er waren geen dieren te bekennen die zich waagden aan het stormachtige weer. De koele, grauwe lucht smaakte zilt, naar Middellandse zee. Jean was in een opperste stemming. Al vanaf het moment dat ze op de Friese paarden in de richting van de haven van Montpellier waren gesneld was zijn houding anders geworden. Het was zijn idee geweest om naar Mallorca te reizen, nadat Pierre hem in vertrouwen had genomen over het geheim dat de Senher met hem gedeeld had. Jean had mysterieus gelachen en verzekerde zijn broer dat hij wist wat hij deed. Mallorca was de plek om naar toe te gaan had hij bezworen; 'Vertrouw me, Pierre.'

De twee geliefden keken met verbazing toe hoe hij zich moeiteloos voortbewoog over het, voor hun, onbekende terrein. Jean wist precies waar hij naartoe wilde. De slingerpaadjes tussen varenvelden, afgewisseld met grote vijgenbomen en uitbundige palmpanten, leken hem bekend. Vrolijk fluitend sprong hij over rotsblokken die op het pad verspreid lagen. Jean keek niet een keer om terwijl hij zijn broer en schoonzus door het land leidde en ook zijn onafscheidelijke honden schenen precies de weg te weten.

Ze liepen in de richting van de kust, dat had Pierre al wel opgemerkt. Rotsachtige heuvels rezen voor hen op. Even vermoedde de herder dat Jean hen naar het strand zou leiden, maar zijn broertje nam een afslag naar links voordat ze het zand konden bereiken. Ze worstelden zich door dikke vegetatie. Jean hield halt en Pierre en Raymonde keken neer op een brede ingang van een grot.

'Welkom bij de drakengrotten,' lachte Jean.

Pierre keek hem vragend aan. 'Drakengrotten? Wat is dit, Jean?'

Zijn broer gaf hem een knipoog en stak zijn duim en wijsvinger in zijn mond. Drie keer floot hij hard en schel. Zijn honden keken op. Na een paar minuten was er leven in de

monding van de grot.

‘Jean?’ klonk een vrouwenstem. ‘Ik herken je fluit. Ben jij dat?’

Een lange vrouw met grijs haar, dat samen was gebonden in haar nek, liep de grot uit. Ze was gekleed in het traditionele witte gewaad van de Kathaarse parfais met eroverheen een zwarte mantel met puntige capuchon.

Een parfait? Dacht Pierre. Hij was behoedzaam en begreep niets van de gebeurtenissen.

De lange benen van de vrouw maakten dat ze in minder dan geen tijd voor het drietal stond. ‘Wat geweldig dat je hier weer bent!’ riep de vrouw uit. ‘Dit moet je broer Pierre zijn, dat kan niet missen. En deze dame de beroemde Raymonde. Wat een groot plezier jullie te ontmoeten.’

Eensklaps beseft ze dat ze iets was vergeten. ‘Ach, waar zijn mijn manieren!’ De parfait wendde zich naar Jean en zakte op een knie. ‘Zegen mij, vader.’

Pierre was confuus. Zegen? Vader? Jean? Waarom? Ook Raymonde kon er geen touw aan vastknopen.

Jean keek minzaam op de vrouw neer. ‘Moge de heer je zegenen en tot een goed einde brengen.’

Ze keek gelukzalig terug naar Jean en boog toen haar hoofd.

‘Wat is dit?’ riep Pierre weer.

Zijn broer keek hem schalks aan. ‘Niets is wat het lijkt, broertje. Er is iets belangrijks wat je niet weet. Laten we eerst naar binnen gaan, dan vertel ik het je. Eindelijk mag het.’

Jean, Pierre en Raymonde volgden de parfait naar beneden. Pierre en Raymonde hadden een blik uitgewisseld waaruit Pierre opmaakte dat ook zij geen idee had van wat er aan de hand was.

Eenmaal in de grot keek het stel hun ogen uit. Ontelbare kleine en grote stalactieten staken als drakentanden uit het plafond van de grote grot. Talloze oude stalagmieten waren nog dikker dan die in de grotten van Ussat. Het was alsof ze door een beeldentuin liepen met de meest prachtige creaties

van Moeder Natuur.

Even later kwamen ze aan bij een groot onderaards meer. Het was helder groenblauw en in het water lag een kano van een meter of zes lang. De parfait stapte elegant in de boot en wenkte de anderen dat ook te doen. Jean sprong erin alsof hij elke dag met deze kano ging en Pierre stak zijn hand uit om Raymonde de boot in te begeleiden. Toen Jeans partous in de boot sprongen begon deze te schommelen. Raymonde keek verschrikt en de parfait lachte breed.

‘Geen zorgen, dit schip kan wel wat hebben en het is hier niet diep.’

De vrouw en Jean pakten beiden een peddel en gingen aan weerskanten boven de boeg staan. Ze peddelden naar de overkant van het meer waar fakkels de kustlijn verlichtten. Het plafond boven het meer was adembenemend. Duizenden stalactieten vormden een omgekeerd reuzenspeldenkussen aan het plafond.

Aan de overkant van het meer stond een aantal mensen zagen Pierre en Raymonde. Twee mannen en twee vrouwen. Ze waren alle vier gekleed in de traditionele gewaden van Kathaarse parfais. De kano raakte de rots aan de overkant en de mensen hielpen de parfait de kano tegen de rots te trekken zodat de passagiers konden uitstappen. Toen Jean uit de boot stapte maakten ze alle vier een knieval. Hij zegende ze. Pierre was in totale verwarring. Wie waren deze mensen? Waarom knielden ze voor zijn broertje? Ook Raymonde begreep er niets van. Beiden besloten ze te volgen en te zien wat er aan de hand was.

Na hartelijke begroetingen van de vier parfais liep het gezelschap door een vernauwing een grote zaal in met wederom overal druipstenen. De zaal werd verlicht met fakkels om het summiere licht dat van buiten kwam te versterken. Er waren nog meer mensen. Een groep van zeker veertig personen, mannen en vrouwen, allemaal gekleed in de gewaden van parfais, dromde om het zevental heen. Jean kreeg het druk met alle knievallen en zegeningen. Een aantal van hen

zoende hij op hun mond.

Een harde, krakende stem klonk door de ruimte. 'Jean de Castres, welkom thuis, mijn lieve jongen.' De menigte week uiteen en een stokoude parfait schuifelde kromgebogen over zijn stok de zaal binnen. Nu was het Jeans beurt om op zijn knie te vallen en de zegen te vragen die de ancien hem vervolgens gaf.

Pierre kon zich niet langer inhouden. 'Jean de Castres? Hoe...? Wie zijn jullie en wat gebeurt hier?'

Raymonde greep Pierres hand en kneep er zachtjes in.

Jean stond op en draaide zich glimlachend naar zijn broer. 'Mag ik je voorstellen aan mijn vader?'

De eerwaarde Senher Bertrand de Castres.'

Hoofdstuk 58 De waarheid

'Jouw vader? Maar... Jean? Wat is dit?' Pierre kon geen andere woorden meer vinden in zijn verbijstering.

Jean moest innerlijk lachen om het beteuterde gezicht van zijn broer. Al sinds zijn elfde levensjaar had hij zich verheugd op dit moment. Toen had hij zelf ontdekt wie hij in werkelijkheid was. 'Je hebt gelijk, Pierre, jullie hebben het recht om te weten wat er hier gebeurt.'

Er ging een lach door de omstanders die allemaal wisten wat er zich afspeelde en zich verheugden op de komende scène.

'Lieve man, ik ben niet echt je broer.'

Pierre had al heel wat meegemaakt in zijn leven. Het leven van een herder zat vol verrassingen en helemaal dat van een Kathaarse herder in de bewogen tijd waarin hij leefde. Maar nu schudde zijn wereld op haar grondvesten. Zijn enige overgebleven gezinslid, zijn steun en toeverlaat, stond hier te beweren dat hij geen familie van hem was.

Jean zag de ongelovige reactie van Pierre en kon het zich helemaal voorstellen dat dit geen gemakkelijke boodschap was. 'Kom.' Zijn stem was troostend. 'We lopen even naar achteren.' Hij nam Pierre en Raymonde, die net zo verbaasd keek als Pierre, bij de arm en liep tussen de groep door naar de achterkant van de zaal. De mensen weken uiteen om ze door te laten. De oude man, die voorgesteld was als de vader van Jean, schuifelde achter hen aan.

In de grotzaal waren overal kleine kampementen opgesteld. Het was duidelijk dat het een soort woningen waren waar de groepsleden sliepen, aten en leefden. Zo te zien al een heel lange tijd. Achter in de zaal stond een kleine houten hut waar een paar afgezaagde boomstammen voor lagen. Het was de woning van de oude man.

Pierre, Raymonde en Jean namen plaats op de boomstammen en even later ging de ancien naast Jean zitten. De

honden vonden ook een plekje en vlijden zich neer. Met een diepe zucht landde de wijze op zijn billen. 'Mijn oude botten zijn niet meer zo flexibel,' lachte hij met zijn hese stem.

Pierre reageerde niet en had zijn ogen strak gericht op Jean. 'Vertel op.' Het duurde hem te lang, hij voelde zich niet veilig en wilde weten hoe het zat.

Jean haalde een teug adem. Hij vond het spannend. 'Laat ik bij het begin beginnen.'

Pierre luisterde gespannen en Raymonde schoof wat naar voren om alles goed te kunnen horen.

'Onze ouders, lieve broer, hebben mij opgenomen, als baby. Ik ben hier geboren, in deze grot, en later naar Montaillou verhuisd om opgevoed te worden in een gezin van croyants. Deze plek is niet zo geschikt voor kinderen, dat kun je wel zien.'

Pierre bleef hem strak aankijken. Hij wilde hier niets van missen.

'Nadat wij na het drama uit Montaillou moesten vluchten werd ik hier naartoe gebracht. Dat ik bij familie in Lavelanet zou zijn was een dekmantel. Jouw ouders hadden me nooit verteld wie ik was, dus je kunt je de verwarring die ik had voorstellen. Om in de woorden van de profeet te spreken: *"Wie alles kent, maar niet zichzelf, weet niets."* Ik werd hier opgenomen in de gemeenschap. Ik leerde mijn ware identiteit kennen. Vervolgens werd ik opgeleid tot parfait. Uiteindelijk werd ik geïnitieerd met het consolamentum door mijn biologische vader, Bertrand de Castres. Een overdracht die in een rechtstreekse lijn stond vanaf mijn voorouders Jeshua en Maria. Op mijn tweeëntwintigste mocht ik terugkeren naar jou en sloten we ons aan bij de groep ballingen in San Mateu. Weet je dat nog? Niemand mocht weten wie ik was. Ik had een missie.'

Pierres ogen werden groot. Hij keek Raymonde weer aan. Ook zij leek nog altijd verward. 'Een overdracht die in rechtstreekse lijn stond met wie?' vroeg ze.

'Met mijn voorouders, Jeshua en Maria Magdalena. Ik snap dat het vreemd klinkt en zal het je uitleggen.'

Nog altijd verbluft hingen Pierre en Raymonde aan Jeans lippen.

'Voor ik verder ga moet ik jullie eerst iets meer over mijn achtergrond vertellen. Je kent het verhaal van de Montségur en hoe op 15 maart 1244 vier parfaits met het Boek van de Liefde aan de achterkant van de vesting naar beneden getakeld zijn om te ontsnappen aan de Franse soldaten?'

Pierre maakte een bevestigend geluid. Raymonde liet merken dat ze ervan gehoord had.

'Twee van de vier parfaits waren het best bewaakte geheim van onze kerk. Zij waren...' Jean stopte even om adem te halen. 'Zij waren de nazaten van Jeshua en Maria Magdalena.'

Er ging een lichte siddering door Pierre heen en Raymonde pakte zijn hand. Hij had de nazaten gevonden. De herder realiseerde zich dat hij op het punt stond om zijn belofte aan de Senher te vervullen. Hier waren de nazaten van Christus die hij Bélibaste beloofd had te zoeken. Ze bestonden echt!

Jean vervolgde. 'De reden dat Maria Magdalena naar Occitanië kwam is om de twee kinderen die zij had samen met Jeshua in veiligheid te brengen. Het waren een jongetje en een meisje, genaamd Joshua en Sarah. De Romeinen zochten de kinderen om de bloedlijn van Jeshua en Maria te beëindigen en er was bijna geen plaats in het Romeinse Rijk die veilig voor ze was. In het Ariëgedal heersten de Tarusken, een Keltische stam. Romeinen kwamen niet graag in de voorhen vijandige Pyreneeën.

De Tarusken waren een trots en spiritueel volk en ze konden het goed vinden met de christenen die naar hun streek waren gevlucht om aan de Romeinen te ontkomen. Joshua en Sarah werden opgenomen door christelijke pleegouders die in het dorp dat later Montaillou zou worden woonden en Maria Magdalena bleef bij ze in de buurt. Het was niet veilig voor haar om op dezelfde plaats als die van haar kinderen te verblijven. Als ze haar zouden vinden, zouden ze de kinderen vinden; die moesten tegen elke prijs anoniem leven. Maria vestigde zich daarom in de oude Visigotenhoofdplaats Rennes

le Chateau. Net ver genoeg bij haar kroost vandaan om ze veilig te houden en dichtbij genoeg om ze zo nu en dan te bezoeken.

Er werd een pact gesloten. De kinderen van Jeshua en Maria zouden worden opgenomen in de christelijke gemeenschap en worden opgeleid tot heilige man en vrouw. Tot parfaits dus. Ze moesten zich houden aan de regels die bij het Endura hoorden. Met een enkele uitzondering. De nazaten van Christus mochten beiden een eigen kind ter wereld brengen om de bloedlijn te bestendigen. Hun kinderen hadden die uitzondering ook. Generatie op generatie. Steeds een kind per nazaat. Niet meer, niet minder.

Toen ze oud genoeg waren kreeg Joshua een dochter en Sarah een zoon. Ook deze kinderen werden opgeleid tot parfait. De kinderen kregen ieder weer een kind en zo werd de bloedlijn voortgezet. Mijn vader, Bertrand, is de laatste van zijn generatie, zijn nicht is inmiddels overleden. Ik ben dus de huidige generatie, samen met mijn nicht Rosa die in een andere gemeenschap, in het oosten, leeft – uit veiligheidsoverwegingen.’

Raymonde keek vragend. ‘Een andere gemeenschap? Zijn er dan nog meer parfaits?’

‘Jazeker. We waren in de hoogtijdagen met ongeveer vijfduizend heiligen. Duizenden van ons zijn op de brandstapel gestorven, zoals je weet. Een flinke groep is daar gelukkig aan ontkomen en heeft zich op geheime plaatsen gevestigd, verspreid over Europa. Toen paus Innocentius III ontdekte dat de bloedlijn van Jezus voortgezet werd moest hij ingrijpen. Het lek was een parfait die zich tegen onze kerk had gekeerd en bekeerd was tot katholiek priester.

Je weet dat de essentie van de kettervervolging er al sinds duizenden jaren uit bestaat om de oorspronkelijke christelijke gnosis uit te roeien. Het is een archontenspel dat zich al ver voor de tijd van de Romeinen afspeelde. De oude Grieken en zelfs beschavingen voor hen bestreden de gnosis al. Het Romeinse Rijk spande de kroon wat vervolging betreft. Na de

Romeinen kwam de Rooms-Katholieke Kerk, zoals je weet. De Roomse kerk doet er al sinds haar oprichting alles aan om de Christelijke waarheid te vernietigen en ervoor te zorgen dat hun waarheid de enige werkelijkheid is.

De eerste kruistocht had als doel de nazaten op te sporen en om te brengen. Dat mislukte. De tweede kruistocht slaagde weliswaar militair, maar ook die faalde in het vinden van de nazaten. Tot 1243 konden ze hen niet vinden. Degenen die wisten waar ze zich bevonden waren stuk voor stuk betrouwbaar. De Montségur was een ideale dekmantel voor de nazaten. Helaas bevonden zich daar ook spionnen van de Fransen die zich voordeden als christenen. Zij ontdekten dat de oude bisschop Guilhabert de Castres in werkelijkheid een nakomeling van Jeshua was en dat zijn zoon Jacques de Castres de volgende generatie was. Jacques was mijn opa en de vader van mijn vader Bertrand.

Guilhabert was al overleden op Montségur in de jaren voor de belegering. Maar Jacques en zijn neef leefden nog. Door slim onderhandelen door de commandant Pierre-Roger de Mirepoix, die het ook wist, kregen zij twee weken de tijd voordat de overgave plaatsvond. De nazaten maakten aan de gemeenschap van Montségur bekend dat ze er waren. In die twee weken initieerden mijn voorouders nog zoveel mogelijk parfaits. Dat verklaart waarom er zoveel heilige mannen en vrouwen bijgekomen zijn op het laatst, die overigens door de initiatie hun doodsvonnissen tekenden. Kort daarna stierven zij allen op de brandstapel.

Al deze mensen wilden de kans om het consolamentum te ontvangen van de nakomelingen van de profeten Jeshua en Maria niet laten schieten. Die bewuste nacht op de vijftiende maart lieten opa, zijn neef en hun metgezellen zich zakken langs de achterkant van het bastion. Ze namen het Boek van de Liefde mee en een kist met goud. Deze verstopten ze in de Lombrives grot die tegenover de grotten van Ussat ligt, in het Ariëgedal. Daar leefde nog een groep parfaits.’

‘De Lombrives?’ riep Pierre verbaasd uit. ‘We hebben de

kist toch in de grotten van Ussat gevonden?’

‘Ja en dat was precies het probleem. Twee parfaits uit de gemeenschap, die destijds in de Lombrives grot leefden, ontdekten dat de Fransen een inval wilden doen in de Lombrives. Ze wisten waar de schat verstopt lag en vervoerden op eigen houtje de kist in de grotten van Ussat les Bains. Deze heilige mannen vluchtten vervolgens naar Lombardije om zich bij de Italiaanse Katharen aan te sluiten en namen de sleutel van de kist mee.

Mijn voorouders waren ondertussen naar Mallorca gevlucht en hadden zich in deze drakengrot gevestigd. Het plan was om hier even te blijven, de schat op te halen en naar het oosten te vluchten waar ze veilig zouden zijn. Toen ze niet veel later een paar mensen stuurden om de kist uit de Lombrives te halen lag daar niets meer. We waren onze grootste en meest waardevolle schat kwijtgeraakt.’

Pierre bezon zich een moment. ‘Maar hoe kwam Senher Bélibaste dan aan die sleutel?’ vroeg hij vertwijfeld.

Bertrand kuchte. ‘Dat kun je zeker wel invullen, mijn waarde Pierre Maury,’ sprak hij met de charme van een wijze oude man. ‘Toen de notarissen Pierre en Jacques Authié naar Lombardije vertrokken om daar opgeleid te worden tot parfaits, ontmoetten ze daar de sleutelbewaarders van de schat. Zij waren de opvolgers van de parfaits die de kist verstopt hadden. Omdat de broers uit de Ariëgevallei kwamen werden zij aangesteld als nieuwe bewaarders. Zij woonden immers in het gebied. Pierre Authié ontving de sleutel.

Jean vulde aan: ‘Pierre gaf de sleutel door aan zijn zoon Jacques en die gaf hem op zijn beurt aan Guillaume Bélibaste. Zij hadden geen idee van ons bestaan en wij wisten niet dat zij de kist hadden.’

Pierre Maury moest het allemaal even goed verwerken. Hoe was dit mogelijk? Hij, en velen met hem, was ervan overtuigd geweest dat Bélibaste de laatste parfait was geweest en hier leefden nog veertig heiligen. Op verschillende andere plaatsen zouden er nog meer zijn. Helemaal opmer-

kelijk was het feit dat zijn broer, die zijn broer niet bleek te zijn, ook parfait was. En dat al die jaren voor hem verborgen had gehouden. ‘Waarom heb je me niets verteld, Jean?’ vroeg Pierre hem met een gepijnigde klank in zijn stem.

Jean keek hem met liefdevolle ogen aan. ‘Ik wilde je niet in gevaar brengen, lieve broer. Je bent zo’n beetje de meest dierbare vriend die ik heb. Hoe minder je wist, hoe beter het was. Daarbij...’

Jeans oogleden vernauwden. ‘Je weet hoe ik over Bélibaste dacht. We hadden een vermoeden dat hij de sleutelbewaker was. Het was mijn taak om hem in de gaten te houden. Dat was mijn heilige missie.’

Raymonde hield hoorbaar haar adem in. Pierre viel bijna van het houtblok waar hij op zat. ‘In de gaten houden? Moest jij de Senher in de gaten houden? En mij zeker ook?’ De grote herder stond vertoornd op.

Jean sprong ook op. Hij hief sussend zijn handen omhoog. ‘Nee, nee, broer, jou hoefde ik niet in de gaten te houden. Het was wel heel handig dat jij en de Senher zo dik met elkaar waren. De engelen moeten dat geregisseerd hebben. Het spijt me dat ik je niks kon zeggen al die tijd.’

Pierre briepte. Raymonde was naast hem gaan staan en keek vol medelijden naar haar liefde die dit allemaal maar even moest verwerken.

Nu stond de oude man ook op. ‘Ga zitten,’ stelde deze met een autoriteit waar zelfs de vrijgevochten Pierre onmiddellijk aan gehoorzaamde.

Toen iedereen weer zat begon de oude man zijn relaas. ‘De missie was te groot, lieve Pierre Maury. Dit was groter dan ons allemaal. Het ging om het terugbrengen van het Boek der Liefde. Het belangrijkste evangelie van onze grote leraar. Je moet begrijpen dat dit het enige was dat werkelijk telde. Het moest terugkeren naar ons zodat we het in veiligheid konden brengen. Als het in handen van de archontische paus zou vallen, zou de schade niet te overzien zijn geweest. De oude kennis zou dan verdwenen zijn en niet meer beschikbaar zijn

voor de mens. Nu we het Boek weer terug hebben kunnen we verder trekken naar het oosten. Onze broeders en zusters zijn in Bosnië. Daar bevindt zich een verzameling van gnostische kerken en daar zullen we veilig zijn.'

Het duizelde Pierre. De informatie die hij de afgelopen minuten had ontvangen was te veel voor zijn herdershersen om te verwerken.

De ancien keek hem verwachtingsvol in de ogen. 'Heb je het bij je?'

Pierre knikte beleefd. Hij trok zijn tas van onder zijn antracietkleurige wollen herdersmantel vandaan. Voorzichtig opende hij haar en haalde hij het boek eruit. Respectvol overhandigde hij het aan de ancien. Deze pakte het aan alsof hij een pasgeboren baby aanpakte. Hij rook eerst aan het boek. Tranen schoten in zijn ogen.

Zeker een minuut was iedereen doodstil terwijl de oude man het boek opende. Hij bladerde er omzichtig in en bekeek de symbolen. Hij streek over de pagina's. Er zat zoveel liefde en aandacht in zijn bewegingen dat het zelfs de boze Pierre ontroerde.

'Dit boek vertelt ons in symbolen hoe we kunnen opstijgen naar de Zevende Hemel. Het is de sleutel tot ascensie. Samen met de Heilige Graal is dit het belangrijkste artefact dat we bezitten.' De ontroering in zijn stem was duidelijk voelbaar. Een diepe snik trok door het lichaam van de meester. 'Eindelijk is ze weer thuis.' Hij had een brok in zijn keel.

Pierre was gefascineerd. 'De Heilige Graal? Bestaat die echt?'

'De Graal is een meteoriet, Pierre. Een klein stukje van de zon dat ontelbare jaren geleden op onze planeet landde. Niet alleen bij ons, maar op verschillende plaatsen op aarde zijn deze meteorieten geland. In Tibet, in Egypte, in Israël en talloze andere plaatsen. Overal ontdekten spirituele meesters de werking van de meteorieten. Het zijn portalen naar de Zevende Hemel, die ook wel het Pleroma wordt genoemd in de gnosis.'

'Waar is de Graal gebleven?' vroeg Raymonde.

'Het is genoeg dat wij dit weten.' De ancien was stellig. 'Ze

is veilig.' Hij stond resoluut op en schuifelde zonder stok en met het boek in zijn handen naar de groep parfaits die verderop nog altijd stonden te wachten. Bij ze aangekomen hief de ancien het eeuwenoude manuscript boven zijn hoofd en riep: 'De heer zij gezegend, ons meest dierbare evangelie is thuisgekomen!'

De parfaits vielen op hun knieën. Ze weenden, ze huilden en ze dankten de Vader voor dit geschenk. Pierre en Raymonde waren opgestaan en hadden het tafereel aanschouwd. Jean kwam tussen hen instaan en keek zijn broer aan. Ook hij had tranen in zijn ogen.

'Je bent mijn grote broer, Pierre, en ik hou van je. Je zult altijd mijn broer blijven en ik zal er altijd voor je zijn. Wat er ook gebeurt.'

De grote herder brak in tranen uit en de drie omhelsden elkaar innig. 'Jij ook, lieve Jean, jij ook,' fluisterde hij in het oor van zijn geliefde broertje.

Bertrand de Castres draaide zich om naar Pierre en Jean. Zijn oude ogen twinkelden. 'Mede dankzij jullie is het voortbestaan van onze kerk verzekerd. De pauzen en hun kruisvaarders hebben gefaald in hun opzet om de nazaten van Jeshua en Maria Magdalena en het Boek der Liefde te laten verdwijnen. Alles gaat volgens het plan van de Vader dat omschreven staat in de *Openbaring*. Over zevenhonderd jaar zal de laurier weer bloeien op de plaats waar de martelaars gestorven zijn. De mensheid zal ontwaken uit de illusie en wij zullen terugkeren. Het Gouden Licht van Jeshua zal weer schijnen. De heerschappij van de Gevallen Engel en zijn dienaren zal ten einde zijn. In de driehonderd jaar daarna zal de Nieuwe Aarde zich in haar volle glorie manifesteren. En zullen alle mensen in liefde en verbinding met elkaar leven. Als broeders en zusters.'

Uit de officiële rapporten van de inquisitie – die in de jaren zestig van de vorige eeuw gevonden werden in de bibliotheek van het Vaticaan – kunnen we opmaken wat er verder gebeurde.

Na de dood in 1321 – op de brandstapel – van Guillaume Bélibaste viel zijn groep uiteen. Pierre en Raymonde vertrokken naar Mallorca, maar kwamen na drie weken alweer terug. Officieel weet niemand wat ze op dat eiland gedaan hebben.

In augustus 1324 werden Jean en Pierre Maury opgepakt door de inquisitie. Ze werden ondervraagd door Jacques Fournier zelf en hun verklaringen uit de verhoorzaal van Les Allemans bestaan nog altijd. Veel van de dialogen uit dit boek komen uit deze verklaringen.

Arnaud Sicre had zijn werk toch afgemaakt. De bisschop-inquisiteur van Pamiers veroordeelde de broers tot strikte Muur, maar zonder ketens. Een lichte straf in verhouding tot de ketterij waar hij ze van beschuldigde. Nadien zijn er geen meldingen meer van de broers in de archieven. De kans is groot dat ze deze keer zichzelf uit de Muur hebben bevrijd. Fournier heeft nooit geweten wat de werkelijke identiteit van Jean Maury was.

Arnaud Sicre leefde als een rijk man verder in de Ostal van zijn moeder en stierf op hoge leeftijd een natuurlijke dood. Van Na Guillemette, haar zoon Aymeric (die eigenlijk Arnaud heette), haar broer Pierre Maury senior, haar zus Mersende en haar nicht Jeanne is nooit meer iets vernomen. Hetzelfde geldt voor Raymonde en Blanche en de andere leden van de gemeenschap in ballingschap. Wat er van de kinderen van Guillaume Bélibaste geworden is, is eveneens niet bekend. Zij zijn verdwenen in de geschiedenis.

Ook Gaillard de Pomiès lijkt opgelost te zijn in de annalen. De verhoorverklaring van Guillaume Bélibaste is op mysterieuze wijze uit de inquisitie-archieven verdwenen. Er is een

kans dat de vicaris hier de hand in had.

Grootinquisiteur Jacques Fournier veroordeelde gedurende zijn plaatsing als bisschop-grootinquisiteur in Pamiers nog honderden ketters. Hij was een carrièreman die groot dacht. In Parijs had hij Theologie gestudeerd en hij werkte zich systematisch op binnen de kerkelijke hiërarchie. In 1317 was hij bisschop van Pamiers geworden. Vijf jaar na de verbranding van Guillaume Bélibaste werd hij benoemd tot bisschop van Mirepoix. Een jaar later werd hij gewijd tot kardinaal. In 1334 behaalde hij zijn hoogste doel en werd hij gekozen tot paus Benedictus VII. Het moet hem meegegeven worden dat hij nooit zijn eenvoudige afkomst verloochende en dat hij zelfs toen hij tot paus gekozen werd kurkdroog meedeelde: 'U hebt een ezel gekozen.' Misschien was het deze nuchtere nederigheid, in combinatie met zijn geslepenheid, die hem zo gevaarlijk maakte voor diegenen die in zijn web verstrikt waren geraakt. Fournier zou vooral bekend komen te staan om de interne verbeteringen op het gebied van corruptiebestrijding die hij binnen de kerk aanbracht, alsmede door zijn strenge aanpak van diegenen die hij als ketters beschouwde. Met de dood van Jacques Fournier sloot een gitzwarte bladzijde in het duistere boek van de katholieke kerk.

De kerk van de Gevallen Engel is daar echter niet gestopt met het zaaien van angst, lijden en chaos. De kettervervolgging ging door, gevolgd door de gruwelijkheden van de kolonisatie van de 'nieuwe wereld' met het kruis en het zwaard. Een genocide op natuurvolkertjes over de hele wereld die tot op de dag van vandaag voortduurt. Dit werd opgevolgd door de verschrikkingen van de heksenverbrandingen die tot in de negentiende eeuw plaatsvonden. In de afgelopen decennia zijn er bij katholieke kostscholen in Canada en Ierland massagraven gevonden met daarin de lijken van duizenden jonge kinderen en zelfs baby's. Tienduizenden natives die als kind van hun ouders geroofd werden en opgesloten werden in de katholieke kostscholen in Australië, de Verenigde Staten en Canada om 'de indiaan uit het kind te halen' hebben verkla-

ringen afgelegd over seksueel misbruik, ernstige verwaarlozing en gruwelijke mishandelingen door hun katholieke verzorgers.

Ook in onze tijd wordt de Rooms-Katholieke Kerk keer op keer tot in de hoogste regionen van het Vaticaan in verband gebracht met kindermisbruikschandalen op grote schaal.

Het is niet mijn bedoeling om met dit boek de katholieke kerk aan te klagen. Ik heb geprobeerd, voor zover dat mogelijk is, in mijn rol als auteur verslag te doen van de daden van de inquisitie en haar handhavers. Vooral de Katharen heb ik zelf laten spreken zodat hun kijk op de katholieke kerk ook in deze tijd gedeeld wordt. Maar ook de katholieke personages hebben de kans gekregen om hun visie en geloof te delen. Daders en slachtoffers zijn tenslotte slechts rollen in het spel van de ziel.

Ik ben wel van mening dat de mensheid mag weten wat er destijds gebeurd is in Occitanië en dat de katholieke kerk haar verantwoordelijkheid dient te nemen voor de genocide op de Katharen. Het excuus dat in 2016 bij de Montségur gemaakt werd door de toenmalige bisschop van Pamiers is niet voldoende. De huidige paus mag in mijn optiek naar Occitanië afreizen en persoonlijk excuses aanbieden voor wat is aangericht.

Voor de huidige Occitaniërs leeft de periode van de kruistochten nog tot op de dag van vandaag.

Elk jaar op 16 maart worden tijdens een herdenkingsdienst onder het kasteel van Montségur de namen opgelezen van de heiligen die op de brandstapel stierven die dag in 1244. Ik heb het met mijn eigen ogen gezien toen ik erbij was in 2022. Volgens veel Occitaniërs leven zij sinds 1229 onder de bezetting van de Fransen.

In 1329 stierven – volgens de officiële geschiedschrijving – de laatste vier Kathaarse croyants in het vuur. Zevenhonderd jaar na de dood van Guillaume Bélibaste in 1321, is natuurlijk het jaar 2021. De tijd waar jij en ik nu in leven. De laurier

bloeit weer. Laurier is een heilige plant voor de Katharen en de bloei ervan symboliseert de terugkeer van de heiligen.

Is het toeval dat de profetie van de Katharen precies uitkomt in deze tijd van transitie? Van de astrologische overgang van het Vissentijdperk naar Aquarius? In deze periode waarin we van het hindoeïstische Kali-tijdperk naar het Dwa-para gaan? Van de Maya kalender waarin in 2012 een oud tijdperk dat 5125 jaar geduurd had eindigde en een nieuw tijdperk van 5125 jaar begon? Van een tijd waarin de talloze profetieën uitkomen van de oorspronkelijke volkeren van onze aarde, zoals bijvoorbeeld de Hopi- en de Lakota stammen?

Het is duidelijk dat deze tijd er een van een transitie naar een heel nieuw tijdperk is. De tijd van de Nieuwe Hemel en de Nieuwe Aarde uit de *Openbaring van Johannes* is misschien wel aangebroken en zal de komende driehonderd jaar vorm krijgen, als we de Katharen mogen geloven.

Verantwoording door de auteur

Het verhaal in dit boek is geïnspireerd op een waargebeurde geschiedenis. Ik heb deze gemodificeerd tot een leesbare en spannende roman. Het Katharisme sprak me onmiddellijk aan toen ik ermee in aanraking kwam in 2008. Deze groep mensen diende de God van de Liefde en moest dat met genocide bekopen. Ik herkende me in hun overtuigingen, hun energie en hun spiritualiteit. Wellicht was ik een Kathaar in een eerder bestaan.

Het is een belangrijke missie voor me geworden om hun verhaal en vooral ook hun spirituele belevingswereld te doorgronden en te delen met zoveel mogelijk anderen. Voor mij woog het belang van het uitdiepen van de gnostisch-spirituele visie, leer, leefwijze en spirituele beoefening van de Katharen zwaarder dan een sluitend feitenrelaas. Toch heb ik me zoveel mogelijk aan de geschiedkundige gebeurtenissen en jaartallen geconformeerd. Ik heb wel de artistieke vrijheid genomen en dit verhaal vertelt dan ook niet per se de werkelijkheid, eerder een mogelijke werkelijkheid.

Het verhaal in dit boek speelt zich – los van de flashbacks – af binnen een jaar tijd, maar spreidt zich in werkelijkheid uit over meerdere jaren. Verreweg de meeste personages hebben echt bestaan. Een deel van de dialogen uit het boek is rechtstreeks overgenomen uit Nederlandse vertalingen van de inquisitieverslagen van bisschop Fournier om zo dicht bij de manier waarop de Katharen uit de veertiende eeuw spraken en leefden te blijven. Natuurlijk wel geschreven in moderne taal.

Ik heb alle boeken waaruit de vertalingen deels zijn overgenomen in de leeslijst vermeld, zodat de bronnen traceerbaar zijn. Hierover later meer. Een aantal gebeurtenissen is door mij toegevoegd om het verhaal vollediger te maken, ook heb ik de vrijheid genomen om gebeurtenissen in een andere context te plaatsen om het verhaal beter te laten verlopen.

Arnaud Sicre ging bijvoorbeeld tweemaal terug naar Pamiers

om verslag uit te brengen bij Jacques Fournier, in het boek is dat een keer. Preken en lezingen van Guillaume Bélibaste zijn in andere momenten gezet, ten goede van de leesbaarheid en de spanningsboog in het verhaal. Ook heb ik gebeurtenissen die aan andere parfaits, zoals bijvoorbeeld Prades Tavernier en Raymond de Castelnau, werden toegeschreven ingevuld met Pierre Authié en Guillaume Bélibaste. Deze laatste werd volgens de officiële geschiedschrijving niet in Pamiers berecht door bisschop Fournier, maar in Carcassonne door inquisiteur Jean de Baune.

Bélibaste ontving waarschijnlijk niet van Jacques Authié het consolamentum, maar van een parfait met de naam Philippe d'Alairac. Philippe en Guillaume werden samen gevangengenomen in de Muur van Carcassonne en ontsnapten beiden. Na omzwervingen van enkele jaren kwamen ze aan in San Mateu. Bélibaste besloot daar te blijven en d'Alairac reisde terug naar de regio Toulouse om te gaan preken. Hij is daar, naar verluidt, op de brandstapel aan zijn einde gekomen. Verder bestaan er geen officiële bronnen waarin Bélibaste een sleutelbewaarder geweest zou zijn.

Twijfelpunt blijft de regio waar San Mateu zich in bevond begin veertiende eeuw. Tegenwoordig ligt het in de regio Valencia. Dat is ook steeds mijn uitgangspunt geweest. In het Bélibaste museum in het kasteel van Villerouge-Termenès vond ik een kaart waarop Morella inderdaad in Valencia lag, maar San Mateu in Catalonië. Ik heb daar verder geen aanwijzingen over kunnen vinden.

Een aantal scènes in het boek lijkt te toevallig voor woorden. Toch zijn deze in werkelijkheid gebeurd, als we de inquisitieverslagen mogen geloven. Denk hierbij aan het door Guillaume Bélibaste geregisseerde huwelijk – en het na drie dagen ontbinden ervan – tussen Pierre Maury en Raymonde Marty. Ook de 'toevallige' ontmoeting tussen Na Guillemette en Arnaud Sicre voor de werkplaats van meester Vital – waar Sicre inderdaad een baantje als schoenmaker had gevonden – lijkt

bijna te mooi om waar te zijn. Ik heb deze gebeurtenissen uitgediept en aantrekkelijker gemaakt, maar zoveel mogelijk de oorspronkelijke teksten aangehouden in de dialogen.

Voor de route naar Tírvia, die Arnaud Sicre, Pierre Maury en Guillaume Bélibaste – of de zoon van Na Guillemette mee was is niet zeker – volgden, heb ik de inquisitieverslagen aangehouden. Het onderweg dronken voeren van Arnaud Sicre is waargebeurd. Ook het ziek worden van Jean in de stallen is waargebeurd. Of Bélibaste daarachter zat is niet bekend.

Tevens waargebeurd zijn de symboliek van de twee eeksters, de arrestatie van Bélibaste en het willen vasten tijdens het transport naar Villerouge-Termenès. De gebeurtenissen rond de waarzegster, de dialogen onderweg, de faidit en de ontmoetingen op Mallorca na de verbranding van Guillaume Bélibaste zijn uit mijn fantasie ontsproten. Er is geen bewijs dat ze zo gebeurd zijn, maar ook geen bewijs dat het niet zo gegaan is.

Tijdens het schrijven van *De laatste Kathaar* heb ik mijn best gedaan om de esoterische weg van meditatie, contemplatie en channeling te combineren met de exoterische weg van wetenschappelijke bronnen, archeologie en de gedocumenteerde geschiedenis. Dat leverde ontegenzeggelijk paradoxen op. Ik ben me er bijvoorbeeld van bewust dat er geen wetenschappelijk bewijs is voor het leven van Maria Magdalena in Occitanië. Tevens ben ik me ervan bewust dat er ook geen bewijs is dat het tegendeel aantoonde. Wel bestaan er veel mondeling doorgegeven verhalen over haar verblijf en ook de aanwijzingen die men kan vinden in de Maria Magdalena Kerk in Rennes le Château wijzen in die richting.

Ik weet dat er geen wetenschappelijk bewijs bestaat om aan te tonen dat de Katharen al in de eerste eeuwen na Christus in de Sabarthès actief waren. Er is nochtans ook geen sluitend bewijs voor het gangbare verhaal dat vertelt dat de Katharen pas rond het jaar 1150 op het toneel verschenen. Voorts ben ik me ervan bewust dat er geen wetenschappelijke

bronnen zijn die aantonen dat de grotten van Ussat les Bains als kloosters gediend hebben voor het opleiden van Kathaarse novicen tot parfait. Ik weet ook dat er geen sluitend bewijs is om aan te tonen dat dit niet zo was.

De bron van deze kennis zijn de channelings en archeologische vondsten van Antonin Gadal. Hij was de beheerder van de grotten in de jaren dertig van de twintigste eeuw. Gadal was een rechtstreekse student van de Pyreneese Katharenkenner Adolphe Garrigou. Zijn leer wordt voortgezet door de huidige beheerder van de grotten van Ussat; Christian Koenig.

Ik ben me er bewust van dat er geen historisch bewijs is dat de Katharen een paus hadden. En ik ben me er tevens van bewust dat er ook geen bewijs is dat er geen Kathaarse paus was, terwijl er een aanzienlijke mondelinge traditie bestaat die dat bevestigt. Deze paus had een patriarch, maar net zo goed een matriarch kunnen zijn, gezien de belangrijke rol van vrouwen binnen de Kathaarse samenleving.

Wat het Boek van de Liefde betreft: ook daar bestaat geen wetenschappelijk bewijs voor. Er bestaat eveneens geen overtuigend bewijs dat het Boek van de Liefde niet bestaan zou hebben. De Heilige Graal, zoals omschreven in dit boek, bestaat overigens echt. Het is een stuk meteoriet dat nog altijd op aarde is. Ik weet waar de Graal bewaard wordt, maar ik mag het je niet vertellen.

Tussen wetenschappers en spirituele onderzoekers die zich bezighouden met de Kathaarse geschiedenis bevindt zich een eeuwige tweespalt. Zo bestaat er het verhaal over de gemeenschap van zeshonderd Katharen die in de Lombrivesgrotten geleefd zouden hebben tot 1328. In dat jaar werden zij volgens de mondelinge traditie levend ingemetseld door katholieke soldaten. Deze kregen de groep Katharen namelijk niet te pakken en besloten met hen af te rekenen door ze in te metselen.

Ik ben meerdere malen in de Lombrivesgrotten geweest

en doordat de toegang tot de grote zaal vrij smal is zou het inmetselen zomaar kunnen hebben plaatsgevonden.

In het jaar 1578 opende koning Hendrik V – graaf van Foix, koning van Navarra en later ook koning van Frankrijk – de grotten en vond hij honderden skeletten. Hij liet ze vernietigen en de resten verplaatsen naar elders. Volgens het officiële archeologische narratief dat ondersteund wordt door wetenschappers als de Nederlandse professor dr. John van Schaijk – die promoveerde op de Katharen – zijn de gevonden skeletten die van een prehistorische stam die in de grotten geleefd heeft. Daar staan niettemin meer spirituele Katharenkenners zoals Antonin Gadal, Christian Koenig en anderen recht tegenover, zij zeggen zeker te weten dat de skeletten van Katharen waren.

Wie heeft er gelijk? De werkelijkheid is dat we de werkelijkheid niet weten. Er bestaan slechts een handvol historische bronnen over de Katharen die stammen uit de periode van de kruistochten en de inquisitie. De meeste van deze bronnen zijn door katholieke handen geschreven. Slechts een klein deel van de originele Kathaarse bronnen die bestaan moeten hebben zijn aan ons overgeleverd.

Boeken en geschriften waren er wel degelijk in de ontwikkelde Occitaanse beschaving, maar zijn bewust vernietigd door de inquisitie. In de bibliotheek van het Vaticaan zouden er nog kopieën van kunnen bestaan.

We zullen ook in het verhaal dat we kennen over de Katharen steeds rekening moeten houden met dat de meeste informatie via katholieke filters tot ons is gekomen. Wel mogen we ons realiseren dat de verschillende standpunten en posities nu eenmaal bestaan en we deze van elkaar zullen moeten accepteren en respecteren. Nieuwsgierig elkaars standpunten onderzoeken zou de norm moeten zijn. Elkaar optillen en niet afbranden.

Er bestaat niet één waarheid, waarheid is slechts een filter waardoor de multidimensionale werkelijkheid waargenomen wordt.

Het verhaal in dit boek is een invalshoek waar we met elkaar over kunnen filosoferen. Zouden de Katharen werkelijk het Boek van de Liefde hebben gekend? Zouden de nazaten van Christus werkelijk een rol hebben gespeeld?

We weten het niet zeker.

Wat we wel kunnen beredeneren is dat als er nog Katharse gemeenschappen zouden bestaan, deze tot op de dag van vandaag in gevaar zouden zijn. De macht van de katholieke kerk is nog altijd groot. Zij zullen zich dan ook niet kenbaar maken, totdat de Nieuwe Tijd is aangebroken.

Wat we ook zien is dat er langzaam maar zeker steeds meer ondergrondse broeder- en zusterschappen rondom de Katharen en Maria Magdalena naar buiten komen. Zij brengen ons nieuwe informatie over lang vervlogen tijden. Dat brengt ons bij de volgende vraag: Zou het consolamentum nog ergens ondergronds doorgegeven worden? Komt er een dag waarop we het weer kunnen ontvangen?

De tijd zal het uitwijzen.

Het onderzoek voor deze roman

Omdat ik het belangrijk vind dat jij als lezer de kans krijgt om zelf de geschiedenis van de Katharen te onderzoeken heb ik hieronder mijn onderzoek van vijf jaar voor dit boek uiteengezet.

Ik ben uitdrukkelijk geen wetenschapper of historicus en doe me ook niet zo voor. Hoogstens ben ik een onderzoeker en romanschrijver die gefascineerd is door spiritualiteit, door de wetenschap, door de gnosis, door de geschiedenis in het algemeen en die van de Katharen in het bijzonder. Hieronder deel ik alle facetten van het onderzoek voor dit boek met je, zodat je er je voordeel mee kunt doen wanneer je je verder wilt verdiepen in de geschiedenis en spirituele beoefening van de Katharen.

In het jaar 2008 kwam ik voor het eerst in aanraking met het pad van de gnosis. De innerlijke, esoterische weg van het hart en de oorspronkelijke, ongcensureerde leer van Jeshua Ben Yoseph, die later wereldberoemd werd onder zijn Latijnse naam Jezus Christus.

Al vrij snel kwamen de Katharen in beeld als een van de laatste gnostische gemeenschappen die bloeide tot de honderd jaar durende genocide op hen zich aan het begin van de veertiende eeuw voltrok. Zeven jaar later, in 2015, kwam ik voor het eerst tijdens een gezinsvakantie met mijn vrouw en oudste zoon in het Occitaanse land van de Katharen, het tegenwoordige Zuid-Frankrijk. We volgden de route van de eerste kruistocht en bezochten plaatsen als Béziers, Carcassonne en Minerve. Ik had destijds niet kunnen dromen dat we drie jaar later zouden verhuizen naar dit mysterieuze gebied.

In 2018 ontdekten mijn vrouw en ik het Terra Nova Center. We werden op slag verliefd op het prachtige retraitecentrum in Saint Gaudéric, gelegen tussen de Katharensteden Mirepoix en Fanjaux. Vanaf dat moment woonden we in het geografisch hart van Occitanië, het oude land van de Katharen.

Daar begon in 2018 mijn veldonderzoek naar de Kathaarse gnosis.

Terwijl ik de laatste hand leg aan dit boek – in augustus 2023 – staan wij als gezin op het punt om te verhuizen. Na vijf jaar met veel plezier op Terra Nova Center in het Katharengedebied gewoond en gewerkt te hebben vertrekken we naar Spanje, regio Valencia. Opmerkelijk genoeg wonen we straks niet ver af van de plaatsen San Mateu en Morella. Met pijn in mijn hart laat ik het Katharenland los, met het diepe verlangen er nog vaak terug te keren.

Frequent bezocht ik voor het onderzoek voor dit boek sleutelplaatsen van de Katharen als Pamiers, Carcassonne, Tarascon, Mirepoix, Rennes le Chateau en Foix. Ik liep over bergpaden waar de parfaits eeuwen eerder gelopen hadden en beklom een aantal – voor het verhaal belangrijke – bergen in de regio. Ook daalde ik tientallen keren af in de grotten van Lombrives, Ormolac en Ussat les Bains, gelegen in het dal van de rivier de Ariège in de prachtige regio Sabarthès, waar ik mijn hart aan verloor.

Ik las alles wat los en vast zat over de Katharen, hun geloof en hun geschiedenis. Auteurs variërend van de wetenschappelijke aanpak van Michel Roquebert, John van Schaik en René Weis tot de meer esoterische visies van Antonin Gadal, Marcel Messing en Jacob Slavenburg. Ik interviewde historici, auteurs en gnostici die me konden vertellen en helpen ervaren wat het Katharisme betekende. Tevens mediteerde ik urenlang op de vele heilige plaatsen in het gebied zoals de Montségur en in de verschillende grotten om informatie rechtstreeks te ‘downloaden’ uit het veld. Daarbij was en is er mijn continue innerlijke mystieke werk.

Gefascineerd en gegrepen als ik was, en nog altijd ben, door de Katharen en hun boodschap van liefde die meer dan relevant is in onze moderne tijd, voelde ik in 2021 dat het tijd was een roman te schrijven om hun verhaal door te geven. Vlak na deze beslissing kwam het boek *Montaillou, een ketters dorp in de Pyreneeën 1294 – 1324* van Emmanuel le

Roy op mijn pad door een spontane gift van, mij onbekende, ouders van een goede vriend. Toen ik kort daarna van de, mij tevens onbekende, grootvader van een collega nogmaals als uit het niets een exemplaar van hetzelfde boek *Montaillou* ontving was de boodschap duidelijk. De roman die al een tijd in mijn onderbewustzijn sluimerde mocht aan het papier toevertrouwd worden en Montaillou zou het uitgangspunt zijn.

Ik intensiveerde de bezoeken aan de Sabarthès en las nog meer boeken, zoals van Bram Moerland, Hanny Alders, Henri Gougaud, Walter Birks, Karel Wellinghoff, J. Blum Piet de Mol, Annine van der Meer, Jehanne de Quillan, Ankie Noland en anderen. Ik luisterde naar interviews, bekeek documentaires en bezocht bijeenkomsten zoals de jaarlijkse herdenking van de val van de Montségur op 16 maart. Katharenkenners als Christian Koenig, Marianne Wochener en Jacob Slavenburg deelden een-op-een hun onmetelijke kennis met me. Steeds dieper dook ik in de wereld van de Katharen, gestuurd door een onzichtbare en geduldige kracht.

Inmiddels ben ik verschillende keren in het dorp Montaillou geweest en heb ik het dorp goed leren kennen. Ook het museum, gewijd aan Jean Durvernoy – de eerste wetenschapper die de verslagen van Bisschop Fournier van het Latijn naar het Frans vertaalde in de bibliotheek van het Vaticaan – bezocht ik graag. Andere plaatsen die ik bezocht in Occitanië zijn: Toulouse, Arques, Bram, Fanjaux en Ax-les-Thermes. In de Spaanse regio Valencia bezocht ik San Mateu en Morella, waar de laatste bekende Kathaarse gemeenschap in ballingschap zich bevond. In San Mateu vond ik de plek waar de Ostal van Na Guilemette heeft gestaan. Het was buitengewoon ontroerend om daar te mogen zijn.

Op Mallorca ben ik vele jaren geleden geweest. Natuurlijk reisde ik af naar Villerouge Termenès waar de verbranding van Guillaume Bélibaste zich voltrok.

Veel informatie vond ik in het onderzoek van professor René Weis van University College London en zijn onderzoek dat hij bundelde in het boek *De laatste Katharen*. Inspiratie

haalde ik ook uit (waarschijnlijk) Kathaarse bronnen als *Interrogatio Iohannis*, *Visio Iesaia*, *Glosse op het Onze Vader*, *Het Ritueel* van Firenze en *Liber de duobus principiis*. De inhoudelijke quotes van Jeshua en Maria die dit boek larderen komen uit *De Nag Hammadigeschriften*, met name uit het *Evangelie van Maria Magdalena* en het *Evangelie van Thomas*. Ook de online sessies en de boeken van Lars Muhl hebben me geïnspireerd, alsmede de lessen van de afgelopen vijftien jaar van mijn mentor dr. Altazar Rossiter, waar ik intens dankbaar voor ben.

De belangrijkste leidraad voor deze roman is het boek *Montaillou, een ketters dorp in de Pyreneeën 1294 – 1324*, van Eduard le Roy. In dit boek – dat vertelt over het genoemde dorp – worden de inquisitieverslagen beschreven van verhoren op honderden Kathaarse gelovigen door de bisschop-inquisiteur van Pamiers: Jacques Fournier. In deze verslagen vertellen de Katharen van toen over hun manier van leven, over hun geloof en over hun samenleving. Hierdoor geeft het boek een helder beeld van de laatste aanhangers van het Kathaarse geloof, weliswaar geschreven vanuit een katholiek perspectief.

Het beeld dat in *Montaillou, een ketters dorp in de Pyreneeën 1294 – 1324* geschetst wordt in het jaar 1321 wijkt op heel veel vlakken af van hoe de Katharen leefden in hun bloeitijd voor de kruistocht van 1209. Na twintig jaar kruistochten en achtentachtig jaar inquisitie, was er in 1321 nog weinig over van de heilige leer van het Katharisme en de gemeenschap die de leer misschien wel duizend jaar lang uitdroeg.

Omdat het boek letterlijk de uitspraken van de hoofdpersonen in deze roman weergeeft heb ik deze vaak een-op-een overgenomen, ook uit andere boeken die zich baseerden op de archieven van Jacques Fournier in het Vaticaan. Het gaat hier om de woorden van Pierre Maury, Guillaume Bélibaste en Arnaud Sicre en andere personages uit het verhaal dat je

net gelezen hebt. Als ik daardoor hier en daar per abuis teksten heb overgenomen die niet uit de originele inquisitiedocumenten stammen, maar van andere auteurs zijn, dan spijt me dat oprecht. Ik heb mijn uiterste best gedaan om zo zorgvuldig mogelijk te werken en zo dicht mogelijk bij de feiten en het gevoel van die tijd te blijven. De bronnen die ik geraadpleegd heb staan beschreven in de boekenlijst achter in dit boek.

Uit al de hierboven omschreven bronnen, boeken, interviews, expedities en onderzoeksactiviteiten is de spirituele roman ontstaan die nu voor je ligt. Met dit boek wil de onzichtbare kracht die mij leidt het verhaal van de Katharen in Occitanië delen met iedereen die het lezen wil.

Het belangrijkste is dat hun gnostische gedachtegoed begrepen wordt door een groot publiek. Tevens vond ik het belangrijk om het verschil tussen de Katharen in hun glorie tijd en de laatste parfais duidelijk te schetsen en om de levenswijze en gedachtegang van de Katharen inzichtelijk te maken voor eenieder die dat wil lezen.

Wat de feiten in dit boek betreft nodig ik je uit om zelf de geschiedenis van de Katharen in te duiken. Geloof niets van wat ik schrijf. Onderzoek alles zelf.

In liefde, dankbaarheid en nederigheid,

Robert Bridgeman

Rond het jaar 1150 bereiken berichten dat er zich in het graafschap Toulouse een ketterse cultuur had ontwikkeld het Vaticaan in Rome. Het ging over de Albigezen, die later de Katharen genoemd zouden worden. Het graafschap omvatte het gebied dat tegenwoordig de regio Occitanië in Zuid-Frankrijk beslaat.

In die tijd was het graafschap Toulouse onderdeel van het Spaanse koninkrijk Aragón, dat zich uitstrekte aan beide kanten van het machtige Pyreneeëngebergte en de huidige regio's Valencia, Catalonië en het Franse Occitanië omvatte. De Roomse curie moet veel eerder van het bestaan van de Katharen geweten hebben, maar leek zich tot die tijd niet te bekommeren om de religieuze bezigheden van de bevolking van Occitanië.

Aan het begin van de twaalfde eeuw echter begon Lotario dei Conti, beter bekend als paus Innocentius III, zich serieus zorgen te maken over wat hem ter ore kwam. Koning Peter II van Aragón reageerde niet op de smeebeden van de paus om iets aan het 'ketterse probleem' te doen. Ook de Franse koning had het te druk met de oorlogen tegen Engeland en Vlaanderen. De paus besloot het heft in eigen handen te nemen.

Wat de paus zag als een broeinest van kettters was in werkelijkheid een bloeiende oer-christelijke kerk, ook wel een gnostische kerk genoemd. Abusievelijk werden deze oer-christelijke kerken in de moderne geschiedschrijving als afsplitsingen van de katholieke kerk gezien. De Kathaarse kerk werd echter opgericht ver voordat de katholieke kerk door de Romeinse keizer Constantijn de Grote in het jaar 325 gecreëerd werd en besloeg grote delen van Europa. Occitanië was haar bakermat.

De katholieke kerk was de eerste eeuwen van haar bestaan vooral op het oostelijke gebied tussen Rome en Constantinopel gericht. Pas aan het einde van de zesde eeuw begon

de aanval door de katholieken op de andere kerken. In haar ijver om de enige christelijke kerk te zijn vernietigde de katholieke kerk haar gnostische tegenhangers door als een koekeksjong alle andere kerken uit het continent te duwen. De Kathaarse kerk, niettemin, was te goed georganiseerd en te omvangrijk om zomaar uit het nest gestoten te worden. Ze kende in het jaar 1150 bisdommen in Frankrijk, Vlaanderen, Catalonië en Noord-Italië.

De Kathaarse priesters en priesteressen trokken in tweetallen door het land om te prediken, zieken te verzorgen en mensen op andere manieren te dienen. Ze gingen van huis naar huis, van kasteel naar kasteel en waren er voor arm en rijk. Zij werden *parfaits* genoemd. De volmaakten.

De parfaits leefden in een staat van *Endura*. Dit was een bewustzijnsstaat van onthechting van het aardse. Zij hielden zich aan strenge leefregels om het Endura te behouden, hetgeen bleek uit het feit dat zij geen aardse bezittingen hadden, geen alcohol dronken en geen dierlijke producten – behalve vis – aten. Ook spraken zij geen onwaarheden, sloten ze geen eden of geloften en verrichtten zij geen seksuele handelingen. Dit alles was nodig om een schoon kanaal te blijven voor de Heilige Geest, waarvan zij beweerden dat deze in een rechte lijn vanaf Jezus Christus en zijn echtgenote Maria Magdalena aan hen was doorgegeven.

De parfaits beweerden dat God de Vader, waar Jezus over sprak, niet de schepper van de materiële wereld was. Maar dat de aarde, de mens, de natuur en alle materiële vormen gecreëerd werden door de Gevallen Engel. Dit was de Satan die zich voordeed als de god van barmhartigheid en naastenliefde. De werkelijke Vader was voor hen de God van de Liefde die zich ophield voorbij de Zevende Hemel. In de gnosis wordt de Zevende Hemel ook wel het Pleroma genoemd.

De Katharen geloofden dat de zielen van alle mensen in lang vervlogen tijden – toen mensen nog engelen waren – door de Gevallen Engel vanuit de zeven hemelen verleid werden om naar de aarde te komen om de dualiteit van goed en

slecht te ervaren. De Gevallen Engel, die zich voordeed als de goede God van het Oude Testament, nam de engelenzielen gevangen in het fysieke lichaam van de mens. De Kathaarse parfaits predikten dat deze gevangen zielen na hun sterven keer op keer weer op aarde moesten incarneren, in menselijke of dierlijke vorm. Een oneindig wiel van geboorte en wedergeboorte waarin zij verstrikt waren geraakt door toedoen van Satan, een andere naam voor de Gevallen Engel..

Redding uit dit wiel was mogelijk omdat elke ziel een klein stukje van de Zevende Hemel in zich had; de Goddelijke Vonk in de ziel genoemd. De parfaits geloofden dat middels de overdracht van de Heilige Geest de ziel bevrijd werd van reïncarnatie in deze illusionaire wereld en terug kon keren naar diens oorspronkelijke staat in de Zevende Hemel.

De overdracht van de Heilige Geest kon alleen geschieden door een parfait doormiddel van een handopleggingsritueel dat de vuurdoop werd genoemd. In het Occitaans heette dit ritueel *het consolamentum*. Wanneer een parfait de vuurdoop had gegeven aan een gelovige zou diens ziel bevrijd zijn en terugkeren naar de Zevende Hemel.

De Katharen geloofden niet in het dopen van kinderen met water zoals hun katholieke tegenhangers deden. Ze gaven de vuurdoop pas op volwassen leeftijd. Meestal geschiedde de doop zelfs pas op het sterfbed; *het consolamentum van het sterven*.

Na de vuurdoop was de stervende in een staat van Endura en hield deze zich tot de dood aan de strenge regels die daarbij hoorden. Daarbij moet vermeld worden dat de gewone Kathaarse gelovige, of *croyant*, tot die het sterfbed bereikte een bourgondisch leven mocht leiden. De croyant at vlees, dronk alcohol, had seksuele relaties met anderen en trouwde. Bevrijding kwam aan het einde van een rijk en overvloedig leven.

De parfaits zelf werden na jaren van opleiding geïnitieerd doormiddel van het *consolamentum der parfaits*. Meestal werd de handoplegging van de vuurdoop in de hoogtijdagen

van het Katharisme door meerdere parfaits tegelijk gegeven aan een geïnitieerde.

De Katharen zwoeren het Oude Testament af en omarmden het Nieuwe Testament. Het *Evangelie volgens Johannes* – de *Apocalyps* – was het belangrijkste bijbelevangelie voor hen. Dat werd bij het consolamentum op het hoofd van de geïnitieerde gelegd waarna de consolamentum-gevende parfaits hun handen op het evangelie plaatsten en de Heilige Geest doorgaven. Hierbij werd gechant en werden gebeden opgezegd. Met name het *Onze Vader*, het meest gebruikte gebed van de Katharen.

Parfaits leefden na het ontvangen van het consolamentum de rest van hun leven in Endura. In theorie tenminste. Wanneer zij de leefregels overtraden werden zij als onzuiver beschouwd en moesten zij het consolamentum opnieuw ontvangen om zo weer een zuiver kanaal voor de Heilige Geest te kunnen worden. Bij kleinere overtredingen, zoals vlees eten, was een paar dagen vasten genoeg.

De Kathaarse geestelijkheid kende een hiërarchie van mannelijke en vrouwelijke parfaits, met daarboven diakens, vervolgens bisschoppen en aan de top misschien wel een eigen patriarch of matriarch, vergelijkbaar met de katholieke paus. Hier is echter geen historisch bewijs voor. In hun hoogtijdagen waren er zo'n vijfduizend geestelijken binnen de Kathaarse kerk.

De geloofsovertuigingen van de Katharen beviel de katholieke paus geenszins. Het geloof in reïncarnatie was door de kerk in de zevende eeuw al verboden in Europa en op vele plaatsen uit de Bijbel verwijderd. Directe bevrijding door een priester met een handoplegging, zonder tussenkomst van de Roomse kerk, stond dan wel in de Bijbel beschreven, maar was door de kerk tot heiligschennis verklaard. De Katharen hadden zelfs vrouwelijke parfaits die gelijk stonden aan de mannelijke. Naar katholieke maatstaven was dit godslastering.

Voor de katholieke paus Innocentius III was het onverteerbaar dat de Katharen niet alleen zijn katholieke god als Satan zagen, maar ook dat ze de fundamenten van de katholieke kerk verwierpen, zoals tienden-belastingen, het af-laatsysteem, de sacramenten van de mis, de waterdoop, het huwelijk en zelfs de katholieke drie-eenheid van de Vader, Zoon en Heilige Geest. De parfais spraken over de Vader, de Moeder en de Zoon.

Maar er was meer. De parfais vonden de heilige katholieke begraafplaatsen zielengevangenissen. Kerkgebouwen, beelden en uiterlijk vertoon keurden de Katharen af en kenden ze zelf niet. God de Vader was voor iedereen rechtstreeks toegankelijk volgens hen, ook zonder tussenkomst van een kerk. Kortom, zij ondermijnden de macht van de Rooms-Katholieke Kerk volledig.

Pausen, kardinalen, aartsbisschoppen en bisschoppen en andere hooggeplaatste geestelijken in de Roomse kerk laafden zich aan zelfverrijking, lustenbevrediging en machtspeletjes. Zij maakten zich schuldig aan nepotisme, simonie en andere vormen van corruptie. Deze kerkleiders hadden vaak privilègeers waarmee ze zich een machtspositie verwierven; een schril contrast met de Kathaarse geestelijkheid die zuiver dienstbaar was en geen corruptie kende.

Dit alles kon de paus niet over zich heen laten gaan. Het ketterse geloof was tot overmaat van ramp zelfs doorgedrongen tot de grafelijke kastelen van het roemrijke geslacht Trencavel van Carcassonne, van de machtige graven van Foix en zelfs tot de opperheer van het graafschap zelf. Ook edelen waren dus in de ban van wat de paus zag als ketterse dwaalleer.

De troubadours in Occitanië gaven het Kathaarse geloof door aan de hoven van graven en ridders met hun verhalen-de liederen. De machtige Raymond V, graaf van Toulouse, markies van de Provence, de schoonbroer van de koning van Frankrijk en vazal van de beruchte koning Peter II van Aragón was een heimelijk aanhanger van de Kathaarse kerk.

Hij stond toe dat deze in zijn graafschap floreerde.

Paus Innocentius III – in die tijd druk met het aanvuren van kruistochten naar Jeruzalem – was geschokt door de verstrekkende invloed van de ketteren in Occitanië. Hij stuurde in eerste instantie een aantal predikers naar het graafschap Toulouse om de Occitaniërs op andere ideeën te brengen. De predikheren in hun purperen mantels, afgezet met hermelijnbont, maakten geen indruk op de Katharen. Het waren hooghartige lieden die met hun pracht en praal en grote gevolgen aankwamen in het Kathareng gebied. Ze werden uitgewoond door de bevolking en in openbare debatten met Kathaarse geestelijken vernederd. De Katharen verkozen hun parfais, die heilig waren in hun doen en laten, boven de katholieke ambtsdragers die over heiligheid spraken, maar het niet belichaamden.

Als de vertegenwoordiger van de paus, Pierre de Castelnau, in 1208 vermoord wordt nabij Toulouse besluit Innocentius dat het genoeg is. Velen vermoedden dat de afrekening een complot door de paus zelf was, maar dit kon niet bewezen worden. Graaf Raymond V van Toulouse kreeg de schuld van de moord en paus Innocentius III zinde op wraak.

Om aan te tonen dat de parfais ernaast zaten met hun geloof dat zijn God de Satan zou zijn en om te bewijzen dat de katholieke god wel degelijk de barmhartige God van de naastenliefde was, riep de paus in heel Europa op tot een kruistocht tegen de Albigezen. Hij liet een *pauselijke vloek*²⁴ uitspreken op alle kansels in alle kerken en kathedralen van Europa. Niet veel later zette zich een leger in beweging in de richting van Occitanië dat volgens de geschiedenis bestond uit vijftigduizend man. Variërend van hoge edelen en hun soldaten uit Frankrijk, Duitsland, Friesland, Vlaanderen en andere landen tot rovers, verkrachters en andere criminelen. Deze laatsten kregen de verzamelnaam *routiers*. Veertig dagen dienst in de kruistocht leverde een kruisvaarder een

²⁴ *Pauselijke vloek*, zie pagina 7.

aflaat van de paus zelf op waarin hij gevrijwaard werd van zonden, straffen en schulden.

De Occitaanse adel faalde – door onderlinge conflicten – in het vormen van een gezamenlijk front. Met name Raymond V en de vierentwintigjarige burggraaf van Carcassonne, Raimond-Roger van Trencavel, kwamen niet met elkaar op een lijn. Tot overmaat van ramp bestond er een groot militair verschil tussen de Fransen en de Occitaniërs.

Het kruisleger was strak georganiseerd, goed getraind en zeer gedisciplineerd. Veel kruisvaarders hadden in Jeruzalem gevochten en ruime ervaring op het slagveld. De Occitaanse strijdkrachten vochten even rommelig en romantisch als dat ze leefden. ‘De dood of de gladiolen’ was te vaak hun strategie. Doorlopende overlegpogingen tussen de graven van Carcassonne, Foix en Toulouse liepen op niets uit waardoor het kruisleger vrij spel had.

De eerste stad die de kruisvaarders belegerden was Béziers, een stad die door Raimond-Roger werd beheerd. Hij had de verdedigers er achtergelaten in de wetenschap dat de hoge stadsmuren van Béziers als onneembaar golden en was alvast naar zijn hoofdstad Carcassonne gereden om daar de verdediging voor te bereiden. De vestingstad Béziers werd onverwacht snel ingenomen doordat bewoners een overmoedige uitval deden. Een dure fout.

Van Arnaud Amaury, de katholieke geestelijke die namens de paus de kruistocht leidde, wordt gezegd dat hij – toen hij werd gevraagd hoe tijdens de slachting de ketters van de katholieke stadsbewoners van Béziers onderscheiden moesten worden – antwoordde met de historische zin: *‘Caedite eos. Novit enim Dominus qui sunt eius.’* Dood ze allemaal, God weet wie Hem toebehoort.

En zo geschiedde.

Tussen de zesduizend en twintigduizend bewoners van de stad – de bronnen verschillen qua aantallen – werden binnen een nacht tijd afgeslacht. De kruisvaarders dreven tweeduizend mannen, vrouwen, parfaits, kinderen en ouderen in

de plaatselijke kerk en staken die vervolgens in brand, zodat alle gevangenen levend werden verbrand. Een wrede waarschuwing aan iedere Occitaniër die hen tegenstand wilde bieden.

Na de slachting van Béziers volgde het beleg van Carcassonne. Door de snelle verovering van de eerste stad en de snelle mars naar de hoofdstad was de verdediging van Carcassonne nog niet paraat. De stad werd met weinig moeite ingenomen. De jonge burggraaf Raimond-Roger Trencavel werd op sluwe wijze gevangengenomen door de kruisvaarders tijdens een vredesbespreking die hij zelf geïnitieerd had. De verslagen inwoners moesten hun stad – nagenoeg naakt – verlaten zodat al hun bezittingen aan de veroveraars toekwamen. Trencavel werd in zijn eigen gevangenis geworpen waar hij drie maanden later onder verdachte omstandigheden stierf.

Toen de eerste veertig dagen van de kruistocht voorbij waren – en de aflaten binnen – moest er een leider gekozen worden. De voornaamste dienaren van de Franse koning, de hertog van Bourgogne, de graaf van Nevers en andere hooggeplaatste edelen, wilden naar huis. Hierdoor kwam de leiding van de kruistocht in handen van een lagere edelman die land had nabij Parijs. Zijn naam was baron Simon IV van Montfort.

Deze gloednieuwe commandant trok als een vernietigend vuur door het Occitaanse land. Onder hem beging het kruisleger talloze terreurdaden. Zo verbrandde Van Montfort de eerste honderdveertig parfaits op een brandstapel bij Minerve nadat het bergstadje veroverd was. Overal waar het kruisleger kwam werden de Kathaarse priesters en priesteressen op brandstapels vermoord vanwege hun ketterse geloof. Soms met honderden tegelijk.

Tot verbazing van de kruisvaarders – en tot bevestiging van de Kathaarse gelovigen – gaven de heiligen geen kik. Ze stonden zingend in de vlammen en overstegen de vreselijke pijnen van de levende verbranding. Hun jarenlange spirituele

training en zuivere leefwijze van het Endura hadden hen gevormd tot werkelijke heiligen. Dit maakte de wreedheden van de kruisvaarders niet minder. Na de verovering van de plaats Bram, bijvoorbeeld, liet Van Montfort honderd inwoners van de stad de ogen uitsteken en de neus en lippen afsnijden. Alleen de pastoor – die ketterse sympathieën had – behield één oog zodat hij de weg kon zien. Naakt en aan elkaar geketend werd de stoet verminkte mensen met de pastoor voorop ter waarschuwing naar het dorp Cabaret gestuurd; de volgende geplande verovering. De aanblik van deze mensenmassa moet afzichtelijk geweest zijn.

In de nasleep van de verovering van het plaatsje Lavaur hing Van Montfort de tachtig ridders die de stad verdedigd hadden op, in plaats van ze voor losgeld gevangen te nemen zoals de adellijke erecode verlangde. De zwangere burchtdame van het kasteel werd verkracht door een groep soldaten en levend in een put gegooid die vervolgens met stenen gedempt werd. Haar broer, die te hulp wilde schieten, werd ter plaatse gewurgd. Een recordaantal van vierhonderd parfaits werd levend verbrand.

In 1213 komt koning Peter II van Aragón de Katharen eindelijk te hulp bij de plaats Muret. Het graafschap Toulouse lag in zijn koninkrijk. Tot dan toe had hij geen vinger uitgestoken. Hij wilde geen ruzie met de paus.

Inmiddels was de kruistocht omgeslagen in een ordinaire veroveringstocht door de Franse adel en verloor hij steeds meer land. Peter moest wel ingrijpen. De bewierookte heerser had net de Moren uit zijn koninkrijk verjaagd en nog nooit een veldslag verloren. De slag van Muret was een beslissende strijd.

Occitanië verenigde zich eindelijk. De legers van de graaf van Toulouse, de graven van Foix en zelfs de zoon van Trencavel trokken samen op met het Spaanse leger. Het kruisleger bevond zich in een onmogelijke minderheid. Hun leider, Van Montfort, besloot desondanks tot een felle tegenaanval. Peter II streed in de voorste linies, niet herkenbaar als ko-

ning. Dit zou hem opbreken. De vorst werd geraakt door een speer van een kruisvaarder en stierf in de strijd. Zijn leger viel uiteen en vluchtte de Pyreneeën over, terug naar Spanje. Het maakte de Occitaniërs kansloos en de kruisvaarders wonnen onverwacht de strijd.

Na vijftien lange jaren vechten wonnen de Occitaniërs in 1224 uiteindelijk de oorlog met het kruisleger. Simon van Montfort werd bij een aanval op de stad Toulouse door een steen uit een katapult gedood. Naar verluidt werd de steen door een vrouw afgevuurd, wat in die tijd een postume vernedering betekende voor een edelman.

Graaf Raymond VII, de kleinzoon van Raymond V, veroverde stukje bij beetje zijn grondgebied terug. Het graafschap Toulouse was uitgeput.

De eerste kruistocht werd twee jaar later opgevolgd door de tweede kruistocht, ditmaal onder leiding van de Franse koning Lodewijk de Leeuw en zijn zoon Lodewijk de Heilige. Occitanië zwichtte.

In totaal kostte het twintig jaar strijd voordat de Occitaniërs door het zwaard en politieke manipulatie verslagen konden worden. Uiteindelijk werd in 1229 het verdrag van Meaux ondertekend door het Franse hof van Capetingen en de laatste graaf van Toulouse Raymond VII die het mes op zijn keel had. In de overeenkomst was vastgelegd dat de dochter van Raymond VII moest trouwen met een broer van de koning. De graaf had geen mannelijke opvolger.

Het verdrag bezegelde daarmee het einde van de kruistochten in Occitanië en het einde van het bewind van de machtige graven van Toulouse. Vanaf dat moment was het graafschap Toulouse bezit van de Franse koning. De Katharen waren hun beschermheren kwijt. De graven van Foix waren de enige Occitaanse edelen die ongeslagen bleven. Hun trotse kasteel in de gelijknamige hoofdstad werd nooit overd en bestaat tot op de dag van vandaag.

Een belangrijke telg van het geslacht Van Foix was Esclar-

monde, de dochter van graaf Roger IV van Foix. Zij trouwde met James II van Mallorca en had zes kinderen met hem. Na diens dood liet ze zich tot parfait initiëren door de beroemde Kathaarse bisschop Guilhabert de Castres.

De moedige graven van Foix stonden erom bekend dat ze nagenoeg altijd in de voorste linies streden. Zelf hadden zij eens met hun leger elfduizend Duitse en Friese huurlingen van het kruisleger in een hinderlaag gelokt in een nauwe bergpas en hen afgeslacht tot op de laatste man. Door het feit dat hun leenheer, Raymond VII, het verdrag van Meaux had getekend, dienden echter ook zij als zijn vazallen uiteindelijk de Capetingers. Zij het met tegenzin. Clandestien bleven ze de Katharen helpen waar ze konden.

Pas in 1244 werd de laatste zetel van de Kathaarse kerk door de Fransen veroverd. Het trotse kasteel Montségur lag op een rots van meer dan twaalfhonderd meter hoogte. Het was versterkt in 1204, vlak voor de kruistocht van de paus begon. De burcht viel na een belegering van tien maanden door de tweeduizend Franse soldaten – die koning Lodewijk de Heilige gestuurd had – om de klus te klaren.

Op Montségur woonden destijds zo'n vierhonderd mensen. Onder hen waren iets meer dan tweehonderd parfaits, waarvan ongeveer de helft uit mannen en de andere helft uit vrouwen bestond. De rest van de inwoners waren soldaten, sergeants, boogschutters en ridders, vaak met hun gezinnen en schildknapen. Bij hen was een groep helpers, knechten en meiden.

De verovering was ondanks het geringe aantal van honderdvijftig verdedigers niet makkelijk geweest voor de Fransen. Aanval na aanval werd afgeslagen en door de hoge ligging was beschieting met katapulten en trebuchets onmogelijk. Tot de toenmalige aartsbisschop van Narbonne – die met het leger mee was – een slim plan uitdacht. Hij liet onder dekking van de nacht een aantal lokale mannen – die geronseld waren in de hoge Pyreneeën – via de rotswand aan de achterkant van het kasteel omhoogklimmen. Deze kerels doodden

de wachtposten en namen de toren in die aan de noordkant van de Montségur stond. De burcht bestond destijds uit verschillende delen, torens en huizen die zich over de hele bergkam uitstrekten.

Toen de commandant van de verdediging, faidit (ridder) Pierre-Roger de Mirepoix en zijn mannen erachter kwamen dat de Fransen boven waren, was het al te laat. Met touwen lieten de belegeraars meer soldaten omhoogkomen en ze sloegen elke tegenaanval af. Vervolgens hesen ze onderdelen van een katapult naar boven en zetten ze die in elkaar. Vanaf die plek beschoten de veroveraars dag na dag het kasteel met stenen en pijlen. Toen het water opraaakte konden de verdedigers niets anders doen dan zich overgeven.

In 1255 vielen de laatste kastelen van Kathaarse edelen; de *Queribus* en de *Puylaurens*. De pauselijke inquisitie zou het werk van de kruisvaarders afmaken. Opgericht in het jaar 1233 – vijf jaar na de tweede kruistocht – houdt de inquisitie honderd jaar lang huis in het gebied met als doel ieder spoor – geschreven of gesproken – van het Katharisme uit te roeien. Zelfs overleden Katharen werden opgegraven om alsnog op de brandstapel te worden verbrand. Een voorbeeld hiervan is de – officieel gezien – laatste vrouwelijke parfait Aude Bourrel. Zij overleed in 1307 aan een ziekte en haar lichaam werd twee jaar later opgegraven en alsnog *en public* verbrand.

Wie een dode had begraven terwijl hij wist dat deze het consolamentum van het sterven had ontvangen – of wanneer de overledene een parfait was – mocht het lijk met blote handen uitgraven. De ketters moesten met wortel en al vernietigd worden. Tot de laatste Kathaar.

Het Katharisme was versplinterd en ten dode opgeschreven. Kleine groepjes hielden het hoofd boven water in Noord-Spanje en Italië. Alleen in Noord-Italië bestonden nog grotere, levensvatbare gemeenschappen.

Omstreeks het jaar 1300 ontstond een heropleving van het Katharisme in het Franse Pyreneeëngebergte. Twee notaris-

sen, de gebroeders Pierre en Guillaume Authié uit het plaatsje Tarascon, ontdekten het bestaan van het Katharisme en besloten hun leven eraan te wijden.

Tarascon, de oude hoofdstad van de Keltische Tarusken, ligt in het dal van de rivier de Ariège, een gebied dat ook wel de Sabarthès wordt genoemd.

De broers waren ontwikkelde mannen. Zij hadden vrouwen en kinderen en ze waren rijk, de graaf van Foix zelf behoorde tot hun clientèle. Op een dag las de oudste broer, Pierre Authié, in de werkkamer van zijn huis een passage van een verboden boek over het Katharisme dat aan de boekverbranding van de inquisitie ontkomen was. Hij liet het hoofdstuk aan Guillaume lezen en de twee debatteerden nachten lang. Het zou de bestemming van de broers voorgoed veranderen. Ze ontteden zich van al hun bezit en trokken naar de stad Cuneo in Lombardije in Italië, waar de Katharen op dat moment nog in relatieve vrede konden bestaan. Daar waren niet-katholieke christenen nog veilig omdat het Heilige Roomse Rijk – waar Lombardije onderdeel van was – in een lang conflict was verwickeld met de gegoede burgerij aan de ene kant en de aanhangers van de toenmalige Paus Bonifatius VII – die vanuit zijn paleis in het Franse Avignon probeerde zijn macht in Rome te herstellen – aan de andere kant.

De Italianen stredden tegen de paus en dat maakte dat de Katharen er welkom waren tussen de andere ketterse groeperingen als de waldenzen, die ook vervolgd werden door de Roomse kerk.

In Cuneo werden de broers opgeleid door meesters uit de Kathaarse traditie en ontvingen ze na vijf jaar opleiding de initiatie; de Heilige Geest van Jezus; het consolamentum van de parfaits. Vervolgens keerden ze als heilige mannen terug naar de Sabarthès, vastbesloten om het Kathaarse geloof weer nieuw leven in te blazen.

De Kathaarse leer van de gebroeders Authié vond vruchtbare bodem in het Ariègedal. Pierre en Guillaume bekeerden talloze inwoners tot croyants – gelovigen – in steden als

Foix, Tarascon en Ax-les-Thermes. Ook in afgelegen bergdorpen, zoals in Montaillou, waren ze graag geziene gasten.

De broers initieerden een tiental parfaits, allen mannen, waaronder Pierres zoon Jacques Authié.

Vanuit de stad Pamiers voerde de lokale bisschop-inquisiteur Jacques Fournier een verbitterd gevecht tegen deze neo-Katharen. De laatsten delfden het onderspit.

De drie Authié's, hun protégés en verreweg de meeste van hun volgers en helpers vonden de dood op de brandstapel of belandden in de Muur, de gevangenis uit die tijd. Toch wist Jacques Authié nog een allerlaatste parfait op te leiden en te initiëren. Uiteindelijk kreeg Fournier ook deze laatste heilige man te pakken, maar deze ontsnapte uit de Muur van Carcassonne en bleef onvindbaar voor de lange arm van de inquisitie. Jacques Fournier zweerde bij alles wat hem heilig was dat ook deze laatste Kathaar zou branden.

Dit verhaal was nooit op papier gekomen zonder de onzichtbare kracht die me leidde en inspireerde. De zuivere kracht die me naar het Katharenland voerde me op het spoor van de grotten van Ussat les Bains bracht. Ook manifesteerde deze onzichtbare kracht de twee kopieën van het boek Montailou die zomaar op mijn pad verschenen door giften van de eerdergenoemde onbekenden. Deze mensen dank ik uit de grond van mijn hart.

Grote dank aan mijn goede vriend en grottenmentor Christian Koenig met wie ik tientallen keren afdaalde in de grotten van Ussat, Ornolac, Lombrives en Sabart. Christian is een Rozenkruiser, gnosticus en een geïncarneerde Kathaar die bij de grotten van Ussat woont en ze beschermt. Marianne Wochenauer dank ik voor de eerste kennismaking met de grotten. Judith Malotaux dank ik voor de vele mooie bergtochten die we samen maakten en mijn vriend Lars Orson de Jong voor zijn steun en enthousiasme.

Het is overigens uitdrukkelijk niet mijn bedoeling om met dit verhaal massa's mensen te interesseren om de grotten te bezoeken. Ik heb heel bewust niet de gehele route door de grotten van Ussat beschreven in dit boek en een deel weggelaten. Het zijn monumenten waarop we zuinig mogen zijn en waar niet te veel mensen in kunnen in verband met de kwetsbaarheid. Nu al zie je tot mijn grote spijt graffiti, het afbreken van stalactieten en afval in de grotten. Als je wel besluit ze te bezoeken, doe dat dan uitsluitend onder de bezielende begeleiding van Christian Koenig. Zijn verhalen, zijn panfluitspel en prachtige Occitaanse liederen maken een grottenbezoek tot een onvergetelijke gebeurtenis.

Zonder mijn gezin – mijn prachtige vrouw Monique en mijn lieve zoons Ché, Luca en Rafa – was dit boek er niet geweest.

Dank jullie wel voor de ruimte die jullie mij gaven om steeds weer de bergen in te gaan voor onderzoek en schrijfweken. Dank jullie wel voor het geduld, de ondersteuning en het begrip wanneer ik weer brak aan de ontbijttafel zat na een nacht schrijven.

Dank ook aan mijn uitgevers Geert Kimpen en Michelle Shanti van London Books, hun niet aflatende vertrouwen en het mentorschap van Geert.

Tevens bedank ik alle mensen die hebben bijgedragen aan de totstandkoming van *De laatste Kathaar*: Monique Klijnen – de organizer, Ellen Langendam die het prachtige artwork maakte, Jeroen Boereboom die met zorg het drukwerk vervaardigde en redacteur Tirza Kingma voor de fijne samenwerking. Louise Adams, dank je voor de prachtige kaarten.

Veel dank aan de leden van het team van Terra Nova Center die me zo gesteund hebben in dit schrijfproces. Alsmede dank aan de leden van het team van de Bridgeman Academy en mijn lieve vriend en compagnon Hans Wijnen voor alle support.

Bijzondere dank aan Jacob Slavenburg voor het meelezen en zijn tijd, kennis en wijsheid. Ook Renate van der Kwast en Patty Harpenau dank ik heel hartelijk voor het meelezen en hun input.

Bovenal wil ik de Katharen bedanken die met hun leven en samenleving een voorbeeld waren en belangrijk voorbereidend werk deden voor de overgang naar de Nieuwe Aarde waar wij als mensheid nu het begin van ervaren.

Video's van het onderzoek voor dit boek

Achter deze QR-code vind je video's die ik maakte tijdens het vijfjarig onderzoek dat ik deed voor deze roman. Zo kun je bijvoorbeeld beelden zien van mijn bezoek op de Montségur, in Montaillou, in Villerouge-Termenès, in San Mateu en in Morella.

Heb je geen zin in een QR-code? Bezoek dan de pagina op mijn website robertbridgeman.com/de-laatste-kathaar-videos

Boekentips voor eigen onderzoek

Bélibaste, Henry Gougaud

De Katharen, Sean Martin

Montaillou, Emmanuel Le Roy Ladurie

De Bijbel, Karen Armstrong

De geheime boodschappen van Rennes-le-Château, Jaap Rameijer

De geschiedenis van de Katharen, Michel Roquebert

De Katharen, Bram Moerland

De Katharen feit en fictie, John van Schaik

De laatste Katharen, René Weis

De Nag Hammadi-geschriften, (in de vertaling van) Jacob Slavenburg en Willem Glaudemans

De oerknal van het christendom, Jacob Slavenburg

De religie van de Katharen, Jean Blum

De schrijn van Montségur, Walter Birks en R.A. Gilbert

De Triomf van de Universele Gnosis, Antonin Gadal

De volmaakte ketter, Hanny Alders

De weg der Katharen, Marcel Messing

Gnosis, stromen van licht in Europa, P.F.W. Huijs

Het boek Genesis, Huub Oosterhuis en Alex van Heusden

Het Evangelie van Issa, Paul van Oyen

Het Evangelie van Thomas, (in de vertaling van) Gilles Quispel

Het bedrog van Rome, Maurits Prins

Het land der Katharen, Ankie Nolens

Histoire secrète des Cathares, François de Lannoy

Jacques Fournier en de laatste Katharen, Piet de Mot

Ketters. Veertien eeuwen ketterij, volksbeweging en kettergericht,
Theun de Vries

Maria Magdalena ontsluit, Annine van der Meer

Montségur – A Novel, Catherine de Courcy

Op weg naar de Heilige Graal, Antonin Gadal

Plaatsen waar de geest waait, Peter Huijs en Mirjam Duivenvoorden

Terugkeer van de Katharen, Karel Wellinghoff

The gospel of the beloved companion, Jehanne de Quillan

The Law of Light, Lars Muhl

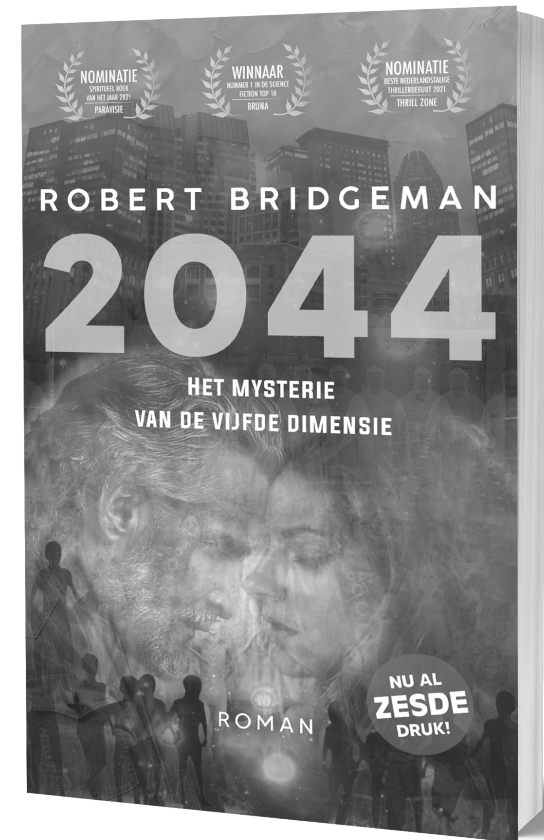
The Wisdom of a Broken Heart, Lars Muhl

Andere boeken van Robert Bridgeman,
uitgegeven bij uitgeverij London Books

Je doet alles volgens het boekje om je fit en prettig te voelen. Het leven is ten slotte iets moois. Je sport en beweegt, eet relatief gezond, hebt leuk werk, je gaat op tijd naar bed en je hebt een rijk sociaal leven. Alle voorwaarden voor een gelukkig leven zijn er. Toch knaagt er iets vanbinnen. Waar komen die sombere momenten steeds weer vandaan? Wat maakt dat je in kleine of grotere mate verslaafd bent aan lekkers dat niet per se goed voor je is? Wat zorgt ervoor dat je soms zo kinderachtig kunt reageren en emotionele onbalans ervaart? Waarom toch steeds die bewijsdrang? Het is alsof er een elastiek aan je vastzit dat je steeds weer terugtrekt terwijl je zo graag verder wilt. Herkenbaar? Dan is dit boek voor jou. Wat je ervaart in je leven zijn de effecten van trauma. Ieder mens is namelijk in meer of mindere mate getraumatiseerd. Jij ook. Dit boek laat zien waarom iedereen trauma's heeft, waar ze vandaan komen en wat de gevolgen zijn. En vooral: hoe je door het toepassen van wat dit boek je aanreikt jouw trauma's kunt transformeren om je zo nog gelukkiger, betekenisvoller en lekkerder te voelen.

Trauma, je bent gek als je het niet hebt
Een holistische visie en aanpak
ISBN: 97 8949 3280 85 4

Wat als alles dat je denkt te weten toch anders blijkt te zijn? Het jaar is 2044. De mensheid leeft in een matrix van onderdrukking. Onbewust van de krachten die de wereld in hun greep houden werkt Simon als hooggeplaatst ambtenaar binnen het ministerie van Waarheid in Den Haag. Dan wordt hij ontvoerd door de verzetsbeweging en ontdekt de waarheid. Wat voor krachten besturen achter de schermen de overheid? Welke rol spelen buitenaardse beschavingen in de galactische oorlog waar de mens speelbal in is? Wie houden de mensheid gevangen in steden en afgescheiden van zichzelf, en bovendien van de Bron van alles? Belangrijker nog: waarom? Welke beslissingen moet Simon nemen om de mensheid te bevrijden uit het duister? 2044: een droom, of een nachtmerrie?

2044, het mysterie van de vijfde dimensie
ISBN: 97 894 93191 37 2

Vervloekt zijn al hun ledematen

Vervloekt zijn zij als ze staan, als ze zitten en als ze liggen

Mogen zij begraven worden met honden en ezels

Mogen de roofzuchtige wolven hun lijken verslinden

Zo luidde de zwarte vloek van Paus Innocentius III over de Katharen. Vlak voor hij een kruistocht organiseerde om deze ketters – die beweerden rechtstreekse afstammelingen te zijn van Jezus en Maria Magdalena – te vernietigen, werd deze vloek vanaf elke kansel in Europa uitgesproken.

Het is het jaar 1320. De dubieuze Kathaarse priester Guillaume Bélibaste is de laatste beschermer van een duizend jaar oud geheim; de spirituele sleutel van liefde die mensen kan bevrijden uit de wrede handen van de donkere kracht die de wereld te gronde richt. De spionnen van de inquisitie schuwen verraad noch geweld om hem op de brandstapel te krijgen. Wie zijn vrienden en wie zijn vijanden? Kan hij zijn rol hooghouden onder alle druk? En bovenal: zal de paus slagen in zijn opzet of lukt het Bélibaste om de geheime boodschap van de Katharen door te geven zodat deze ons in de eenentwintigste eeuw kan bereiken?

Robert Bridgeman is schrijver, columnist, opleider en online-documentairemaker. Hij bestudeert oude culturen, profetieën en geschriften over de verborgen geschiedenis van de mensheid en het ontstaan van de Nieuwe Aarde. Robert publiceerde zeven non-fictieboeken over bewustwording en spiritualiteit. Zijn debuutroman *2044, het mysterie van de vijfde dimensie* behaalde

diverse nominaties en prijzen. Robert woonde vijf jaar lang in het mysterieuze Katharenland aan de rand van de Zuid-Franse Pyreneeën en deed er het veld- en literatuuronderzoek dat geleid heeft tot deze roman.

